

PAYELL

Akasya SOKAĞI

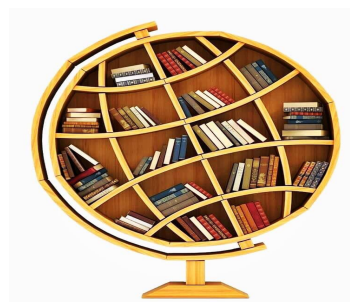

Parola

2 BASKI

PAYELL

Akasya SOKAČI

Parola

PAYELL

Akasya
SOKAĞI

Parola

Ninova

Aştır...
Herkes için bir keredir.
O yüzden başta olandır.
O yüzden başlatandır.
O yüzden aşk, A'dır ...

İbrahim Sadri

☆☆

☆☆☆☆☆☆

Ninova

Uzm. Dr. Nur Bozca Temiz,
Sena Kırbıyık ve Seda Atılan'a....
Bu kitap dördümüz arasında yaşandı...

Düzenleme
Ny.ozlem

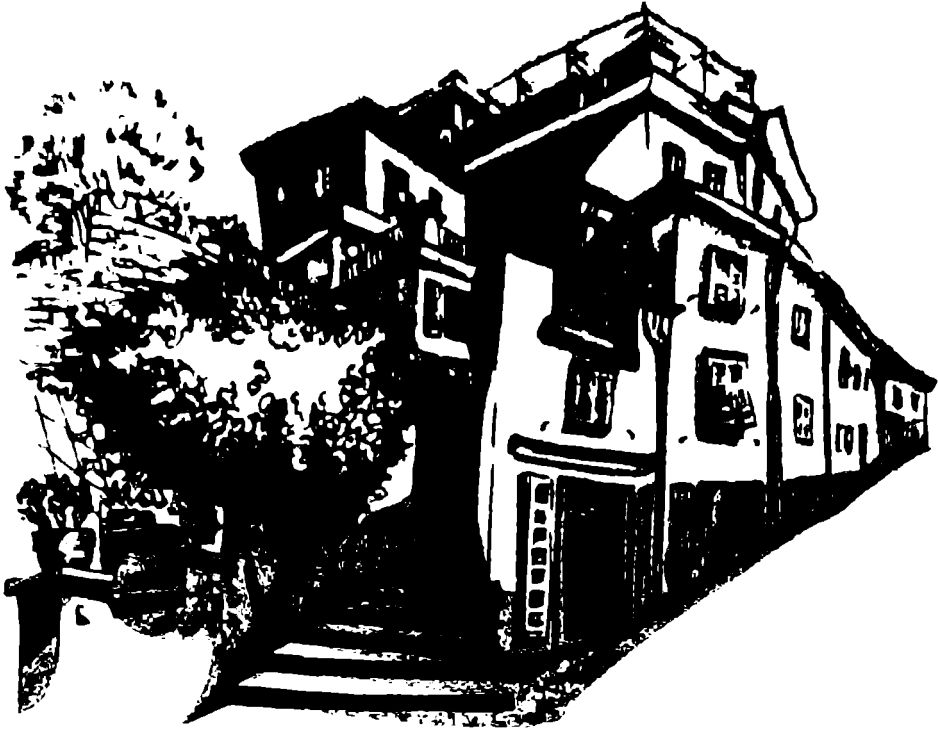

Ninova

Bugün yazıyorsam senin sayende! Ağlayarak, “Bu işi bırakacağım,” dediğimde yanımda olup elimden tutan canım dostum Uzm. Dr. Nur Bozca Temiz... Seni bindirdiğim durağın karşısında araba tamircisi gördüğümde, “Tamirci mi yazsam,” dediğimde başladı serüven. Akasya Sokağı benimle eve geldi, sen Afyon’a yola çıkmıştın. Her bölümü okuyup üzerine kattığımız dedikodularımızla aşka geldik ve yazdığın her aksiyonu konuşurken bile eğlenmiştik. Kitabıma ve hayatıma kattığın her şey için teşekkür ederim. Kitabı yazmaya başladıktan sonra Rize’ye atanıp, orada evlendiğini kimseye söylemeyeceğim.

Sena Kırbıyık... Kurguyu koşarak sana gelip anlattığımda isim aramaya başlamıştık ve sen, “Ali Asım olsun,” demiştin. Sen bu kitabın isim annesisin. Bölümleri keyifle okuduğun ve beni de motive ettiğin için teşekkür ederim. Beyaz laleler senin için...

Seda Atılan... Kitapta tıkanıp kaldığımda baştan sona okudun ve bana hatalarımı söyledin, finalini sevdiğin gibi yazdım. Bana kitabı bitirmem için verdiğin desteğe teşekkür ederim. #sabırsedam GSA bir gün kitap olacak.

1. Bölüm

Kuzguncuk semtinin Akasya Sokağı'nda sıradan bir günün sabahıydı. Denizin tuzlu rüzgârı arada bir vurur, insanı sahile çekmeye çalışırdı. Bazen kandırır, “Bir hava alayım,” dedirtir, alır götürürdü kenarına. Cumbalarını çiçeklerin süslediği pencereler ardına kadar açtı. Renkli ahşap evlerin pencerelerindeki perdeler evin içine doğru hafifçe uçuşuyordu. Evlerin içinden gelen çocuk ve onlara tatlı sitemler eden annelerinin sesleri sokağı dolduruyor, yoldan geçeni gülümsetiyordu.

Sokak başlarına konuşlanmış küçük kafelerde çay, kahve içen insanların fısıltılı sohbetleri devam ediyordu. İşine gidenler çoktan yollara dökülmüştü. Sıcak bir bahar sabahıydı. Kuzguncuk'ta yalnız yürüyemezsiniz, misafir değilseniz yoldan geçen herkes sizi tanırdı. Sizinle mutlaka bir iki kelam etmeden bırakmazlardı. Komşuluk son yüzyıla inat ölesiye devam ediyordu. Evlerin çoğunda Kuzguncuk'un yerlisi oturuyordu. Dedelerinden, babalarından devralmışlardı. Birçok yaşlı, son doksan yılını hâlâ devirmekle meşguldü. Bazıları evini kiraya vermiş, gitmişti sokaktan. Bazıları da ikiye üçe

bölerek kiracı alıyordu hanesine. Mutlu ve hayattan umutlu insanların yaşadığı küçük bir semtti Kuzguncuk.

İçlerinden birinin yüreği sürekli yanıyordu lâkin...

Elindeki yağı yine yağlı beze silerek azalttı Ali Asım. Önünde durduğu arabaya bakıyor, dağılan radyatörün onarımını aklında sıraya koyuyordu. Ah Ali... Akasya Sokağı'nın incisi Ali. Babalar kızlarını ona emanet etse gözleri arkalarında kalmazdı. Temiz çocuktur Ali. Ailesi Kuzguncuk'un en eski yerlilerindendi. Kimsenin kızına, hanımına bakmazdı. Öyle efendi, terbiyeli bir adamdı ki onu sevmeyen bir Allah kulu vardı. O da sevmeyi becerememişti.

Babasından devraldığı tamirhaneyi işletiyordu. On sekiz yaşında tam zamanlı başlamıştı Ali. Liseden sonra okumak istememişti. Babasından öğrendiği zanaat ona pek çok kapı açmıştı. Kendine ait bir tamirhanesi ve ortak olduğu oto kiralamayla hayatı tıklarında gidiyordu. İki eski arkadaşıyla ortak olmuştu. Diğer ortakları abi kardeşti. Çocukluk arkadaşlarıydı, aralarında bir sorun olmuyordu. Ali genellikle tamirhanesinde çalışıyordu. Bir de on yedi yaşında çırağı vardı. Babası iki sene önce kapısına bırakmış, "Eti senin kemiği benim," demişti. Tekin adındaki çırağı da Ali gibi okumak istemiyordu ama Ali onu ikna ederek okula gitmesini, çalışmasını sağlamıştı. Yarım gün çalışıyordu şimdi Tekin.

Büyük demir kepengi yaz kış kaldırırdı zaten. Bir bardak taze çayını alıp tamirhanenin önündeki küçük masanın üzerine bıraktı. Hemen yanındaki tabureye oturdu. Elleri kaydı bakışları, tırnakları yağ içindeydi ama Ali o rengi seviyordu. Kokuyu seviyordu. Motorlar ve Ali... Ali onları maket oyuncak gibi söküp takabilirdi. Yaradan'ın her insana bahsettiği bir yetenek vardı. Ali'nin de yeteneği motor aşkıydı. Arabalar, motorlar ve Ali bir bütündü.

Otuz iki yaşındaydı. İki kız abisiydi. Büyük kız kardeşi Ebru'nun bir oğlu vardı. Küçük kız kardeşi Nazan, babasının vefatından iki ay önce evlenmişti. Tam iki sene öncesi-

di. Bir ay sonra dünyaya bir kız çocuğu getirecekti. Annesi ona artık evlen demiyordu. Belki umudunu kesmişti. Belki de unutmak istediği şeyleri hatırlatmak istemiyordu. Hacı Nimet Anne evlilik konusunda tam bir yıldır ağzını bile açmıyordu.

Çayını yudumlarken yoldan geçenlere selam veriyor, hâl hatır soruyordu. Bunu her gün yapıyordu, aynı insanlara hem de. Ağır aksak adımlarla elinde mamalarıyla Kedi Dede yaklaşıyordu. Gerçek adı Rasim'di Kedi Dede'nin. Adı böyleydi çünkü her sabah bir torba mama ve ciğerle aynı yolu aşar, parka gider, yüz kadar kedinin karnını doyururdu. Saatlerce orada kalır, durur, düşünürdü. Zaman öğleni vurunca kalkar, evine geri dönerdi. Bazı sabahlar Ali Asım'a çayında eşlik ederdi. Geçmişe dönen sohbetleri olurdu. Ali onu can kulağıyla dinlerdi. Rasim Dede konuşur, Ali düşünürdü. Emekli öğretmendi Rasim Bey. Karısı vefat etmiş, çocuklarına fazla gelmiş, seksenine az kalmıştı. Pek yüzü gülmezdi. Yine de her anına şükrederdi.

“Rasim baba, gel bir bardak çayımı iç.”

“Olur oğlum.” Diğer tabureye otururken mamaları hemen yanına bıraktı. Soluklanırken, Ali koşar adım çayı kapıp geldi. Küçük masanın hemen üzerine bırakıp yerine oturdu. “Bu sabah nasılsın?”

“Çok şükür Ali, Yaradan bugünümüzü aratmasın. Kedilere gidiyorum, beni bekliyorlardır.”

“Sen var ya, cennetliksin baba.”

Elini havada salladı Rasim baba. “Cennet bize mi kaldı Ali.”

Ali burukça gülümseyerek başını önüne eğdi. “Onu Allah bilir. Bizimki güzel şeylere cenneti yakıştırmak.”

Yaşlı adam çayını alıp keyifle içti. “Dün gece rüyamda babanı gördüm. Hiç hasta olmamış gibi gencecikti. Bana bir bardak çay verdi, senden içeceğim varmış.”

Babası anılınca içi sızladı Ali'nin. Derin bir solukla başını kaldırıp, etrafına bakındı. "Helali hoş olsun baba."

"Olur elbet. Sen de baban kadar helal parayla yolunu buldun. Asıl sana helal olsun yiğit oğlum."

Ali başını eğerek sessiz kaldı. Kedilerini ve onların şu an aç olduklarını anlatan Rasim Baba ayaklandı. Poşetlerini alıp ağır adımlarla yoluna devam etti.

Bardakları alıp içeri geçti Ali. İşinin başına varıp daldı. Saatler nasıl geçti bilemedi. Birkaç gelen giden oldu, onlarla ilgilendi. Öğlen üzeri Tekin üniforması üzerinde, çantası sırtında çıkageldi. "Usta, üzerimi değişip geliyorum."

"Hadi koş, işlerin birikti. Yemek söylüyorum, önce yemek yeriz." Ali eline telefonunu aldığı anda çaldı telefon. Büyük kız kardeşi Ebru arıyordu. "Efendim?"

"Abi, eve gelir misin, annem fenalaştı."

Ne bir şey sordu ne konuştu. Telefonu arka cebine tıktı. "Tekin ben geliyorum." Yüksek sesle seslenip elleri yağlı, iş kıyafetleriyle fırladı. Bir sokak arkadaydı evleri. Bir sokak. Neden bu kadar uzun geliyordu? Sokağı döndüğünde hızını alamadı, yoldan geçmekte olan bir araca çarptı. Hafifti, araç usulca yol alıyordu. Elleri kaputa kapandı. Şoför frene zamanında basmıştı. Ali ne aracı ne şoförü göremeyecek kadar kördü o an. Çarptığı sarı Vosvos'un içindeki şoför ona korkuyla bakıyordu. Ali iki elini kaldırıp özür dilercesine bir hareket yaparak koşarak uzaklaştı.

Köşeyi döndü, evin önüne gelince vurmadan açıldı antika kapı. "Ne oldu?" Ayakkabılarını ayağından fırlatıp attı. Evin içine girdiğinde annesinin ağlayan sesiyle iyice paniğe kapıldı. "Anne!" dedi ama kardeşi Nazan'a bakıyordu. Karnı burnunda kardeşi de telaşlıydı. Annesi ayağa kalkıp oğlunun kollarına sarıldı. "Ali!" dedi sesinde sitem, feryat, acı, korku her şey vardı. Ali anlamıyordu ne oluyor. Kızları yanında olan bir anne neden bu şekilde ağlıyordu? Kime ne olmuştu? Annesinin gözlerine bakıyordu. Nimet Hanım kahverengi gözlerinden

yaşlar döküyordu. Beyaz saçları, beyaz başörtüsünün kenarından görünüyordu. “Yapma oğlum, bak ölürüm.”

“Anne ne yapmayayım?” Annesi hep aynı şeyi söylüyordu, kardeşlerine baktı en sonunda. Annesi transa geçmiş gibi hep aynı şeyi söylüyordu. Nazan öne çıktı.

“O... Boşanmış. Babasının yanma dönmüş.” Kardeşine bakan gözleri kapandı. Omuzları indi, bir yük iniyor, diğeri biniyor misaliydi.

“Sakin dönme Ali! O kızı bana gelin diye getirme! Almam! İstemem! Ölürüm oğlum!”

“Anne!” Annesini sarstı ama kadın onu duyuyor gibi değildi. “Sakin ol!”

“Olmam. Mahvetti seni. Yaraladı, öldürdü. Kana susamış bir cani o. Eğer onu alırsan annen olmam.” Kadın hem bağıyor, hem konuşuyor hem de ağlıyordu. Oğlunun hayatını mahveden kızın geri dönüyor olması onu yıkmıştı. O şeytanın oğlunu tekrar eline geçirecek düşüncesi ruhunu yakıyordu. Oğlunun kollarında çırpınıyor, Ali onu durduramıyordu. Sinir harbiyle oğlunun kollarına yığıldı. Ali, “Anne!” diye bağırırken kızları hemen yanına çöktü. Nazan karnından zorlandı ama dizleri yeri buldu.

“Ambulans çağır Ebru!” dedi Ali. Ebru telefonuna sarıldığında korkudan rengi atan Nazan’ın karnına ufak bir sancı girdi ama dudaklarını ısırp bunu gizledi.

“Ne getiriyorsunuz böyle lafları anneme?” Ali’nin sesiyle iki kız da irkildi.

“Abi o bizi çağırdı. Biz demedik,” dedi Ebru.

Ali’nin öfkesi kimeydi bilinmez ama şu an kız kardeşlerine kusuyordu. Ona mıydı öfkesi? Ya da kendine!

Sedye üzerinde ambulansa binen annesinin yanına geçti Ebru. Nazan, abisinin kapıda duran arabasına oturdu. Sokak halkı evlerinin önünü sarmıştı, bir kısmı hastaneye yürüyordu. Kadınlar gözleri nemli, giden ambulansı izliyordu.

Acilden giriş yaparak sakinleştirici verilen Nîmet Hanım'ın kalbine de bakıldı ama sadece sinirsel çöküntü olduğu anlaşıldı. Birkaç saat sonra evine girdi yaşlı kadın. Kendinde değildi, yatağına yatırıldı. Boş bir çuval misaliydi kadın. Kızları evlerine geçmemiş, eşleri de iş çıkışı gelmişti. Ebru girip oğlunu alıp annesinin evine geri dönmüştü. Ali sakının ortasında ağır adımlarla sağa sola dönüyordu. Ebru'nun eşi Selim oturduğu yerden kayınbiraderine bakıyor, sıkıntısını ölçmeye çalışıyordu. Bu sıkıntı kimeydi? Bacanağı Turan ile göz göre geldi Selim. İkisi de Ali'yi çok sever, biraz da ürkerlerdi ama bu ciddi bir saygındandı. Hemen hemen aynı yaşlardalardı ama ikisi de Ali'nin en yakın dostu değildi.

“Ali,” dedi Selim. “Anne iyi, gel, otur.”

“Annem iyi ama ben değilim.” Üç yaşındaki yeğeni Talha, dayısının bacağına dolanınca Ali uzanıp yeğenini kucağına aldı. “Dayı, anneannem hasta mı?” Bıcır bıcır konuşan çocuğa gülümseyip saçlarını karıştırdı. Altın saçları uzundu Talha'nın, yeşil gözleri zekice parlıyordu. “Biraz uykusu gelmiş anneannenin.”

Ebru ile Nazan da içeri girip eşlerinin yanına oturdular. Talha dayısının kucağından inerek annesinin yanına gitti.

“Tamam, biraz ağır oldu ama sen neden iyi değilsin?” dedi Turan, kız kardeşler abilerine bakıyordu.

Ali tekli koltuğa oturup tek eliyle yüzünü sıvazladı, hemen sonra kardeşlerine döndü. “Bir gün değil, iki gün değil, her gün kendini tüketecek. Kim getirdiyse o dedikoduyu, bir daha bu eve girmesin!”

“Dedikodu değil abi, gerçekten boşanmış ve dönmüş,” dedi Nazan, abisine bakarken gözlerini kaçırmıştı.

Kardeşinin sözleriyle ayağa kalkıp salon kapısına ilerledi. “Duymadım, görmedim, bilmiyorum. Beni ilgilendirmiyor.” Evden çıkıp tamirhanesine yürüdü. Neden gittiği yerde kalmamıştı? Onca acıyı tam unuttum derken yine aynı sokaklarda mı yaşayacaklardı? Tamirhanenin kapısından geçerken

derin soluk aldı. Üzülmüş müydü? Umurunda bile değildi. Ondan geriye çok bir şey kalmamıştı ama yarası öyle derindi ki asla anlatamıyordu. Bir erkeğin kalbini taşa çevirmiş, tüm yaşama sevincini çekip almış, geleceğe bir şeyler kalmamıştı. Nefes alan ölümler vardır, katili aşk olan.

“Tekin!” diye seslendi, Tekin arabanın altından tekerli sürgüyle çıktı.

“Buyur ustam, Hacı Anne nasıl?” Genç çocuk ayağa kalkıp ustasına soru dolu bakışlarını çevirdi.

“İyi, evde şimdi. Hadi sen de evine, akşam oldu da geçiyor. Git derslerine çalış.”

Ustasının kötü ruh hâlini anlayacak kadar tanıyordu. İki letmedi. “Tamam usta.” Uçarcasına üzerini değiştirmeye geçti. Beş dakika sonra çantası omzunda gelip dikildi ustasının karşısında. “Usta, bugün üst kattaki daire için geldiler. Yarın gelin dedim.”

“İyi etmişsin. Yarın erken gel, ben parça almaya gideceğim.”

Yarın cumartesiydi, Tekin rahatlamış gibi gülümsedi. “Tamam usta. İyi akşamlar ustam.”

Başını sallayan Ali’ye son kez bakıp çıktı Tekin. Ali oturduğu sandalyede öne kaydı. İçine bir sıkıntıdır oturmuştu, kalkacak gibi değildi. Kapının önüne duran beyaz külüstüre bakınca rahatladı. Can yoldaşı teşrif etmişti. Kapısını açıp bedenini çıkaran Ekrem kocaman sırttı. “Hop, kanka ben geldim.” Kapısını kapatıp arka koltuktan bir poşet aldı. Ali onu çarpık bir gülüşle izliyordu ne kalktı ne de kımıldadı. Başına dikilen Ekrem poşeti kaldırdı. “Mis gibi tütün getirdim. Takımları yakıyorum.”

“Yüreğimiz yanmış oğlum, takımları da yak.”

“Tükürtme yüreğine lan! Bak şimdi, yakarım ben kömürü, dert tasa kalmaz.”

Ekrem küçük mutfakta kömür yakma makinesini fişe takıp, kömürleri üzerine yerleştirdi. Üzerinde isimlerinin

yazdığı nargileleri hazırladı. Ara ara gözleri Ali'ye kayıyordu. Elleri ensesinde birleşmiş, dışarıdaki karanlığı izleyen arkadaşının derdini yüreğinde hissediyordu. Haberi almayan yoktu, küçük bir semtte hemen herkes her şeyi duyardı. Ki ona Ali söylemişti. Annesi için aradığında söylediği sözlerin arkasına düşmüştü Ekrem. Bu geceyi en az sıkıntıyla atlattığını sağlayacaktı.

Kömür iyice alevlenip yanar hâle geldiğinde maşayla alıp tütünün üzerine yerleştirdi. Sırayla götürüp Ali'nin yanına bıraktı. "Kahve yapıp geliyorum aşkım." Ali hiç etkilenmedi bu espriden. Kahveleri de önlerine bırakınca içmeye başladılar.

"Doğruymuş, anamdan öğrendim."

"Öyleymiş."

"Anneni üzme Ali."

"Annemi üzecek bir neden yok. Evham yaptı. Yaşandı ve bitti. Boşanıp geri dönmesinden bana ne?"

"Bir anne olarak aklına ilk gelen şeyi düşünmüş. Biraz fazla düşünmüş, gerçek gibi düşünmüş." Ali'den çekinmese, yarasını daha çok deşmeyecek olsa orada binlerce kötü sözü adının anılması yasaklanmış kadına ithaf ederdi. "Hak ettiğini yaşıyor." Ali'nin sert bakışlarına maruz kaldı ama umursamadı. "Sen ne düşünürsen düşün, benim düşüncem değişmeyecek."

"Ekrem!"

"Sus lan! Senin gülüşünü çaldı o!" Biraz bağırır gibiydi Ekrem. Ali önüne dönüp bir nefes alıp savurdu. Ekrem devam etti. "Gelecek umutlarını, hayat enerjini, gözlerinin ışığını aldı, gitti. Kadınlara bakışını değiştirdi. Güvensiz ve sevgisiz bir Ali bıraktı ardında. Bunun bir diyeti olacaktı. Allah ona acımasın Ali. O ah aldı."

"Ekrem!" dedi Ali, bu kez sertti.

"Kes! Ben tam bir yıldır susuyorum. Yüzlerce, binlerce kötü söz edebilirim ama etmiyorum. Zaten Yaradan'ın tokadı

büyük olmuş. Buraya yazıyorum Ali, şansını deneyecek çünkü o, o kadar berbat biri.”

“Ekrem...” Nefes alıp sakın bir tonda konuşurken arkadaşına döndü. “Ölen insanlar yaşadıkları yere geri dönemezler.”

Ekrem gözlerini kırptırdı, usulca arkasına yaslanıp tütünü içine çekti. “Öyle diyorsan öyledir.

Annesinin solmuş yüzüne bakıyor, canı yanıyordu. Kardeşleri kahvaltı masasını hazırlamıştı, ailecek oturmuşlardı. Annesinin elini tuttu Ali, kadın gözlerini oğluna kaldırdı. “Anne, bunu bir daha konuşmayacağız, sen de bir daha kendini bu konu yüzünden üzmeyeceksin. Oldu ve bitti. Ne ondan bana ne benden ona bu saatten sonra bir şey olmaz. O hayat çizgisini seçti ve gitti, gelmiş olması bir şeyi değiştirmez. Ömrüm oldukça bakacağım son kadın bile değil.” Annesinin gözlerinde hatırı sayılır parlamayla gülümsedi. “Tamam mı anne?”

Nimet Hanım başını sallayıp oğlunun elini sıktı. İçinden çok şey geldi geçti ama birini bile diyemedi. “*Mine seni yerle yeksan etti oğlum. Yaşarken öldürdü. Çok acı çektin, çekiyorsun. Acı veren şeylerin gülüşe dönüşmesi öyle kolaydır ki... Hele adı aşksa...*” Nasıl desindi, nasıl konuşup canını yine yaksındı. Dün mahalleden bir kadının ona, “Mine dönmüş, Ali’ye dönmek istermiş,” diye getirdiği sözleri oğluna demeyecekti. Ali gidip ondan hesap sormaya bile kalkmasıydı.

“Yiğit oğlum, senin ağzından çıkanın ötesi olmadı hiç. Bilirim. Sen öyle diyorsan ben de bir daha üzülmem, söz.”

“O zaman keyifle kahvaltı yapalım,” dedi Nazan. “Açız biz.”

Hepsini gülümsetti, en çok Talha güldü. “Teyze, ne zaman gelecek kardeşim?” Konuşmaları yuvarlak ve havada kapılıp

sevilesiydi. Çocuk demek neşe demekti. Haneye huzurdu. Eksiği tamamlayan kayıp yapboz parçasıydı. Neşe içinde yapılan kahvaltıdan sonra Ali evden ayrıldı. Tamirhaneye kadar yürüdü, arabası -ilk aşkı- tamirhanenin önündeydi. Arabalara her erkek kadar âşıktı Ali. Belki biraz fazlası. Her şeyi tekdüze ve basit olabilirdi ama arabası olamazdı. Gözünün nuruydu o. Lüks bir Land Rover! Oto kiralamadan gelen geliriyle almıştı. Tek zenginliği oydu. Beyaz bir elmas gibi parlıyordu arabası. Zaten adı da Elmas'tı.

Tekin gelmiş, işe koyulmuştu. Kaputu açıp dünkü aracın radyatörüne göz atarken Tekin, ustasım izliyordu. Yüreği ağzında atıyordu, her yanını bir heyecan kaplamıştı. Kaputu kapatıp Tekin'e döndü. "Olmuş, helal koçuma. *Çırak, ustasını geçer* lafı doğruymuş. Kapat kontağı."

Genç çocuk kocaman gülümsedi. Esmer teninde iki tane gamze belirirken mavi gözleri küçüldü. "Ustam sağ olsun, usta." Koşar adımlarla kapattı aracı.

Ali kapının önüne çıkıp ellerini cebine attı. Burnundan derin nefes alırken gözleri kapanıp açıldı. Sokak gibi sokaktı. Mahalle arasındaki tek iş yeri sayılırdı. Babası ve dedesinin burada ömrünü verdiğini bilmek onu mutlu ediyordu. Hemen karşısındaki evde altı tane genç kız kalıyordu. Hepsi öğrenciydi. Evin sahibi vefat edince, mirasçısı evi yurt gibi işletmeye karar vermişti. Sarı boyalı evden çektiği bakışları onun yanındaki pembe, mavi, turuncu renkli evlere kaydı. İki ev sağında da kızların kaldığı gibi erkekler kalıyordu. Kimi tıp, kimi hukuk birçok alanda üniversite okuyorlardı. Evlerin çoğu el değiştirse de hepsi Ali'nin çocukluğuydu. İlk gençlik seneleri ve bir erkeğe dönüşürken geçirdiği mutlu günlerdi. Huzurlu soluğuyla arabasının kapısını açtı. "Ben gidiyorum Tekin."

Arabasına binmeden karşı evin kapısı açıldı. Beş kız itekaka ve sesli konuşmalarıyla sokağa döküldü. Ali başını çevirince kızların hâline gülümsedi. "Nasılsınız hanımlar?"

İçlerinden en çılgını Seda öne çıktı. Çakmak çakmak kah-

verengi gözlerini kıstı. Siyah saçını kulağının arkasına tıktırdı. “Ne olsun Ali abi, seni gördük, gözümüz gönlümüz açıldı.”

Ali dudaklarını birbirine bastırıp sırttı. “Sağ ol abisi.”

“Nereye Ali abi?” dedi Seda’nın kız kardeşi Eda. Ablasına benzer güzelliğe sahipti ama ablası çılgın, o sakindi. “Randevu mu var?”

“Parça almaya gidiyorum.”

“Ama olmaz ki...” dedi Irmak sarı saçları atkuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Beyaz yüzü çocuksu bir güzelliğe sahipti. Açık ela gözleri fazla çekiciydi.

“Ne olmaz?” dedi Ali, kızlar onu çok eğlendiriyordu.

“Bu kadar havalı giyinip parça almaya gitmenden bahsediyor Ali abi,” dedi Kumru. Her şeyiyle esmer güzeli olan genç kız gözlerini devirdi. Grubun huysuz şiriniydi.

“Yakıyorsun abimmmmm,” diyerek nara attı Gözde. Kumral güzeliydi Gözde. Şirin mi şirin bir yüzü vardı. İnce, narin ve nazik, biraz da şımarıkça.

Ali dayanamayıp şen bir kahkaha attı. “Kızlar... Kızlar... Teşekkür ederim.”

“Bu kadar mütevazı olma abi,” dedi Defne. “Şey bizi de atsana, kesin senin yolunun üzerindeyizdir abim.” İçli içli bakıp öne fırladı. Küçük, minyon bir yapısı vardı. O da esmer güzeliydi.

Defne’nin tişörtünün arkasından tutup çekti Seda. “Yürü be! Ayağına köpek mi sıçtı? Alt tarafı şurası!”

“Şurası dediğin yere iki durak var!” dedi Irmak, hemen Ali’ye döndü. “Atar mısın abi? At bizi abi! Hadi be abi.”

Ufacık bir ıslık sesi duyulduğunda başlar sese döndü. Elleri cebinde gökyüzüne bakarak yaklaşan genç adama kıyın kıyın yaklaştı Eda.

“A... Kimleri görüyorum, nereye hanımlar?” dedi Eda’nın yavuklusu Ömer. Eda ona öyle diyordu. *Yavuklum*. Ömer’in ardından ayakkabılarını giyen koşuyordu.

“Beklesene oğlum!” dedi Pamir. Uzun boylu genç adamın kumral saçları özenle taranmıştı. Ela gözleri ısıltı ısıltıydı. “Nasıl-sın abi?” dedi Ali’ye.

“İyidir Pamir. Sen?”

Ali ile Pamir konuşurken yanlarına Yakup ile Kuzey geldi. Sokağın ortasında buluşan gençler arkadaşça bir sohbete düşmüşlerdi.

“Geliyor musunuz kızlar?” dedi Ali.

“Ben gelmiyorum,” dedi Eda, ablası Seda gözlerini devirdi.

“Aslan abim, can abim, güzel abim, bir tanesin abim,” sözleriyle arabaya doluştular. Ali aracını sokaktan çıkartırken sokağa giren sarı Vosvos’u fark etti. Dönüp iki kez baktı, bir yerden çıkartacaktı. Aracın şirinliği düşünmesine engel oldu. Aracın içindeki kadını fark dahi etmemişti.

Ali sokaktan ayrılırken sarı Vosvos tamirhanenin önüne park etti. Genç kadın güneş gözlüğünü tepesine kaldırdı. Siyah dalgalı saçları tepesinde topuz yapılmıştı. Üzerinde askılı mavi bir tişört, onun üzerinde de aynı renk, önü üstten birkaç düğmesi açık bir gömlek vardı. Aracının kapısını açıp çıktı. Dizinde biten keten kalem eteği ve beyaz spor ayakkabısı vardı. Onun kadar giyimine özen gösteren birinin yanında darma-dağın oturan bir arkadaşı olması ironiydi. Sevgi ironi severdi. Bütün kıyafetleri siyah olan kız arkadaşının gözleri yeşildi. Çektiği kara kalemle belirtilmişti ama çok güzeldi, yüzü göz alıcıydı. Uzun boyu, özgürüm diyen havası yakışıyordu Zümrüt’ün. Siyah salaş tişörtü, yine siyah kotuyla kadın bir kara olsa da ruhu renkliydi.

Aracın kapısını kapatıp Zümrüt’e baktı. “Bugün bir ev tutmak zorundayım ve burası en uygun yer. Bu sokaktan evsiz çıkmayacağım.”

“İşte benim arkadaşım. Hadi gidelim, şu evi bulalım.”

Gülru başını sağa sola sallayıp gülümsedi. Asla modu düşmeyen biri varsa o da Zümrüt’tü. Her savaşa hazır gibi yaşı-

yordu. Bir insan ne ruhen ne bedenen yaşlanmaz mıydı? Zümrüt on sekizinde nasıl tanıdıysa hâlâ öyleydi. Hayat dolu...

Tamirhanenin içine girip bakındılar. Duvarlarda asılı tekerler, aletler, yer yer yerleştirilmiş masalar üzerinde yine birçok tamir araçları vardı. Zemin yumuşak ve siyahtı. Köşede küçük bir masa etrafında birkaç sandalye vardı. “Kimse var mı?” diye seslendi Gülru.

Tekin küçük ofisin içinden çıkıp başını uzattı. “Buyur abla.” Tüm bedenini çıkarıp kızların yanına geldi. “Dün gelmiştiniz, hatırladım.”

“Evet, bugün görüşmemiz mümkün mü?”

“Ali abime bir sorayım abla. Bir dakika ver.” Tekin ofise girip telefonu geri döndü. Kızlar etraflarını incelerken Tekin’in, “Abi?” sesiyle ona baktılar. “Dün ev için gelen ablalar geldi abi, ne yapayım? Tamam abi.” Tekin telefonu kapatıp cebine attı. “Abla sizi Hacı Anne’me götüreceğim. Onunla konuşursunuz.”

“Nerede Hacı Anne’n?” dedi Gülru.

“Hemen arka sokakta abla.”

“İyi, gidelim o zaman.” Arabasına bakıp almaya gerek görmedi. “Arabam kalsın burada.”

Tekin’in yanı sıra yürümeye başladı. “Adın ne çocuk?” dedi Zümrüt.

“Tekin.”

“Okuyor musun Tekin?” diye sordu Gülru.

“Evet abla. Lise 3. sınıftayım.”

“Hem okuyor hem çalışıyorsun demek, ne kadar güzel.”

Tekin, Gülru’ya bakıp utangaçça gülümsedi. “Bu işi seviyorum.”

“Ne okumak istiyorsun Tekin?” dedi Zümrüt.

“Ben... Kararsızım ama Ali abim mühendis olmamı söylüyor. Düşünüyorum.”

Konuşarak evin önüne geldiklerinde Tekin zile basıp bekledi. Başörtüsünü düzelterek kapıyı açan Ebru önce Tekin'e, sonra kızlara baktı.

“Ebru abla, bu ablalar kiralık ev için geldiler. Ali abi size getirmemi söyledi.”

“A... Öyle mi? Annemi çağırayım.” dedikten hemen sonra annesi kapıda belirdi. Kızlara göz atıp kızına döndü. “Anne, kiralık daire için gelmişler.”

“Evet, biraz konuşabilir miyiz?” dedi Gülru. Kızın akça pakça yüzüne baktı Nimet Hanım. “İçeri gelin kızım, bir çayımızı kahvemizi için. Konuşuruz elbet.”

Tekin işine dönerken kızlar eve girdi. Ayaklarına verilen terlikleri geçirip gösterilen yoldan salona girdiler. Yerde küçük bir çocuk oyuncaklarıyla oynuyordu. Nazan kımıldar gibi olup, “Hoş geldiniz,” dedi.

Zümrüt ile Gülru, “Hoş bulduk,” diyerek üçlü koltuğun ortasına ilişti. Nimet Hanım da gelip Nazan'ın yanına oturdu. Ebru ayakta kalıp ne içeceklerini sordu. “Zahmet olmazsa birer kahve içeriz. Orta.”

“Estağfurullah, ne zahmeti...” diyerek çıktı salondan Ebru.

“Adınızı bahşeder misiniz kızım?”

“Ben Gülru, arkadaşım da Zümrüt.” Zümrüt hafifçe tebesüm etti.

“Hanginiz tutmak istiyorsunuz? Yoksa ikiniz mi?”

“Ben,” dedi Gülru. “Buraya yeni atandım. Ev bulmakta çok zorlandım, bulamadım da zaten. Pek kiralık yok, en son sizin daireyi gördüm.”

“Öğretmen misin?” dedi Nimet Hanım.

“Doktorum. Acil doktoruyum. Eşyalarımı geldiğim yerde sattım, daha eşya da almam lazım. On güne kadar işe başlayacağım.”

Nimet Hanım kızı süzmek istemese de göz ucuyla bakmıştı. “Bekâr mısın?”

“Evet. Bekâra ev vermiyor musunuz?”

“Yo... öyle bir kuralımız yok. Hâliyle kızım, seni tanıımıyoruz. Nasıl yaşarsın, ne yaparsın, bilemiyoruz.”

“Yok teyze, korkma sen,” dedi Zümrüt. “Arkadaşım rahibe gibi yaşar, temiz aile kızı yani.”

Gülru gözlerini sonuna kadar açarak arkadaşına döndü. Nazan kıkırdadı. Ebru da o ara kahveleri getirip servis etti. Tekli koltuğa oturdu Ebru da. Nimet Hanım, Zümrüt’e gülümseyip Gülru’ya döndü. “Evin altında oğlumun tamirhanesi var, görmüşsündür. Kışları soğuk olabilir. Biraz da ses olur, bunları göz önünde tutarsın.”

Gülru anlatılan kısımları duymazdan gelerek gülümsedi. “Sorun olmaz diye düşünüyorum. Zaten çoğu zaman çalışıyorum.” Yalandı. Bir ayın yarısını evinde geçirecekti. Gece nöbetlerinden sonra çalışma koşulları hafifliyordu. Bir ev bulması şarttı, hastaneye en yakın yer de burasıydı.

“Anahtarlar oğlumda, ondan alıp evi gezebilirsiniz.” Nimet Hanım gülümsedi. “Sokağımıza bir doktor gelmiş, hoş gelmiş.”

Gülru da gülümsedi, bu gülümseme gerçek bir mutluluktan ibaretti. “Şey...” dedi, bir an gülüşü soldu. “Kira ne kadar? Buralarda biraz yüksek de...”

“Yüksek olur elbet. Bu semt, insanların gelip huzur bulduğu yer.” Gülru’nun solan bakışlarına sinsice baktı kadın. “Benim haftalık iğnelerim var. Sen onları vurursun, ben de sana yarı yarıya indiririm.”

“Vay çakal.” Zümrüt’ün fısıltısını Gülru duydu sadece. Boğazını temizleyen genç doktor gülümsedi. “Anlaştık. Evi bir görelim, kalanını hallederiz.”

“Evi gör, beğenirsen biz sana eşya için de yardım ederiz. Sıfır mı alacaksın, ikinci el mi?” diye sordu Ebru.

“İkinci el, sıfıra gücüm yetmez. Sonra tüm maaşımı taksitlere yatırmam gerekir.”

“Hazım amcava haber salalım,” dedi Nazan. “Temiz, ikinci el eşyalar onda vardır.”

“Az sonra sana koca da bulacaklar.” Zümrüt ağzına kapattığı elinin altından homurdanıyordu. Gülru’nun içi kaynıyordu. Gülmemeliydi.

“Çok iyisiniz. Peki, anahtara nasıl ulaşacağım?”

“Ben abimi arayayım,” dedi Ebru. Telefonunu sehpanın üzerinden alıp odaklandı, kulağına götürdüğünde hepsi ona bakıyordu.

“Abi, dairenin anahtarı tamirhanede mi?” Birkaç saniye sessizce bekledi Ebru. Gülru kilitlenmiş, ona bakıyordu. “Tamam abi, ne zaman döneceksin? Tamam.” Ebru telefonu kapatıp Gülru’ya döndü. “Anahtarlar arabasındaymış, o da şu anda bir yere kadar gitti. Birkaç saate döneceğini söyledi.”

“O zaman biz birkaç saat sonra tamirhaneye tekrar uğrar, bakarız. Eve bakalım, akşam yine geliriz.”

“Ev temiz, dolaplar elden geçti. Zeminler de geçen sene yenilendi. Orijinalliği bozamıyoruz, evin eski ve tarihî olduğunu unutma e mi kızım, bize atalarımızdan kaldı buralar. Yüz yıldan fazladır buradayız, babadan oğula kaldı. Bizden de gelecek nesle kalacak. Bu semtin bir ruhu var. Ayağına taş değmez burada, altının kaybolursa bulur, sana verirler.”

“Doğrudur. Ben ilk kez geliyorum İstanbul’a. Ankara’da okudum, Aydın’da başladım işe. Ayrılmam gerekti. İlk tercihim burasıydı, tuttu. Bu sokakta oturmaya başlarsam, öğreirim.”

Nazan hafifçe kıınıldadı. Yastığını düzeltirken yüzü biraz buruştu, Gülru fark etti sadece. Kızlar ayaklanıp evden ayrıldılar. Tamirhaneye doğru yürümeye başladıklarında adımlar ağırdı, sakince sokağı bakıyorlardı.

“Güzel yer,” dedi Zümrüt. “Cidden huzurlu bir tarafı var.”

Derin bir nefes çekti Gülru. “Bana iyi gelecek, hissediyorum.”

Arkadaşına yandan bakıp koluna girdi Zümrüt. “Düşünme artık. Gececek.”

Bakışları önüne düştü kızın. “Tam unutuyor gibi oluyorum Zümrüt ama birden aklıma düşüyor.”

“Lanet olsun erkeklere. Bir tane adama denk gelemedik. Rahatlayacaksan biraz daha küfredebilirim.”

Başını sağa sola salladı Gülru. “Çok garip bir sancı, yüreğimde taş gibi oturuyor. Kendimi zayıf hissediyorum, basit ve yetersiz.”

“Yapma! O dediklerin sen değilsin, o.”

“Belki.” Omuz silkti Gülru. “Hiçbir düşünce aldatıldığım gerçeğini unutturmuyor. Tüm erkeklere aldatır diye bakıyorum artık.”

Aydın Menderes Hastanesi’ne atandığında çocuk cerrahi kıdemli asistanının radarına girmişti. Gülru’nun sağından girip solundan çıkmıştı ve genç kadının kalbini kazanmıştı. Sırlıklam aptal bir âşığa dönüşmesi o kadar kolay olmuştu ki bugün dönüp baktığında kendi bile şaşıırıyordu. Beş ay peşinde pervane olan adamı sonunda kabul etmişti. Etmişti etmesine ama bir yılın sonunda aldatıldığını öğrenmek yıkımların en büyüğüydü. Onunla aynı hastanede çalışmaya dayanamayacağını anladığında ilk işi şehir yerleştirmelere adını yazdırmak olmuştu. Elinin altındaki ilk yeri doldurmuştu ve sonuç, Kuzguncuk’taydı artık.

“Engin tecrübelerim yok,” dedi Zümrüt. “Ama hayatın uzun olduğunu biliyorum. Karşımıza daha neler çıkar bilmiyoruz. Sen söyle Gül, hangi acı geçmiyor ki?”

Gülümseyerek arkadaşının elinin üzerine elini bıraktı. “Haklısın. Hadi Kuzguncuk’un altını üstüne getirelim. Madem ikimiz de boşuz, bugün bizim olsun.”

“Hadi yapalım. Buraları çok bilmiyorum zaten, gezmiş oluruz. Neşemiz yerine gelir.”

“Seninki hiç gitmiyor ki.”

Kahkaha attı Zümrüt. “Hayat güzel, suç benim mi?”

Kuzguncuk’un tüm sokaklarını gezdiler. Nail Kitabevi’nde bir saat kitap bakındılar, en sonunda birer kitap alıp çıktılar. Kitabevinin yan sokağından yukarı doğru, renkli merdivenleri tırmandılar. Evlerin eski mimarisini internetten açıp okudular, önünde fotoğraf çekindiler. Bazı evlerin duvarında *Çekim Yapmak Yasak* yazısını okudular. İnsanlar bu tarihi yerde yaşamının kaderini yaşıyorlardı, bunu da anlamışlardı. Kuzguncuk’a gelen her köşeyi karelemek isterdi ve yerel insanı bundan bıkmıştı. Televizyondan tanıdıkları Refika’nın Mutfağı’nı gördüler. Evlerin sundurmalarını süsleyen rengârenk çiçekleri hayranlıkla izlediler. İcadiye Caddesi üzerindeki Ayios Panteleimon Rum Ortodoks Kilisesi’ni de dikkatle izlediler, incelediler. Bir zamanlar Ekmek Teknesi dizisinin çekildiği fırını buldular. O zamanlar ikisi de çocuktuk ama hatırlıyorlardı. Gülru semte hayran oldu. O kadar sevdi ki evin eksilerini görmemeye şimdiden karar vermişti. Saate baktıklarında 17.00 olduğunu gördüler. İkisi de şaşkınlıkla birbirine bakıp zamanın nasıl hızlı aktığına yorum getire getire tamirhanenin sokağını tuttular. Arabası bıraktığı yerde duruyordu ve onu unuttuğuna bile şaşırdı. Neyse, güzel park etmişti, sapa sağlam yerinde duruyordu sarı papatyası. Bir yorgunluktur üzerlerine çökmüştü. Bir solukla tamirhanenin açık alanından içeri baktılar. Tekin de başını çevirmişti o anda.

“Geldi mi ustan genç adam?” dedi Zümrüt.

Tekin yaklaşarak, “Yok abla, gelmedi,” dedi. “Ama yakındır, az önce konuştum. Abimin bir iş yeri daha var, şu an orada.”

Ayaklarına kara sular inen Gülru, hemen kenarda duran küçük tabureyle masaya baktı. Ne soru ne teklif bekledi. İlerleyip oturdu, Zümrüt de onu takip edip yanındaki diğer tabureye çöktü. Yorulduğunu oturduğunda anlayan kızlar, rahatlamayla sırtlarını duvara verdiler.

“Çay içer misiniz abla?”

“Varsa içeriz.” Gülru gülümseyerek konuşmuş, saatlerdir topuz olan saçlarını azat etmişti. Tekin çay için içeri geçerken dalga dalga omuzlarına inen gür saçlarının arasına parmaklarını soktu genç kadın. “Ne bulunmaz adammış, dünden beridir peşindeyiz.”

Zümrüt gözleri kapalı, başı duvara yaslı, “Hı hı,” dedi.

Başını yana yatırıp saçlarının diplerine masaj yapmaya başladı. Önünde uzayan evleri izliyordu. “Ev çok önemli değil, ben burada oturmaya karar verdim.”

Dudaklarını büktü Zümrüt. “Ev arkadaşı ararsan ben hazırım.”

Kıkırdayıp saçlarını arkasına savurdu Gülru. “Senin hastane buraya uzak, yakına gelersen veya yolu göze alırsan, buyur gel kardeşim.”

“Düşüneceğim.”

İnce belli bardaklarla iki çay önlerine geldi. Tekin tepsiyi içeri götürürken onlar keyifle içmeye koyuldu. Zümrüt’e döndüğünde saçları yüzünü kapattı, bukleler kucağına döküldü. “Babamı aramalıyım, şu iş bir bitse.”

Gıcır gıcır bir Land Rover, Vosvos’un önüne park edildi. Ali kapısının önündeki kadınlara baktı, arkasındaki sarı Vosvos zaten akıyla oynuyordu, bu kadınlar da kimdi? Yüzünü göremediği kadının kucağına dökülen saçları görünüyordu. Bir an kendisini fark eden kadınlar ona döndü. Kapısını açıp çıktı, kapatıp iki adım atarken Gülru da ayağa kalkmıştı. Beklenen adamın bu olduğu aşikârdı.

Aralarında iki metre vardı, ikisi de birbirine bakıyordu. Beyaz bir tene sahipti kadın, kara bocuk gözleri vardı. Uzun bir yüz, sivri bir çene, orantılı dik bir burun, uzun bir boy...

Adama baktı Gülru. Esmer bir ten, kahverengi gözler, geniş bir yüz, fazlasıyla çıkık elmacık kemikleri... Kendisinden en az on beş santim uzun adama biraz başını kaldırarak bakıyordu. “Ali Bey?”

“Benim.”

“Kiralık ev için geldim. Sabahtan bu yana sizi bekliyorum dersem yalan olmaz.” Bir adım daha attı Ali’ye doğru.

“Hâliyle hanımefendi, geleceğinizi bilemezdim. Çalışıyorum.”

Derin bir soluk alıp saçını geriye attı Gülru. Zümrüt hiç kalkmamış, olduğu yerden izliyordu. “Peki... Anahtarı alabilir miyim?”

Annesi telefonda oğluna izah etmişti ama Ali istiyor denemezdi. Evi beğenmemesini umuyordu. “Olur.”

“İnanmıyorum,” diye bir çığlık duyuldu, ses sessiz sokağı cınlattı. Gülru elini kalbine koyarken sesin geldiği yöne başını eğdi. Birisi sarı papatyasının üzerine âdeta yatmıştı. “Hey!” dedi. Ali’nin yanından ışık hızıyla geçerken genç adam da o yöne döndü.

“Kalksana manyak,” diyordu yanındaki kız, hem çekiyor hem konuşuydu.

“Bırak Irmak, hayallerimi sokakta buldum.” Seda kendini arabanın üzerine bırakmıştı. “Ölüyor muyum Allah’ım...” Kollarını açmış, kaputu okşuyordu. “Canım, sen ne şekersin öyle.”

“Pardon!” dedi Gülru, şaşkınlık içinde kıza bakıyordu.

Seda gözlerini kapatmış, arabanın kaputuyla aşk yaşıyordu. “Aramıza girme, ne olur. Böyle bir yavru genelde rüyalarım giriyor.”

“Seda kalk!” dedi Ali.

Seda baston yutmuşçasına gözlerini sonuna kadar açıp doğrulmuştu. “Emret abim.”

Gülru üçüne de tek tek bakıp omuzlarını indirdi. Ali onun buraya ait olmadığını, az sonra kaçıp gideceğini düşünüyordu ama kadının gülümsemesiyle bu düşüncesi toz gibi dağıldı.

“Çok mu seviyorsun?” dedi Gülru.

Seda karşısındaki güzel kadına çekinikçe baktı. “Büyük

hayallerimden biri, görünce dayanamadım. Özür dilerim.”
Gülru kızın genç, spor giyimine bakıp geçmişe gitti. “Öğrenci misin?”

Seda utangaçlığı üzerinden atarak kırıttı. “Nasipse iki sene sonra doktor olacağım.”

“O... Meslektaşmışız.”

“Ne!” derken de çığlık attı Seda.

Ali göz devirip soluk aldı.

Ama Gülru çok eğleniyordu.

“Hem doktor hem Vosvos’u var. Kadın benim hayallerimi yaşıyor.”

Gülru kahkaha attı, ev aklından uçup gitmişti. Boğazını temizleyen sesle Ali’ye döndü. “A... Şey... Ev.”

Ali aracına ilerledi, anahtarı alıp eve bakmasını, beğenmemesini ve bu işin bir an önce bitmesini istiyordu. Cebinde canhıraş çalan telefon durdurdu, Ebru arıyordu. “Efendim?”

“Abi koş! Arabanla gel, Nazan doğuruyor! Turan’a ulaşamıyoruz.”

Ali kapattı telefonu. “Gitmem gerekiyor, kardeşimi hastaneye götürmeliyim.”

“Hamile olan mı?”

“Evet,” derken kadının gözlerine bakıyordu. Kadında sinir bozucu bir rahatlık vardı.

“Durun, ben de geliyorum. Kardeşinizin sancısı vardı, fark etmiştim.”

Ali öne çıkan kadına bakakalırken durumun telaşıyla fazla düşünemedi. Sonuçta bir doktordu.

“Zümrüt, kalk, sana iş çıktı.”

Zümrüt yüzünü ekşitirken hızlı adımladı. “Lanet olmasın Hipokrat yeminime. Sür abi, sür!”

“Aa! Bu da mı doktor?” Seda’yı çimdikledi Irmak. “Etim koptu.”

2. Bölüm

Ebru'nun açtığı kapıdan önce Ali geçti. Kardeşinin yüksek feryat seslerini işitince ne hissedeceğini bilemedi. Salona girmeden yanından Zümrüt ile Gülru öyle rahatça geçti. Ebru onları yadırgamadı ama Ali yadırgadı. Nazan salonun ortasında, kolunda annesiyle adımlıyordu. Bir eli karnındaydı, yüzü acı çektiğini belirtircesine gergin ve solgundu.

“Ah, doktor kızım. Gel gel,” dedi Nimet Hanım.

“Yardım edin,” diyerek ağlamaya başladı Nazan. Bir korku oluşuyordu içinde, doğumuna bir ay vardı, ilk doğumu olduğundan yaşadığı acının da yabancısıydı. Karışık duygu geçişleri yaşıyordu. Gülru yaklaşıp kolunu tuttu. “Tamam, sakin ol! Suyun geldi mi?”

Nazan öyle derinden, öyle acı bir çığlık attı ki bu sesi tanıdı Gülru. Doğum anındalardı. “Ambulans!” diye bağırdı. Kapının önünde duran Ali taş kesilmişti. Telefonuna uzanırken kapıya çıkmayı uygun gördü.

Saniyeler dakikaları kovaladı. Çok yakın olan hastaneden on dakikadır gelmeyen ambulansa söylenmeye başladı. Ebru oğlunu dışarıya, dayısının yanına çıkartmıştı. Karşı

evin basamağında oturmuş, yerdeki taşla oynayan Talha'ya bakıyordu. Kardeşinin sesi gelmiyordu, tüm pencereler sıkıca kapalıydı. Turan'ın telefonunu cevapladı. Adamın sesi içine kaçmışçasına azalmıştı. Cevap, soru bile sormadan kapatmıştı telefonu genç baba adayı. Ambulans beş dakika sonra kapıya siren sesleriyle yaklaştı. Kapının üzerindeki anahtarı kullanıp ambulans doktorlarına yol gösterdi ama kendisi dışarıda kaldı.

Ambulansı fark eden komşular pencerelere, kapılara çıkmıştı. Karşı komşuları Sevim Hanım beyaz başörtüsünü bağlarken hem koşuyor hem de soru soruyordu ve onu mahallenin diğer kadınları takip ediyordu.

“Ali, oğlum ne oldu?”

“Nazan...” diyebildi Ali.

“Oy kurban olduğum!” Olduğu yerden ok gibi fırladı kadın, evin açık kapısından içeri girdi. Daha fazla kimsenin girmesini uygun görmeyen Ali, kapının üzerindeki anahtarı alıp kapıyı çekti. Yeğenini komşusu olan genç bir kadın evine aldı. “Çocuklarla oynasın Ali, merak etme,” demişti kadın.

İçeride işler rayında, sorunsuz ilerlemişti. Salonun ortasında doğuran Nazan'ın bebeğiyle olan göbek bağına paramediğin uzattığı makasla kesmişti. Bebeği Zümrüt'e uzatırken gülümsüyordu. “Kız...” dedi.

Kızının başucunda duran Nimet Hanım durmadan dua mırıldanıyordu. Bebeği görünce mutluluk gözyaşlarını akıtmaya başladı. “Allah'ım, sana şükürler olsun,” diyor, kızının saçlarını geriye itiyordu. Bedeninde gevşeme, rahatlama olan Nazan'ın solukları sakinliğine dönüyordu.

“Hocam, tebrik ederim,” dedi ambulans doktoru, genç bir kızdı. Gülru'ya iğne, sağlık malzemeleri uzatıyordu. Diğer iki kişi koridorda bekliyordu, Sevim Hanım ve Ebru gibi.

Zümrüt, bebeği beyaz bir örtüye sarmadan önce kalbini dinledi, kollarını, bacaklarını ve başını kontrol etti. Sonra da kesik bir kahkaha attı. “Dünyaya hoş geldin güzel bebek.”

Minik elin arasına parmağını sokuşturdu. Gülru göz ucuyla onlara bakarken sırtıttı. “Yakıştı arkadaşım.”

“Çocuk doktoruyum ben, yakışacak tabii.”

Nazan sedye üzerinde, bebeğiyle ambulansa bindirilirken kocasının arabası sokağa girdi ama Turan arabasını orada bırakıp koşmaya başladı. “Nazan!” diyordu, nefesi nefesine karışmıştı.

“İyi, merak etme!” dedi Ali ama adam kendini son anda ambulansın içine atmıştı. Ali gülümsemeden edemedi. “Geliyoruz birazdan.” Kapılar kapandı ve ambulans siren sesiyle geldiği gibi uzaklaştı. Elleri, yüzleri yıkanmış kızlar dışarı çıktı. Salonun hâli perişandı. Gitme vaktiydi.

Nimet Hanım peşlerinden geldi. “Allah razı olsun kızlarım.”

“Görevimiz Nimet Hanım,” dedi Gülru. “Teşekküre ne gerek var.”

Ali, kadının ensesinde parlayan ıslak saç tellerini, alnına yapışan nemli küçük tüyleri izledi. Kardeşinin bir nevi hayatını kurtarmış gibiydi. “Yine de teşekkür ederiz.”

Gülru ile Zümrüt, Ali’ye dönmüştü. “Rica ederiz,” dedi Gülru. “Siz şimdi hastaneye geçersiniz. Anahtarı almamda sakınca var mı?”

“Ali, ver oğlum.”

“Anne siz hazırlanın, ben eve kadar götürürüm.”

“Tamam oğlum.” Nimet Hanım, Gülru’ya döndü. “Evi tutmasan da bebeğimizin hatırına gel, bir yemeğimizi ye kızım.”

Gülru gülümseyerek başını salladı. Ali’nin aracının arka koltuğuna binerlerken etraflarındaki insanlar fısıldıyor, onlara bakıyordu.

Üç ev sağdaki evin balkonunda gözlerini kırmış, elleri ahşabı okşayan Mine, Ali’nin aracına binen kadınları izlemişti. Araba evinin önünden geçerken gözlerini çekmedi. Dudakları sağa sola kıvrılıyor, kesif bir kıskançlık damarlarında gezini-

yordu. Başını aşağı yukarı salladı. Kadınların kim olduğunu öğrenmesi beş dakikasını almayacaktı nasılsa...

Tamirhanenin önüne gelince arabadan gerçek bir yorgunlukla indi kızlar. Ali vitesin yanında duran anahtarlar arasından bir tane çekip aldı. İnince karşı karşıya geldiler, elindeki anahtarı uzattı, elini açan Gülru'nun avcuna bıraktı Ali. Gülru avcunu kapatıp geriye çekildi. "İyi akşamlar Ali Bey." Arkadaşına dönerek başıyla arabasını işaret etti.

"İyi akşamlar." Vosvos'a ilerleyen kadınlara doğru bir iki adım attı. "Eve bakmayacak mısınız?"

Kapısını açan Gülru durup ona baktı. "Gerek yok, tutuyorum. Annenize söylersiniz, yarın yine geleceğim." Aracına binerek kapısını çekti. Teklemeden kalkan Vosvos'u yola sokarak uzaklaştılar. Arkalarından bakan Ali'nin çenesi sağa sola hareket etti. Burnundan sesli bir nefes alıp dışarı verdi.

"Yalnız Vosvos şahaneydi."

Günün pazar olmasının bir doktor için ne önemi vardı ki? Zümrüt hazırlanmış hâlde mutfağa döndüğünde, Gülru masayı toparlıyordu.

"Akşam çıkışta gelirim, ben gelene kadar kendini çok yorma. Hem neden temizlik için birini tutmuyorsun?"

Elindeki bezi son kez sıkarak tezgâhın üzerine serdi. "Çok kötü olduğunu düşünmüyorum. Hem yaparız, ne olacak? Sorun o değil, kutulu eşyalarımı arabaya tıktırmam gerekiyor. Birazını şimdi götüreceğim."

"Tamam. Birkaç parça indireyim giderken."

"Olur."

Zümrüt arkasını dönüp kapıya giderken, geri döndüğünde Gülru dibindeydi. "Bu Ali..."

“Ne olmuş Ali’ye?

“İlk gün arabanın önüne kendini atan adamdı, tanımadın mı?”

Gülru kısa bir an düşününce hatırladı. “Cidden.”

Zümrüt tekrar kapıya yürüdü. “Dün gece dan diye aklıma düştü.”

Eline birkaç poşet alıp, aşağı indi Zümrüt. Aracın yanına bırakıp motoruna ilerledi. Kaskını takıp gaza bastı. O uzaklaşırken Gülru elinde koliyle indi. Arkadaşının bıraktıklarıyla birlikte hepsini araca tıktırdı. Eğer bir Vosvos sevdalısı olmasaydı, kendine dünkü o beyaz şahane arabadan alabilirdi. Uzun yıllar borcunu öderdi belki ama yine de alırdı. Arabalara sadece erkeklerin dibi düşmezdi. Kadınlar da pekâlâ fazlasıyla güzel arabaları severdi.

Siyah bir kot giymişti. Yine siyah sıfır kol bluzuyla tamamlanmıştı. Bugün işi çoktu, özenmeye ne gerek vardı. Saçlarını kıskaçlı bir tokayla tepesinde topladı. Çantasını yanına bırakıp Kuzguncuk’un yolunu tuttu.

Gıcır gıcır sarı Vosvos sokağa girdi, dünkü yerine park edildi. Çantasından telefonunu ve anahtarlarını aldı. Telefonunu arka cebine sıkıştırdı. Aracını kilitleyip, tamirhanenin açık büyük kapısına ve onun hemen yanındaki mavi boyalı tahta kapıya baktı. Başını kaldırdı, yeni evine göz attı. Bu kapıdan girildiği belliydi. Anahtar yuvaya yerleştirdi, kilit sesiyle heyecanlandı. Kapıyı ardına kadar açıp içeri bakındı. Otomat yanınca üst kata çıkan dar merdiven göründü. İçeri adım atacağı anda ayaklarının dibinden geçen küçük fareyi görünce anlık korkuyla kocaman bir çığlık attı. Bir pazar sabahı, sakin bir sokakta, kocaman bir çığlık yankılandı. Gözleri kapanırken eli kalbinin üzerine giderek orada öylece durdu. Sakinleşmek adına kımıldamıyordu.

Ali ile Tekin duydukları çığlıkla koşar adım kapıya çıktıklarında genç kadını tutulmuş, gözleri kapalı buldular.

“Abla!” diyerek yaklaştı Tekin.

Gölru gözlerini açıp soluğunu bıraktı. Küçük bir fare yüzünden rezil oluyordu. “Şey... Kapıyı açınca fare çıktı da...”

Ali'nin gizli gülüşü dudaklarında saklanmak için çaba sarf ediyordu ama eğlenen bakışlarını nasıl saklayacaktı? “Kesin içeride de vardır. Evi tutmakta emin misiniz?”

Gözlerini kısıtı Gölru. Evi tutmasını istemiyordu, bunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktu. “Eminim! Bir fare bana ne yapabilir?”

Ali elindeki tornavidayı sağa sola çevirdi. “Yani... Belki iki, belki de üç tanedir. Kim bilir.”

“O zaman ben de onları toplar, laboratuvara deney faresi diye hediye ederim.”

Ali'nin eğlenen gülüşü sönerken gözleri kısıldı. Birbirlerine bariz bir meydan okumayla bakıyorlardı. İkisi de birbirinden pek hoşlanmışa benzemiyordu.

“Aa! Hayallerimin kadını gelmiş,” diye bağırdı Seda. Üç baş da karşı evin penceresine döndü. Seda'nın arkasında meraklı başlar da vardı. “Doktor ablam, sen burada ne arıyorsun? Dün sordum?”

Elini kaldırıp üst katı gösterdi Gölru. “Bu evi tuttum, artık burada yaşayacağım.”

Başını sağa sola sallayan Ali tamirhanenin içine girerken ağzının içinde bir şeyler homurdanıyordu. “Tekin!” diye bağırdı. “Geldim usta!” diyerek yerinden fırladı genç çocuk.

Ali'nin gidişine gözlerini devirdi Gölru. Karşıdaki pencerede hummalı bir konuşma vardı. “Görüşürüz kızlar,” diyerek arkasını dönmüştü ki Seda tekrar konuştu. “Abla, sen şimdi evi temizlersin. Topluca yardıma geliyoruz.”

Dudakları aralandı, bir şeyler diyecek oldu ama kızlar anında pencereyi boşalttı. Gülümseyerek önüne döndü. Besmele çekerek eski binaya girdi. Etrafına bakına bakına çıktı. Daire kapısına taktı anahtarı, çevirip yeni yuvasına girmenin heyecanını yaşadı. Ahşap girişe bastı. Kapıyı açık bırakıp

sağına soluna döndü. Geniş bir alan karşıladı onu, solunda bir oda, hemen yanında da mutfak vardı. Mutfak dolapları ne yeni ne eskiydi. Temiz ve bakımlıydı. Dönerek arka tarafa geçti, banyo ve iki oda daha buldu. “Fazla büyükmüş,” diye mırıldandı. Tüm odalar, evin her yanı ışık alıyordu. Arka tarafta bir balkon vardı. Oradan aşağıya baktı. Alttaki tamirhaneye aitti, derli topluydu bahçe, kenara bir masa sandalye konmuştu. Ön tarafa geçti tekrar, salon olarak kullanıldığı anlaşılan odanın balkon kapısını açtı. Mavi ahşap oymalara hayranlıkla baktı. Eski bir saray havası veriyordu ahşapların yapısı. Tüm yaz burada yaşayabilirdi.

“Şuraya balkon mobilyası almalıyım,” diyerek ellerini birleştirdi. Gülüşü büyüdü, geleceğin güzel hayallerine daldı. “Zümrüt ile burada sabahlanır. Babam da gelir arada, çok güzel olacak.”

Binanın içinden gelen seslere kulak kabarttı. Bir kız ordusu evine doğru yaklaşıyordu, konuşmalara gülümsedi.

“Mutfak benim,” diyordu Eda.

“İyi çitile,” dedi Seda. “Mahallenin kahramanının evi burası.”

Gülru kaşlarını çatarak anlamak istedi ama çözemedi. Kimdi kahraman? Kızlar bir anda ellerinde kovalar, bezler, deterjanlarla içeri daldılar.

“Merhaba hocam?” dedi Irmak. Sarı saçlı, ela gözlü güzel. “Ben Irmak.”

Diğer kızlar da kendilerini tek tek tanıttıktan sonra Seda, Gülru'ya yaklaştı. “Hayallerimin kadını, sen dün kahraman oldun.”

“Nasıl?” Gözleri şaşkınlıkla aralanmıştı.

“Hocam bu sokağın ihbar hattı yani WhatsApp grubu var. E biz de yıllardır buranın sakinleriyiz. Nazan ablanın bebeğinin dünyaya gelişine eşlik ettiniz ya, tüm sokak sizi konuşuyor,” dedi Defne.

Seda iki elimi havaya açtı. "KAHRAMAN DOKTOR HANIM! Sokağımıza doktor geldi. Nasıl da güzel, nasıl da içten, nasıl da..." diye devam ediyordu.

Küçük çaplı bir şokun ardından gülümsedi. "İşimiz bu aslında ama teşekkür ederim."

"E hadi o zaman, herkes iş başına!" dedi Gözde.

Girişteki alanda bir anda etrafı boşaldı. Kızlar dört bir yana dağıldı. Gülru evi tuttuğuna bir kez daha mutlu oldu. "Yardım edeyim bari."

Saat öğlen biri gösterdiğinde tüm işler bitmişti. Ev pırl pırl olduğunda Gülru evini daha bir sevmiş, daha bir benimsemişti. Arabasının arkasındakileri bile taşımıştı kızlar. Bu saatler içinde sohbetleri derine inmişti. Kızların hangi bölümlerde okuduğunu öğrenmişti. Seda tıp, Eda ve Defne hukuk, Kumru gıda mühendisi, Gözde bilgisayar mühendisi, Irmak gazetecilik bölümünde okuyordu. Kimi geçen yıl, kimi birkaç yıldır buradaydı. Gülru kızların enerjisine, sohbetlerine hayran olmuştu. Bir zamanlar kendisi ve arkadaşları gibiydiler.

Binanın ahşap kapısını çekip sokağa çıktılar. "Hepinize teşekkür ederim kızlar. Eve yerleştiğimde bir akşam yemeğe bekliyorum."

"Geliriz Gülru abla," dedi Eda, hocamdan ablaya geçmişlerdi.

"Eşyaların gelince de yardım ederiz. Beş dakikada döşeriz," dedi Irmak.

"Şimdi onu halletmeye gidiyorum, daha sonra da Nimet Hanım'a gideceğim. Buralarda ikinci el eşya satan bir yer varmış. Adı..." Hatırlamaya çalıştı ama dün öylesine duyduğu bir isimdi. Gelmiyordu hatırına.

"Hazım amca mı?" dedi Seda. "Biz de oradan almıştık."

"Sanırım öyle bir isimdi. Nazan Hanım demişti dün. Nerede bulabilirim? Bugün açık mıdır?"

"Açıktır, kapatmaz Hazım amca. Bir yarısı da antikacıdır."

Hep birlikte gidelim, yabancı olmadığını anlar. Şansın varsa akşama eve çıkar eşyalar.”

“O hâlde hemen gidelim. Ne kadar erken o kadar iyi.”

“Hepimiz gitmeyelim,” dedi Kumru. “Siz gidin, Gözde sen de kal, çay yapalım. Gülru abla geri dönersin, yemek yeriz.”

“Haklısın,” dedi Gözde.

“Eşyaları taşıyacak yiğitlere haber salın,” dedi Seda.

“Onlar kim?” dedi Gülru.

Eda iki ev solunu işaret etti. “Abla şu evde bizim gibi öğrenci olan bir grup erkek arkadaşımız var. Hepsi de iyi çocuklardır, beş dakika el atarlar.”

“Ali abi de var,” dedi Irmak.

“Onun yardım edeceğini sanmam, evi tutmamam için elinden geleni yaptı.”

Altı kız da Gülru’ya bakıyordu. “Ali abi mi?” dedi Seda. “Mümkün değil, olamaz. O bu sokağın en nadide parçası.”

Gülru bir an adamı yanlış anladığını düşündü ama üzerinde durmadı. “Neyse... Hadi gidelim.” Kızların üçü eşya bakmaya, kalanı da eve yemek hazırlamaya geçti.

Akşam altıda Suzuki siyah motor Akasya Sokağı’na girip tamirhanenin önüne park edildi. İki adımını da yere basan Zümrüt kaskını çıkarıp motora taktı. Saçlarını düzelterek eve döndü. Evin kapısı kapalıydı, telefonunu çıkarıp Gülru’yu aradı.

“Neredesin?”

“Sen?”

“Evinin tam önündeyim. Araban burada, evdeysen kapıyı aç.”

“Evde değilim. Eşyalar şu anda kamyonu yükleniyor.”

“Ne eşyası, ne ara?”

“Ah sorma, konuşuruz. Ben beş dakikaya geliyorum.”

Telefonu kapatan genç kadın dudak büküp motoruna yas-

landı. Tamirhanenin içinden erkek sesleri geliyordu. Arada bir de motor sesi. Telefondaki oyunlarından birini açıp oynamaya başladı. “Şu şekerler bir denk düşmüyor.” Yıl olmuştu 2023, Zümrüt hâlâ Candy Crush Saga oynuyordu. Kaç dakika geçti bilmiyordu, arkasındaki kaba motor sesiyle başını çevirdi. Bir kamyonet hemen yanına yanaşıyordu. Orta yaşlı bir adam başını camdan çıkardı. “Abla, motor senin mi?”

Telefonu cebine tıkan Zümrüt elini kaldırdı. “Çekiyorum hemen.” Motorunu ilerideki Land Rover’ın önüne park edip geri döndüğünde Gülru gelmişti.

“Kanka ne oluyor? Temizlik yapacaktık.”

“Yapıldı canım. Eşyaları da aldım, eksik var tabii ama çoğu bitti sayılır.”

“Sihirli değnek mi değdi?”

Gülümsedi Gülru. “Öyle de denebilir.”

Kamyonetin arkasından gelen erkek sesleriyle Zümrüt ile Gülru arkaya dolandılar. Ömer, Pamir, Kuzey ve Yakup kamyonetin arkasından itişerek indiler. Metal kasa açılırken Zümrüt bu gençlerin kim olduğunu düşünüyordu.

“Sıkı tut Pamir,” dedi Ömer.

“Çek,” diyerek uyaran Pamir’in yönlendirmesiyle kasa açıldı. Seda, Eda ve Defne de yürüyerek gelmişlerdi. “Haydi yavru kurtlar,” diye bağırdı Seda. “Abla kapıyı açsana.”

Gülru kapıyı açarak kenara çekildi. Kuzey, Ömer ve Yakup mobilyaları teker teker indirmeye başladı. Kızlar da koltuk minderleri, sehpa gibi ufak tefek eşyaları yüklendi. Zümrüt ile Gülru da alabildiklerini kucakladı. En son buzdolabı, çamaşır, bulaşık makinesi kalmıştı. Onları indirip kapı önüne bıraktılar. Kamyonet uzaklaşırken nefeslenen gençler son kalan üç parçaya bakıyorlardı. “Abla kapıdan geçmeyecek sanki,” dedi Yakup.

“Öyle mi dersin,” diyen Gülru kapıya yürüyüp inceledi. Evet, fazla geniş değildi ama daha önce de bu eve dolap gibi eşyalar girmiş olmalıydı.

“Deneyelim,” dedi Kuzey ve bir omuz yüklendiler ama geçmedi.

“Ali abiye soralım,” dedi Eda. “Bir yolu mutlaka vardır.”

“Ali abi!” diye bağırdı Pamir.

Elinde çay bardağıyla aheste adımlarla göründü Ali. “Efendim,” derken yorgunluktan ter atmış gençlere baktı.

“Abi eşyaları kapıdan nasıl geçireceğiz, biliyor musun?” dedi Seda.

“Hı hı, biliyorum.” Öyle gamsız, öyle umursamaz görünüyordu ki Gülru’nun sinirlerine dokundu. Neredeydi sabahtan beridir ona yardım eden şu insanlar, nerede bu umursamaz insan.

“Bir zahmet yardım etseniz o zaman,” demekten kendini alamadı. Ali’nin dik bakışları Gülru’nun kara gözlerinde durdu, oyalandı, kısıldı. “Tekin, tornavida getir.”

Tekin’in koşarak getirdiği tornavidayı alıp, bardağını bıraktı. Gençlerin arasından süzülüp kapının arkasına geçti.

“Burada ne oluyor,” diyen başka bir erkek sesiyle tüm başlar ona döndü. Genç, yakışıklı biri hepsine tek tek bakmıştı.

“Hoş geldin Damat Ferit abi,” dedi Seda. “Doktor ablamın evini taşıyoruz.”

Damat Ferit lakaplı genç adam, işaret edilen kadına döndü. Çapkın, biraz da şirin bakışları Gülru ile buluştu. Yaklaşp elini uzattı. “Merhaba, hoş geldiniz. Ben Timur.”

Yirmi yedi yaşında olan Timur ikinci üniversitesini okuyordu. Mühendisliği beğenmeyen genç adam, şansını bir de hukuk dalında denemeye karar vermişti. Ömer ve diğerleriyle aynı evde yaşıyordu. Derslerinde son derece başarılıydı, iki sene sonra da savcı olmayı planlıyordu. Tek kusuru tüm kadınlar ona eşsiz güzel görünüyordu. Her çiçekten bal alma arzusu onu çapkın birine dönüştürmüştü. Bundan sonraki hedefinin Gülru olacağını, orada onu tanıyan herkes anlamıştı.

“Gülru,” diyerek elini uzattı. “Hoş buldum.” Gülümserken

Zümrüt elini uzattı Timur'a. Sert bakışlarıyla Timur'un elini sıkıp salladı. "Selam bilader, ben de doktor Zümrüt."

"Memnum oldum." Timur elini çekip yumruk yaptı çünkü Zümrüt güzel sıkmişti. Kapıyla uğraşan Ali kendini izleyenlere dikkat dahi etmeden işini yapıyordu. Gülru birkaç adım atıp yanına geldi. Ne yaptığına bakmaktı niyeti, tam o anda kapı yerinden çıktı. Kapıyı iki yanından tutup dışarı çıkarttı. Timur'a bir bakış atmaya da ilimal etmedi.

"Zahmet oldu, teşekkür ederim."

"Olmadı zahmet, önemli değil."

"Timur abi, Ali abi, hadi bir el," dedi Yakup.

Gülru eşyaya dokunacağım bile sanmıyordu ama elindeki tornavidayı Tekin'e uzatan adam yanından geçip dolabı tutarak eğdi. Full bakımlı ve şık giyimli olan Timur da mecbur kalarak dolabı yüklendi. Bir iki derken sokakta eşya kalmadı. Gençler teker teker evi terk ederken Gülru kapıda onları geçiyordu.

"Gençler, en kısa zamanda yemeğe geleceksiniz, söz mü?"

Timur hepsi adına mutfaktan çıkarken konuştu. "Tabii ki geliriz." Ellerini birbirine sürtüp havada tuttu. Gülru ona dikkatle bakarken yanağının içini ısıırıyordu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Artık komşuyuz, teşekkürü gerek yok."

Zümrüt, Timur'a bakarken yüzünü buruşturmuştu. Kapı pervazına omzunu vermiş, gitmesini bekliyordu. Hiç hoşlanmamıştı Timur'dan, bakışlarını dahi itici bulmuştu.

En son Ali dolabı son kez yerine oturtup kapıya yürüdü. Kızların arasından geçip çıktı ve tek kelime etmedi. "Size de teşekkür ederim Ali Bey."

"Önemli değil," dese de Ali, dönüp bakmamıştı bile. Gülru kapının önüne çıktı, merdivenleri inen adamı durdurdu. "Şey... Anneniz hanımefendi evde midir?"

Ali mecbur kalarak döndü, başını kaldırıp baktı. "Annem, kardeşimin evinde. Birkaç gün döneceğini sanmıyorum."

Gitmek için döndü ama kadının sesiyle tekrar durup döndü.

“Biraz bekler misiniz?” diyerek eve girdi Gülru, birkaç saniye sonra elinde kartıyla geri döndü. Kartını Ali’ye uzattı. “Hastane eski tabii ama numaram aynı, anneniz beni ararsa sevinirim.” Ali kartı alırken, “Kardeşiniz ve bebek nasıl?” diye sordu.

“Çok iyiler. Ben anneme iletirim.”

“Tamam...” İki saniyeyi geçmeyen sözsüz bakışların ardından Ali arkasını dönerek merdivenleri indi. İçeri geçip evi tekrar gezmeye başladılar.

“Timur’dan hoşlanmadım.”

“Sevimli bence, kendini çapkın sanıyor.” Birbirlerine bakan kızlar kahkaha attı. İkisi de işaret parmağını birbirine yöneltti. “Orhan!” dediler aynı anda. Okuldan eski bir arkadaşları akıllarına düşmüştü. “Ne adamdı ya, haklısın ona benziyor. Eğer öyleyse zararsız olabilir,” dedi Zümrüt.

“Neyse... Burası böyle kalsın. Yarın yine geleceğim, perde ve halıları hallettik mi tamam. Sonra zevkime göre döşerim.”

“Çıkalım o zaman.”

Üç gün içerisinde tüm eksikleri tamamlayan Gülru evine yerleşmenin tadını çıkarıyordu. Boş dolapları şu anki tek düşüncesiydi. Beyaz, yere kadar tülünü açıp balkona çıktı. Mavi ahşaba ellerini bırakıp etrafına bakındı. Bu gece evinde kalacaktı. Buna en çok üzülen Zümrüt, en sevinen de şüphesiz Gülru’ydu. Bahar havasını içine çekerken Ali’nin aracının kapının önüne yanaştığını gördü. Tuhaf geliyordu Ali, genç kadına. Suratsız desen değildi. Kaba desen değildi. Birkaç dakika orada öylece durup Ali’nin tavırlarını düşündü. Omuz silkerek içeri girdi. Evi nasıl temiz, nasıl da düzenliydi. Babasını arayıp eve yerleştiğini söylemek istedi.

“Baba, nasılsın?” diyerek girdi konuya.

“İyiyim babacığım. Yerleştin mi?”

“Evet, bugün evimde kalacağım. Şimdi de markete gidip dolabımı dolduracağım. Sen ne zaman geleceksin? Beş gün sonra işe başlayacağım, istersen iki gün gel, gezelim.”

“Gelemem kızım, ekinlerin işlenme zamanına az kaldı. Burada işler yoğun şimdi ama ilk boşluğunda yine söyle, geleceğim.”

Dudak büken genç kadın işlerin yoğunluğunu bildiğinden ısrar etmedi. “Tamam, yine konuşuruz. Öncü ablaya selam söyle. Kardeşimi akşam arayacağım, sınavdan sonra Sinan’ı biraz yanıma gönderir misin?”

“Olur, zaten burada sıkılıyor, belki yanma gelir. Gözünü İstanbul’a dikmiş, gideceğim de gideceğim diyor.”

Gülümsedi Gülru. Babası bir yana, kardeşi bir yana, üvey annesi başka bir yanaydı. “Kazanır belki. Akşam ararım ben, kendine iyi bak.”

Telefonu kapatıp çantasına attı. Anahtarını da alıp evden çıktı. Aracına binerken kapının önünde yaşlı bir adamla çay içerken gördü Ali’yi.

“Hoş geldin doktor kızım,” dedi Kedi Baba.

“Merhaba efendim, hoş buldum.” Başını eğerek gülümsemişti. Ali’nin başını çevirip bardağına bakmasını görmezden geldi Gülru.

“Kedi Dede derler bana. Adım Rasim.”

“Kedi Dede?” dedi farkında olmadan, birkaç adım da yaklaşmıştı.

Rasim Bey yanındaki torbayı gösterdi. “Her gün kedi beslerim. Adım Kedi Dede’ye çıktı.”

“Ya... Ne kadar güzel. Gülru benim adım, buradaki devlet hastanesine acil doktoru olarak atandım.”

“Methini duymayan mı kaldı kızım... Maşallah seni büyüten anne babaya.”

Naifçe gülümseyen Gülru, anahtarını sıktı. “Tanıştığımıza memnun oldum Rasim amca, yine görüşürüz.”

“Selametle kızım.”

Ali yarısı dolu bardağından başını hiç kaldırmamıştı. Gülru adama son bir bakış atıp arkasını döndü. Sarı Vosvos’uyla sokaktan ayrıldı. Marketi talan ettikten sonra hesabında kalan parasına bakındı. Bir sonraki maaşına kadar güzelce idare ederdi onu. İstanbul gibi bir yerde para tutması nasıl olacaktı, onu düşünüyordu. Zira kirası maaşının yarısına denk gibiydi. Ama Nimet Hanım’la olan telefon konuşmasında kadın ona, “Üç aylık kiranı sevap olarak ödendi,” demişti. Üç ay içinde biraz birikim yapacaktı. Engel olmak istese de Nimet Hanım ısrar etmişti. Depozito falan da istememişti. Rahmetli annesinin elini omuzlarında hissediyordu Gülru.

Bebek mağazası önünde durdu. Kız bebeklerin kıyafetlerine bakarken iç geçirdi ve kötü anılar bir bir aklına doluştu. Evlenecekti, mutlu olacak, en sonunda da anne olacaktı. Kalbi sonsuza kadar kırılmasaydı. Pembe bir tulumla minicik patikler aldı. En son gözünü ıslıl ıslıl eden pembe tütülü bir elbiseyi de ekledi.

Eşyalarını eve çıkartıp üzerini değiştirdi. Etekleri uçuşan çiçekli, sıfır kollu bir elbise giydi. Saçlarını açıp dalgalandırdı. Gözlerine biraz makyaj yaptı, tenine de krem sürdü. Uğur böcekli iki tokayı saçlarının iki yanına tutturdu. Saatine bakındı. Alışveriş, yerleştirme derken zaman su gibi akmıştı. Hediyelerini alıp evden çıktı. Nazan’a gidecekti ama evini bilmiyordu. Nimet Hanım, “Ali tarif eder,” demişti ama Ali’ye bir şey sormak ne mümkündü. Yardım edecek gibi bile durmuyordu. El mecbur soracaktı.

Çantasıyla hediyesini arabaya bırakıp tamirhanenin içine bakındı. Çoğu zaman birileri oluyordu ama şu an kimse yoktu. Bu saatte Tekin de okuldaydı. Seslense miydi? İçeri bir adım attı. “Ali Bey?” dedi. Etrafına bakınıyordu. Duvarlardaki aletlere kayıyordu bakışları, ne zaman gelse hep öyle

oluyordu. Sıralı İngiliz anahtarları, boy boy tornavidalar...

“Evet.” Ali’nin sesiyle korktu, elini kalbine bırakıp birkaç saniye soluklandı.

“Boş bulundum. Nazan’m evini soracaktım, anneniz size sormamı söylemişti.”

Elindeki küçük somunu yanındaki masaya bıraktı Ali. “Bulabileceğinize emin misiniz?”

“Uzak mı buraya?”

“Değil. İki sokak aşağıda ama biraz karışık gelebilir. Biraz fazla dönemeç var burada, biliyorsunuz?”

Konuşurken kendine bakmaktan kaçman bu adam, Gülru’nun öz güveniyle oynuyordu hem de zedelenmiş olan öz güveniyle. “Konum alsak?”

“Daha çok karışır, konumlar bazen bir alt ya da bir üst sokağı işaret edebiliyor.”

Gitmese miydi? Onu mu istiyordu Ali? “Yani?” dedi hesap sorarcasına.

Ali bakışlarını genç kadına çevirdi. “Sizin için sakıncası yoksa ben bırakayım.”

Ters bir söz bekleyen Gülru’nun kaşları havalandı. “Olur.” diyebildi.

“Tamam...” Ali öne bir adım attı. Gülru da onu takip etti. Kapı önüne çıktıklarında iki araca ikisi de bakındı. “Benim aracım la gidelim,” dedi Gülru.

“O zaman ben kullanayım.” Gülru’ya döndü Ali. “Sakıncası yoksa?”

“Yolu siz biliyorsunuz, sakıncası yok.” Anahtarı Ali’nin avcuna bıraktı. Ali anahtara bakıp gözlerini kısa bir an yumdu. Sıkıp araca yürüdü, koltuğa sığırdı inşallah. Sarı kapıyı açarken sinsice gülümsemişti. Gülru arkaya binemeyeceğine göre Ali’nin yanına oturacaktı. Eteğini toplayıp kapıyı açtı. Ali bineceği sırada sokaktan geçen araba dikkatini çekince durdu. O durunca Gülru da durdu. Geçen arabanın içindeki kadının

önce Ali'ye, sonra da kendine dönen bakışlarını kaçırmadı. Ali görmezden gelip araca bindi ama Gülru bir an öylece kaldı. Kadının bakışları bakış değil, oktu. Bir an aklına binlerce soru hücum etti. Bu kadın Ali'nin herhangi bir şeyi olabilirdi. Kendini kötü hissetti ama yine de ağır çekimde oturdu.

“Siz geri dönerken zorlanmaz mısınız?”

Ali aracın iç tasarımına bakıyordu, Gülru'yu zor anladı. “Yürürüm, sıkıntı yok.”

Adamın, arabasına âşıkmiş gibi bakmasına kaşlarını kaldırdı. Bu işte bir terslik yok muydu? Adam arabasına resmen asılıyordu. “Nasıl, güzel mi?”

“Efsane!” Ali el frenini indirdi. Motorun sesini dinledi, gizli bir gülüşle aracı hareket ettirdi. Gülru onun bindiği arabayla kendi arabasına kıyas bile yapmadı. Arkasına yaslanırken küstahça sırtıyordu. “1974 model.”

“Biliyorum. Yüz beygir gücünde, motor hacmi 1301-1600 santimetreküp. Kasa tipi Coupe. Tüp taktırmak ekonomik olmuş.”

Ağzı açık kalan Gülru ne diyeceğini bilemedi. Ağzını kapatarak neden şaşırdığını düşündü. Adam otomobillerle yaşıyordu. Bunları kendisi bilmiyordu, onun bilmesi doğaldı. “Ya... Öyle oldu.” Aralarında başka bir konuşma geçmedi. Beş dakika sonra Nazan'ın evinin önünde durdular. Anahtarı Gülru'nun avcuna bıraktı Ali. Evin ziline basıp geri çekildi. “Size iyi oturmalar.”

“Teşekkür ederim. Getirdiğiniz için de...” Yine ona bakmayan bir Ali, başını sallayarak arkasını dönerek uzaklaşırken kapı aralandı. Ebru gülümseyerek içeri aldı Gülru'yu. Salona geçtiğinde Nazan'ı oturmuş bebeğini emzirirken buldu. Gözlerinin içine kadar gülümseyen genç anne yerinden kıpırdadı.

“Lütfen, küçük hanımın rahatını bozma.”

“Hoş geldin,” dedi Nazan. Sırayla Nimet Hanım ve Ebru da söyledi. Hediyelerini Nazan'a uzattı. “Küçük birkaç şey...”

“Teşekkür ederiz doktor annesi. Ebe annesi de olabilirsin, hangisini beğenirsen.”

Küçük salonda Nimet Hanım’ın yanına ilişti Gülru. “Yok canım, doktoruz biz. Doğal bir durum bu.”

“Bizim için öyle denemez,” dedi Ebru. “Yani o gün orada olmasan telaştan ne yapardık, bilinmez. Gerçekten büyük bir şansın.”

“Kızımın zor gününde geldin. Turan, damadım, kızına senin adını verdi.”

“Ne!” Gülru gerçek bir şaşkınlık, gereksiz bir ayrıcalıkla şoka girmişti. “Ama...” Odanın içindeki üç kadına bakıp ağzını kapatma gereği duydu. “Buna hiç gerek yoktu.”

Nazan ile Ebru gülümsedi. Nimet Hanım elini Gülru’nun dizine bıraktı. “Turan, karısına çok düşkündür. Karısına düşkünken evladına olmaz mı? Akli çıkmış gelinceye kadar, sana ne dualar etti.”

“Ya...” Şaşkınlığı devam eden Gülru, Ebru’ya döndü.

“Allah ne muradın varsa versin mi, Allah sevdiğine mi bağışlasın, Allah sana hayırlı evlatlar mı nasip etmesin, daha neler neler... Tabii diğer arkadaşına da etti ama en çok sana.”

Bakışları bebeğe kayarken omuzları düştü, gülümseyerek kollarını açıp kalktı. “O zaman adaşımla tanışayım.” Nazan, bebeği Gülru’ya uzattı, kucağına aldığı bebekle tekrar yerine oturdu. Minik esmer bebeğe baktı, cennet kokusu tüm evi sarmıştı ama yakından daha yoğundu. “Merhaba Gülru...” Parmığının tersiyle yanağını okşadı. “Allah sizlere bağışlasın. Dualar için de Allah razı olsun.”

“Cümlemizden,” dedi Nimet Hanım. “E... Evi kolay buldun mu?”

“Ali Bey getirdi beni. Kolay bulamazdım, biraz dönemeçliymiş.”

“Abime Ali Bey mi diyorsun?” dedi Nazan.

“Evet.”

“Ona herkes abi der de bey kelimesi yabancı geldi,” dedi Ebru.

“Abi!” Dilini ağız içinde çevirdi, kelimeyi içinden tekrar etti. “Abi diyecek kadar samimi değiliz. Olursak bir gün derim.”

“Aman canım, herkes abi demek zorunda değil,” dedi Nimet Hanım.

Sohbet ilerlerdi, ailelere kadar geldi. Gülru kendini yabancı hissetmiyor, samimiyete canıgönülden karşılık veriyordu. Tabağını sehpanın üzerine bırakıp çayını aldı.

“Demek Konyalısm. Hiç gitmedim oraya, doğma büyüme buralıyız biz. Annen baban nasıllar?”

“Annem ben doğarken sizlere ömür. Babam iyi, Konya’da yaşıyorlar. Çiftçidir babam, üvey annem ve on sekiz yaşında bir erkek kardeşim var.”

“Yaa...” dedi Nazan. Yeni doğum yapmıştı ve yanında uyan evladını dünyada bırakıp gitmenin acısını oracıkta yaşamıştı. “Üzüldüm. Allah rahmet eylesin.”

“Âmin,” dedi Gülru. “Babaannem büyüttü beş yaşına kadar, o rahmetli olunca babam bir süre idare etmeye çalıştı ama bu konuda pek becerikli değildi ve sürekli çalışması gerekiyordu. Görücü usulü biriyle evlendi, bir kardeşim oldu ama iyi ki de oldu.”

“Öksüz kızım...” Nimet Hanım gözlerinin nemini tülbentine sildi. “Üvey annen nasıl biri?”

“İyidir. Bana bir kötülüğü olmadı, zamanla arkadaş gibi olduk.” Anlatırken doğal bir görüntü sergiliyordu Gülru ama annesizlik başka bir dünyaya ait olmak gibiydi. Hiç kimse annenin yerini alamamıştı. Gülümsedi zorla. “Ben artık kalkayım. Ara sıra adaşımı görmeye gelirim. Bu gecedan itibaren buralıyım.”

“Eve mi geçeceksin kızım?” dedi Nimet Hanım. “Beni de bırakıversen?”

“Eve geçeceğim. Olur tabii.”

Nimet Hanım'ı Vosvos'a bindirdi. Kadının küçük arabaya olan bakışlarına dudağını ısırarak baktı. Oğlunun aracı neredeydi, kendi küçük arabası nerede. Bir üst sokağa soldan girdiğinde sokağın başındaki arabayı tanıdı. Arabadan inen kadını da tanıdı. Kadının ok bakışlarını unutması mümkün değildi ama yanında oturan kadının sert nefesini duyumsayınca ona döndü. Sonra da tekrar aracından inen kadına döndü.

“Şey... Nimet Hanım, bu kim acaba? Bugün ikinci kez görüyorum.”

Kadın ellerini göbeğinde bağlayıp başım havaya kaldırdı. “Onu hiç tanıma kızım, selam bile verme. Madem artık buralısın, bu kadından uzak dur.”

Gülru anlamamıştı ama sözlerden çokça da anlam çıkarıyordu. Bu kadının bu aileyle bir geçmişi olduğu barizdi. Meraklı biri değildi, daha fazla soru sormadı. “Öyle diyorsanız...”

“Öyle kızım. Hem bana burada herkes Nimet Anne der. Sen de Nimet Anne diyebilirsin ama anne kelimesi sana ağır gelecekse sen bilirsin. Teyze de diyebilirsin.”

“Madem herkes anne diyor, vardır bir bildikleri. Derim ben de inşallah.”

3. Bölüm

Mavi üniformasını giyerek çantasını omzundan geçirdi. Evin çıkış kapısını çekip arabasına baktı, bir de yola. Arabayla mı gitse, yürüyerek mi bilemedi. Arabasını bıraksa başına bir şey gelir düşüncesi içini titretti. Hemen sonra bundan vazgeçti, Bay Çok Cool tüm gün buradaydı. İster istemez göz kulak olacağına emindi. Beş dakika kadar yürüyecekti evet, en iyisi yürümekti ama yine de bir söylese iyi olabilirdi. Tamirhaneyi sabahın en erken saatinde açıyor, gece yarısından önce de kapatmıyordu Ali.

Kapının önünden seslenmeyi uygun gördü. “Ali Bey...”

Karşı evin kapısı aralandı, kızlar bir cümbüşle sokağa dökülüyordu. Sokağın başından da gelen genç adamları gördü Gülru.

“Günaydın hayallerimin kadını,” dedi Seda.

“Günaydın canım.”

“İlk iş günü mü abla?” dedi Eda.

“Evet. Nöbete gidiyorum.”

“Efendim?” Aniden sese döndü Gülru. Ali’nin soru dolu

bakışlarıyla bedenini ona çevirdi. "Günaydın," dedi. "Nöbete gidiyorum, yarın sabahı döneceğim. Arabamı götürmesem, göz kulak olur musunuz?"

Ali arabaya bir bakış atıp başını salladı. "Olurum."

Gülru'nun gülümsemesi yüzüne yayıldı ama Ali dümdüzdü. Ona aldırılmıyordu artık, demek ki böyle bir adamdı. "Teşekkür ederim. Kolay gelsin." Hızlı adımlarla kızların yanına ulaştı. Kollarına giren kızlara durağa kadar eşlik edecekti.

"Ah... Kıyafet hayallerimin ötesinde. Allah'ım, bana da nasip et." Seda hem yürüyor hem de dua ediyordu. Gülru ona bakarak gülümsüyordu. "Bir şey soracağım," dedi Gülru. Kızlar dikkat kesildi.

"Sor abla," dedi Gözde.

"Ali Bey hep böyle soğuk, mesafeli... Ne bileyim, ters biri gibi, konuşurken insanın susası geliyor."

"Hayır, öyle biri değil. Çok samimi, doğal ve beyefendidir. Babalarımız annelerimiz bizi ziyarete geldiklerinde onunla sohbet ederler. Gözü hep üzerimizdedir. Bence babamlara rapor bile veriyordur," dedi Eda.

"Sen şu an yabancı konumundasın abla, zamanla bize davrandığı gibi olacaktır," dedi Kumru.

Konuşma Gülru'nun aklına yatmıştı, başını sağa sola sallayıp kabullendi. "Sanırım haklısınız."

Kızlara veda ederek hastanenin yoluna saptı. Bir miktar daha yürüdüğünde ulaşmıştı. Yeni hayatlar, yeni insanlar... Nefes alarak girdi hastaneye. Daha önce gelip mesai arkadaşlarıyla tanışmıştı. Görmedikleriyle selamlaştı, kaynaştı. Bu kez gözünü dört açacak, hiçbir yakışıklı meslektaşına kapı dahi aralamayacaktı. Ağzı fena yanmıştı, en çok yüreği. Bir daha aynı şeyleri yaşamayı göze alamazdı. Herkesle ilişkisini aynı zemine oturtacaktı. Yakın bir arkadaşına bile ihtiyacı yoktu. Bu seviye bundan sonraki mottosuydu.

Yoğun geçen gün, geceye varmıştı ama gece de bitmemişti,

ta ki sabah karşı üç gibi sakinleşmişti acil servis. Mesai arkadaşı kendisi gibi genç bir adamdı. Ortalığa çöken sessizliğin ardından saçlarını çözerek tekrar topuz yaptı. Yorgun bir soluk bırakıp omuzlarını esnetti.

“Hadi gel, birer kahveyi hak ettik. Kimseler yokken..” dedi Tunç.

Başını sallayarak önden yürüyen adamı takip etti. Sabah-tan bu yana kendisine bakıp gülümsediğini görmezden gelmişti. Mola odasında karşılıklı oturdular, iki sıcak kahvenin dumanı geziyordu aralarında.

“İlk günden yoruldun.”

“Boş oturmaktan iyidir. Alıştık bu tempoya.” Kahvesinden bir yudum alıp kendine dönen yeşil gözlere baktı. “Baştan söyleyeyim, bana öyle bakma!”

Tunç’un yüzünde tatlı bir gülüş belirdi. “Güzelsin. Sevap kazanıyordum.”

“Benden başka sevaplar olmalı. Meslektaşlarımdan uzak durmaya yeminliyim. O yüzden ya arkadaş olacağız ya da hiçbir şey. Kalbim kırık, başka bir kırıklığı kaldıracak güçte değilim.”

“Ne kadar da açıksın,” derken kahkaha attı Tunç. “Tamam.” Ellerini havaya kaldırdı. “Belli ki mazi derin yara.” Öne eğilip ellerini birleştirip baktı. “Kim kırdı arkadaşımın kalbini?”

“Çok gereksiz biri ama işte insan kalbine söz geçiremiyor. Yaşandı ve bitti. Aşka tövbeliyim.”

“Aşkın tövbesi olduğuna inanmıyorum. Şu an böyle düşünüyorsun, zamanın ne getireceği belli olmaz.”

Başını iki yana salladı Gülru. “Zamanın neler götürdüğünü biliyorum. Gelecektekilerle ilgilenmiyorum.”

Tunç’un gülüşü silindi. Gülru’nun ciddi bir sancının içinde olduğunu yeni idrak ediyordu. “Tamam, boş verelim bu konuyu. Nerede okudun?”

Bir sonraki hastaya kadar uzun bir sohbete tabii oldular. Arada güldüler, hatta kahkaha bile attılar. İkisinin de üniversite anıları birbirini kovaladı. İlk akşamdan aralarında güzel bir arkadaşlık başlamıştı. Süreceğini ikisi de biliyor gibiydi. Sabah beşe doğru gelen kırk derece ateşli bir bebekle ilgilendiler. Sabah hastane kapısından birlikte çıktılar.

“Bırakmamı ister misin?”

Gülru saatine bakıyordu. “Arkadaşımı bekleyeceğim, hem de evim çok yakın.”

Siyah Suzuki motor önlerinde durduğunda Gülru gülümsedi. “Geldi.”

Tunç kaşları havada, kaskını çıkaran Zümrüt’e bakıyordu. “Arkadaşın mı?”

Zümrüt motordan inerek saçlarını düzeltti. “Selam.”

“Günaydın kuzum,” dedi Gülru. “Arkadaşım Tunç. Tunç, arkadaşım Zümrüt. Kadıköy’de çocuk cerrahi asistanı.”

Zümrüt temkinli bakışlarıyla elini uzattı. “Merhaba.”

Tunç motora mı baksa, Zümrüt’e mi bilemedi ama en sonunda kızın elini sıktı. “Merhaba Zümrüt. Motor şahane de ona bakarken daldım.”

“Öyledir.” Gülru’ya döndü. “Gidelim mi?” Gülru’ya kask uzattı. Kaskı kafasına geçiren Gülru, Zümrüt’ün arkasına oturdu. Tunç hâlâ ağzı açık bir şekilde giden motora bakıyordu.

Akşama kadar uyuyan Zümrüt ile Gülru, güneş batarken kalkmıştı. Balkona küçük masaya kurdukları kahvaltı sofrasına oturdular. İki tane balkon koltuğu almıştı Gülru. Karşılıklı son çaylarını yudumluyorlardı.

“Gerçekten güzel bir yer, insan huzur buluyor.”

“Biraz ses var aslında ama o da aşağıdan geliyor. Nimet Hanım demişti ses olur diye, bile bile lades oldu benimki.”

“O kadar olacak artık.”

“Yani...” Gülru bazen açılan müzik seslerini düşündü. “Cem Karaca hayranı Ali Bey. Genelde o çalıyor.”

Bardağını havaya kaldırıp gülümsedi Zümrüt. “Zevkli seçimler bunlar.”

“Biraz kasıntı gibi değil mi? Konuşurken yüzüme bakmayan insanlardan hoşlanmıyorum.”

“Kasıntı gibi değil de... Farklı biri, beyefendi bir havası var. Tabii senin dediğin başka bir şey. Mesela Timur denen adamdan hoşlanmadım. Tunç da kötü görünmedi gözüme ama Ali Bey farklı, güven veren bir havası var. Tanımıyor olmama rağmen bunu diyebilirim.”

“Karşıda oturan kızlar da aynı şeyi diyor. Tam olarak söylediklerini onlar da söyledi. Sanırım sorunu benimle, evi tutmamı da istememişti ya da bana öyle geliyor.”

“Boş ver. Asılan, saçma sapan bir tip olmasındansa bu hâli daha iyi,” dedi Zümrüt.

“Orası öyle... Neyse ya, hadi kalkalım. Geceler bizi bekler ancak hazırlanınız.”

Siyah deri taytının üzerine şık bir bluz geçirdi. Deri montunu kenara bıraktı. Saçlarını sımsıkı atkuyruğu yaptı. Gözlerine lacivert far sürdü. Kalemle belirginleştirdi. Makyajın içinde parlayan aklarına baktı. Kara gözleri siyah birer inci tanesi gibiydi. Aynı giyimi Zümrüt de gerçekleştirdi. Tek fark Zümrüt’ün yeşil gözleri ıslıl ıslıldı.

Karanlık tam çökmeden sokağa adım attılar. Zümrüt motorunu okşayan adama bakarken başını yana eğmişti. Yüzünü buruşturup göz devirdi. “Güzel mi?”

“Güzel de laf mı? Bu şey bir... Bir şaheser.” Adam motora olan hayranlığından kimin ona seslendiğini umursamıyor, başını bile çevirmiyordu.

“Bir tur ister misin?”

Gülru’nun kahkahası ortama yayılınca adam başını kaldı-

rıp doğruldu. Arkasını dönünce siyah giyimli kızların görünüşüyle kaşları havalandı. “Satanist misiniz?”

Gülru daha çok gülerken başı arkaya düştü.

“Zamanında kadavra yapmışlığımız var. Hayırdır, polis misiniz?” dedi Zümrüt.

“Nereden bildin? Komiserim.”

Bu kez şaşırın Zümrüt oldu, Gülru gülerken katlandı, öne eğilip karnını tuttu. Zümrüt ona dönünce boğazını temizleyip elini ağzına kapattı. “Pardon.”

“Motoruma binip gidebilir miyim komiserim?”

Adam yana kayarken Gülru’ya döndü. “Merhaba hocam, meşhur doktor hanım siz olmalısınız?” Elini uzatırken sevimlice gülümsüyordu. “Ekrem.”

Gülru, adamın elini sıkarken kalan gülüşlerini yüzünde tutuyordu. “Gülru, komiserim. Meşhur kısmı kaderimiz oldu. Arkadaşım Zümrüt de bebekle ilgilenmişti. Çocuk cerrahi asistanıdır.”

Ekrem elini Zümrüt’e uzattı. “Kusura bakmayın hocam, motor aklımı aldı.”

Saygılı erkek severdi Zümrüt. Baba olsun, kardeş, arkadaş ne olursa olsun, saygılı isterdi. Karşısındaki adam da tam olarak bunu yapıyordu. Ekrem’in elini sıktı. “Zümrüt. Memnun oldum.”

“Ben de... Tutmayayım sizi.”

“Görüşmek üzere,” dedi Gülru. Kasklarını takan kızlar sokaktan çıkarken Ekrem elleri cebinde, giden hanımların arkasından bakıyordu.

“Ne dikiliyorsun orada?”

Ali’nin sesiyle aniden döndü. “Sana gelmiştim. Doktor hanımlarla tanıştım, az önce gecelere akarcasına giyinip gittiler.”

“Gördüm.” Arkasını dönerek içeri girdi Ali. Önünde duran

arabanın motoruna bakıyordu. İki eli de arabadaydı, *arıza ne-
redeydi* dercesine bir arayış içindeydi.

Ekrem elleri cebinde arkadaşının peşinden yürüdü. “Ha-
yırdır, keyfin yok.” Erkem, önündeki araca yaslandı. Ali’nin
yüzüne bakıyordu, sıkıntısı olduğu aşikârdı.

“Bir şeyim yok.”

Bir Ali’nin baktığı motora bir de Ali’ye baktı. Kollarını
göğsünde bağladı Ekrem. “Nesi var arabanın?”

“Bir şeyi yok.” Kaputu kapattı Ali. “Bitti.”

“Almaya gelecek biri var mı?”

“Yarın gelirler.” Ellerini birbirine sürttü Ali. “Sen... Ha-
yırdır?”

“Ali!”

Ali yanından geçip gitti. “Eve geçiyorum Ekrem, duş alıp
üzerimi değişeceğim.”

“Tamam, ben de geliyorum. Hacı Anne’mi görürüm, sen
hazır olunca dışarı çıkarız. Ne zamandır çıkmadık.”

“Beni rahat bırak komiser.”

“Kanun namına düş önüme, çocukluk arkadaşı demem,
tıkaram içeri.”

“Sebep?” Ali durup arkadaşına baktı.

“Beş karış suratın halka ürkütücü geliyor. Halkı rahatsız
etmekten, anlıyor musun?”

Başını yana çevirip soluk aldı. “Ben gidiyorum, burayı ka-
pat.” Arkadaşının yanından geçip aracına bindi.

Duştan çıkıp salona indiğinde Ekrem ile annesini kahve
içerken buldu. “Dışarı çıkacağız Hacı Anne, müsaadenle.”

“Akıllı olun,” dedi Nimet Hanım. Bu sözü onlar on beş ya-
şına bastığından beri söylüyordu. Sözün altında tüm yanlışlar
yatardı ve ikisi de bunu çok iyi bilirdi.

“Merak etme anne.” Kapı arkalarından kapanınca Ali’nin
aracına geçtiler. “Nereye gidelim?” dedi Ali.

“Galata’ya sür, önce yemek yeriz.”

Başıyla onayladı Ali. Sokağın ucuna baktığında Mine’nin aracını fark etti, farları yanıyordu. Daracık sokakta usta manevralarla aracını çevirdi, sol yandan basıp aşağı indi.

“Ali, kaçıyor musun?”

“Hayır, katlanamıyorum.”

“Yapma! Bu da bir duygu. Bas geç önünden. Kendinden kaçtığını hissedecek, üzerine gelecek.”

“Yanımdan geçersen de farklı düşünecek, böylesi daha iyi. Başıma ilişki uzmanı kesildiğinin ne zaman farkına varacaksın?”

“Sen yeniden bir kadını sevdiğinde, ilişkilerinden terfi edeceğim. Belki amca olurum, yeğen sevmek keyifli olurdu.”

“Kullanılıp, kirletilmiş bir kalbi hangi kadın ister?”

“Kalbi kullanılmış ve kirletilmiş biri. Saçma sapan konuşma! Dünya üzerinde kaç insan ilk sevdiği insanla evleniyor? Evleniyor da ne kadar mutlu oluyor? Rahat bırak kendini, aşk bir hücre gibi kendini yenilemesini bilen bir duygu.”

Ali bir an ona dönerek kaşlarını çattı. “Sen bunları nereden öğreniyorsun?”

“Düşünüyorum Ali, sadece düşünüyorum. E biz de geldik otuz iki yaşına. Artık kadınlar kendilerini anlayan erkekler istiyor. Eskidendi, aldım, evde durur, kendi yağımızda kavrulur gideriz kafalar. Tabii sadece düşüncede, icraat sıfır. Senin üzerinde deniyorum.”

Ali küçük bir gülüş sundu ama arkasından kocaman bir kahkaha aracın içini doldurdu. Ekrem de başını sallayıp güldü.

Bahar mevsimi gelmiş geçiyor, kavurucu sıcaklar çor yakında ülkeyi etkisine alacaktı, pek tabii Kuzguncuk da nasibini alacaktı. Etekleri uçuşan tül bir elbise giymişti. Maviydi. Bugün arabasını yanına almaya karar vermişti. Günlerdir yerinden kaldırmamıştı sarı papatyasını. Sabahın sekizinde evden çıkmıştı, kapıları açık tamirhanenin içinden kısık bir müzik sesi yayılıyordu. Bir türküydü, babasının en sevdiği türkülerden biriydi. Ali'nin müzik zevki Gülru'yu gülümsetiyordu. Aracına oturup kontağı çalıştırdı ama birkaç saniye sonra durdu. Bir daha denedi, sonra bir daha ama nafileydi. Araba hem çok eskiydi hem de Gülru ne anlardı arabanın neden kontağa geçmediğini? Bir korku sarmaladı içini, arabasını çok seviyordu. Hâlâ borcunu ödediğini unutmak istedi.

Başını direksiyona bırakıp, “Of,” dedi. Tamirhanenin önünde bozulması da bir kaderdi. Vosvos'tan çıkıp kapısını kapattı. Tamirhanenin içine girdi. “Ali Bey.” Bu kez sesi yüksek ve yardım istercesine çıkıyordu.

İçeride, küçük ofisinde bilgisayar karşısında banka hesaplarıyla ilgilenen Ali, gözlerini devirerek kalktı yerinden. Oto kiralamaya geçeceği için üzerini değiştirmemişti. Siyah gömleği ve kotuyla duruyordu. “Ali Bey... Ali Bey...” Ağzı içinde homurdanarak çıktı. “Efendim.”

“Şey...” diyerek öne çıktı Gülru.

Ali'nin bakışları belki de ilk kez Gülru'nun gözlerinde bir şeyler aradı. Tedirginlik, korku, heyecan... “Ne oldu?” Bir adım da Ali yaklaştı.

“Arabam çalışmıyor.”

Omuzları düşen Gülru'nun tavrıyla rahatladı. Hâinden daha ciddi bir sorun olduğunu düşünmüştü. “Bakalım.”

Ali önde, Gülru arkada arabanın yanına geçtiler. “Anahtar üzerinde.”

Ali şoför koltuğuna oturup denedi, yine kısa bir motor sesi geldi ve araç stop etti. Kaput mandalını açıp çıktı. Arkasına

geçip kapağı kaldırdı. Gülru da onu izliyordu. Motora baktı ama sorun burada gibi görünmüyordu. Kaputu kapatıp aracın önüne geçti. Bagajı açıp derli toplu ve temiz alandaki ince halı kaldırdı. Gülru'nun ne olduğunu bile bilmediği bir kapağı çevirip açtı. İçinden çıkan küçük silindire bakmak için doğruldu Ali.

“Yakıt pompası tıkanmış, iyice bakmam lazım, belki bozulmuş da olabilir. Motor tekleme yaşadı mı hiç veya gaz almama gibi?”

Gülru başını iki yana salladı. “Saat gibi çalışıyordu.”

“O zaman büyük ihtimalle bozulmuş.” Parçayı alıp kapağı kapattı Ali. Bagaj halısını da düzeltip kapattı. “Bunun yenisi lazım.”

“Nerede bulabilirim bunu?” Adamın elindeki parçaya bakıyordu. Ali de onun şaşkın ve mutsuz yüz ifadesine.

Ali ayakları üzerine kıpırdayıp parçaya baktı. “Köşedeki nalburda bulabilirsin.”

“Tamam, ben hemen gidip alayım.” Arabanın içindeki çantasını aldı hızla. “Hemen gelirim.” Ali'nin elindeki parçayı kaptığı gibi yürümeye başladı.

Ellerini cebine atan Ali, Gülru'nun arkasından bakarken dudaklarını sıktı. Gülümsemesi kadın uzaklaştıkça büyüdü, en sonunda sert bir kahkaha dönüştü. Vosvos'a yaslanıp Gülru'nun dönmesini bekledi. Gülüşünü silemiyordu. On dakika sonra sokağın başından öfkeyle gelen kadını görünce yüzünün ifadesini düzeltti. Doğrulup ayakucuna bakındı. Kadının soluğu yanında verilince başını kaldırdı.

“Ali Bey?” Gülru çenesi havada, sesinde bir ton öfkeyle adamın gözlerine bakıyordu. “Nasıl, eğlendiniz mi?”

“Çok.” Ali gülümsedi.

“Yaptığınız ayıp!” Elindeki parçayı ikisinin ortasına kaldırdı Gülru. “Bunun nerede satıldığını bilmek zorunda değilim. Adam suratıma aptalmışım gibi baktı.”

Ali, Gülru'nun elindeki parçayı aldı ama alırken parmakları kadının parmaklarını sarmaladı. Kısa bir an göz teması ikisi arasında yaşandı ve tam o esnada Mine aracıyla ikisinin yanında usul bir hızla geçti. Arkası dönük olan Gülru geçen arabayı göremedi. Ali ile Mine göz göze gelmişti. Elini hızla çekince parça Ali'nin elinde kaldı.

"Affedersin. Sen öyle korkmuş görününce sanırım biraz..." Dudaklarını kapatan Ali, daha fazla onu kızdırmanın anlamsız olacağını bildiğinden sustu.

"Eğleneyim mi dediniz?"

"Ne oluyor orada?"

İkisi de Seda'nın sesine döndü. Arkasından dökülen kızlar da sessizce bakıyordu.

"Yok bir şey. Ali abinizin cam gülmek istemiş." Ali'ye döndüğünde adamın kalkmış kaşlarını görmezden geldi. "Anahtar üzerinde, o kadar zekiyseniz parçayı bulursunuz artık."

Ali sıkıdığı dudaklarıyla başını salladı. Parçaya eğdiği bakışlarına, hâlâ eğlenen hâline bakıp, "Ağ..." diye bir isyan sesi çıkartıp yürüdü. "Görüşürüz kızlar."

"Ay... Ali abi, ne yaptın hayallerimin kadına?" diyen Seda'nın sesini duyuyordu Gülru. Kendi hâline bir süre sonra gülmeye başladı Gülru. Hastane kapısından girerken gülümseyordu. "Gülebiliyormuş..."

Tüm günü ayakta geçirmişti. Sabah olanlar aklından uçup gitmiş, onun yerine trafik kazası yaralıları, hastalar almıştı. Saat on biri vurduğunda yaşanan bir ara sakinlikten faydalanmak adına kendi gibi acil doktoru olan Sedef isimli arkadaşıyla laflıyordu.

"Doktor hanım," dedi arkasından biri, iki kadın da arkalarına bakmıştı.

“Gülru hocam,” diye düzeltti genç hostes. “Sizi görmek isteyen biri var.”

“Hasta mı?”

“Değil. Sizi sordu, acil kapısının yanında bekliyor.”

“Hemen dönerim,” dedi Sedef’e, hızla acil kapısına yürüdü. Aklından bir tek Zümrüt geçiyordu ama o da kapıda beklemeydi. Kapı önünde bekleyen tek bir kişi vardı, Zümrüt değildi. Arkasından gördüğü kadını inceledi. Omuzlarının aşağısında kumral saçları salınmıştı. Şık bir kadın olduğu her hâlden belliydi.

“Merhaba.”

Kadın ona dönünce yüzü tanıdı. Bu o kadındı, Nimet Hanım’ın uzak dur dediği. Kaşları çatıldı, anlamak ister gibi bakıyordu.

“Merhaba mahallemizin medarıftiharı doktor hanım. Adım Mine, komşu sayılırız.”

Tanımazdan gelmeyi uygun gördü Gülru. “Öyle mi? Ne güzel. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Mine topukları üzerinde bir adım atıp Gülru’ya yaklaştı. Topuklu ayakkabılarıyla ancak Gülru kadardı boyu. Ki Gülru’nun ayağında spor ayakkabı vardı.

“Kim olduğumu bilmediğini görüyorum. Kabalık olarak algılamazsan seni uyarmaya geldim.”

Kan damarlarında bir an hızlandı. Altından bir şeyler çıkacaktı, belli olmuştu. Dilini üst dudağının içinde gezdirirken gülümsedi. “Kimsiniz?” dedi başını yana yatırıp.

Açık ela gözleriyle Mine sinsice gülümsüyor, dudağı da küstahça kıvrılıyordu. “Ben Ali’nin sevgilisiyim.”

Kaşları kalkan Gülru’nun gözlerinde şaşkınlık belirdi ama hemen yerini gülüşe bıraktı. “E...”

“Şu an ayırız ama bu demek değil ki o beni sevmiyor, beni istemiyor. Ben onun her şeyiyim. Benden vazgeçmez.”

Etrafına bir göz atan Gülru'nun gülüşü bir tık daha büyüdü. "Yani?"

Mine onun gülüşüne ve kayıtsız tavrına öfkelenmişti. Bir adım daha yaklaştı. "Aptal mısın sen? Sana ondan uzak durmanı söylüyorum. Ne zaman görsem yanındasın. Ali öyle bir adam değildir. Sevd mi sever, yani beni seviyor ama seninle gönül eğlendiriyor. Bunu anlamam için geldim."

Gülru kısıp gözleriyle Mine'nin gözlerini hedef aldı. "Güvenlik!" diye bağırdı. Hem de oldukça yüksek bir sesle. Diğer çalışanların dikkati üzerlerine toplanmıştı. Sedef uzaktan izlediği durumu anlamamıştı ama, "Güvenlik," dedi tekrar. Üniforma içinde bir adam hızlı adımlarla yanlarına yaklaşıyordu.

"Hanımefendi beni rahatsız ediyor. Kendisine Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nin adresini verin." Konuşmasını Mine'nin gözlerinin içine baka baka söylemişti. Mine dişleri sıkılı, gözleri ateş saçarken uzaklaşan Gülru'nun arkasından baktı. Yanındaki adamın, "Hanımefendi, dışarı çıkar mısınız?" sözleriyle adama bakmadan çıkıp gitti.

Yanından geçtiği Sedef'e el işareti yaparak müsaade istedi. Tunç'un da yanından geçiyordu ki durdu. "Arabam burada mı?"

"Burada, neden, ne oldu sana?"

"Arabana ihtiyacım var, çok kısa, hemen dönerim. Yarım saat beni idare edebilir misiniz?" Sedef de gelmişti yanlarına.

"Ederiz tabii. Dur bekle, dolabımda." Tunç hızla uzaklaşırken Gülru duvara yaslandı, ellerini yüzüne kapattı. Sedef ona bakıyordu ama soru sormaması gerektiğini biliyordu.

Gülru bir iç savaş yaşıyordu. O ki aldatılmış bir kadındı ve bir kadına bunu ölse yapmazdı ama düştüğü konum tam da buydu. Yüreği acıyla, öfkeyle kabarıyor, gözyaşları gözlerini yakıyordu. Ağlamayacaktı. O hiçbir şey yapmamıştı. Yine de avazı çıktığı kadar bağırarak, onu bu konuma düşüren adama sayıp sövmek istiyordu.

“Al canını.”

Tunç’a bakmadı, anahtarı aldığı gibi otoparka girdi. Gözü dünyayı görmüyor tabirini yaşıyordu. Zaten kısa olan mesafeyi dakikalar içinde aştı. Umuyordu ki kapatmamış olsundu. Sokağın ortasına durdurdu, araba anahtar üzerinde çalışır vaziyetteydi. Işıkları yanan tamirhaneye daldı.

Kapatmaya hazırlanan Ali, sabahki kıyafetlerini tekrar kuşanmıştı. Ofisin ışığını söndürüp arkasını döndüğünde karşısında Gülru’yu görünce donup kaldı. İkisi de bir süre konuşmadan öylece bakışmıştı.

“Az önce hastaneye biri geldi.”

“Kim, annem mi?” derken aklına başka biri gelmeyen Ali saçmaladığını anlamayacak kadar şaşkındı. Gülru hiç sakın görünmüyordu.

“Sevgilin!” diye bağırdı Gülru. “Bana senden uzak durmamı söyledi. Sen onu seviyormuşsun, benimle gönül eğlendiriyormuşsun.”

Burnundan sıkıntılı bir soluk alan Ali yerinden kıpırdamadı. Öfke onun da damarlarına yayılmaya başlamıştı ama Gülru konunun masum tarafıydı.

Gülru dağılan topuzuna aldırmadan ellerini başına yasladı. “Benim haberim olmadan onu benimle mi aldatıyorsun?” Sesi sakın ama katıydı.

“Öyle bir şey yok!”

Hangi erkeğe güvenecekti ki Gülru, Ali’nin sözüne inansın. “Hiçbirinize inanmıyorum. Yaparsınız siz! Kadın benim yanıma boşuna mı geldi? Sen ve ben yabancıyız, çok yabancı. Durduk yere nasıl böyle bir şey ortaya çıkar?” Konuşmasının sonuna doğru bağırmaya başladı. Ali’nin dibine kadar girdiğinin farkında değildi.

“Sevgilim değil diyorum, hiçbir şeyim değil.” Ali’nin de sesi yükselmişti. Yabancı bir kadına en olmadık açıklamayı yapıyordu.

“Yalancılar!” Ne olduğunu, kim olduğunu unutacak kadar akıl fonksiyonları durmuştu. Yumruk olan ellerini Ali Bey dediği adamın göğsüne vurdu. “Nasıl bir konuma düştüm, haberin var mı senin? Aldatılan kadının aldatıldığı kadın oldum. Bana öyle şeyler söyledi ki aklın durur.” Kaldırdığı ellerini tekrar yumruk yaparak indirdi. “Hepinize lanet olsun.”

Dokunmak istemezdi ama Gülru’nun durması, dinlemesi gerekiyordu. Kadını iki omzundan tuttu. Kendinden otuz santim uzağa iteledi, elleri hâlâ omuzlarındaydı. Gözlerinden yaşlar akmaya hazır olan kadının kara bakışlarını yakaladı.

“Konunun. Seninle. Bir. İlgisi. Yok. Kimse benim sevgili değil, kimseyi aldatmıyorum. Sen de aldatan bir kadın değilsin.”

Ali’nin temkinli, istemese de inanmasını sağlayan sözleriyle bir adım geri çıktı. Omuzlarındaki eli iki eliyle silkeledi.

“Olanlar için üzgünüm, onun adına özür de dilerim. Konu sana ne kadar uzaksa, inan bana, bana da o kadar uzak. Bunu bir kadının bitmek tükenmek bilmeyen hırsı olarak görebilirsin.”

Elleriyle gözlerini kuruladı. “Konuş onunla.”

“Bunu yapmayacağım.”

“Yapmazsan üzerime gelmeye devam eder.”

“Her geldiğinde onu görmezden gel.”

“Ben sizin oyuncağınız olmayacağım.”

“Bu bir oyun değil. Kim ne istiyorsa onu düşünebilir.”

“Bencilsin sen! Durduk yere tanımadığım iki insanın arasında bu hâle gelmeme sesin çıkmayacak, öyle mi?”

“Üzgünüm.”

“Benim kadar mı?”

“Olanlar için de.”

“Sen ona iki yabancı olduğumuzu söylemezsen, beni senin

gönül eğlencen olarak görmeye devam edecek. Burada oturuyorum. Kısa bir süre sonra buna herkes inanmaya başlar. Senin ne hakkın var benim adımı lekelemeye?”

“Buna izin vermem.”

“Hepinizden nefret ediyorum.” Akan gözyaşlarıyla çalışan araca binip uzaklaştı.

4. Bölüm

Arabasını Ali'ye teslim ettiği sabahtan sonra evine dönmedi Gülru. Gözyaşları içinde tamirhaneden çekip gittiği gecenin üzerinden üç gün geçmişti. Ne evine geliyor ne de arabasını sormak için arıyordu. Elinde bir telefon numarası olduğunu sanmıyordu Ali ama yine de âdeta her şeyi arkasında bırakırcasına olan bu davranış onun vicdanını eziyordu. İki gecedir iş yerini her kapatışında başını kaldırıp üst kata bakıyor, ışıkların yanmasını umuyordu. Görmeden gelmiş, evine girmiştir düşüncesiyle bakıyordu ama ışıklar iki gecedir yanmıyordu.

Ekrem'in karşısına park edişini görünce başını eğerek arabaya yaklaştı. "Çayın var mı kardeş?" Kapısını kapatan Ekrem, Ali'ye döndü. "Ne oldu?" Bakışlarını ayakuçlarına indiren Ali yerde bir şey ararcasına susuyordu.

Bardağındaki çayın sonuna gelen Ekrem dudaklarını bük-tü. Bir süredir arkadaşını dinliyordu. "Doktor hanıma hayranlığım arttı dersem abartmış olmam. Gururu arabasından daha kıymetli ki arkasına bakmadan gitmiş. Mine'nin rahat durmayacağını biliyordum. Benim konuşmamı ister misin?"

Kadınlara olan güveninin zedelenmiş olmasına rağmen

Gülru'nun hakkını teslim ediyordu Ali. Kaç kadının böyle bir girişimde bulunacağını düşünüyor, gözünün önüne Gülru'dan başkası gelmiyordu. "Şu an değil. Yaşandı, bitti. Evet, doktor hanım üzüldü ama belki bir daha böyle bir şey yapmaz."

Dudağının kenarı kıvrıldı Ekrem'in. "Mine'den bahsediyoruz, bu söylediğine kendin inanıyor musun?"

"Sadece umut ediyorum."

Çenesini kaşıyan Ekrem, Ali'nin anlattıklarını tekrar düşündü. "Çoğul konuşması ilgimi çekti. *Hepinizden nefret ediyorum* mu demişti?"

"Öyle dedi. *Yalancılar* diye de bağırdı." Ekrem'le göz göze geldi.

"Ağlayıp, eve gelmemesi, sözleri... Yaşanmışlıkları olan biri olduğunu düşünüyorum."

Ali gözlerini kapatıp omuzlarını indirdi. "Sanırım."

Arkadaşının üzgün, vicdan muhasebesi yapan hâline bakıp öne eğildi. "Şu doktor arkadaşında kalıyordur ama hastaneye gelip gidiyordur."

Dudağını büküp, kollarını bağladı Ali. "Muhtemelen."

"Gidip bulsana oğlum. Anahtarını verirsin. Komşuyuz sonuçta, sonsuza kadar evine gelmeyecek değil ya."

"Geldiğinde alır anahtarını, kız benden uzak durmak istiyordur. Sen, *git bul* diyorsun. Bulup ne diyeceğim?"

"Otuz iki yaşındasın, ben mi öğreteceğim Ali? İstemesen de senin yüzünden bir şeyler oldu. Konuşup ona güven vermek zorundasın. Genç bir kadın o, hayatta kimi olduğunu bile bilmiyoruz. Şurada kendi ayakları üzerinde onuruyla yaşamaya çalışıyor. Mine gibi birinin onu üzmesi bile yeterince kötü."

"Annesi yokmuş, doğumda ölmüş," dedi Ali. "Annem anlattı. Babası çiftçiymiş, daha sonra evlenen babası ve üvey annesinden olma bir erkek kardeşi varmış. Konya'da yaşıyorlarmış."

"Öksüz büyümüş demek..." Arkasına yaslanan Ekrem'in

içi ezilmişti. “Yarın da gelmezse gidip buluruz. Ben de gelirim. Yazık oğlum, üzüldüm.”

“Vicdanım çok iyiydi, vur Ekrem, vur.” Yerinden kalktı. “Kalk, annem son yarım saattir beni yemeğe bekliyor. Sen de gel.”

Ekrem de kalktı. “Aç değildim ama Hacı Anne’nin yemeklerine hayır demem. Yarın gideceksin, değil mi?”

“Bakarız.”

Gözlerini devirdi Ekrem. “Bakarız ne demek Ali?”

“Bakarız demek.”

Kepengi çekip kilidi vurdular. Ekrem’in arabasına bindi Ali, kendi aracı Gülru’nun aracıyla uzak mesafede burun buruna duruyordu. Ekrem’in arabası bir üst sokağa girip evin önüne duracağı anda önlerindeki motoru gördüler. “Bu, o motor değil mi?”

Ali de aynı fikirdeydi. “O.”

“O zaman sizin evdeler.” Arabayı durdurup çıktılar, zile basan Ali’ye kapıyı Zümrüt açtı.

“Yanlış mı geldik?” derken içeri adım attı Ekrem, Zümrüt yana kaymıştı. “Ne kadar komiksiniz komiserim. Nimet anne mutfakta, ben açtım.”

“O... Nimet anne de olmuş. Siz bence bizim buralı oldunuz.” Ayakkabılarını çıkarıp her zamanki yerine, dolaba koydu Ekrem, Zümrüt de onu izliyordu.

“Siz de bayağı evin oğlu gibisiniz.”

Ali içeri girerken, “Hoş geldiniz,” dedi.

Zümrüt kinayeli bir bakış ve sesle konuştu. “Hoş bulduk Ali Bey.”

Ali ona kısa bir bakış atıp önüne döndü. Gülru’nun da evin içinde olması onu gerse de usulca koridoru aşarak üst kata çıktı. Üzerini değiştirip indiğinde annesini masanın başında, Ekrem’i hemen yanında, Gülru’yu da Ekrem’in yanında

otururken buldu. Annesiyle Zümrüt'ün arasındaki boş sandalye onun içindi.

“Hoş geldin anneciğim, gel otur, çorban hazır.”

Annesine karşılık verirken yerine oturdu. Önüne bakan Gülru'ya göz ucuyla bakmıştı ki annesi odadan çıkmıştı. “Hoş geldin,” dedi.

Kendine söylendiğini elbette anlayan Gülru, ona bakmadan başını sallamıştı. Açık saçını kulağının arkasına sıkıştırıp kaşığını aldı.

“Nimet Anne'ye iğneye gelmiştik, anneniz bırakmadı Ali Bey,” dedi Zümrüt.

“İyi etmiş. Annem misafiri çok sever.”

Ekrem masanın üzerindeki fırınlanmış biber dolmasına bakarken yutkundu. “Yemekleri de kendisi kadar tatlıdır.”

Zümrüt, Ekrem'e dönmüştü. “E... Komiserim, nerede görev yapıyorsunuz?” Çorbasından bir kaşık aldığı sırada, Nimet Hanım masaya geri dönmüş, oğlunun çorbasını servis tabağının üzerine bırakmıştı. Yerine oturup masadakilere bakıp gülümsedi.

“Kuzguncuk Polis Merkezi'nde, sahi siz nerede görevdesiniz?”

“Kadıköy Devlet'te, çocuk cerrahi asistanıyım.”

“Maşallah kızlarıma,” dedi Nimet Hanım. Oğluna yandan bakıp önüne döndü. “Ali de hukuk okuyacaktı ama elinin teriyle itti.”

Boğazını temizleyen sesiyle çorbasına odaklandı Ali ama kızların gözünü üzerinde hissediyordu. “Sınavdan geçmekle okula gitmek arzusu aynı şey değil anne.”

“Biliyorum oğlum.”

“Öyle tabii, okumak için de çalışmak için de yeterli istek gerekiyor yoksa okuyan ama sevmediği mesleği icra eden çok insan var,” dedi Zümrüt.

Zümrüt ile Ekrem'in hoş sohbetiyle devam etti yemek Arada konuya giren Nimet Hanım suspus oturan Gülru ile oğlu arasındaki gerilimi fark etmişti ama bir fikir yürütememişti. Mutfak toplandıktan sonra kahvelerle içeri giren Gülru'nun hemen arkasından seslendi Nimet Hanım. "Siz için çocuklarım, ben yatsı namazını kılıp geleceğim."

"Önce içseydiniz," dedi Gülru.

Nimet Hanım gülümsedi. "Bu saatte bana fazla gelir, sohbet ederek benim yerime de için kızım."

Salon kapısının önünde elinde tepsiyle kalınca derin bir solukla içeri geçti. Ekrem'e, Zümrüt'e verdi ilk; kaçıışı olmayacağını bildiği için tepsiyi Ali'ye uzattı. İkisi de birbirine bakmıyordu. Zümrüt ile Ekrem, arkadaşlarına baktıktan hemen sonra göz göze geldi. Birbirlerine bakarak birer yudum kahve aldılar. Gülru, arkadaşının yanına otururken Zümrüt, "Komiserim, sizin burada bir densiz varmış," dedi.

"Zümrüt!"

"Sen sus Gülru. Bu hesap alınacak, seni sokakta mı buldum ben? Tam yedi sene aynı sırada bel fıtığı olduk."

Elini alnına vuran Gülru yüzünü gizledi. O gece o kadar sert çıkmıştı ki sonrasına abarttığını anlamıştı. Daha makul bir konuşma olabilirdi ama kırmızı çizgisini aşan kadınla nevre dönmüştü. Öfkesi gözünün önündeki her şeyi yakmıştı. Evet, Mine hatalıydı. Evet, belki Ali doğruları söylemişti ama Gülru'nun kaldıracağı şeyler değildi ve bunu kendinden başkası bilmiyordu.

Ali başını öne eğip fincana bakarken Ekrem, Zümrüt'e döndü. "Sormayın hocam, öyle böyle bir kaçık değil. Raporumuz olmadığından içeri tıkamıyoruz. Meşru bir suçunu kolluyorum."

Zümrüt dudak bükerek elinde tuttuğu fincanı dudaklarıyla buluşturup bir yudum aldı ve şak diye tabağına bıraktı. "Komiserim, bir daha böyle bir şey yaşanırsa meşru bir suç işleyeceğim."

Ekrem'in kaşları kalktı. "Ne gibi hocam?"

"Yedi sene tıp okudum, iki senedir cerrahi asistanıyım demeyeceğim. Saçlarını elime dolayıp, diplerinden sökeceğim." Fincanına bakıyor, sakince konuşuyordu. Ekrem'e diyordu belki ama nasiplenene Ali'ydi.

"Hay ellerine sağlık," dedi Ekrem. "Kuzguncuk sınırları içinde olursa kayıtlara geçirmem hocam."

"Bunu dikkate alacağım komiserim ama umuyorum ki bir daha böyle bir şey yaşanmaz."

Bir zamanlar hayatının bir kısmını işgal eden bir kadından bahsediliyordu ama bu Ali'yi zerre kadar etkilemiyordu. Gülru'nun yanına gidip onca yalanı bir seferde uydururken düşünmeliydi. Ki Mine tek bir iyi niyeti, bir savunmayı hak etmeyecek kadar acımasız ve kötü bir kadındı.

"Arabanın parçasını taktım. Anahtar tamirhanede kaldı, yarın veririm."

Başını sallayıp bakışlarını kaçırdı, kuru bir sesle konuşabildi. "Teşekkür ederim, olur, yarın alırım."

Dar bir geçiş açıldı aralarında, biri geçse diğerine çarpacaktı artık. O eski iki yabancı olmayacaklardı ama ne olacaklarını da bilmiyorlardı. Öncesinde Gülru gülümsüyor, Ali tepkisiz kalıyordu. Artık ikisinin de yüzü gülmüyordu. İlk adımı atanın tebessümü, ikisini de farklı bir yere taşıyacaktı.

Ertesi gün evinden çıkmayan Gülru, günü pazar edince hazırlanıp çıktı. Akşam Zümrüt gelecekti, otuz altı saatlik nöbetinden sağ çıkarsa geceyi Gülru'da geçirecekti. Kapının önündeki Vosvos'una bakıp iç geçirdi. Anahtarı hâlâ Ali'deydi. Ne onunla karşılaşmak ne konuşmak ne de anahtarını istemek geliyordu içinden. El mecburdu, alacaktı. Tamirhaneye bir adım attı, Ali'nin sesini duydu. Birine bir şeyler anlatıyordu.

Muhtemelen telefondaydı. Arkasını dönerek sokağın çıkışına yürüdü. Bir ara alırdı, aracına ihtiyacı yoktu. Biraz dolaşır, akşam ederdi.

“Akşam beş gibi gelirim.” Ali kapıya çıkarken Tekin’le konuşuyordu.

“Tamam abi, ben buradayım.”

Başını çeviren Ali uzaklaşan Gülru’yu görünce cebindeki anahtarı hatırladı. “Görünce veririm,” diyerek üzerinde taşıyordu ama görememişti. Anahtarını istemeye bile tenezzül etmeyen bu kadının onur savaşı, kadınlara olan yargısıyla oynuyordu. Arabasına geçip ağır ağır kadının peşine düştü. İcadiye Caddesi’ne ulaşan Gülru’nun Nail Kitabevi’ne girdiğini görünce aracını park edip çıktı. Bunu neden yaptığını bilmiyor, sorgulama gereği duymuyordu. Ne dosttular ne düşman ne sevgiliydiler ne âşık. İki insandan öte neydiler ki? Yapılan her hareketin bir anlamı olması gerekiyor muydu? Bir kadın ve bir erkek tanışık olamazlar mıydı? Ali’nin düşünceleri bundan öte değildi. Kendini kandırmakta nasıl da ustaydı.

Kitabevinden girdiğinde girişteki bankoda oturan Ayten Hanım’a baktı. “Merhaba abla, nasılsın?”

Ellili yaşlarında olan güleç yüzlü kadın başını kaldırdı. “Hoş geldin Ali, sen nasılsın?”

“Çok iyi. Biraz bakınayım, çıkarken uğrarım.”

“Olur canım.”

Ali sağma soluna bakınırken, Ayten Hanım da onu izliyordu. Baktığı yöne bakıyor, sonra Ali’ye dönüyordu, buna rağmen soru sormadı. Başını sağa sola sallayıp önüne döndü.

Ali onu gördü. Raftan aldığı kitapla ortada duran masaya oturan Gülru’yu gözleriyle takip etti. Biraz yaklaşıp kadının elindeki kitaba baktı. Günümüz şairlerinden İbrahim Sadri’ye aitti kitap, dikkatle inceliyordu Gülru. Ali’nin arkasından durduğunu fark etmiyordu. Ali arkasını dönerek raflara

ilerledi. Raftan Bedirhan Gökçe'nin son kitabını çekip aldı. Kendinden emin bir tavırla Gülru'nun yanındaki sandalyeye usulca oturdu.

Gülru, yanına kimin oturduğuna dikkat etmedi. Burası bir kitap kafeydi, herhangi biri olabilirdi ama önüne sürülen kitabı gören açısı, başını kaldırmasına neden oldu. Önce kitaba, sonra da yanına döndü. Ali ona değil, masadaki kitaba bakıyordu. "Bunu da okumalısın, tabii okumadıysan."

Yaşadığı şaşkınlıkla dik oturup şiir kitabına baktı. "Okumadım. Öneriyor musun?"

"Evet," derken kısa bir an bakmıştı kadına. Avcundaki anahtarı da kitabın yanına sürdü. "Arabam seni sorup duruyor. Özlemedin mi?"

Elinde olmadan gülümsedi Gülru. "Arabaların dili olduğuna inanıyorsun."

Ali onun gülen yüzüne baktı, baktı ve baktı. Gözlerini kaçırırken başını aşağı yukarı salladı. "Ben inanmazsam kimse inanmaz." Yerinden kalkmak için kımıldadı.

"Dur!"

Gülru'nun sözüyle yerine çöktü. Kızın çekingen hâli, kaçan bakışları... "Ben o gün biraz ileri gittim. Belki senin suçun yoktu, benim de yoktu ama o an onu görecektim ruh hâlinde değildim. Bazı ince çizgilerim var, o... O, kadın da bunların üzerine bastı."

"Yerinde kim olsa aynısını yapardı. Unutalım gitsin."

"Ben unuturum da..." Zümrüt kadar açık konuşamıyordu. "Umarım o da beni unuttur."

"Hiçbir şeyi yaşamak zorunda değildin, senin için elimden geleni yapacağım." Yerinden kalkıp sandalyeyi düzeltti. "Görüşürüz."

Gözlerini kaldırıp Ali'ye baktığında başını çevirmiş adama, "Görüşürüz," diyebilirdi. "Bir dakika! Borcum?"

"Bu kez müesseseden, ayağınız alışsın."

"Peki." Kabul etmek istemese de fazla konuşmak istemediğinden üstelemedi Gülru. "Teşekkür ederim." Ali gidince elindeki iki kitabı da incelemeye devam etti. İkisi de iyiydi, sesleri kalbe dokunuyordu ama onun tercihi belliydi. Bedirhan Gökçe'nin kitabını önüne çekerken, İbrahim Sadri'nin aşk dolu şiirlerini okumaya başladı.

Ne kadar nefret etse de insan aşktan, uçurum bir duygu getirip ucuna bırakıyordu ruhu. Aşk, ruhun ölümcül bir hastalığı gibiydi. Elinde tuttuğu, İbrahim Sadri'ye ait kitabında da geçtiği, şairin anlattığı gibiydi tam da.

Aşk olmasa şiir, aşk olmasa öykü, aşk olmasa masal, aşk olmasa roman ne işe yarar ki?"

Hafta içi Zümrüt'ün de boşluğuna denk gelen günde Gülru'nun evinde hummalı bir hazırlık vardı. Söz verdiği yemeği bu akşam hazırlıyordu Gülru. Bir saate gençler evi şenlik yerine çevireceklerdi. Altı kişilik masa, köşe koltuğun ortasına kurulmuş yer sofrası da hazırды. Mezeler, içecekler, salata yerlerini almıştı. Gülru koşarak fırının içindeki fırın kebabına baktı. Konya'ya has kebabın ustası sayılırdı. En sevdiği yemeklerden biriydi. Kendi öğrencilik yıllarını konuşarak yapmışlardı yemekleri. Hem güzel hem de çok zor geçen seneler...

"Sıcaktan az sonra buharlaşacağım," dedi Zümrüt.

"Fırın yaktı iyice. Bitti zaten, balkona çık sen, ben birer kahve yapıp geleyim."

"Kap gel haydi, ben de akşam serinliği çöktü mü bakayım."

Zümrüt'ün arkasından iki tane Türk kahvesiyle balkona geldi Gülru. Mavi ahşap korkuluklardan tutmuş denizden gelen hafif esintiyi âdeta içiyordu Zümrüt. Ayakta duran ar-

1 İbrahim Sadri ... ve Aşk kitabından alıntıdır.

kadaşına uzattı fincanı, ahşabın üzerine bıraktılar tabakları, sokağın eşsiz güzelliğini seyre daldılar.

“Buralardan bir ev bulmam lazım. Çok sevdim, uzak ama çekilir dert.”

“Aşk olsun, odam var. Gel oturalım. İlk olmaz, daha önce de aynı evi paylaştık.”

“Mantıklı, düşüneceğim.” Fincanını dudaklarına götürürken aşağıda duran aracı gördü. Eski tip bir külüstür, motorunun gerisine park edildi. İçinden çıkanı görünce gülümsedi. “Komiser, hoş adam.”

Gülru da başını eğip baktı. “Evet, sempatik. Arkadaşı gibi buz suratlı değil.”

Yukarı bakan Ekrem gülümseyerek başını eğdi. “Selam hanımlar, nasılsınız?”

“Nasıl da kibar...” diye mırıldandı Zümrüt, Gülru alt dudaklarını ısırp gülümsedi.

“Merhaba komiserim, sağlığınıza duacıyız. Siz?” dedi Zümrüt.

“Çok şükür hocam.”

Arkadaşına muzipçe bakan Gülru aşağı baktı. “Birazdan sokağın gençleri yemeğe gelecek komiserim, siz de gelmez misiniz?”

“Öyle mi?” Ekrem yukarı bakarken kısa bir an düşündü. “Gelirim hocam.”

“Tamam, bekleriz.”

“Hemen de atladı, insan bir tereddüt eder,” dedi Zümrüt. “Neyse buyursun. Ali Bey’i de çağırırsaydık?”

Gülru burun kıvrıdı. “Geleceğini sanmıyorum.”

“Şansımızı deneriz, istersen?”

“Bilemiyorum. Geçenki hadiseden sonra yan yana gelmek çok güzel olurdu.”

“Çok merak ettim ne yaşandı ne bitti ama şu konuda sana

katılmıyorum. O kadın sizi her türlü birlikte sanmış, bundan sonra onun fikrini hiçbir şey değiştirmmez. Yok yere Ali Bey ile aranı açmanın anlamı yok. Bizim daha önce de erkek arkadaşlarımız oldu Gülru. Hâlâ var, hepsiyle birlikte okuduk, ne güzel günlerimiz oldu. Kim ne düşünmek istiyorsa bırak düşünsün çünkü aksine inandıramazsın. Ali Bey de o arkadaşlardan olabilir, iyi biri bence. Biliyorsun, herkes için bunu söylemem.”

Bakışlarını sokağın parke taşlarına çevirdi Gülru. Zümrüt haklıydı, doğru, pek çok dostum dediğı erkek arkadaşı vardı. Pekâlâ Ali de onlardan biri olabilirdi. Demezdi Zümrüt, hayatından geçen o gereksiz adam için de uyarmıştı arkadaşı onu ama dinlememişti Gülru. “Haklısın. O zaman aşağı inip kendim çağırayım yoksa gelmez.”

Fincanını arkadaşına kaldırdı Zümrüt. “Ha şöyle, hadi koş.”

Nefes alıp evden çıktı, tamirhanenin içine doğru başını uzatıp baktı. Kimseler görünmüyordu. “Ali Bey,” diye seslendi. Doğrulup beklemeye başladı, birkaç saniye sonra Ali, arkasında Ekrem ile göründü.

“Efendim?”

Birkaç adım daha atarak içeri girdi Gülru. “Bu akşam benim evde gençlerle yemek yiyeceğiz. Erkem komiserim de geliyor, siz de bize katılmaz mıydınız?”

Ali arkasında, kolları göğsünde bağı arkadaşına bakıp nefes alıp verdi. Gülru ona bakarken fenalık geçiriyordu. Böyle de zor bir insanla nasıl ömür geçerdi? Kendine dönen adamın koyu kahverengi bakışlarıyla gözlerini kırptırdı.

“Gelirim.”

Bir an *gelemem* demesini bekleyen Gülru şaşkınlıkla gülmüseddi. “Birazdan bekliyorum o zaman. Gençler az sonra okuldan gelir.”

Ali başını sallayarak cevap verirken, Ekrem öne çıktı. “İyi ki eve uğramamışım, ne pişirdiniz hocam?”

işaret parmağını kaldırıp gülümsedi Gülru. “Konya yöresine has şeyler. Çok seveceksiniz.”

“O...” dedi Ekrem neşeyle. “Hem doktorum hem döktürürüm demek.”

Öyle sempatik biriydi ki Ekrem, Gülru ona sürekli gülümsemek istiyordu. “Görüşürüz.” Eve girerken soluğunu tazelediğini fark etmedi. Ali onu geriyordu, yay gibi gerip bırakıyordu.

Gülru gidince Ekrem, Ali’ye döndü. “Sen neden bu kızın yanında farklı biri gibi davranıyorsun?”

Arkasını dönerek üzerini değiştirmek için küçük odasına ilerledi Ali. “Sana öyle geliyor. Normal davranıyorum.” Tişörtünü başından çıkarıp elini yüzünü yıkamaya geçti.

“Seni beşiğinden beri tanımasam bu dediğine inandırdım. Kimi kandırmaya çalışıyorsun?”

“Kimseyi kandırmaya çalışmıyorum. Sana öyle geliyor dediysem öyledir Ekrem. Sokağa yeni taşınmış biri ve ben onu tanımıyorum, sorun bu kadar basit. Nasıl davranmamı bekliyorsun?”

“Biraz daha sıcak. Kız senden çekiniyor, bu suratla ben de çekinirdim.”

“İnan bana çekinmiyor, onda pek çekinecek duruş yok. O da benim gibi seviyeli davranıyor, bu iyi bir şey.”

“Neden?” Arkadaşının gözlerinin içine bakıyordu Ekrem. “Seviyeli olmasını gerektiren bir durum mu var?”

“Çıkarsan üzerimi değiştireceğim.” Arkasını dönünce Ekrem de dışarı çıktı. Yeni çıkan sakallarını ovalayarak kapıya yürüdü. Bir içeri baktı, bir de üst kattaki balkona. Dudakları sağa sola kıvrıldı, düşündü, durdu. En sonunda dudakları arasından bir ıslık çıktı. Zümrüt’ün motorunu izlemeye başladı.

“Hanım çok zevkli...”

Yarım saat sonra okuldan dönen kızlar ve erkekler kendi evlerini es geçerek Gülru’nun evine akın etmişti. Seda, Eda,

Kumru, Gözde, Defne, Irmak, Ömer, Pamir, Yakup, Kuzey en son da Damat Ferit lakaplı Timur girdi kapıdan. Elinde kocaman bir buket çiçek vardı. Sırf kırmızı güllerden oluşan buket göz dolduruyor, kalp çalıyordu.

“Güle gül yakışır diye düşündük.” Yüzünde çekici bir gülümsemeyele çapkın bakışların hakkını veriyordu Timur. Nazikçe gülümseyerek aldı buketi Timur’dan. Zümrüt böceğe bakarcasına bakıyordu Timur’a.

“Çok naziksin Timur, teşekkür ederim. İçeri geç lütfen.”

Başını eğerek gülümseyen Timur’un gençlerin akın ettiği salona ilerledi. Zümrüt, Gülru’nun yanına sokuldu. “Güle gül yakışır mış.” Ağzı içinde homurdandı. Gülru arkadaşını dürttü, gözleri kocaman olmuştu. “Sessiz ol.”

“Buna sakın beyaz lale sevdiğini söyleme! Hayalleri yıkılasın.”

“Merhaba hanımlar.”

İkisi de irkilerek dönünce Ali ile Ekrem’i kapının önünde buldular. Hemen kenara çekildiler, Ekrem elindeki pasta kutusunu Zümrüt’e uzattı. “Hocam.”

Ali, Gülru’nun elindeki kocaman gül buketine bakıyordu.

“Teşekkür ederiz komiserim. Hoş geldiniz.”

“Hoş geldiniz,” dedi Gülru her ikisine de. “Salona geçelim, masalar hazır.”

Beyler önden geçince Gülru, Zümrüt’e sokuldu. “Hocam.”

“Sus. En azından kibar.”

Gülru elinde güllerle mutfığa girdi. Vazosu yoktu, o yüzden tekrar salona dönerek gülleri kitaplığının üzerine bıraktı. Evini böyle kalabalık görmek onu mutlu etmişti.

“Tekrar hoş geldiniz.”

“Çok hoş bulduk,” dedi Timur.

Ekrem’in tek kaşı havaya kalktı. “Ne kadar çok Timurcuğum?”

Ekrem'i takmayan genç adam sırttı. "Oldukça hoş, komiserim."

Zümrüt dişlerini göstererek Timur'a bakarken, Ekrem de gözlerini kıstı. Gülru araya girip, "Hadi yemeğe," dediğinde Ali ile göz göze gelirken mutfağa dönmüştü. Seda ile Kumru da peşinden gidiyordu. "Ne pişirdin hayallerimin kadını?"

Çorbasından ana yemeğine beğenileri toplayan Gülru ile Zümrüt keyifle çayları dolduruyordu. Mutfak toplanmıştı, kızlar tabaklara pasta ve tatlıları yerleştiriyorlardı.

"Gülru abla," dedi Irmak. "Timur abi sana yürüyor."

Elindeki demliğı sağlam tuttu Gülru, zorla gülümsedi. "Irmak! Sessiz ol. Duymayayım bir daha."

Irmak omuz silkti. "Timur abiyi tanırız. Tamam abla."

"Ayrılan gönüllü," dedi Seda. "Umarım bir gün aşktan sağlam bir tekme yer de aklı başına gelir."

"O yemezse ben çok güzel atarım," dedi Zümrüt. "Çapkına verilecek kızımız kalmadı."

Irmak kıkırdadı. "Zümrüt abla sana bayılıyorum. Ne kadar değişik bir havan var."

Zümrüt siyah saçını arkasına attı. Yeşil bakışlarıyla tatlı tatlı baktı. "Teşekkür ederim."

Demliğı ocağa bıraktı Gülru. "Hadi bakalım."

Ellerinde tabaklar, çay tepsileriyle salona girdiğinde tüm herkesi balkonda buldular. Işıkların aydınlattığı geniş balkonda kimi koltuklara kimi yere oturmuştu, hepsi de Ali'nin ağzına bakıyordu. Ne konuştukları hakkında bilgisi yoktu ama bu kadar insanı ağzına baktıracak ne anlatıyordu, merak etti Gülru.

Çay bardaklarından çıkan tiz kaşık seslerinin ardından Gülru yere, Seda'nın yanına oturdu. "Ne konuşuyordunuz?"

"Ali abi, Ömer'e bir sorunu için fikir veriyordu," dedi Eda.

"Kaçırdık desene," dedi Irmak.

Gülru'nun bakışları Ali'yi buldu. "Ne gibi bir sorun?"

"Okulla alakalı abla. Arkadaş grubunda bazı değişik tipler var, onlardan nasıl kurtulabilir, onu anlatıyordu. Okullar yakında kapanacak ama biz yaz okuluna kalacağız," dedi Fıla.

"Öyle mi..." diyebildi Gülru.

"Ali abi," dedi Defne. Çayını yudumlayan Ali, bakışlarını genç kıza kaldırdı. Defne karşılık bile beklemeden heyecanla kıpırdadı. "Çok güzel bir gece, değil mi? Sazın bize eşlik etmez mi?"

"Evet," dedi Ömer. "Hadi abi, kulaklarımızın pası gitsin."

Gençler birden üstelese de Ali'nin öyle bir isteği yoktu. Burada, Gülru'nun evinde eline saz almak da onu çalmak da istemiyordu.

"Saz mı?" dedi Zümrüt.

"Çok iyi çalar," dedi Ekrem.

Ali başını iki yana salladı. "Olmaz."

"Ama neden?" dedi Defne. "Eşlik ederdim sana."

Ne kadar ısrar etseler de Ali kabul etmedi. Gülru onu anlamıyordu ama aklında cin gibi bir fikir dolanıyordu. Umuyordu ki Ali onu bilsin. "Tavla bilir misiniz Ali Asım Bey?" Gözleri çıkmak çıkmak yanıyordu.

"Biliyorum. Neden?"

"Benimle bir el oynamaz mısınız?"

"Yapma! Ali'yi yenen olmadı henüz," dedi Ekrem.

"Olsun canım, belki ben de yenemem. Maksat eğlenmek."

Ali, Gülru'ya gözleri kısık bir şekilde bakıyordu ama kendisini yenemeyeceğini çok iyi biliyordu. Ali ve tavla bir başarıydı. "Oynayalım."

Gülru yerinden kalktı. "Siz ortaya masayı çekin, ben geliyorum."

Ayaklanıp küçük, alçak masayı ortaya çektiler. Zümrüt, Ekrem'in yanına oturdu. "Komiserim, Ali Bey hiç kaybetti mi?"

Ekrem başını Zümrüt'e eğmişti. "Yok, hiç yenen olmadı. Belki başlarda ama sonra imkânsızı oynamak gibi oldu."

Zümrüt hafifçe kıkırdadı. "İlk yenilgisi olacak o zaman. Umarım onuru zedelenmez."

Ekrem başını Zümrüt'e çevirdi, inanmıyormuş gibi bakıyordu. "Görelim."

Elinde tavlayla gelen Gülru, Ali'nin karşısına oturdu. Açıp taşları dizmeye başladılar. Yanında getirdiği tokasıyla saçlarını ev topuzu yaptı. Gür saçları tepesinden kocaman dursa da Gülru bunu hiç umursamıyordu. Saçları bağlanınca küçük gözleri yukarı çekiliyor, yüzü aydınlanıyordu.

"Büyük gelen başlar," dedi Ali.

"Tamam."

"Bir dakika, nesine oynuyoruz?" dedi Ekrem.

Ali'den ses çıkmadı ama Gülru, "Ben kazanırsam ne istersem yapılacak," dedi.

"Öyle mi?" dedi Ali. "Kabul, aynı şey benim için de geçerli."

"Büyük oynuyoruz!" diye ellerini havaya açtı Irmak, etrafını gülümsetti.

Elindeki zarlardan birini oyun tahtasının içine bıraktı Ali. "Beş."

Etraflarında hiç kimse yokmuş gibi bir sessizlik vardı. Hepsi tüm algılarını açmış, oyunculara bakıyordu. Gülru zarı alıp avucunda sallayıp bıraktı. "Altı."

Ali o an anladı kaybedeceğini, hem de her şeyiyle... Zarlar düştükçe dizilen taşlar, bir bir içine düşüyordu. Karşısındaki kadının her atıştaki zafer gülüşleri boşlukları dolduran kum tanesi kadar ince, bir o kadar da bütünleyiciydi.

Kırk beş dakika süren serüven. Ali avucunu boşaltırken doluyordu. Boğuluyor, acı bir tat dilinden boğazına akıyordu. Düşen zar 3-5'ti. Gözlerini kapatıp açarak taşları dizdi. Zarlara giden ince, beyaz eli gördü. Sonra da tahtaya düşenler... 5-5.

Gölru kocaman gülümsedi ama Ali başını yana, Kuzgun-cuk'a çevirdi. Seda ayağa kalkıp tavlının kapanışını fotoğrafa aldı. "Bunu Akasya İhbar Hattı'na atmalıyım. Bu bir devrin bitişi, bir devrin başlangıcı. Uyuma Akasya Sokağı..."

"Abi inanamıyorum," diyordu Pamir. "Bu nasıl oldu öyle?" Elleri saçlarına girmişti.

"Vay anam babam, vay," diyordu Ekrem. "Ne yiğitler var-mış aramızda."

Gölru arkasına yaslandı. Ali ona, o Ali'ye bakıyordu şimdi. "İlk kaybınız olduğunu düşündüğüm-den koltuğunuzun altına vermiyorum."

Ali de gizlice gülümsüyor, dudakları aralanmamak için sağa sola kıvrılıyordu. "Tebrik ederim. Ne istiyordun?"

"Saz çalmanı hem de benim istediğim türküyü."

"İdolümsün kadın!" dedi Seda. Sesinde bir coşku, ayrı bir heyecan vardı. Seda'yı dinleyenler her zaman gülümserdi.

Gizli gülüşü usulca soldu Ali'nin, kadının gözlerinin içine ilk kez bu kadar derin ve anlamlı bakıyordu. Gölru açık kol-larını elleriyle ovaladı. Adamın bakışı içinde sert bir rüzgârın esmesine neden olmuştu. Kazanmıştı ama bir kayıp ruh gezi-niyordu içinde. Fırtınalar esiyor, kadının buz duvarlarına dar-beler indiriyordu. Kazanırken kaybettiğini belki bir an gelir, anlayabilirdi.

"Ömer, aşağıdan sazı al gel." Bakışlarını çekti Ali.

Ömer yerinden ışık hızıyla fırladı. Dakikalar içinde de geri döndü. Ömer'in uzattığı sazı alıp kılıfından çıkardı. Gölru onun her hareketini dikkatle izliyordu. Kılıfı yanma bırakan Ali, sazında elini gezdirdi. "Defne hazır mısın?"

Defne yerinde doğruldu, bacaklarını altına alarak oturdu. "Hazırım abi."

Ali, Gölru'nun kendi üzerinde dönen bakışlarını yakaladı. "Ne yapıyoruz?"

“Zahide’m.” Derin bir soluk alıp sıcak havada üşüyen kollarını tekrar sıvazladı.

Birkaç tel sesinden sonra sazın yürek yakan melodisi önce Gülru’nun yüreğini. daha sonra Akasya Sokağı’nı doldurdu. Defne’nin yanık sesi saza eşlik ederken geçmişe gitti Gülru. Annesizliğine. Annesizliği okulda hissedirdi insan en çok. Çocuklarının elinden tutan anneler koyardı çocuğa. Öyle dolu, içli bir duyguydu annesizlik. Ağır bir acıydı, sancı bir vurur geçerdi. Büyüdükçe, aynaya baktıkça, aynanın kenarında asılı duran vesikalık bir fotoğrafla kıyaslardın gördüğünü. Annenin saç kızına miras kalmış, gözleri, kaşları, endamı, güzel huyu. Annenin güzelliğinin namı vardır, bir kokusu, bir adı...

Ali’nin saza her dokunuşu, Defne’nin her *Zahide’m* deyişi Gülru’nun gözlerini doldurdu. Babası kadar güzel saz çalan biri vardı. Yüreği titredi kadının, ağır bir sancıyla annesiz olduğunu ilk anladığı zamana gitti, geldi.

Saz sustu, Defne sustu. Birkaç iç çekiş duyuldu. Ortamı bir sessizlik aldı, savurdu ve bitirdi. Gülru birkaç damla gözyaşını silerken Ali’ye yakalandı ama gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Ali kaşlarını çattı, anlam vermeye çalışırken Zümrüt kalıp, Gülru’nun arkasından kızın başını kolları arasına aldı. Saçlarına dudaklarını bastırdı. “Ölürüm kız ben sana,” dedi Zümrüt.

“Abla ne oldu?” diyen Seda’nın da sesi içlenmişti.

“Hiç,” dedi Gülru. İnsan ömründe sarf edilen tüm ‘hiç’lerin altını doludur. Hiç, söylenmesi en basit, yaşanması zor olan sözcüktü. “Ben öksüz büyüdüm. Annemin adı Zahide’ydi. Hiç tanışmadık, ben doğarken, beni bırakıp gitti. Babam da arada hem söyler hem de saz çalar. Üzülüyorum diye yıllardır çalmıyor. Yıllar sonra iyi geldi. İkinize de teşekkür ederim.” Ali’ye ve Defne’ye baktı.

Muhtemelen Ali de bir daha çalmayacaktı...

5. Bölüm

Spor ayakkabısını ayağına geçirirken kulağıyla omzu arasındaki telefona gülümsüyordu. “Ablacığım, heyecan yapma, sakinsin değil mi?”

İki saat sonra sınava girecek olan Sinan, ablasına ofluyordu. “Abla, vallahi beni geriyorsun. İyiyim diyorum ya.”

“Biliyorum.” Kahkaha attı Gülru. “Akşam kaçta kalkıyor otobüs?”

“21.45 otobüsüyle geliyorum abla.”

Sesindeki heyecanı alabiliyordu Gülru. Kardeşi ilk kez İstanbul’a geliyordu, daha doğrusu ilk kez aileden kopuyordu. Kazanacağı üniversiteyle devam ettirecekti bu kaçıışı, ablası onu çok iyi tanıyordu. Kapısını çekip çıktı Gülru. Sıcak bir haziran sabahıydı. “Sınavdan sonra beni ara. Sabah seni almaya geleceğim, şimdi yirmi dört saatlik nöbetime gidiyorum.”

Telefonu kapatıp çantasına attı. Arabasıyla gidecekti, sabah kardeşini almaya gideceği için bir daha dönmek istemiyordu. Tamirhanenin kepenkleri kapalıydı. İlk kez kapalı görüyordu. Günün pazar olmasından kaynaklıdır diye düşünse de Ali’nin sürekli açık olduğunu hatırladı. “Hasta mı acaba?”

diye mırıldandı. Kolundaki saate baktı, sekizi çeyrek geçiyordu. "Sana ne kızım."

Sarı kapıyı açıp girmek üzereydi ki yaklaşan araba dikkatini çekti. İçindeki kadını ilk anda tanıdı. Tüm hücreleri ayaklandı. Bakışlarını çekip bir ayağını içeri atmıştı ki araba kendi arabasının yanında durdu. İçinden çıkan Mine'nin üzerinden şıklık akıyordu, genç kadın belli ki güzel bir pazar günü geçirecekti. Eliyle kahve tonundaki saçını geriye itti.

Mine ona bakarken, aracına binmekten vazgeçti. Kapısını açık bırakıp, kendine bakan kadına döndü. Dönerken de evlerin kapalı perdelerine göz attı. Koca sokakta bir ikisi kalmış gibiydi.

"Bir sorun mu var?" dedi Gülru.

Mine'nin açısından kocaman bir sorun vardı. Seda'nın İhbar Hattı'na attığı fotoğrafı tüm sokakla birlikte Mine de görmüştü. Gülru gülümsüyor, Ali'ye bakıyor, Ali de gülümsüyor, tavlaya bakıyordu. Mine'nin tüm nefreti şu an karşısındaki kadına yönelikti. Ali onundu, kimsenin olamazdı. O evlenip boşanmış bile olsa Ali onu hâlâ seviyordu. Mine bunu hastalık derecesinde düşünüyor, gerçekliğinden asla şüphe etmiyordu.

"Sorun sensin! Sana söylediklerimi dikkate almadın. Ali'nin etrafında dolanıyorsun ama nafile bir çaba seninki." Mine sakın, tek tek ve gülümseyerek konuşuyordu.

Gülru da gülümsedi. Bu kez hakkını verecekti konuşmanın, umuyordu ki söyleyecekleriyle bir pot kırmazın. "Bu seni neden ilgilendiriyor? Siz birlikte bile değilsiniz. Ali senin adını bile anmıyor. Sen gerçekten emin misin sana âşık olduğuna? Bana sorarsan değil."

"Sana öyle mi söylüyor?" Mine kollarını göğsünde bağlamıştı. "Çok büyük bir aşk yaşadık biz. Öyle bitecek türden değil, güzel kanıyorsun."

Gülru'nun gülüşü sesli oldu. "Ali'nin açısından o büyük aşk nefrete dönüşmüş. Ne yaptın ona?"

“Asıl bu seni ilgilendirmez.”

“Yanıyorsun, en çok beni ilgilendirir. Hayatında ben varım. Ama sen tarihin tozunda bile yoksun, hani ütlesen ortaya çıkar ya, yoksun.”

Kollarını indiren Mine'nin yüzü beyaza kesti. Sakindi, direncini kaybetmemeye özen gösteriyordu. Gülru onu anlıyordu. Psikolojide az koşturmamıştı. İnsanların hâl ve tavırlarını ölçebiliyordu. “O, çok özel bir adam,” dedi Gülru.

“Aklını mı kaçırdın sen?” Mine'nin sesi hayret, şaşkınlık içeriyordu. “O bir tamirci, sen bir doktorsun. Kendine gel! Olmayacağınızı görmeyecek kadar kör müsün?”

“Anlıyorum.” Başını sallarken ayakuçlarına baktı Gülru, kaldırıp Mine'nin açık kahve gözlerine odaklandı. Gülümsedi. “Ben ne profesörler ne dekanlar ne cerrahlar tanıdım, bilsen. Takım elbiselerin altında adam yoktu. Hepsi yalancı, eşini aldatan, şiddet uygulayan, tırnak ucu kadar bile kadına değer vermeyen adamlar. Hepsinin diploması vardı ama bir Ali edemiyorlar.” Çenesi kasılan kadının gözlerine inatla bakmaya devam etti. “Onu bu yüzden terk ettin, değil mi?”

“Bunlar hiçbir şeyi değiştirmez.” İki yana açtı kollarını Mine. “Bu koca sokak bizim aşkımıza şahit. Harcanırsın. Unutamaz beni, unutmayacak. Hâlâ yalnız, neden peki?” Elini göğsüne bıraktı. “Beni unutamıyor.”

“Onun unutamadığı şey, senin ona attığın kazık olmalı. Belli ki ihanetin de sözlerin de canını çok yakmış.” Elini ikisi arasında salladı Gülru. “Hiç mühim değil.” Elleriyle sokağı işaret etti. “Ben hepsini siler, tarihi yeniden yazarım. Bu sokak bir aşk görür. İçinde küçümseme ve ihanet olmayan.”

Çenesini sıkmayı bırakan Mine nefes alıp gülümsedi. “Benim buna izin vereceğimi mi sanıyorsun? Cesedimi çiğnemen gerekiyor.”

“Senin ucuz cesedinle ilgilenmiyorum. Kaybetmişsin, kabul et ve git. Bir aşk kaybetmişsin, onurun sende kalsın. Ali'den uzak dur! Benden de! Seni ilk ve son kez uyarıyorum.

Beni tanı mıyorsun, gerektiğinde ne tür bir kadın olacağımı hayal bile edemezsin. Anlıyor musun?"

"Sen beni anlamıyorsun." Arkasını döndü Mine, aracının kapısını tuttu. "Ben pes etmem. İsted iğimi alırım, alacağım. Pekâlâ, bu savaşı sen başlattın doktor hanım. Uyarmadı demezsin."

"Peki, görüşeceğiz demek ki." Kollarını arkasında bağlayıp kadının gidişini izledi.

Mine'ye ben onunla değilim dese de inanamayacaktı. Zümrüt'ün de dediğ i gibi, o artık ne düşünmek istiyorsa onu düşünebilirdi. Sokaktan birine, "Gülru ile Ali sevgili" diyeceğ ini san mıyordu. Bu Mine için kendi topuğuna sık mak olacaktı. "Ne biçim savundun be kızım, Ali görse ağlardı." Kendi kendine bir kahkaha attı.

Arkasında duran beyaz Range'i dönünce gördü, Ali ona kaşları çatık bakıyordu. Kendine bakıp gülen kadının yanına yürüdü. "Sabah şerifleriniz hayır olsun doktor hanım."

"Teşekkür ederim Ali Bey. Az önce Mine Hanım buradaydı. Beni görünce boş geçmek istemiyor. Biraz konuştuk, aramızda sizi paylaşamadık, savaş başlattık. Haberiniz olsun, paylaşıl amayan adam oldunuz."

"Ne yaptınız?" Ali'nin gözleri kocaman açılmıştı.

"Söyledim ya. Zaten o inanacağını kurmuş. Ne diyecektim karşısında? Şey... Mine Hanım, beni yanlış anlıyorsunuz, öyle bir şey yok falan mı? Kendimi ezdireceğim kadar ezdirdim. Bundan sonra yalancı bir savaşta kalkanımı sağlam tutarım."

"Ne dedin ona?"

Gülru yerinde kıpırdandı. "Özet olarak hayatında benim olduğumu, senden uzak durmasını söyledim." Bakışlarını yere dikmişti, yüzünü saran sıcaklık utançtandı.

"Bunu nasıl söylersin?" Ali'nin sesi sertti, netti. Başını kaldırıp adamın gözlerine baktı Gülru. Yanlış mı yapmıştı ama sanmıştı ki... Arkasını dönerek giden adamın sırtına

bakıyordu. Beyaz bir tişört, siyah bir kot giymişti. Sabahın bu saatine göre şık sayılırdı. Yoksa Mine ile... Elini alnına vurdu. Kepenklerin yanında bulunan demir kapıyı açıp içeri giren Ali'nin peşinden içeri daldı.

“Bir dakika!” dedi yüksek sesle. Kapıya çok yakındılar, ışık sadece kapıdan geliyordu, gerisi alacakaranlıktı.

Ali durup döndü. “Sana inanamıyorum.” Sesi biraz daha yükselmişti. “Bunu neden yaptın?”

“Sana onu benden uzak tutmanı söylemiştim ve sen de yapmadın. Şimdi ben mi suçlu oldum?”

Ali başını yana çevirdi. “Sana suçlusun demedim.”

“Doğru söylüyor, sen onu hâlâ seviyorsun. O zaman neden beni rahat bırakmasını söylemedin? Ben şimdi aranızı mı açtım?”

Ali sesli bir soluk alıp, “Hayır!” dedi, Gülru'ya bakmıyor, aslında çekip gitmesini istiyordu. Ali de bağırdı. “Sevmiyorum! Sen nefretin ne olduğunu biliyor musun? Bilmiyorsan konuşmayalım!”

“Konuşurken yüzüme bak!” diye bağırdı Gülru.

“Bakmak istemiyorum.” Bir kez daha bağırdı Ali ve bakmadı.

“Neden?” Gülru'nun sesi alçalmış, kalbi kırılmıştı.

Kadının sesindeki kırılmış tınıyı hissetti Ali. Göğsünü şişiren bir solukla kadının kara gözlerine baktı. Tüm direnci buraya kadardı, tüm kaçıışları görmezden gelmeleri yüzüne bakarsa söylemekten korktuğu her şey... “Çok güzelsin.”

Gülru irkilerek geriledi.

“Çok güzelsin, sana bakmak istemiyorum, seni görmek hiç istemiyorum. Başıma ne geldiyse güzel ve okumuş, meslek sahibi bir kadından geldi. Tekrar aynı şeyleri yaşamaktansa sana bakmamayı tercih ederim. Kapımın önüne geldiğin o ilk gün... Ben bunları yaşayacağımı ilk geldiğin gün anlamıştım. Sürekli etrafımdasın, Ali Bey dediğinde yüreğim ağzıma geli-

yor. Nazan'a gideceğin gün beyaz elbisenle bu karanlık ve kirli yere ışık saçıyordun ve bunu bir tek ben görüyorum. Herkes sana bayılıyor, tüm Kuzguncuk doktor hanımı konuşuyor. Ne kadar güzel, nasıl hanımefendi... Ama ben seni görmek de sevmek de istemiyorum. Ben senden kaçmak istiyorum, bunu göremedin. Sana bir kez içimden geldiği gibi baksam kaybolacağım! Bakmak istemiyorum. Ben buraya aitim ama sen değilsin. Git buradan!"

Karanlık tamirhanede Ali gözden kaybolurken ayaklarını kımıldatan Gülru aracına kadar nasıl yürüdü, nasıl bindi, nasıl kullandı, hatırlamıyordu. Aklında dönen tek bir cümle vardı. "Çok güzelsin..."

Ali odasına girip masasının başına geçerken hareketleri hoyrattı. Ellerini başına verip dirseklerini masaya dayadı. Gülru'nun duruşu, bakışı sesi her şeyi... Onu kavuruyordu. Kapının önünde ilk gördüğünde başlamıştı hisleri, saçlarının güzelliği, gözlerinin keskin bakışları... Gece kadar karanlık ve gizemli gözlerine baktığında başlamıştı her şey... Evi tutmamalı, bu sokakta olmamalıydı. Bir kez daha bu başına gelmemeliydi. Çoktan düştüğü kuyudan nasıl çıkacağını asla bilmiyordu. Ok yaydan çıkmıştı, tüm sözlerini aralarına bırakmıştı. Belki de kendisi için hiçbir şey hissetmeyecek bir kadına vuruluyordu. Sevmek açıkları kapatmıyordu ki sevse bile bir umut yoktu. Peki ama bu arsız yürek neden aksini delicesine istiyordu? Duvarları yumruklamak, masasını dağıtmak hatta kocaman bu tamirhaneyi bütünüyle yakmak istiyordu. Gülru peşine düşülecek en doğru kadındı, evet ama Ali her zaman herkes için yanlış bir seçenek olacaktı. Ali o diplomayı almadığına neden ilk kez pişmandı...

"Allah'ım yardım et..."

Berbat bir gün geçiriyordu. Gelen giden hastalar anlık kafasını dağıtıyor olsa da sonrasında aklına Ali'nin tüm sözleri hücum ediyordu, eli ayağı kesiliyordu. Gecenin bir yarısı olmasına, bir saattir de tek bir hasta bile gelmemesine rağmen uzandığı sedyenin üzerinde uyuyamıyordu. Gözlerini kapattıkça Ali'nin sesi tüm bedenince çınlıyordu. Uyuyamayacağını anlayınca kalkıp doğruldu. Yanındaki telefona bakıp durdu bir süre. Zümrüt'e mesaj atmak için eline aldı. *Müsaait misin* yazdığı anda saniyeler sonra telefonu çaldı. Şifreli mesaj gibiydi bu söz aralarında.

“Anlat bebeğim.”

Of çekerek başını duvara yasladı Gülru. “Zümrüt...” dedi ilk önce dertli mi dertli. Sabah Mine ile olanlardan başladı, Ali'nin sözlerini eksiksiz aktardı.

“O kadının saçlarını elime dolayacağım. Ant içtim Gülru, bak gör, yapacağım.”

“Zümrüt bırak onu, Ali'ye gel.”

Gelmek istiyordu da ne diyeceğini bilmiyordu Zümrüt. “Kuzum, ne diyebilirim ki, Ali çok güzel anlatmış. Ne yaşadığını az çok anlıyoruz, düşüncesi kendine göre haklı, bir de darbe yemiş. Aksine onu kimse inandıramaz. Seni beğendiğini hissetmiştim, çok soğuk duruyordu ve bir tek sana seviyeliydi. Bariz belliydi. Tanımadığım için konduramamıştım. Onun açısından üzüldüm. Arkadaş listesinden düştü Ali.”

“Düştü...” derken sesi de fısıltı gibi çıkmıştı Gülru'nun. “Her gün yanından geçiyorum. Mutlaka karşılaşıyoruz. Ne yapacağım ben?” İnleyerek omuzlarını düşürdü.

“Yapacak bir şey yok. Dediğini yapacak, görmezden geleceksin. De... Mine'ye nasıl söyledin o sözleri?”

Birden kıkırdadı Gülru. “Çok eğlendim. Öyle kendinden emindi ki bakışıyla bile ezmek istiyor beni. Bir kez yaptı, tamam ama bir daha karşısında büzülecek değildim. Hem ne desem aksine inanmayacaktı. Aklım sıra bir de Ali'den aldığım güvenceyle diklendim.”

Zümrüt de güldü. “Anladığım bir şey varsa o da Ali’nin o kadınıla arasında artık bir şey kalmamış. Of! Ne yaşamış bunlar, çok merak ediyorum. Hiç tanımadığımız insanların ilişkilerinin ortasına düştük. Bu hem ilginç hem de merak uyandırıcı.”

“Merak etmiyorum.”

“Gülru!”

Zümrüt’ün ani çıkışıyla bacaklarını sedye üzerine çekip başını duvardan kaldırdı. “Hı?”

“Sen bu adama karşı bir şey hissetmiyor musun? Ne bileyim, hoşlanma, ilgini çekmiştir? Ali pek boş biri değil, görünüş itibariyle de çok iyi.”

“Saçmalama! Normal biri gibi bir şeyler hissediyorum. Etrafımda her gün gördüğüm onlarca erkekten sadece biri.”

“Emin misin?”

“Çok. Ali ne kadar aşktan yorgunsa, hayatında birini istemiyorsa, benim için de aynı şeyler geçerli.”

“Ama Ali seni güzel buluyor, demek ki o kadar yorgun değil. Bak! Aşk doktoru değilim, konu hakkında hiç bilgim de yok ama bu şeyler istesen de istemesen de oluşan duygular. Mesela Ali şu an bunu yaşıyor, sıranın sana gelmeyeceğini bilemeyiz. Tamam, belki de oluşmaz, benimki sadece bir düşünce.”

İki parmağıyla alt dudağını sıkıştırmış, duvara yaslı olan tıbbi malzemelerin olduğu masaya bakıyordu. Bir gerçeğin farkındaydı, evet, aşk istemeden gelen bir duyguydu. Ya gelirse? “Ya gelirse?” deyiverdi fısıltıyla.

“Ne gelirse?”

“Ben istemeden ona karşı bir şeyler hissedersen? O zaman ne yaparım?”

“O zaman ayvayı çürük tarafından ısırmışsın demektir.”

“O neden?”

"Adamın eski sevgilisi mahallede, nefesi ensesinde geziyor. Ali de bir daha okumuş etmiş birini istemiyor, sen de doktorsun ve senden kaçıyor. Ne yapacaksın, peşinden mi koşacaksın?"

"Daha neler Zümrüt? Kapatalım bu konuyu en iyisi. Öyle bir şey olmayacak."

Vosvos evin önünde durduğunda Sinan başını uzatmış, etrafını izliyordu. "Abla, burası kitaplardan fırlamış gibi."

"Öyle... Hadi bakalım, valizi yüklen."

Uzun boylu genç çocuk inerek bedenini esnetti. "Ben geldim İstanbul."

Kapısını kapatan Gülru gülümsedi. Esmer yakışıklısı kardeşine içi kaynıyordu. Babası iyi ki tekrar evlenmiş, Sinan dünyaya gelmişti. Aşırı seviyordu kardeşini, on sekizini doldurmuş olsa da yapısı gereği yirmi gibi duruyordu. "Deli. Seni yeneceğim de tam olsun."

Bakışları ister istemez kepengi kalkmış tamirhaneye kaymıştı. "Hadi. Ben daha uyuyacağım."

"Benim de uyumam lazım ama akşam çıkarız, değil mi?"

"Çıkarız, Zümrüt de gelecek. O buraları benden daha iyi biliyor. Daha sonra da seni buradaki üniversite okuyan gençlerle tanıştıracacağım, hepsini çok seveceksin." Aracın önünü açıp Sinan'ın valizi almasıyla kapattı.

"Tercihlerime aynen şöyle yazacağım. İstanbul, İstanbul ve İstanbul."

Kahkaha attı Gülru. "İnanıyorum, yaparsın."

"Abla bu beyaz araba kimin? Land Rover mı o?"

Bakmadı Gülru. "Evet, o araba ev sahibimin oğluna ait. Bu tamirhane de onun."

Kapının önüne çıktığında Gülru'nun şen kahkahası önce zihnini, daha sonra bir sancıyla yüreğini doldurdu. Geri dönüp içeri gireceği anda yanındaki genci fark etti. Sinan ile göz göze gelince selam verme gereği doğdu. Sesini çıkartmadan saçını kulağının arkasına iten Gülru ona bakmadan, "Ali B..." dedi ve sustu. Bu sözlerin yüreği ağza getirdiğini anımsadı.

"Ali Asım," dedi sadece. "Sinan..."

"Merhaba Sinan." Sinan bir adım atınca Ali de bir adım attı. El sıkışıp geriye çekildiler.

Ali'nin aklında bu gencin kim olduğu sorusu fokurduyordu şimdi. "Memnun oldum."

"Kardeşim," dedi Gülru, Ali'ye bakmıyordu, tam tersi bu kez Ali ona bakıyordu.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum abi."

"Hadi Sinan, eve."

Sinan, Ali'ye dönerek gülümsedi. "Görüşürüz abi."

"Buralardayım, sıkılırsan uğra."

Gözlerini devirdi Gülru. Kendisini görmek istemeyen adam, kardeşine, "Uğra," diyordu. Kapıyı açıp içeri girince derin bir soluk aldı. Artık hiçbir şey çok kolay olmayacaktı.

Kaç saat uyduğunu bilmiyordu ama Zümrüt'ü tepesinde gördüğünde akşam olduğunu anladı. Darmadağın olmuş saçlarıyla doğruldu. Elleriyle saçlarını geriye iterken, Zümrüt'ün gülen suratına bakıp yastığa geri döndü.

"Ne gülüyorsun, Sinan mı açtı kapıyı?"

Elindeki anahtarı salladı Zümrüt. "Sinan aşağıda Ali ile çay içiyor. Sohbet bayağı koyu göründü gözüme. Korkarım Ali seni bırakıp, kardeşini ele geçirmiş."

Elini alnına vurdu Gülru. "Faşist bir düşünce yüklemiyorsa sorun yok."

Yatağın ucuna ilişti Zümrüt. "Sana yürümek için Sinan'ı kullanırmış. Ne gülerim."

Kalkıp doğruldu. "Bana yürümek gibi bir düşüncesi yok."

"Biliyorum. sadece takılıyorum." Yataktan kalktı. "Hadi kalk. hazırlan. Yemeği dışarıda yeriz. vakit kaybetmeyelim."

Nimet Hanım kahvaltı hazırlarken kapının dönen kilidine gülümsedi. kızlarından biri gelmişti. Anahtarlarıyla eve giren kızları. kapıyı çok nadir çalardı. Elinde tepsiyle durup baktı, kapı aralanınca iki kızı görüş alanına girdi. Talha ayakkabılarını çıkarıp Nimet Hanım'ın bacağına dolandı. Küçük esmer çocuk boncuk gözleriyle bakıyordu. "Nene, dayım evde mi?"

"Evde paşam, koş." Talha koşup salona girerken dayısının bacaklarına çarptı. "Dayı!" diye bağırdı. Ali çocuğu kucaklayıp kaldırdı. "Dayısı, hoş geldin."

Tepsiyi masaya bırakan Nimet Hanım, Nazan'ın bebeğini kucaklayıp salona girdi. Nazan arabasını katlıyordu. Ebru da girip başörtüsünü çıkarmaya koyulmuştu. "Biz gelmesek geleceğin yok abi."

"Çalışıyorum," dedi kardeşi Ebru'ya.

"Herkes çalışıyor abi," diyen Nazan da şalını çıkarıp kol-çağa bıraktı. "Yüzünü göremiyoruz. Hadi beni geçtin, Gülru'yu da mı görmek istemezsin?"

Yüreğinde kesif bir sızı hissetti ama çabuk toparladı. Annesinin kucagındaki bebeği almak için yanına oturdu. "Al bakalım dayısı." Annesinin verdiği bebeği kucagina alırken gülümsedi. "Sana benziyor Nazan."

"Sanırım. Kayınvalidem bozuk atıyor." Nazan kahkaha attı.

"Esağfurullah," diyerek kalktı Nimet Hanım.

Kızlar bir anda eksikleri masaya dizerken, Talha da dayısının dizinin dibinde bebeği seviyordu. “Oy oy,” diyerek parmağıyla küçük Gülrü’nün yüzünü okşuyordu Talha. “Gülrü, hadi gülsene.”

Bebeğin adının her anılışında Ali başını duvarlara vurmak istiyordu. Ağzı burnu küçücük olan bebeğin ne adından ne de dayısının kalbindekilerden haberi yoktu. Ağzından köpükler çıkarıyordu, Ali kendini kahkaha atarken buldu.

Masaya birlikte oturduklarında kız kardeşlerine, onların neşesine bakıp gözlerini kıstı Ali. Bu kızlar bir halt yemiyorlarsa bu saatte damlamazlardı. Kocasını işe gönderen evden çıkmıştı. Pek de neşelilerdi.

“E... Abi nasılsın?” dedi Ebru, çatalına peyniri takarken.

“İyiyim.” Çayından bir yudum alıp gözlerini biraz daha kıstı. “Siz hayırdır? Ne bu neşe?”

Omuz silkti Nazan. “Ne var canım, hava güzel, sağlıklıyız, ailemiz yanımızda. Üzülmek için bir neden yok.”

Ali de yedi bunları.

Anneleri Talha’nın ağzına yemek tıktırıyordu. “Doğru. Hamdolsun bu günümüze.”

Kahvaltının sonunda Nimet Hanım, “İlaçlarımı alayım,” diyerek kalktığında Nazan ile Ebru da kalkıp sandalyelerini Ali’nin birer tarafına çektiler. Ali göz devirirken başına geleceği anlamıştı.

“Abi,” dedi Nazan.

“Biz bir şeyler duyduk. Annem gelmeden anlatsan mı ha?”

“Anlatmazsan peşinden dükkâna geleceğiz.”

“Ne sayıklıyorsunuz siz?” Kızlara birer bakış atıp çayını aldı.

“Gülrü ile aranda ne vardan başlayalım?” dedi Nazan.

“Mahalle çalkalanıyor, annem her an duyabilir. Geçen hafta Gülrü’da yemeğe kalmışsın. Tavlada yenmiş seni,” dedi Ebru.

“Saz bile çalmışsın.”

“Mahalle değil, FBI ajanları,” dedi Ali.

Ebru, Nazan’a göz kırptı. “Bazıları bu duruma bozuk atıyor. Gülru çoktan oğlu olan annelerin radarına girmiş.”

Bardağını masaya sertçe bıraktı Ali. “Yemeyip içmeyip dedikodu mu yapıyorsunuz? Annem sizi kessin mi istiyorsunuz?”

“Abi biz konuşmuyoruz, laf bize dümdüz geliyor. Ayrıca fotoğrafları gördük,” dedi Nazan.

“Benim karşı komşum Rüstem amcanın eşi Cemile teyze, Gülru’yu görmek için hastaneye gitmiş. Bayılmış kıza, oğlu gidecekmiş şimdi de.”

Geri zekâlı Hamdi.

“E... Gülru da oğlunu begenecek miymiş hemen?” dedi Ali.

Omzunu silkti Ebru. “Başlangıçlar önemlidir. Bilemeyiz ki. Bizim ağızlarını tıkamamızı ister misin? Hani varsa aranızda bir şeyler.”

Bir şeylerden fazlası vardı ve sadece Ali’deydi. Gerçi Gülru kendini onun sevgilisi ilan etmişti ama bunu birinin duyacağını sanmıyordu. Yine de bir fotoğraftan yola çıkan mahalleli iki kez daha yan yana görse olan olmuş ilanı verirdi. Bir nefesle başını eğip kaldırdı.

“Siz benim ne yaşadığımı bilmiyor musunuz? O kız bir doktor, ben bir tamirci. Tekrar aynı şeyleri mi yaşayacağım? Bunu bile bile gelmiş bana neler söylüyorsunuz?”

“Seni tutan şey doktor olması mı?” dedi Nazan.

Ali’nin dudakları kımıldadı, önündeki boş bardağa baktı ama cevap vermedi. Sessizliğin bir cevap olduğunu biliyordu ama konuşmak da fayda etmeyecekti.

“Kimse onun kadar kötü olamaz abi,” dedi Ebru. “İnsanın bir yüzüne bakarsın, yüreği yüzünde atan insanlar vardır. Gülru’nun temiz kalbi yüzünden okunuyor. Hoş, diğerinin

de görünüyordu ama şeytan olduğunu bir sen göremedin."

"Ebru kes!" Aptallığının yüzüne vurulmasından hoşlanmıyordu Ali. Pişmanlıkları vardı, yıkılmışlıkları...

"Kusura bakma," dedi Ebru ama caymadı. "Sen bize ne demek istiyorsun şimdi?"

"Bakın! Onunla aramda bir şey yok, olmayacak da. Aşkımдан gebersem bile bir daha o yola girmem!"

"O... Büyük konuşmalar," dedi Nazan. "İyi o zaman, gül gibi kıızı ele gelin edeceğiz demek ki." Abisinden biraz uzaklaşıp kollarını göğsünde bağladı. "Annem de çok seviyordu oysa. Çakı gibi adamsın, tavlarsın diye umudum vardı."

"Nazan!" dedi sertçe.

"Öteki ortalarda Ali benim diye dolanıyor, onu yapacağız? Annem duyarsa bu kez kalbine iner," dedi Ebru.

Elini yüzüne kapatan Ali'nin başı arkasına düştü. Kızlar göz göze gelip aralarında sessizce konuştular. Ali yerinden kalktı. "Ben gideyim en iyisi."

Salondan çıkan Ali'nin sırtını izlediler. Annesine seslenen abilerini boş verip birbirlerine yaklaştılar. "Aşkımдан gebersem dedi," dedi Nazan.

"Var bir şey. Kokusu çıktı, kendi ne zaman çıkacak acaba?"

"Madem o tavlamıyor, gidip biz tavlarız." Elini ablasına doğru açtı Nazan. "Var mısın?"

Ebru şak diye vurdu kardeşinin avcuna. "Dibine kadar bacım. Gülru'nun peşine düşüyoruz."

Düzenleme

Ny.ozlem

6. Bölüm

Sabah nöbetten gelen Gülru öğlene kadar uyumuş, kalktığında da Sinan'ı her zamanki gibi evde bulamamıştı. Hazi-
ranın sonlarına geliyorlardı. Kardeşi on gündür İstanbul so-
kaklarının altını üstüne getirmişti. Bazen birlikte çıkıyorlardı
ama çoğunlukla Kuzey, Ömer, Pamir ve Ali ile takılıyordu.
En azından gözü arkasında kalmadan nöbet tutuyordu. Eve
her geldiğinde, “Abla burası bir cennet,” diye nara atıyordu
Sinan.

Üzerine yazlık keten bir elbise geçirip, saçlarını sırtına dö-
kerek yanlarına iki toka taktı. Bugün ve yarın evdeydi. Ayda
yedi nöbet tutuyor, gerisini istediği gibi değerlendiriyordu
ama kışın gireceği TUS sınavından sonra ne olacağını o da bil-
miyordu. Sınavı kazanırsa belki de başka bir yere, başka bir
şehre gidecekti. Derin bir nefes verip omuzlarını indirdi. Mes-
leğinin en kötü yanı yerleşik bir zemini olmamasıydı. Sokağa
yeni alışmışken aylar sonra taşınacak olma fikri canım sık-
mıştı. Doktor olmak hayaliydi ve kavuşmuştu. Hayali jineko-
log olmaktı, annesini kendi doğumunda kaybeden bir kadının
hayaliydi bu. Her şeyi TUS sınavına kalmıştı. Hayatı yeniden

şekil alacaktı. Canı ders çalışmak bile istemiyordu. Balkona çıktığında yüzüne çarpan sımsıcak hava, sakin sokak onu kendine getirdi.

Günlerdir birbirlerinden kaçıyor, dönüp bakmıyor, zorda kalmazlarsa selam bile vermiyorlardı. Mine de bir daha yoluna çıkmamıştı. Bazı geceler Ali o günkü gibi rüyasına giriyor, uykusunu bölüyor, durduk yere canı sıkılıyordu. Sonrasında yine Ali'yi, sesini, sözlerini düşünerek uykuya dalıyordu. Son günlerde, hiçbir şey yapmadan bir adamı üzüyor olma düşüncesi aklını meşgul ediyordu. Vicdan yapıyor, yaptığı için de yine kendine kızıyordu. Her gün karışıyor, sürekli gördüğü bir adamın kendine olan ilgisini bilmek iyi ve kötü arası bir salıncakta onu ileri geri sallayıp duruyordu.

Aşağı baktı ama Sinan'ı göremedi. Çantasını alıp boynundan geçirdi. Keten babetlerini giyip dışarı çıktı. Biraz market, biraz da pazar yapmalıydı. Arabasını almak yerine Sinan'ı yanında taşıma fikri daha cazipti. Park yeri arayacağına Sinan'a taşıtırdı.

Tamirhanenin içinden sesi geliyordu. Seslense mi arasa mı diye düşündü. Aramanın tuhaf kaçacağım düşünerek, "Sinan," diye seslendi.

Sinan dışarı çıktığında eline yüzüne bulaşmış siyah motor yağlarına bakıp kahkaha attı Gülru. "Ne oldu sana?"

"Motorun inceliklerini öğreniyorum abla. Ne oldu?"

Kollarını göğsünde bağlayan Gülru gülümsüyordu. "Ne kadar inceymiş?"

"Kadınlara benziyormuş abla."

Gözleri fal taşı gibi açılan Gülru bir adım yaklaştı. "Ne demek o?"

Sinan eğlenen yüz ifadesiyle sırttı. "Nazik ve karışık. Ali abi öyle diyor."

Motor dersi mi yoksa kadınlar mı? *Ne çok biliyor senin Ali abin. Kaç kadın tanıdıysa...*

“Çok bilir Ali abin. Biraz daha mekaniksel anlatırsa mutlu olacağımı ilet.”

Sinan onu umursuyor gibi görünmüyordu. “Sen ne diyecektin?”

“Pazara ve markete gideceğim. Benimle gelir misin?”

“Abla ya, gelmesem.”

Yavru köpek gibi bakan kardeşine kıyamadı. “İyi, tamam, buradan ayrılma o zaman. Anahtarın üzerinde mi?”

“Üzerimde. Ayrılmam.”

Sinan içeri girerken telefonun sesiyle çantasını karıştırdı. Bildirim alarmıydı. *Nimet Hanım iğne* notunu okuyunca yönünü çevirdi. Tamirhanenin önünden geçerek arka sokağa ilerledi. Çok sıcaktı, asfalttan vuran sıcak eteğinden bedenini yakıyordu. Pazara gitmenin ne kadar iyi olacağını düşünerek kapının önüne kadar geldi. Zile basıp açılmasını beklerken evde olup olmadığını bile düşünmeden gelmişti ama açık pencerelerden şuh kahkahalar yükseliyordu. Kapıyı açan Nazan'ın gözleri açılarak parlamıştı.

“Gülru! Ne güzel sürpriz.” Gülru tek kelime bile edemedi elinden tutan Nazan onu evin içine çekmişti. “İğne için gelmiştim ama seni gördüğüme sevindim.” Ayağına verilen terliği giydi.

“Hadi gel, annemin misafirleri var. Pastalar, börekler... Çok zayıfsın, biraz kalori iyi gelir.”

“Evden aç çıktığıma sevindim.”

Bir salon dolusu kadını bir arada görünce gözleri bir an açılsa da gülümsedi. “Merhabalar.”

“Hoş geldin kızım.” Ayağa kalkan Nimet Hanım'ın elini öptükten sonra diğer elini kadının elinin üzerine bıraktı. “Hoş buldum Nimet Anne, iğne için gelmiştim ama keşke arasaydım.”

“O nasıl söz, aramaya ne hacet, duymamış olayım. Nasibin bu evde demek.”

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra kendini izleyen hanımlara dönerek hepsini selamladı. Kadınların çoğu Nimet Hanım yaşlarındaydı, kendini itinayla süzüyorlardı. Yerine otururken omzunu sıkan Ebru'ya döndü. “Ne iyi ettin de geldin.”

Hemen önüne bir tabak bıraktı Nazan. Tıka basa doluydu ve Gülru bu kadar hamur işini nasıl yiyeceğini düşünüyordu. “Abartmış mısın Nazan, nasıl yenecek bunlar?”

“Ye kızım, ye,” dedi bir hanım teyze. Ebru'nun anlattığı Hamdi'nin annesi olurdu kendisi. “Doktorsun sen, hep ayak-tasın. Günde kaç kişiyle uğraşıyorsun, az bile. Maşallah, nasıl da güzel, nasıl da gençsin.”

Bir şey diyemedi. Beyaz teni utançla pembeleşti, gülümseyerek tabağını kucağına çekti. “Öyle madem, yiyelim.”

Uzaktan Mine'nin kuzeni olan kırklı yaşlarındaki Selime Hanım, Gülru'yu göz hapsine almıştı. O yokkenki neşesi sönmüş, sessizce kızı izliyordu. Nimet Hanım'ın kıza olan sevgisi gözle görülürdü. Kızları da etrafında dolanıyordu. Demek evin çok sevilecek gelini olacaktı, Mine izin verirse tabii. Nimet Hanım oğluyla konuştuğunu biliyor muydu? Kadının tüm merakı şu an bu olmuştu.

Gülru bir anda soru yağmuruna tutuldu. Ailesi, nereli olduğu derken kızın alnından ter akıyordu. Annesinin olmaması kısık birer ah vahla geçmişti.

“Evlenmeyi düşünüyor musun doktor hanım?”

Gülru kadının kim olduğunu bilmiyordu. Mine'nin baba tarafından kuzeni olduğunu bilse daha farklı bir cevap verebilirdi. “Nasip. Düşünmekle olmuyor böyle şeyler.”

Hamdi'nin annesi Cemile Hanım soruyu beklermişçesine araya girdi. “A... Olur mu kızım, çok genç ve güzelsin. Mutlak nasiplerin olacak, sen elinin tersiyle itme, kâfi.”

Gülru kalkıp gitmek istedi ama büyük bir kabalık olacağını bildiğinden hayırlısı diyeceği anda Nimet Hanım, “Kızı sıkmayın. Her kişinin nasibi ensesinde gezer, elini ne vakit uzatırsa onundur,” dedi.

Sözün güzelliğine hayran olacaktı ki ensesindeki oğlunu düşününce buz gibi oldu. Zaten bitmeye yakın tabağını sehpa-ya bıraktı. “Nimet anne, ben akşama gelirim. Pazar ve market işlerim var. Kalksam olur mu?”

“Sen yorulma kızım, ben uğrarım. Elbette.”

“A... Abla, biz de pazara gidecektik,” dedi Nazan. Lambaları yanan Ebru yerinden fırladı. “İyi hatırlattın. Annem çocuklara bakarken iki dakika gidip gelelim.”

Kızlarına dikkatli bakışlar atan Nimet Hanım, sabah beri burada olan kızlarının ağızlarından pazar lafı duymamıştı. “Hadi o zaman, tez gidip gelin.”

Üç kadın da kendilerini dışarı atınca derin nefes verdiler. Özellikle de Gülru. “Ter attım. Ne çok soru sordular.”

“Öyledirler. Daha yedi göbeğine inerlerdi,” dedi Nazan.

“En çok da sana koca bulma olayına giremediler. Şimdi onu konuşuyorlardır.”

Elini göğsüne bıraktı Gülru. “Yüreğime inecek. Tamam, susun.”

Kıkırdayan kız kardeşler, Gülru’nun birer yanına geçip koluna girdiler. Kaşları kalkan Gülru, ardından gülümsedi. *Çok cana yakınlar.*

Sokağın alt tarafından dolanmak yerine düz devam ettiler. Mine’nin evine yaklaşıyorlardı. Kardeşlerin gözleri camda birini aradı. “Keşke alt sokaktan gitseydik,” dedi Ebru. “Şu evin önünden geçmek beni geriyor.”

“Neden?” dedi Gülru, önlerinden geçtikleri eve kaldırdı başını, üç katlı evin penceresinden yaşlıca bir kadınla göz göze geldi.

“Abimi perişan eden birinin evi,” dedi Nazan.

“Mine mi?” Soru dudaklarından çıktı, hatasını anında anladıysa da geç kaldı. Bazen gerçekten de saf biri olabiliyordu.

“Sen biliyor musun?” İki kardeş de aynı soruyu aynı anda sormuştu.

Çık işin içinden şimdi. Kaç kere kem küm etsem konuşmuş kadar olurum?

“Tanıştık.” Omuzları inerken soluğunu bıraktı. “Ama başka bir şey sormayın.”

“Nasıl sorma!”

Öyle köşeye sıkışmıştı ki ensesinden birkaç damla ter indi. “Tamam.” Sokağın başında durdular. Gülru’nun konuşmasını beklediler.

“Bir ay önce hastaneye geldi. Bana kendisini tanıttı, Ali’nin sevgilisiyim, ondan uzak dur dedi. Tabii ben abinizi sadece ev sahibimin oğlu olacak kadar tanıdığımdan biraz öfkelen dim. Neden öyle düşündüğünü inan ın bilmiyorum. Abinizle aramızda hiçbir şey yok.”

Nefeslerini tutan kızlardan Nazan, “Ne yaptın?” derken gözleri kocaman açılmıştı.

“Gece yarısı tamirhaneyi basıp Ali’yle tartışmış olabilirim ama haklıydım. Tanımadığım iki kişi tarafından kendimi saçma sapan bir konunun içinde buldum.” Saçının ucunu kulağının arkasına tıktı. Ali’nin kardeşlerine anlatmak kötü hissettirmişti.

“Mine’ye ne dedin?”

İkinci konuşmaları aklına gelince kıkırdadı ama onu bu iki meraklı kardeşe anlatamayacaktı. “Dışarı attırdım.”

Nazan’ın kahkahasıyla Ebru da gülümsedi. “Helal olsun sana,” dedi Ebru.

Bir saatin sonunda pazardan elleri kolları dolu çıkmışlardı. Eve kadar gitmeleri mümkün görünmüyordu. Poşetleri istemeye istemeye yere bıraktılar. Eli beline giden Nazan, “Böyle eve gidemeyiz, abimi çağır alım, bizi alsın,” dedi.

“İyi fikir,” diyen Ebru, evinde olanları bile almış, onları nasıl tüketeceğini düşünüyordu.

Gülru bir şey diyemedi ama kendisi de gidecek gibi değildi.

Sesini çıkarmayınca Nazan'ın abisini araması üzerine kaldırıma oturdu, kızlar da birer yanına.

“Markete gidecektim ama arabamı alsam daha iyi olacak. Yoruldum.”

“Eve bir düşelim de. Annem aramadı, demek Gülru uyanmadı,” dedi Nazan.

“Anlatsana, abimi tavlada yenmişsin.”

Ebru'ya bakıp gülümsedi. “Yendim. Yenerim. Bileğimi henüz büken olmadı. Babamdan öğrendim ben tavlayı, babam bile yenemiyor.”

“Vay be... Abimi yenen çıkmamıştı. Grupta gördük fotoğrafları, bayağı eğlenmişsiniz.”

“Evet, güzel geceydi. Çok güzeldi. Bir gece de siz gelirsiniz, eşlerinizi ekip tabii. Eşinize eşlik edecek biri yok.”

“Olur, bir gece ekeriz. Sahi Gülru, hayatında kimse yok mu?”

Başını iki yana sallayıp, yere baktı. “Yok. Aşkta şansım olmadığını, abinizi yendikten sonra daha iyi anladım. Kumarda iyiyim ama aşkta değilim.”

“Daha neler...” dedi Nazan. “Neden öyle dedin hem?”

“Az daha evlenmek üzere olduğum biri tarafından aldatıldım. Bir cerrahtı, yani son sınıf asistandı. Aydın'dan buraya o yüzden geldim. Her gün görmek hem de her ikisini, ağıma gidiyordu. İlk şehir atalarına adımları yazdırdım. İlk yazdığım yer de burasıydı, nasibime güzel bir yer düştü.” Kolunu sıvazlayan Nazan'a döndü, kız üzölmüştü.

“Zor olmalı.”

Ebru'nun sözlerine başını salladı. “Zordu. İnsanı yetersiz, öz güvensiz hissettiriyordu ama geçti, atlattım.”

“Yetersiz olan onlar, yani aldatanlar,” dedi Nazan. “Konunun seninle bir ilgisi yok, inan. Atlatmana sevindim ve gelmekle çok iyi yaptın, sen gelmesen Nazan'ı kim doğurtacaktı?”

Nazan utançla kıkırdadı. “Beni öyle görmesen de olurdu ama neyse ki doktorsun.”

“Saçmalama. lütfen. Ne çok şey görüyoruz biz, aklımızın ucunda bile kalmıyor.” Birden kahkaha attı. “Size bir gün öğrencilikte gördüklerimi anlatırım. Aklınız durur. Cinsiyet değişimi ameliyatına bile girdik, öyle düşünün.” O ameliyatta hocalarının sohbeti aklına gelince bir kahkaha daha attı. Yanındakileri de gülüşüyle güldürdü.

Beyaz araç ayaklarının dibine durunca gülüşerek kalktılar. Ali inerek bagajı açtı. Hanımların torbaları yerleştirmesini izledi.

“Abi deli gibi yorulduk. İşin var mıydı?” dedi Nazan.

“Önemli değil, Tekin ile Sinan bakıyor.” Göz ucuyla Gülru’ya baktı ama kızın kendine bakmak gibi bir düşüncesi yoktu. Ona gitmesini, karşısına çıkmamasını söylemekle kalmayıp kovmuştu. Sözlerinin üzerine Gülru’nun uzak durması doğru yolda olduğunu düşündürüyordu.

Bagaj kapanınca kapılara yöneldiler. “Aman, ayağınızı çırpın toz toprak kalmasın. Abimin kıymetli arabasına biniyoruz,” dedi Nazan.

Gülru ayağına baktı. Yaz günü ne tozu ne toprağıydı. Umursamayıp Nazan’la arka koltuğa geçti.

“Abimin arabasına duayla biniyoruz,” dedi Ebru.

Yola çıkan Ali sessiz kaldı. Orta aynaya bakma gereğiyle gözlerini kaldırdı ama Gülru’nun tokalı saçlarını görünce hızla geri çekti.

“Talha koltuğa çikolata sürdüğünde iki saat silmiştin abla.”

Ebru küçük bir kahkaha attı. “Kıymetli diye boşuna demiyoruz. Kimseye de vermez. He abi, arabayı bizden çok mu seviyorsun?”

Ali yandan bir bakış attığı kız kardeşine *bilmişsin* dercesine baş salladı. “Nereden bildin?”

“Yalancı.” Ebru, Ali’nin koluna sarıldı. “Talha kusmuştu bir keresinde. ‘Dayı arabana kustum,’ diye ağladığında, ‘Sana feda olsun yeğenim,’ demiştin.”

Gülru ikisini gülümseyerek izliyordu. Bir abisi olsa nasıl olurdu, merak etti. “Arabalar kıymetlidir, benimki de bana kıymetli. Zaten eski bir model.”

“Ay sahi, eski ama can yakıyor. Çok şirin bir araba,” dedi Nazan.

“Hadi atlayın.” Annelerinin kapısına geldiklerini o an anladılar. Gülru alt dudağını dişleri arasına aldı. Buradan kendi evine gidecekti ve ikisi tek mi olacaktı? O da inip poşetleri indirmelerine yardım etti. Hatta evin açılan kapısından bir kısmını Nimet Hanım’a uzattı.

“Akşam bekliyorum Nimet Anne, evdeyim,” dedi Gülru.

Oğluna bakan kadın, Gülru’ya dönüp gülümsedi. “Geleceğim kızım.”

Kızlara hoşça kal deyip arabaya yürüdü. Arkaya binecekti. Açık ön camdan Ali’nin, “Öne gel,” sesiyle dondu. Arka kapının kulpunda olan elini çekse çekemiyor, açsa açamıyordu. Arkasında annesi, kız kardeşleri varken bunu neden yapıyordu, düşünecek zamanı bile yoktu. Usulca arkasını dönerek üç kadına birden sevimlice sıırttı. Ön kapıyı açarak kalbi ağzında bindi. Araç kapısı kapanır kapanmaz hareket etti.

“Emir mi veriyorsun bana?”

“Emir gibi düşünüyorsan üzıldüm. Birkaç şey söylemek istedim.”

“Annen ve kardeşlerin gördü. Bana sanki emir veren, senin her dediğini yapan biri muamelesi yaptın.” Sesi sertleşmişti.

Sokağın başından dönen Ali eve giden yola saptı. “Kırдыsam özür dilerim.”

Öfkesi dinen Gülru, koltuğuna çöktü. Başını çevirip ona bakamadı. “Kırılmadım. Camdan değilim. Sadece arkadaş olabiliriz diye düşünürken ağır bir darbe oldu.”

Tamirhanenin az ilerisinde durdurdu Ali arabasını. Gülru'ya döndü. Meeburiyet hissiyle dolan Gülru da ona döndü. Adamın bakışlarındaki hüsrân, beklenti, bir isyan, karmakarışık düşünceler Gülru'nun kalbine akıyordu. İçinin titrediğini hissetti.

“Arkadaşın olmayacağım.”

“İyi.” Eli kapı koluna gittiğinde bakışları aracın burnunda duran bordo arabanın içinden bakan Mine'yi gördü. Ali'ye döndüğünde onu görmediğini fark etti. Saçma sapan bir dürtüyle elini Ali'nin omzundaki tozu silkeler gibi bir hareket yaparak gülümsedi. Gözleri kısılan Ali omzuna, sonra da Gülru'ya baktı. Gülen kara gözler neler vadetmiyordu ki...

Hızını alamayan Gülru omzundan kaldırdığı eliyle Ali'nin saçını düzeltir gibi yaparak daha geniş gülümsedi. “Seninki bizi izliyor, rolümün hakkını vermezsem ölürüm.” Başını şaşkınlıkla çevirecek olan Ali'ye bağırdı. “Bakma sakın!” Ali dondu bu kez.

“Ben sana bir şey söyleyeyim mi?” dedi adamın saçını düzeltirken. Ali nefes almıyordu, alsa ölür, bu an biterdi. “Sen benimle arkadaş olmak istemiyorsan, ben hiç istemiyorum.” Gülümseyerek indi. “Hadi Ali, bagajı aç. Yoruldum ben, eve çıkacağım.” Sesini sokakta penceresi açık herkes duymuştu.

“Ben bu işten hiçbir şey anlamadım. Bu kadınlar ne yapıyor?” Mırıltısını kendi dinledi Ali. Mine gaza son hız basarken Ali kendini daha iyi hissediyordu. Sebepsiz yere...

7. Bölüm

Pazardan aldıklarını Tekin ile Sinan eve çıkarınca arabasıyla marketin yolunu tutmuştu. Markette ne alacağını şaşır-mış vaziyette dolandı. Aklının son kalan kırıntılarıyla birkaç şey alıp çıkmış, evin önüne gelince durmuştu. Öylece tamir-haneye bakıyor, ellerindeki karıncaların geçmemesine içerle-niyordu. Mine'ye yedirmedeği gururunun eziyetini çekiyordu. Ali'nin saçlarına dokunan parmakları uyuşmuş gibiydi. Belki de tam tersi kalbi parmak uçlarında da atıyor olabilirdi. İnle-yerek başını direksiyona bıraktı.

“Ne yapıyorum ben? Allah’ım, sen kalbimi koru.”

Aniden yerinden sıçradı. Kardeşi arabanın üzerine elini sertçe bırakmıştı. Korkan ablasına bakıp gözlerini kıstı. “Abla, ne oldu?”

“Hiç, yoruldum sanırım. Sıcak bir de zaten.” Camını kapa-tıp indi. “Torbaları al gel Sinan. Eve gidip dinleneceğim. Ak-şam yemeğini hazırlayacağım sonra.”

“Abla boş ver, dışarıda yeriz. Çok yorulmuş gibi bir hâlin var.”

Saçlarını kulağının arkasına atarken, kardeşinin sözle-

ri mantıklı geldi. "Kabul edildi. Dinlenmeye çıkıyorum o zaman." Anahtarı kardeşine verip bomboş eve çıktı. Biri kanatlarını kırmış gibiydi. Eve girip, üzerini değiştirmeden kendini koltuğa bıraktı. Sağ elini kaldırıp baktı. Koyu siyah, kalın ve gür saçları parmak uçlarında hissediyordu. İnleyerek elini yumruk yaparak küçük koltuk yastığının altına soktu ve rahatsız bir uykuya daldı.

Alt katta Ali'nin saçlarının diplerine kadar kıvılcım çıkardığını bilemezdi. Ara sıra tavana bakıyor, orada oturan kadından kaçtıkça nasıl ağına düştüğünü hemen her saniye sorguluyordu. Sorgu sorgu üzerine biniyor, savunmada kendi oturuyordu. Elinde kalkanları, sırtında bıçak darbeleri... Sıkıntıyla soluk alıyor, Gülru'nun parfümün kokusu genzine doluyordu. Sert ve çekici. Bahar gibi ama keskindi. Gülru gibi nazik bir kadının bu tarz bir koku kullanması aslında onun farklı biri olduğunu düşündürüyordu.

Camdan değilim.

O nazik ve sevimli kadının içinde sert rüzgârlar esiyordu belki de. Ruhu daralıyordu. Sonsuza kadar kaçmak, insanlığa da aşka da izini kaybettirmek istiyordu. Zehir gibiydi kadın, bir kez tatmaya kalksa ölecekti. Kaçsa yine ölecekti, kalsa yine. Çıkmaz bir sokağın duvarı gibiydi şimdi, geçişler kapanmış, soğuk ve sert. Ne yaşarsa yaşasın, insan aşkı unutmayı beceremiyordu. Kaybolmuş tohum tanesi gibi ilk bulduğu yere yerleşiyor, filiz veriyordu. Ali o filizi keşke yerinden sökebilseydi...

Günlerdir Ali'den kaçıyor, evden çıktığında soluna bakmadan hastaneye gidiyordu. Onu görmediği zamanlarda düşüncelerini az da olsa topluyordu. Görmemesi gerekiyordu, konuşmaması. Her şey bu kadar basitti. Peki ya duyguları?

Sinan dün gece, "Abla, birkaç gün tamirhaneyi ben açacağım. Ali abinin ortak olduğu oto kiralama varmış, diğer ortakları memlekete cenazeye gitmiş. Ali abi oraya bakacak, ben de Tekin gelene kadar başında duracağım," demişti. Birkaç gün kaçmasına gerek kalmayacağı için içten içe sevinmişti. Şimdi sabahın sekizinde kardeşi tamirhaneyi açarken o da hastaneye gidiyordu. Sıcak, sakın ve huzurlu bir sabahtı. Saçlarını tek omuzuna örüp bırakmıştı. Huzurlu soluklarla adımlıyordu.

"Günaydın." Sesiyle arkasına dönüp gülümsedi.

"Günaydın Timur, nasılsın?"

Timur ona yetişerek yanına gelince Gülru da önüne dönerek yürümeye devam etti. "Seni görmek çok güzel, iyilik. Sen nasılsın, nasıl gidiyor?"

Adamın hoş sesi, gülüşü, kibar tavırları Gülru'yu nazık olmaya itiyordu. Yoksa yanında bir erkek istemediğine emindi. "Alışıp alışmadığımı soruyorsan, alıştım. Hatta çok iyiyim."

"Sevindim. İstanbul'un değişik bir aurası vardır."

Adama kısa bir bakış atarak gülümsedi. "Ne gibi?"

"Buraya gelen bir daha gidemezmiş, gitse bile aklı hep bu şehirde kalırmış. Büyülü bir şehir burası, zor ama sevilesi."

"Doğru olabilirsin. Henüz yeni geldim ama sevdim. Özellikle Kuzguncuk çok başka, insanın bu semtten çıkası gelmiyor ama ben bir kamu çalışanı olarak aklımda kalsın istemezdim. Sonuçta buradan gitmem an meselesi."

"Öyle mi?" diyen adamın sesindeki telaşı hissetti Gülru. "Elbette," dedi. "TUS'a hazırlanıyorum. Kazanmak zorundayım, kazandığımı düşünürsek seneye bu zamanlar burada olmam. Kim bilir hangi şehirde, hangi hayatlara dokunuyor olurum."

“Buna üzüldüm. Demek ki biz de sana alışacağız, unutmayacağız.”

“Ben de burayı ve sizleri unutacağımı sanmıyorum.” Gideceğini duyan adamın morali düşmüş, yerlerdeydi. “Senin okul nasıl gidiyor?”

“İyi. Bazen kendimi mühendis olarak kalsa mıydım diye sorguluyorum.”

“Buna ne gerek var, iki mesleğinden istediğini yaparsın.”

“Hukuk yine de önceliğim.”

Gülümseyen genç kadın, “Doğru seçim,” dedi.

Hastaneye giden yolda, yol üzerindeki büyük ofisin geniş camlarından dışarıyı izleyen Ali yan yana gülümseyerek yürüyünce Gülru ile Timur’u izliyordu. Ofisin arka alanı otopark olarak kullanılıyordu. Ön cephesi göz önündeydi. Tıpkı önünden geçenlerin göz önünde olduğu gibi. Gülru gülümsüyor, Timur konuşuyordu. Kanında hızlı bir akım, aklında yoğun ve sert bir dalga sağa sola çarpıyor, düşünmemesi gereken ne varsa düşünüyordu. Aklının her köşesi şimdi iki kişi tarafından kuşatılmıştı. Gülru ile Timur. Gözlerini kapatırken omuzlarını indirip arkasını döndü. Az sonra onlar da gözden kaybolacaktı. Sırtını cama verip odanın meşe ağırlıklı döşemelerini seyretti. Burun kemerini sıktı, düşündü ve düşündü. İçinden çıkamadığı her şeyin üzerine gelmesine izin verdi. Çünkü bu gelen aşktı, durup seni dinlemez, vazgeçmek nedir bilmez, saygısız bir duyguydu. Aşkın kimseye saygısı olmazdı, davetsiz bir misafirden başka neydi?

Ama bu kadın onun sözde sevgilisiydi. Timur ile yürümek ne demekti? Kuzguncuk demek, Ali demekti. Annesi sabah evden çıkarken, “Gülru ile aranızda bir şey mi var, kulağıma öyle geldi?” diye sorması tuz biberdi. Burada oturan yaşı büyük küçük her birey onun çocukluğunu, gençliğini her şeyini bilirdi. Kendisini sevgilisi ilan ederken tam olarak ne düşünüyordu? Sadece Mine’ye ezilmemek mi?

“Çetin!” dedi sert bir sesle. Yanlarında çalışan, temizliğe,

ay servisine, telefonlara, araçların bakımıyla ilgilenen genç adama seslenmişti. Mutfak kapısından başını uzatan bir ocuk babası Kerim, Ali'den iki yaş küçüktü. “Efendim abi?”

“Küçük bir işim var, hemen dönerim.” Cam kapıyı açıp ıktı. Kerim'in, “Tamam abi,” diyen sesi kapının ardından kal-mıştı. Adımları büyük, ne yaptığını zerrece umursamayan zih-niyle Gülru ile Timur'un peşine düştü. Timur'un durağa giden yola sapmasıyla birkaç koşar adımla kadının arkasında bitti.

“Bekle.”

Sesin kendine gelişini hisseden Gülru arkasını döndüğün-de Ali'yi bir metre yakında buldu. Her zamanki kıyafetlerin-den uzaktı. İş adamlarına yaraşır beyaz gömleği esmer tenine asaletle oturmuştu. “Ali?” dedi şaşkınlıkla.

Ali ellerini erkeksi bir edayla beline yerleştirirken, Ti-mur'un gittiği yöne bakıyordu. “Sözde de olsa kendini benim sevgilim ilan eden sen, neden Timur'la yürüyorsun?”

Duyduklarını idrak etmekte zorlanan Gülru sonunda ba-şardı. Kaşları atılırken Ali'nin yüzüne bakmaktan kendini alamadı. Birleşen gözler ateş saçıyordu.

“Sen ne dediğinin farkında mısın?”

“Sen ne yaptığının farkında mısın? Burası Kuzguncuk! Beni tanımayan bir Allah'ın kulunu bulamazsın.”

“Sen beni neyle itham ediyorsun?” derken bir adım daha yaklaştı, başka bir yerde olsalar çoktan sesi yükselmiş, çanta-sını Ali'nin kafasına geçirmişti.

“Hiçbir şey, sadece biraz dikkatli olabilirsin.”

Derin soluk alan Gülru etrafına bakınıp sakinleşmeye a-lıştı. Dkknlar yeni açılıyor, insanlar kapı nlerindeydi. “Sen beni sevgilin mi sanıyorsun?”

“Sen kendini benim sevgilim ilan ettin. Cidden bunu ya-parken tam olarak ne düşünüyordun?”

Dişlerini sıkan kadın, az sonra atlayabilirdi. “Senin eski-lerinle baş ediyordum. Ayrıca kimse bilmiyorken adına zarar

gelmez, merak etme. Ha diyorsan şu köşede de eskim var, bu köşede de, söyle, onlardan da yakamı kurtarmak için başka yollar bulayım çünkü bu yalan ayağıma dolanacak gibi. Bak-sana, sen bile inanmaya başladın.”

Kadını kırıyordu, kırmıştı. Sözleri zehirden daha ölüm-cüldü kadının. Gözlerinin içine öfkeyle bakarken ona ne diyeceğini biliyordu, söylemek istemediğini bildiği kadar.

“Eskiyle ilgilenmiyorum. Eski, eskide kaldı ve bitti. Köşe başında da biri yok. Sen farkında değilsin ama ayağına dolandı bile, yalan yalanı doğurur.”

Öfkesi dinmese de adamın sözlerinden çıkardığı anlamla şaşırdı. “Ne demek bu?”

Ali yerinde kıpırdanıp etrafına baktı. Alenen izleniyorlardı, birçok şey için çok geçti. Bazı söylentilere yalan dediğinizde bile içinde gerçeklik payları bulunurdu. Gerçeğe çok yakın yalanlardı bunlar. Şaşkın kadının kara gözlerine bakıyor, cevap beklentisini en acılı hâle getiriyordu. “Annem bana sabah seninle aramda bir şey olup olmadığını sordu. Nazan’ın beni delirten çenesi de çoktan ayyuka çıktığımızın en basit örneği.”

Gözleri dehşetle aralanan Gülru, elini kalbinin üzerine bıraktı. “Ama nasıl? Nazan mı bir şey dedi annene?”

“Hayır, tam olarak ‘Hadi Ali, bagajı aç,’ dediğinde ve o çok iyi oyunculuğun birçok gözden kaçmamış olmalı.”

“Hepsi senin ve onun yüzünden. Siz neden benim hayatıma girdiniz ki? Ben kendi hâlinde yaşayan biriydim. Şimdi annene ne diyeceğim ben?”

Gülru sert çıksa da sona doğru sesine yüklenen çöküş, hüsrân ve utancı Ali hissetti. “Buraya gelen sensin, ben sana en ufak bir taşkınlık bile yapmadım. Yaklaşım bile sağlamadım ama şu geldiğimiz duruma bak?”

Gülru dişlerini sıkarak yaklaştı. “Sen git de eskilerini başından at. Benim sabrım kalmadı! Geldiğin durum da benim umurumda bile değil. Ben genç bir kadıyım. Kendini

düşüneceğine beni düşünsen, tüm bu kabalıklarımı affederdim ama sen bencilin tekisin.”

“Kendimi düşünmüyorum.” Tam olarak ne düşündüğünü de biliyor denemezdi.

“Az önce benim bir adım var diyen kimdi? Sanki ben senin adına leke getiriyormuşum gibi tavır alan sen değil miydin?”

Oydu. Başından sonuna kadar Ali’ydi. “Konu sadece ben değilim. Oyun içindeki oyunda birlikteyiz. Ve bunu sen başlattın.”

“Bana hâlâ sen başlattın diyorsun.” Gülru ellerini başına götürüp sinirle güldü. “Rahat bırak beni! Ben annenle konuşurum. Başkasına da yapılacak açıklamam yok! Başka bir konuda da yapılacak açıklamam yok. İstedğimle de yürürüm, gezerim, eğlenirim. İşine bak!”

Yapma, diyecek konumda değildi. Böyle bir sözü söylemesi için bir oyun değil, yaşanmışlıklar gerekiyordu. Ali kimdi ki onun için, hayatında bir yeri yoktu. Vasıfsız bir elemandan başka hiçbir şey değildi. Öfkeyle soluyup, hızla uzaklaşan kadının ardından bakarken saçmaladığı tüm o sözlerin ağırlığı kalbine oturmuştu. Belki de böylesi daha iyiydi. Kendi hislerini bir yana alıp kadını kendinden uzaklaştırması en iyisiydi. Gerçekten istediğinin bu olmadığını adının Ali Asım olduğu kadar emindi. Onca ördüğü duvar, harcın içine kattığı nefret, isyan ve aslalar bir bir dökülüyordu. Korkuyordu.

Aşk bir korkak olsaydı? Arkasına bakmadan kaçıp gitseydi?

Aşk korkak olsaydı, âşıklar cesur olmazdı.

Ali o cesaretin onu ofisten çıkarıp buraya getirdiğini yeni idrak ediyordu. Ördüğü duvarın son tuğlası düşene kadar direneceğini sanmıyordu. Tüm kapıları zorlayan biri vardı, kalan tuğlaları kendi devirirdi. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu çünkü güveni ondan kaçalı çok olmuştu.

Ali demek, her an sinir krizine girmek demek anlamına geliyordu artık. Arkadaş olma hayallerini rafa kaldırmıştı, tamam ama bu kadarını hayal dahi edemezdi. Her gün bir öcnkini aratan bir şeylerin olmasına sessizce içcrileniyordu. Bir şeyler rayından çıkmış, çılgın, asi bir kısrak gibi aralarında dolanıyordu. Her an birine çarpıyor, zarar veriyor, acıtıyordu.

Acıtmıştı kadının kalbini. Sanki o, Ali'nin sevgilisiydi de kalkmış, hesap soruyordu. Öyle bile olsa soramazdı. Geçmişti artık o kafalar, o verdiği tüm esler. Başka bir kadın vardı artık. Gözünün gördüğünde bile bir çıkıntı arar, bulurdu. Kimse ona böyle davranamazdı. Geceyi zor etmiş, sabah hastaneden çıkıp evin yolunu tutmuştu. Üzerini dahi değıştirmeden Nimet Hanım'a gidiyordu. Uykusu falan yoktu, yaşadığı stres tüm uykularını almış, yerine dinç ve öfkeli bir Gülrü bırakmıştı. Saatine baktığında 09.30 olduğunu gördü. Eve gidip ev sahibinin oğluna göz koyduğu düşüncesiyle delireceğine gider, konuşurdu. En azından içi rahat ederdi. Yürürken telefonunu alıp Zümrüt'ün numarasına bastı. Evde olduğunu biliyordu. Gece onu aramamak için direnmişti ama buraya kadardı.

“Söyle kuşum?”

“Yaşamla ölüm arasında kalıp nasıl bu kadar şen sesli olabiliyorsun? Hayır, cerrahi asistanları nefes almıyor, yaşamıyor bile. Neden böylesin?”

Sesindeki öfke arkadaşına çoktan ulaşmıştı. Öyle ardı ardına sarf ettiği sözlerin nedeni neydi? “Hey... Ne oldu?”

“Ne mi oldu? Tüm gece kendimi yedim, neden bilemezsin.”

“Söylemezsen evet, bilemem. Ayrıca evet, yaşamla ölüm arasında bir yerdeyim. Bir insan 72 saat nöbeti nasıl tutar adlı çalışmanın adı doktorluktur.”

“Susar mısın?”

“Geliyorum ben. böyle olmayacak. Yine o kadın mı?” Yatağından kalkmış, dolabına yönelmişti Zümrüt.

“Hayır, Ali!” Gülru yolun kenarında durmuş, kısa beton saksının üzerine oturmuştu. Arkasındaki saksıdaki kısa süs ağaçlarına zarar vermiyordu. “Dün bana neler dediğini bir duysan, benim yerime sen boğazını sıkardın.”

Eli askıdaki bluzunda kalan Zümrüt yatağa oturdu. “O ne demek?”

“Bana, benim sevgilim olduğunu herkese ilan ettin ama Timur’la yürüyorsun, dedi.”

“Timur’la mı yürüdün?”

“Konumuz bu mu Zümrüt? Evet, yürüdüm. Bana yolda eşlik etti ve asılmadı.”

“Bir cinim olsaydı onu kesin Timur kadar severdim. E... Sonra?”

Gülru bir çırpıda oturduğu yerde anlattı. Eli sürekli hareket ediyor, sinirden sesinin tonu, rengi her şeyi farklılaşıyordu.

“Kıskanmış!”

“Ne yapmış?” diyen Gülru’nun sesi şaşkınlıkla yüksek çıkmıştı.

“Kapat telefonu, eve geç, ben geliyorum. Yarım saate bana kahvaltı hazırla, Nimet Anne’ye birlikte gideriz.”

Gülru suratına kapanan telefona bakarken inleyerek omuzlarını düşürdü. Etrafına boş bakıyor, Zümrüt’ün *kıskanmış* sözcüğü zihninde dönüyordu.

“Günaydın sevgilim.”

Kulağındaki kalın, pürüzsüz ve gülen bir ses ona *günaydın sevgilim* dediğinde tüm tüyleri ürpermiş, elindeki telefonu yere düşürmüştü. Yerinden ok gibi fırlarken yüreği kuş gibi çarpıyordu. Oturduğu saksının arkasından Ali ona bakıyordu.

Gözleri kısıılırken yere düşen telefonunu aldı. "Kahretsin!" Ekran koruması tuzla buz olmuştu. Öfkeyle çantasına atıp Ali'ye döndü.

"Sen beni mi takip ediyorsun?"

"Hayır." Arkasını dönerken iki eli cebindeydi Ali'nin. "Burası ortak olduğum yer."

Gülru şık görünen, geniş camların kapladığı tek katlı ofise baktı. SAN OTO KİRALAMA yazısını okudu. Gözleri hızla açıldı. Ali burada dakikalardır onu mu dinliyordu? Şansımı...

"Birincisi, ben senin sevgilin değilim."

"Bence de değilsin. Zaten biz seninle ancak Tom ve Jerry kadar severdik birbirimizi."

"Tom ve Jerry düşman gibi görünse de büyük bir dostluğa sahipti."

"Haklısın, zaten ikisi de kalplerini başkalarına kaptırmalarından dolayı acı çektiler. Sevdikleri başkalarına âşık oldu."

"En sonunda da ikisi yaralı ve üzgün bir trenin altında kaldılar."

Öfkesi dinen kadın, topuzundan firar eden bir tutamı kuşağının ardına tıkarırken etrafına bakındı. Konu neydi, nereye gelmişti... Ne kadar da ikisinin iç dünyasını izah ediyordu iki çizgi film kahramanı. Trenin altında kalmışlardı, kaldıramamıştı duyguları tüm o acıları.

"Hayatımda kadın istemiyorum."

"Ben de bir erkek istemiyorum."

Saksının etrafını dolanan Ali, az önce Gülru'nun kalktığı yere oturup bakışlarını kadına dikti. "Anlamadığım bir şey var."

Bir adım geriye çıkan Gülru kollarını göğsünde birleştirdi. Ayakucuna bakıyor, bir an önce gitmek istiyordu. Aniden kendini içinden çıkılmaz ağırlı duyguların arasında sıkışırken bulmuştu. "Neymiş?" deyiverdi.

"Sen!" Kadının kalkıp kendini bulan kara gözlerine baki-

yor, bir şeyler arıyor, karışık duygular hissediyordu. Araf bu muydu?

“Benim anlaşılmayacak bir yanım olduğunu sanmıyorum. Ne görüyorsan o.”

“İnsanların tanımadığı biri varsa o da kendisidir. Sen, sana nasıl görünüyorsan, aslında o değilsin. Bilmediğin ne çok yönün vardır, kim bilir. Biri sana kendini anlatmanı istediğinde ona ne görüyorsan o dediğinde, karşıdaki seni göremez. İnsan kendini sorgulamaz. Sorgulasa bile bir omuz silkiş kadardır. Sonra yine o bilmediği ama anlatmadığı insana dönüşür.”

Gözlerini kırpıştırarak baktığı adamın sözlerine şaşırdı. Böyle bir açıklama beklemiyordu. Ne beklediğini de bilmiyordu. “Yanıyorsun, ben Gülru’yum. Ne istediğimi ve ne istemediğimi biliyorum. Ne olduğumu bildiğim kadar hem de.”

“İnsan ne istediğini bilmez, biliyormuş gibi yapar. Tıpkı benim gibi. Ne istediğimi biliyor, bilmiyormuş gibi yapıyorum.”

Kollarını çözerek etrafına bakındı. Canlanan sokak ve caddeler şu an gözüne anlamsız geliyordu. Öylesine akan bir zaman dilimi, her gün tekrar edilen sahneler... “Peki...” Adama döndü. “Ne istiyorsun ve ne istemiyor gibi yapıyorsun?”

Oturduğu yerden kalkınca kadına üstten baktı, elleri tekrar cebini bulmuştu. Bakışları kadının dağılmış saçlarında, uykusuz gözlerinde gezindi. İncelendiğini anlayan Gülru da gözlerini adamdan çekmiyordu.

“Seni istiyorum ama istemiyor gibi yapıyorum. Hem çok anlamlı hem de çok anlamsız olan bu. Anlam kavramını sorgulatiyorsun.”

Seni istiyorum... Yerinde kıpırdanıp başını eğdi. Özel bir cümleydi, bir kadının duymak için pek çok şey feda edeceği türden özel. İçini saran kelebek kozasının ağları çatlıyordu. İstemiyor gibi yapmasının bir mantığı vardı, o da biliyordu. Ali aşktan kaçan, canı fena hâlde yanmış bir adamdı. Bilmiyordu

ki en az onun kadar yaralıydı. Tekrardan güvenecek mecali kalmamıştı.

“İstemiyormuş gibi yapmaya devam eder misin?”

“Deniyorum.” En ufak bir yaklaşım gelmeyen kadına karşı ne hissedeceğini kestiremiyordu. Hüsrân mı? Sevinç mi? İkisi arasında bir darağacı. Ali kendini hangisine assa diye düşünüyordu. “İnan ne bir kadına kapılmak ne onunla olmak ne de bu tarz hayallerim var.”

Sanki sana meraklıydım... Kendini ne sanıyordu bu adam, neydi derdi bir türlü anlaşılmıyordu. Başını kaldırıp keskin bakışlarını adama çevirdi. “Ne hoş... Şöyle yapalım mı? Benimle konuşma, görme, duyma. Var olduğumu unut, arkanı dön ve git. İki farklı insan olmayı başarabiliriz çünkü ben bir daha bir erkeğe güveneceğimi, ona kapılacağımı sanmıyorum. Tek yaralı sen değilsin, benim de can kırıklarım var.”

Gülru ona karşı en ufak bir şey hissetmiyordu. Ne bir hoşlanma ne de bir kadının bir erkeğe karşı hissedeceği en basit duygular. Tahmin etmişti eski bir meselesi olduğunu ama duymak acıtmıştı. İki yaralının birbirine bırakın merhem olmasını, tuz basarlardı kapanmayan yaralarına.

“Yapalım. Bana uyar.”

“Hayır o kadar lafın üzerine yapalım diyor, baştan bozuk duygular işte.” Damarlarına saçma bir öfke yayılan kadın çantasının kulpunu düzeltti. “İyi! Ben gidiyorum o zaman.”

“Görüşürüz sevgilim...” Son sözünü söyleyen Ali’nin arkasını dönerek uzaklaşmasıyla ona doğru bir adım atıp, bir şey diyecek olduysa da geri aldı adımını. Eli saçının üzerine dolanırken kafasının içi çorbaya dönmüştü. İki sözcük Ali’nin dudaklarına öylesine yakışıyordu ki her söylediğinde kadının zihni boşalıyordu. Sözlerini yutuyor, unuttuyordu. Öfkesinin yerinde yeller eserken eve giden yolu en az hızla katetti. Adamın tüm o erdemini, konuşmasındaki sanki altında başka biri yatıyormuş havasını, bakışını, duruşunu her

şeyini düşünüyordu. Vardığı sonuç mırıltı şeklinde dudaklarından fırrar etti. “Geç geldin, çok geç.”

İki saat sonra Nimet Hanım’ın evindeydiler. Zümrüt benimsediğı kadının mutfağında kahvenin kaynamasını bekliyordu. Kulağı içerideydi ama o çoktan karara varmıştı. Arkadaşını etkilememek için sadece dinlemiş, *kıskanmış* cümlesini yinelemişti. Bunu yüzüne karşı söylediğinde Gülru’nun gözlelerinden geçen parıltıları fark etmişti. Taşmak üzere olan kahveleri çelik kaplamalı süslü fincanlara boşalttı. İçinde küçük lokumların olduğı tabaktan bir tane ağzına atıp tepsiyi kavradı. Salona girdiğinde Gülru’nun ter döküyor olduğunu anladı. Söze bile girememişti arkadaşı. Kahveleri verip ikisinin karşısına gelecek şekilde oturdu.

“Nimet Anneciğim, aslında Gülru sana açıklama yapacaktı.” Söze girmezse, Gülru utancından ölecek gibiydi.

Nimet Hanım bilir, beklercesine döndü genç kıza, Gülru gözlerini kaçırdı. “Ben biraz bir şeyler duydum. Ali’ye sordum, yanlış duymuşsun dedi.”

“Şey...” diyerek eteğini topladı Gülru. “Ben baştan anlatayım, aklınızda yanlış bir izlenim bırakmak istemiyorum.” Kadın kahvesinden bir yudum alıp sakince bekledi.

“Hani bana uzak durmam gereken birinden bahsetmişsiniz. Adı Mine olan...” Kadının kararan gözlerini, değişen ten renginden ürktü Gülru ama konuşmaya devam etti. Nimet Hanım bir ara bağı olan başörtüsünün önünü açıp eliyle kendisine hava yapmıştı. Gülru her *Mine* dediğinde, kadın fenalaşmıştı. Pazardan döndükleri olaya kadar anlatmıştı ama Ali ile arasında geçen her şeyi gizlemişti.

“Zümrüt kızım, şurada dilaltım var.” Zümrüt ile Gülru aniden ayağı fırladı. “Tansiyon aleti var mı Nimet Anne?” dedi Gülru. Zor konuşan kadın, konsolun çekmecesinde olduğunu söyledi. Gülru oraya, Zümrüt ilaca yönelmişti. Elleri titreyen Gülru ki o bir doktordu ama korkuyla ölçtü tansiyonu. Aniden nasıl olur da on dokuza çıkardı, inanılmazdı. Kadına

dilaltını verip sakinleşmesini beklediler. Birine haber verseler miydi diye bakışıp düşündüler ama kadın yavaş yavaş kendine geliyordu.

“İyi misin Nimet Anne?” dedi Zümrüt.

“Daha iyiyim.”

“Ben yanlış bir şey mi yaptım? Neden böyle oldunuz?”

Kadın nefes alıp sakinleşmeye devam etti. Oğlu ona asla öyle bir şey olmayacak demişti, bunu hep hatırlasa kendine bu kadar eziyet etmezdi ama ediyordu. Anneydi ve korkuyordu. “Oğlumun hayatını mahvetti, kalbini kırdı, sonra da bir başkasıyla evlenip gitti.”

“Mine evli mi?” dedi Gülru, sesindeki merak, şaşkınlık salonu çınlatmıştı.

“Keşke hep evli kalsaydı. Boşanıp geldi, oğlumun yerine seçtiği adamla anlaşılmadı. Cahil bir kadın değilim, ağzımdan kötü söz çıksın istemiyorum. Ne olmuşsa olmuş, geri geldi. Gelir gelmez de *Ali’yi geri alacağım* diye ilan etti. Hayattaki en büyük korkum Ali’nin ona geri dönmesi.”

“Ama Ali kendine bunu yapanı bir daha kabul etmez, yani kimse etmez,” dedi Zümrüt.

“Ali de öyle dedi ama analık işte hem korkuyorum hem de Mine’yi görmeye tahammül edemiyorum. Sevda kızım bu, bir yol bulur, oğlumun aklını çeler, bir kez kandırdı, yine yapar. Ne zaman onunla ilgili bir konu geçse böyle oluyorum. Oğluma güveniyorum ama yine de korkuyorum.” Gülru’nun karışmış, üzülmüş bakışlarına döndü Nimet Hanım. “Çok iyi etmişsin, etmeye de devam et. Benden yana korkun olmasın, kimse sana tek laf edemez, eden karşısında beni bulur.”

Kadının gözlerindeki ateşi gören Gülru ellerine baktı. Ne kadar değişik bir durumun içine düşmüştü. Bir anneden bunu duyacağını asla tahmin etmezdi. Tam destek alıp, Ali’nin olmayan sevgilisi olmaya devam mı edecekti? Gülru’nun karıştığını gören kadın uzanıp kızın elini tuttu. Bu

hareket birbirlerinin gözlerinin içlerine bakma gereği doğurmuştu.

“Sen insan evladısın, tertemizsin. Dürüstsün. Bu sana ağır gelebilir ama oyun başlamış, gidebildiği yere kadar götürürsen, sana ölene kadar minnettar olurum.”

“Nimet Anne, ne istediğinin farkında mısın?” Gülru’nun gözleri doldu, kalbi duygu yoğunluğuyla taşıyordu. Ne hissettiğini asla bilmiyordu. Ağlamak istiyordu.

“Farkındayım, genç bir kadınsın, belki meslekî hayatında başka biri gelip kalbini çalacak. Bu yaşananlar başına dolanabilir ama bunu bir annenin bencilce isteği olarak kabul et. Ali ona dönerse ben ölürüm.”

Ona bunun hiç olmayacağını, oğlunun o kadını unuttuğunu söylemek istedi ama bu kez de aralarında yaşananlar ay-yuka çıkacaktı. Kendini neyin içine attığını bilmiyorsa da pek çok şey için geç kalmıştı. Aklına aniden gelen bir fikirle kadını ürkütmek, bu isteğinden vazgeçirmek istedi. Gözleri parladı, Nimet Hanım’ın beklentili bakışlarına parlak kara gözlerini çevirdi.

“Ya ben oğlunuza karşı bir şeyler hissedersen, ya bu oyun gerçeğe dönerse?” Kadın muhafazakârdı, kendisi değildi. Giyim tarzları bile deve hendek gibiydi. Yaşam tarzlarının arasında dağlar vardı. Gülru gece kulüplerine giderdi, tamam, alkol kullanmazdı ama karşısındaki kadının kızlarını düşününce kendisi bir günahkâr bile olabilirdi. İki zıt dünyaya aitlerdi. Kadının elini çekmesini, ona sert bakmasını, hak etmediği sözler söylemesini istedi. Kökünden koparmak daha kolay olurdu bu şekilde.

Ama olmadı.

Kadın gülümsedi ve Gülru işinin bittiğini o an anladı.

“Mine dışında oğlum kimi isterse ben gider, onu Allah’ın emriyle isterim. Oğlumu doğurdum, büyüttüm, elimden geldiğince ahlakını verdim, daha ne yapabilirim. Bak kızım, uç şey şaşmaz. Ne zaman doğacağın, kimi seveceğin ve ne zaöam öle-

ceğin Bu üçünün bir saniyesi bile şaşmaz. Kader değilim. Nefes aldığım bu dünyada oğlum için en iyisini istiyorum. benimki bir istek. bir dua. Olursa da güzel bir gelinim olur hem de doktor.”

Göğsü sıkışan Gülru kazdığı kuyuya kendi elleriyle düşmüştü. Kadına. seni korkutmak, vazgeçirmek için dedim bile diyemedi. “Teşekkür ederim. Öyle bir şey yok ama olursa haberiniz olur.”

Gece 03.00'e kadar nöbetini tutan Ali, karanlık ofisin içinde önündeki camlardan ara sıra geçen araçlara bakıp düşünüyordu. Bir saate Kerim gelecek, o eve gidecekti. Oto kiralama hiç kapanmıyordu. İnsanların ne zaman araba kiralayacağı asla belli olmuyordu. Bazı geceler ve genelde pazar günleri Ali beklerdi. Ortaklarıyla dönüşümlü kalıyorlardı. İş tıkrında, çok miktarda da paraya sahipti. Kendi çapında zengin bile sayılırdı.

Ayağa kalkıp pencerenin önüne yürüdü. Işıklı tabelanın sarı rengi ön cepheyi aydınlatıyordu. Gecenin karası ona Gülru'nun kara ışıklar saçan gözlerini anımsatıyordu. Vakur duruşu, bazen hüznünlü bakışları ama çoğunlukla her an parlamaya hazır öfkeli dudakları... Çatılan kaşları, gülen yüzü... Başını cama yasladığında bahçeye giren aracın ışığıyla toparlandı. Farlar sönünce gelenin Kerim olmadığını anladı. Araçtan ineni görünce önce kapıyı kilitlemeyi düşündü ama bunun saçma olduğunu düşünüp dışarı çıktı. İçeri girmesini istemiyordu.

Mine karanlıkta karşısında duruyordu. Her zamanki hâliyle, şık giyimi, bakımlı saçları, havayı saran parfüm kokusu ile... Ali bir yıldan biraz uzun bir zamandır bu kokuyu hiç anımsamadığını fark etti. Hiçbir şeyini özlememişti, tek bir şeyini bile. Terk edildiği günden bu yana ilk kez karşı karşıya geliyorlardı. Bazı geceler buraya gelirdi Mine. Gizli alanları hâline gelmişti bir süre sonra. Evin biricik okumuş, parasını

kazanan kızına kimse bir şey demezdi. Eve kaçta girmiş, kaçta çıkmış, Mine kendi başına bir devlet gibiydi. Şimdi bakışıyor, birinin söze girmesini bekliyorlardı. Bu Ali olmayacaktı çünkü sonsuza kadar susabilirdi.

“Konuşabilir miyiz?” Mine’nin sesi titrek, ürkekti.

“Ne hakkında?” Artık her numarasını biliyordu, Ali bunların hiçbirini yemeyecek kadar akıllanmıştı.

“Biz!” Bir adım attı Mine, bir adım geriledi Ali.

“Kalmadı, başka bir konu var mıydı?”

“Yapma Ali, sadece konuşmak istiyorum. Başıma ne geldi, hiç mi merak etmiyorsun?”

“Neden merak edeyim ki? Senin hiçbir şeyinle ilgilenmiyorum.”

“Tamam.” Mine bir adım geriledi. Eli saçlarının arasına girdi, arkasına attığı teller yine önüne düşmüştü. “Eski günlerin hatırına konuşalım.”

“Hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey aptallığım. Söyleyecek başka bir sözün yoksa gitsen iyi olacak.”

“Nasıl hatırlamıyorsun?” Sesi sertleşmişti ama kısıktı. “Biz birbirimizi deli gibi sevdik. Hâlâ da seviyoruz. Beni kandıramazsın.”

Ali istifini asla bozmadı, gülmek istiyorsa da yapmadı bunu. “Sen kendini kandırıyorsun, öyle bir şey olmadı. Ben bir şeyler hissettim ama sen o kadarını bile hissetmedin. Daha zengin, diplomalı, takım elbiseli biri için çektin, gittin. Ne oldu, aldatıldın mı?”

Kadın çıkışacak oldu ama sustu. Onun suskunluğu Ali’nin tahminini doğruluyordu. Şimdi cidden gülmek istiyordu. “E... İnsan yaşattığını yaşamadan ölmüyormuş.”

Mine büyük bir adım atıp Ali’ye yaklaştı. Ali kaçamadan kadının ellerini gömleğinin üzerinde hissedince midesinde oluşan bulantıyı bastırdı. Mine’nin bileklerini tutup kendinden uzaklaştırdı. “Dokunma bana!”

“Affet beni! Bir hata yaptım.”

Ağlamaya başlayan kadına yüzünü buruşturdu. “Senin oluşun hata! Boşuna ağlama, timsah gözyaşlarını yiyecek Ali öldü.”

“Tüm bunları bana olan kızgınlığından söylüyorsun. Sen beni unutamazsın. Seviyorsun, kabul et.”

Sesinden küçük bir gülüş kaçtı Ali’nin. “Ne sanıyorsun? Boşandın geldin diye seninle birlikte olacağımı mı? Tüm olanları unutup seninle evleneceğimi mi? Beni o kadar mı aptal buluyorsun? *Ali bu, aman iki söz söylerim hepsi geçer gider* diye mi düşünüyorsun?”

“Hayır hayır.” Tekrar yaklaşmak isteyen kadına, “Dokunma!” diye bağırdı.

“Korkuyorsun benden! Seviyorsun çünkü beni, tekrar kapılacağını biliyorsun. O çirkin doktor sana benim verdiğim hiçbir şeyi veremez. Bunu sen de biliyorsun.”

Gülru mu çirkindi? O, aydan bir parça olup dünyaya düşmüştü. Kıyaslanacak olsa bile Mine’den milyon kat daha güzeldi. “Burada çirkin olan tek kişi sensin hem de her şeyinle. Gülru’ya karşı ağzımdan çıkan her söze ama her söze dikkat et.”

“Oynuyor seninle, anlamıyorsun. Doktor o, yarın arkasına bakmadan gider, gideceğine eminim.”

“Senin gibi mi yapar? Gidebilir, mesleği sonuçta. Gitmekle senin yaptığım yapması arasında çok fark olur çünkü kimse senin kadar çirkin değil. Tüm oyunlar bitti Mine! Kendine yeni bir oyuncak bulursun. Sen hayatımın en büyük hatasıysın ama Gülru en büyük şans. O giderse, ben de peşinden giderim. Savaşmaya değer bir kadın, annemin aradığı gelin, benim de aradığım hayat arkadaşı.”

Annesinin adı geçince Mine dişlerini sıktı. Nimet Hanım onu ne kadar sevmiyorsa, o da onu o kadar sevmiyordu. “Sen sadece hayat arkadaşı arıyorsun, ona âşık bile değilsin.”

Başını öne uzatarak dişlerinin arasından fısıldadı. "Onun adını bile ağzına almayacaksın, benim için o kadar değerli." Kadının büyüyen gözlerine gülümseyip içeri girdi. Kapıyı kilitleyip karanlık odada koltuğuna oturdu. Mine'nin bir süre daha orada dikilip ayağını yere vurarak aracına binip gidişini izledi. Yüreğinden bilmediği bir ferahlık, farklı bir mutluluk tüm bedenine yayılıyordu. Belki kabulleniş, belki kadına verdiği kurtuluş biletinin kesilmesi idi ama iyi hissediyordu.

Onun tanıdığı Mine en geç sabaha, bu geceyi çarpıtarak Gülru'ya anlatacaktı. Bu bile ona iyi gelmişti. Gülru öfkeden zindana dönmüş gözleriyle yarın şu kapıdan içeri girecekti. Azıcık tanıyorsa girecek ve hesap soracaktı. Gülümsedi. Gülümsedi ve sesinden yayılan kahkaha odayı sardı.

8. Bölüm

Nöbeti olmamasına rağmen Defne'nin gündüz mesaisine bakmaya söz verdiğinden sabah 08.15'te çıktı evden. Dün gece deliksiz uyumuştı, her bir duyusu bile yorgun düşmüştü. Güne zinde başlamıştı. Kendine düşünmeme izni vermiş, derin bir nefesle sokağa adımını atmıştı. Sade, mavi elbisesi yarım koldu. Etekleri dizlerinin altında ve dar kesimdi. Kısa kalın topuklu ayakkabılarıyla rahattı. Hastanede spor ayakkabısı vardı, gidince onu giyecekti. Saçlarını arkasına salmış, hafif de makyaj yapmıştı. O evden ayrılırken, Sinan da tamirhaneyi açmak için hazırlanıyordu.

Aheste aheste yürüyor, kendini oldukça da iyi hissediyordu. İyi bir uykunun veremeyeceği huzur yoktu. Aniden önüne kırılan araba yüreğini hoplatmasaydı. Bir de duran aracı tanıyınca tüm o huzur uçup gitmişti. Mine'nin pahalı parfümü genzine kaçacak kadar çok sıkılmıştı. Asil bir hareketle aracından inip gülen bir suratla karşısına dikildi.

“Selam canım.”

“Canım?” Gülru sinirden gülümsedi. “Ne tür bir delisin sen?”

“Ali’ye deli diyelim.” Saçını savuran kadının hareketinin altından bir şey çıkacaktı. Bu neşe hayra alamet değildi. Gülru tüm duyularını açtı. “Ali bana deli ama, onu ne yapacağız?” dedi gülüşüyle. Ne diyor ne düşünüyor ama ne yapıyordu artık sorgulamıyordu. Mine’nin attığı kahkaha kulaklarına iki paslı demiri birbirine sürtme sesi gibi gelmişti.

“Dün gece birlikteydik.”

Gülru başını geriye çekti. “Kiminle?”

“Kiminle olacak Ali’yle. Eskiden de gizli buluşma yerimizdi SAN Oto Kiralama. Evden kaçır, kollarına atlardım. Dün gece de öyle oldu.” Mine kollarını esneterek gülümseyince Gülru’nun tüm kanı çekildi. “Yalancı,” diyebildi.

“Tabii ki doğruyu söylüyorum. Çok özlemişiz birbirimizi, özlem giderdik ama sana asla öyle bir şey olamayacağını söyleyecektir. Erkekler malum... Ne alırlar ne verirler...”

Kadın o kadar mutlu görünüyordu ki gören duyan cidden Ali’yle barıştığını, tüm geceyi onunla geçirdiğine inanırdı. *İnanma* diyen iç sesi bir başka iç sesiyle çatışıyordu. Malum erkekler... Yaparlardı. Yapamadıkları, Gülru’nun da görmediği bir şey değildi. Ali kimdi ki zaten, bir erkek. Kendini topladı, Aydın’da bile her gün gördüğü yüze prim vermemişti, Mine’ye verecek değildi.

“Malum, erkekler senin gibilerle eğlenir, benim gibilerle evlenir. Çünkü ucuzsunuz çünkü karakteriniz bu! Kullanılmak size iyi geliyor. Yine de söylemek isterim, Ali seni özleyeceğine kendini köprüden atar.” Kadının omzuna dokunup yolundan çekti. Mine de ona izin verdi, yüzünde alacağını almış bir kadının tatminkâr gülüşü vardı.

“Git, kendine başka oyuncak bul Mine. Senden sıkılmaya başladım. Benim canım sıkılırsa, seninkini de sıkarım. Senin kadar çirkin değilim diye sanma ki masumca köşeme çekilirim, yakarım canını.”

Dudakları öne doğru uzayan kadın onu tiye bile almadı-

ğını ifade etti. “Yol yakınken sen benim yolumdan çekil. Ali, benim ve benim olana dokundurtmam.”

Gölru hafifçe gülümsedi, başka bir söz etmeden yoluna devam etti. “*Demek çok özlemiş, hasret gidermişler. Sorarım ben sana bunun hesabını. Allah’ım... Güzel Allah’ım, karşıma çöpsüz üzüm birini çıkarmadın. Başımda hep başka kadınlar, hep bir şüphe, hep bir sorun.*” İsyân ettiğini fark edip başını sağa sola salladı, af diledi. SAN’ın önüne gelince adımını atarken düşünmedi bile. Kapıyı açıp içeri girerken aklında Ali’yi parçalamak istediğiyle doluydu ama Ali yoktu, onun yerine genç bir adamla göz göze geldi.

“Buyurun hanımefendi.”

“Ali Bey yok mu?”

“Buradayım.” Ali mutfak kapısından çıktı. Gülümsüyor, gizliyordu. Gülru’nun kara gözleri az sonra patlayacak volkan gibiydi. “Kerim biraz dışarı çıkar mısın?”

“Tabii abi.” Kerim kapıdan çıktığında, Gülru elini kaldırıp Ali’nin üzerine yürüdü.

“Dün gece kim geldi buraya?”

“Mine.” Ali, kadının karşısına geçip, bedenini masaya yasladı. Bacaklarını öne uzatıp, ayağının birini diğerinin üzerine bıraktı. Kollarını da göğsünde bağlayıp Gülru’ya baktı.

“Özlem gidermişsiniz, çok özlemişmişsiniz.” Ellerini açıp ofisin içini gösterdi. “Burası sizin aşk yuvanızmış. Öyle mutluydu ki kim görse geceyi sizinle geçirdiğini anlardı.”

“Öyle mi söyledi? Ben onu içeri bile almadım.”

“Sana inanmıyorum Ali. Gözümün içine baka baka güldü.”

“Neden bağıırıyorsun?”

“Çünkü öfkeliyim. Bana *erkeğini elinden aldım kızım* dercesine sözler sarf etti. Kendimi çok kötü hissettirdi.”

“Ben senin erkeğin olmadığıma göre, buna neden öfkele niyorsun?”

Gölru ellerini indirip adama inanmaz gözlerle baktı. “O öyle bilmiyor, seni benim sevgilim sanıyor. Dün gece nasıl eğlendiyseniz bana çok hava yaptı. Ne hissetmemi bekliyorsun?”

“Öncelikle bir şey söylemek istiyorum. Ben bir şey söylüyorsam, sen ona inanacaksın. Yalan söylemem.”

“Karşında çocuk yok! Erkek demek, yalan demek!”

“Bak güzelim...”

Bu sözden etkilenmediğini göstermek için kollarını göğsünde bağlayıp ofisin bir köşesine baktı. Yerinden doğrulan adamın kendine yaklaştığını görse de kaçmadı.

“Belli ki iyi bir şey yaşamamışsın ama bu benim de o adama benzediğimi göstermez. Tıpkı senin Mine’ye benzememen gibi.”

Dudaklarını sağa sola kıvrıran kadın, bu sözleri doğru bulsa da içindeki kadının anlaması çok zordu. Bir şey demedi, Ali devam etti.

“Evet, dün gece geldi. Evet, daha önce de burada buluştuğumuz doğru. Evet, eski bir ilişkim oldu, otuz iki yaşındayım ve hiçbir şey yaşamamam saçma olurdu. Bunu senin için de söylüyorum. Sana oturup onunla şunu bunu yapardık diye anlatacak değilim ki unuttum bile. Bazı kadınların uğruna savaşılır, bazıları ise unutulur ama ben bunu kimseye anlatamıyorum.”

“Sen bunları dedin diye inanacak değilim. Bende güven testisi kırılalı çok oldu. Ki sana inanmam da gerekmiyor.”

“Neden buradasın peki? Neden bana hesap soruyorsun?”

“Dün sen de bana aynısını yaptın? Sen sorabiliyorsan ben de sorarım.”

“Kaçamak cevaplar veriyorsun.”

Omuz silkerek cevap verdi Gölru. Konuşmak istemiyordu, buraya gelmesi bile saçmaydı ama o hadsiz dürtü onu buraya sürüklemişti.

“Sana yalan söylemiş, buna inanmadığını duymak iste-

rim. Onu az çok tanıdın, sınırları olmayan biri, duracağını da sanmıyorum. Üzerimize gelmeye devam edecek, bilmediği bir şey varsa o da boşa kürek çektiği.”

Kollarını çözerek soluk alıp verdi. “Onu gerçekten sevdin mi?”

Ellerini cebine atan adam da soluk alıp verdi. “Sevmedim dersem yalan olur ama çok sonra fark ettim ki onu seven kalbim değil, aklımdı.”

“Öyle bir kadını nasıl sevebildin derdim ama düşünceyle gerçekleşen bir eylem olmadığını biliyorum.”

“Bana güveniyor musun?”

“Hayır. Ama inandım. Mine’yi tanıyınca... Sana inanmak kolay oluyor. Bu demek değil ki ondan tekrar etkilenmeyeceksin, çok güzel bir kadın.”

“Anlatamadığım konu bu! Ben hangi dilde konuşuyorum da kimse beni anlamıyor? Peki bir de şöyle düşünelim. Evet, bir ihtimal olabilirdi diyelim -erkeğim ya güvenilmez olmak alnımıza yazılmış- ama sen geldin.”

Başını çevirip elini alnına vuran kadın gözlerini devirdi. “Yokum ben aslında.”

“Onu da görüyorum, merak etme. Sana olanı söylüyorum, inanmak veya reddetmek sana kalmış.”

Hiçbir zaman hiçbir yere gitmeyen konuşmadan sıkılan Gülru kapıya yöneldi. “Geç kalıyorum, gitmeliyim.” Eli kapı kolunda, adama dönmedi. “Her neyse ne, o kadın sabrımı zorluyor. Bunu bil.” Cevap beklemeden çıkıp gitti.

Burun kemerini sıkan adam gerçekten de biliyordu aralarında bir şey olmayacağını. Bir kadın, hayatına girecek olan adamın geçmişini bu kadar bilmemeliydi. Konuya bir sıfır geriden başlamıştı, kalan tüm sıfırlar Gülru’nun geçmişine hap solmuştu.

Adam, kadını istediğini belli ediyor, kadın da istemediğini. Bundan daha çıkmaz ne olabilirdi ki...

Ali dediğini yapmıştı, görmüyor, duymuyor, konuşmuyordu. Gülru da ona ayak uyduruyor, evden çıktığında tamirhane tarafına bakmıyordu. Bir süredir Mine de ortalarda görünmüyordu. İki haftadır yaprağın kımıldamadığı sakinlikle balkonunda kendine kahve keyfi yapmak için izin vermişti. Kitaplığından sevdiği bir romanı seçip aldı. Aydın'da aldığı kitaba bir kez bile bakmamıştı. Balkonundaki koltuğa kurulup kahvesini önüne çekti. Bir sayfa, iki sayfa derken kitabın yarısına geldiğini fark ettiğinde saat akşamın altısı olmuştu. İki saate güneş geriden bakacak, son kez göz kırpacaktı. Tuzlu havayı içine çekti, hafif bir esinti tenini okşamıştı. Balkonun ahşap korkuluğuna yaklaşıp çiçeklerini sevdi. Geçen hafta aldığı aparatla çiçekleri artık balkonun kenarlarını süslüyordu. Onları seveerek aşağı eğildi. Kardeşini görmeyi umuyordu ama göremedi. Telefonunu alıp aradı, açan olmadı. Birkaç kez daha şansını denedi ama açan olmayınca mecburen anahtarını alıp ev hâliyle aşağı indi. Günlerdir görmediği adamı görecektir olması... Karnında bir kasılma, geri adım atıp vazgeçmeyi düşündü ama durdu. Olmazdı öyle, illaki bir yerde karşılaşsırlardı. Buna kaçmak denirdi. Anahtarını avcunda sıkarak kapıyı çekti.

“Sinan!” Seslendi. Bir kez daha seslendi. Ne Sinan ne de Tekin çıktı dışarı. O çıktı. Günlerdir görmediği Ali. “Merhaba,” dedi Gülru. Hafifçe gülümseyerek. Giydiği siyah tişörtün her yeri kir pas içindeydi, kotunda yağ lekeleri vardı ama bunlar Ali'ye gösteriş katmak için var gibiydi. Saçları darmadağın, alnında da siyah bir leke vardı. “Merhaba.”

“Sinan'ı aradım ama açmadı. Nerede?”

“Tekin ile bir yere yolladım. Senin için sorun olmadığını umuyorum.”

“Yanlış bir yere yollamadığına eminim, sorun değil de... Sahile inelim diyecektim. Ne zaman gelirler?”

Kadının ev hâlini süzmemek için eline baktı. Bir kadının saçları hem bu kadar dağınık hem de bu kadar şık nasıl görünebilirdi? “On dakika önce gittiler. Taksi kullanacaklardı, yarım saate trafik olmazsa gelirler.” Yine yere bakıyor, kadına bakmıyordu ama artık Gülru bunun nedenini biliyordu. Gözlerini de duygularını da sakınan kaç adam kalmıştı, bilmiyordu. Ali onun gözünde birinci sıradaydı. Hem her şeyi ortaya seriyor hem de bir centilmen gibi geride durabiliyordu. İlk kez adama karşı içinde bir ezilme hissetti. Gözüne küçük, masum bir çocuk gibi göründü. Alıp bağrına basılası, saçları okşanası.

Düşüncelerini bölen bir çığlık sesiydi. Gülru arkasına bakarken yüreği ağzında, Ali bir adım atarken aceleciydi. Seda ve Defne koşarak geliyordu. Ali’yi gören kızlar daha bir can havliyle seslendiler. “Ali abi, koş!” dedi Seda.

Gülru da Ali de koşarak onları sokağın ortasında durdurdu. Soluk soluğa kalmış kızlara bakıyor, “Ne oldu?” diyorlardı.

“Abi, Ömer’i sıkıştırdılar, tam sokağın köşesinde.”

“Okuldaki yarmalar Ali abi, yanında Eda var sadece,” dedi Defne.

“Ekrem’i ara!” dedi Defne’ye, koşarak uzaklaştı. Gülru öylece kaldı orada. Seda ile Defne de Ali’nin peşine düşmüşlerdi. “Ben de geliyorum,” diyerek koştu. Defne hem yürüyor hem de Ekrem’i arıyordu.

Elindeki sustalıyı sallayan genç adam, suratında pis bir sırıtışla Ömer’e bakıyordu. “Sana demedim mi ben Eda’nın peşini bırakacaksın diye?”

Öyle belalı, kural tanımaz, başını beladan esirgemezlerdi ki güpegündüz yol kenarında insanları sıkıştırıyorlardı. Yoldan geçenler ya bakıp geçiyor ya da durup izliyordu. Allah’tan birinin aklına polisi aramak gelmişti. İnsanlık ya ölmüştü ya da ölü numarası yapmayı âdet hâline getirmişti. Yolda ceset bulsalar *aman Müge Anlı halleder* diyerek basıp geçiyorlardı.

Eda’nın korkmuş bakışları karşısındaki belalıyı buldu

ama yürek yemişti, Seda'nın kardeşiydi o. "Asıl ben sana demedim mi peşimi bırak diye!"

Eda'yı arkasına çeken Ömer, Can'ın elindeki bıçağa bakıyordu. Sağ ve sol yanında birer genç daha vardı. Onlar öylece duvara sırtlarını vermiş, gülerek izliyorlardı.

"Senin dediğin emir olurdu bana bebeğim ama ucunda sen varsın. O yüzden anlamam çok zor."

Ömer dişlerini sıkarak bir adım atmıştı ki Eda arkasından yapıştı. Onun sevdiği kıza nasıl böyle konuşabiliyordu? Ömer katil olmaya çok yakındı. "Ağzını topla, benim kız arkadaşım Eda, bunu o boş beynine bir soksan keşke."

Can yakışıklı ama tehlike saçan suratını buruşturdu. "Sende ne buluyorsa..." Yaklaşıp bıçağa baktı. "Ayrılıyorsunuz hatta ayrıldınız. Eda benim sevgilim olacak. Nokta!" derken bağırdı.

"Rüyada bile göremezsin!" dedi Eda.

Hemen arkalarına gürültüyle biri yanaştı. Siyah bir kuğu gibi duran motor yanlamasına park edildi. Bakışlar ona döndü, ortama bir sakinlik, bir anlamazlık çökse de Can hâlâ sustalıyı sallıyordu. Onu ne durdurabilirdi ki?

Siyah parlak kasket çıkınca Zümrüt'ün kara saçları omzuna döküldü. Tek eline aldığı kaskı keyifle sallamaya başladı. "Naber gençler? Geçerken parti var gibi göründü, merhaba diyeyim dedim." Kaskı hafif hafif sallıyordu. Bakışları tehlikeli tipler üzerindeydi. "E... Ne yapıyorsunuz?"

"Çek git kızım!" dedi Can.

Başını geriye attı Zümrüt. "Ah... Bana kızım diyerek yüreğimi havalandırdın," derken yaklaştı. Montunun cebindeki doktor silahını çıkardı. Uzun ve parlak neşter ince parmaklarını süsledi. "Ama öfkeden." Elindeki kaskı Can'ın suratına öyle sert fırlattı ki kimse ne olduğunu anlamadı.

"Yetmiş iki saatlik nöbetten çıktım. Uykusuz ve gerginim. Kuzguncuk'a huzur bulayım diye gelmişim. İnsanları yaşat-

ma hakkını sizin için askıya alıyorum. Kıymetimi bilin.” Neşterini salladı.

Can geriye sendelerken arkadaşları da ceplerinden sustahırlarını çıkardı. Can savurduğu küfürlerle insanda kulak tıkama hissi uyandırırken, Zümrüt kaskını tekrar aldı eline, üzerine gelenin koluna sertçe geçirdi. Arkasındakine sıra gelmeden yanına düştüğünü fark etti. Ali’yi görünce gülümsedi.

“Zümrüt!” diye bağırarak Gülrü’nün gözlerindeki endişe ancak bir kardeşin gözlerinde belirirdi. Zümrüt ona dönerek göz kırptı ve işine geri döndü. Motorunun yanına siren sesiyle park edilen araçtan Ekrem ve üç polis daha indi. Ekrem, Zümrüt’ü adam döverken gördüğünde gözleri parladı. “Hay maşallah,” dedi. “Ne kadın beee!”

Polislerin topladığı gençlerden Can’ı Ali’nin elinden almayan Ekrem son bir gayretle ağzı burnu dağılan genci kurtardı. “Yeter be oğlum, bize bir şey kalmadı.”

Son yumruğu havada kalan Ali’nin parmaklarında kan vardı. “Bir daha bu çocukların yanına yaklaşırsanız, sonunuz olurum.” Ekrem’in arkasına geçen Can’ın on dakika önceki hâinden eser yoktu.

“Anladın mı?”

Can sinerek Ekrem’in elinde, araca bindirildi. “Götürün, ailelerini arayın. Geliyoruz biz.” Ekrem onları gönderip mahalle eşrafına döndü. “Dağılın!” Kaskını inceleyen Zümrüt’e baktı. Bir elinde de neşter duruyordu. “Yasal bir silah mı hocam?”

Zümrüt neşterin sorulduğunu anlayınca sırtıttı. “Tüm doktorlar kullanıyor komiserim, son derece yasal.”

“Abla...” Eda, Zümrüt’ün boynuna asıldı. Hem ağlıyor hem de abla gibi gördüğü kadına sarılıyordu. “Teşekkür ederim.”

Zümrüt gülümseyerek kızın sırtını okşadı. “Teşekkür edilecek ne var kuzum. İyisiniz ya, gerisi önemli değil.”

“Abla çok sağ ol,” dedi Ömer.

Zümrüt’ten ayrılan Eda heyecanla konuşmaya başladı. “O nasıl kral hareket etti?” Öyle heyecanlı anlatıyordu ki Gülru’nun içi gitti.

“Hadi merkeze,” dedi Ekrem. “İfadelerinizi verin, şikâyet te bulunun.”

“Abi şikâyet ettik diye başımıza daha çok bela olmazlar mı?” dedi Defne.

“Devletten büyük kimse yoktur!” dedi Ekrem. “Hadi, düşün önüne.” Zümrüt’e döndü. “Sen de gel.”

“Olur, sorguya girecek miyim? Az daha dövseydim Ekrem, içimde kaldı.”

Ekrem gülmek, kahkaha atmak istedi ama dudakları seğirdi. “Sen dövmek istiyorsan, ben onları bir odaya çekerim.”

Zümrüt gözlerinin içine kadar gülümsedi. “Kaskım da çatlamış ama geliyorum.”

Geride Ali ile Gülru kalmıştı. “Elin kötü görünüyor.”

“Geçer.” Evin yoluna düşen Ali’nin peşinden yürüdü. “Bakayım.” Yürürken Ali’nin elini tutup kaldırdı. Birkaç çizik vardı ama bazıları derin gibiydi. Yanlarından geçtikleri insanlara göre el ele yürüyor görüntüsü çiziyorlardı. Bunu umursamıyorlardı. “Pansuman yapalım.”

Ali elini çekti. “Gerek yok.”

“İnatlaşma!”

Ali sesini çıkarmadı. Evin önüne geldiklerinde Tekin ile Sinan hâlâ gelmemişti. Eve çıkan Gülru ilk yardım çantasını alıp geri indi. Ellerini yıkamış, kurutan Ali ile göz göze geldi. “Mikrop kapmasın, bir merhem olsun süreyim mahallenin Yanık Ali’si.”

Ali bir şey demedi, küçük ofisine doğru ilerleyince Gülru da onu takip etti. Karşılıklı duran sandalyelerden birine oturdu. Gülru çantayı masaya açıp gerekli tıbbi malzemeleri çıkartıp, karşısına geçip oturdu. “Uzat bakalım.”

Eli yıkanınca eklem kemiklerindeki çizikler meydana çıkmıştı. “Acıyabilir,” dedikten sonra saf alkolü Ali’nin eline döktü. Adamda herhangi bir değişiklik olmayınca başını kaldırıp baktı. “Acıdı, yiğitliğe gerek yok.”

Ali’nin suratında ufacık bir gülümseme belirdi. Elini ters çevirdi. Orta parmağındaki uzun kesik izini gösterdi. “On dokuz yaşında tüm parmağımı kestim. Acımişti.” Diğer elinin içini açtı. Elinin ayasında üç santim boyunda dikiş izi vardı. “Yirmi beş yaşında aracın içinden çekerken bir yere takıldı, derin bir kesikti, o da acıdı.” İki elini birden altüst çevirdi. “Göremediğin pek çok kesiğim var, hepsi de acıdı ama bu acımadı.”

Ali’nin ne demek istediğini anlayacak kadar zeki bir kadındı. Başını sallamakla yetinip işine geri döndü. Parmak uçlarıyla sürdüğü son kremle işi bitiyordu. Ali orada can vermeden, Gülru elini çekerse...

“Abla...”

Gülru kapıya bakıp işine döndü. “Efendim?”

“Ne yapıyorsun?”

Ali elini çekmek istediye de parmaklarından tuttu Gülru. “Ali abinin eline müdahale ediyorum.”

“Ne oldu ki?”

Gülru eşyalarını toplarken özet geçti. Sinan olayı kaçırdığına hayıflanırken söylenerek uzaklaştı. “Bizim sahil işi yalan oldu. Gidip yemek yapayım, çocukları da çağırayım. Kolay gibi görünse de hepsi annesiz babasız. Korktuklarına bahse girerim, destek olsam iyi olur.”

“Haklısın, henüz hepsi çocuk.”

Gülru eline bakan adama gülümsedi. “Sen de gelir misin?”

Gözlerini aniden kaldırıp, kara gözlerle buluştu. “Gelmeli miyim?”

“Sen bu çocukların abisi olmuşsun, gelmelisin.”

Niyet belli, amaç baki... Başını salladı. “Gelirim.” Bu

kadardı. Mahalleden biriydi Ali onun için, yeri yurdu baki.

Bir saat içinde ne yapılırsa Gülru da geniş sofralarını öyle donatmıştı. Kocaman bir tencere çorba, bir tencere tavuk dîmiş, en büyük tenceresine pilav, buzlukta bulduğu kıymayla bir kazan da kıymalı patatesi afiyetle yemişlerdi. Yemek boyunca o yaşanan on beş dakikanın kritiği yapılmış, yanlarında olmayan diğer genç kızlar ve beyler öfkeyle oturup kalkmışlardı.

Bir ara Ekrem, Ali ve Ömer'i balkonda konuşurken görmüştü Gülru. Ali'nin de Ekrem'in de birer komşudan fazla oluşları Gülru'yu etkiliyordu. Bundan sonraki izlenecek güvenli yolu konuşuyor olduklarına emindi. Ki kimse yanlarına gitmiyordu.

Gençler Gülru'ya teşekkür edip birer birer evden ayrıldıklarında Ali ile Ekrem kalmıştı. Aslında Ali'yi o evde kimse tutamazdı ama Sinan'ı evin erkeği sayarak oturuyordu. Bir sakinlik çökünce Zümrüt ayağa kalktı. "Madem öyle, birer kahve içeriz, ben yaparım." Mutfığa yürürken Sinan yanından geçip ablasının yanına oturdu. Kolunu ablasının omuzlarına atıp başını Gülru'nun omzuna yasladı. "Abla yarın sonuçlar açıklanıyor, dua edelim, puanım buraya yetsin. Hiç gidesim yok."

"Öyle düşünme," dedi Gülru. "Belki başka bir yerde daha mutlu olacaksın. Okulunu daha çok seveceksin. Hem ben de burada kalmayacağım ki."

Ali'nin Sinan üzerinde olan bakışları Gülru'nun üzerine kayarken büyümüştü. "Neden?" dedi aceleyle farkında olmadan. Kardeşinin kolları arasından çıkıp arkasına yaslanan Gülru tebessüm etti. "Yakında TUS sınavım var, branş alacağım. Kim bilir nereye giderim."

"Öyle..." dedi Ekrem. Doğuda görev yaptığı zamanlar gelmişti aklına. Nasıl da özlemişti Kuzguncuk'u, her iznini iple çekmişti. "Doğuda görev yaparken aklım fikrim buradaydı.

Zor oluyor ama sen buralı değilsin. Bizim burada doğup büyüdüğümüz düşünülürse...”

Ali sıkıntısını belli etmemek için balkondan gençlerin ışıkları yanan pencerelerine bakıyordu. Hangi dilde olursa olsun, gidecekti. Harfler yer değiştirse de anlam değişmeyecekti. Gidecekti.

“Evet, doğmadım, büyümedim ama burayı çok sevdim. Gitmek istemesem de elden gelen bir şey yok. Kaderde varsa, bir gün yine yolum düşer yoksa bir daha gelemem.”

“Of abla ya... Sağ ol, sıkıntım ikiye çıktı. Yerleşik meslek seçip ben buraya yerleşeceğim.”

“Olur, seni görme bahanesiyle gelirim.” Kardeşinin saçlarını karıştırdı. Zümrüt elinde beş kahveyle balkona çıkınca Sinan ayağa kalktı. “Ben içmeyeceğim, odama gidip yarın belirlenecek kaderime biraz daha gözyaşı dökeyim.” Sinan balkonu terk ederken dört çift göz onu izledi.

“Hâlâ ergen,” dedi Zümrüt, kahveleri dağıtıp Gülru’nun yanına otururken.

“Ablasının gideceğini öğrenince tercihlerinde değişiklik yapacak sanırım.”

“Nereye gidiyor ablası?” dedi Zümrüt.

Kahvesini yudumlayan Gülru, “TUS,” dedi. Zümrüt aylır gibi başını salladı. “Bizim gibilerin sonu bu, gez dur diyor diyor.”

“Sen de mi gideceksin?” dedi Ekrem.

“İki senem var. Sonrasına bakacağız. Belki evet, belki hayır. Özelde bir iş bulursam gitmem, bulamazsam giderim.”

“Ne yaptınız çocukları, aileleri ne dedi?” diye soran Gülru’ya Zümrüt cevap verdi. “Onlara aileye demeye bin şahit lazım. O çocukların nasıl o hâle geldiğine şaşmamak gerek.”

“Onlardan o kadar çok var ki...” dedi Ekrem. “Bir daha cesaret edeceklerini sanmıyorum ama yine de bir gerçek var;

bunlar çocuk, önünü ardını düşünmüyorlar. İkisi on dokuz, biri yirmi yaşında olsa da çocuklar. Cahil cesur olurmuş, kafaları böyle işliyor. Çocuklara bir şey yapmamaları için ne yaparız bilmiyorum. Kötülük yapmak isteyen bir şekilde mutlaka yapıyor. Umalım ki akıllarını başlarına almış olsunlar.”

Tıp fakültesi tutturana puana bakan gözler sevinçle açılmıştı. Bilgisayarın başından kalkıp çığlık attı Gülru. “Biliyordum! Biliyordum!” Kollarını Sinan’ın boynuna doladı. Sinan bir sınava girip çıkmıştı ama gerisine hiç bakmamış, Konya’da kaçır gibi çıkıp İstanbul sularında yüzmüştü. Puanına bakarken şok olmuştu. “Ben neymişim,” deyip ayıldı. Kolları iki yana açıldı, ayağa fırlayıp ablasını kucakladı. “Abla,” diyor başka bir şey diyemiyordu.

Kendini Sinan’ın kollarından çekip aldı. “Babamı arıyorum.” Telefonunu avuçlayıp salonun ortasında dönmeye başladı. Açılan telefona, “Baba!” diye bağırdığında adamın Konya’da rengi atmıştı. Cılız bir sesle, “Kızım?” diyebilirdi Şahin Bey.

“Baba, Sinan çok yüksek puan almış. İsterse doktor bile olacak kadar çok.”

Telefonun ucundaki adam bir soluk verip gülümsedi. “Yüreğime indirecektin. Nerede o sıpa!?”

“Burada.” Telefonu kardeşine uzattı Gülru. Sinan koltukları kabarmış hâlde telefonu alıp, “Baba, kazandım!” dedi.

“Aferin oğlum, hayırlı uğurlu olsun. Anneni de ara, ben Adana’dayım. Bu haberi bekliyordu.”

“Sağ ol baba, hemen arıyorum.”

Telefonu kapatan kardeşinin üzerine atladı Gülru. “Canım kardeşim.” Ablasının sevinci geçmek gitmek bilmiyordu. Sinan da kocaman sırıtıyor, kazandığına inanamıyordu.

“Annemi arayayımı ben.” Gülru kardeşini serbest bıraktı. “Ara hadi, kutlama planı yapacağım.”

Sinan annesini aradı, aşağı indi, Ali ile paylaştı. Gülru plan üzerine plan yaparken, Ali ondan önce tezgâhı kurmuştu. Gülru'ya uymaktan başka çare kalmayacaktı.

9. Bölüm

Son maşayı da saçından çekip derin soluk bıraktı. “Ne zordu,” diyerek maşayı fişten çekti. Ellerini saçlarına daldırıp havalandırdı. Yarım saat önce Sinan’ın gelip, “Abla, Ali abi organize etti, kızlar ve çocuklar da geliyor. Arkadaşının sakın bir kafesi varmış,” dediğinden bu yana süsleniyordu. Çektiği mavi far ve simsiyah göz kalemiyle olmuştu afet. Mavi dar kesim, dizlerinin altında biten V yaka, fakir kol elbisesini çekiştirdi. “Fazla mı dar oldu?”

Hayatı sorgulayan cerrahi asistanı Zümrüt standart deri taytının üzerine hardal sarısı şık bir bluz giymiş, saçlarını at-kuyruğu yapmıştı. “Fıstık gibi oldun. Ben?”

“Asi ve güzel!” dedi Gülru.

Dudağının kenarıyla sırttı Zümrüt. “Gülo, sana bir şey diyeyim mi?”

Kıvr kıvr saçlarını geriye atan Gülru, “Hı... De,” dedi.

“Ekrem’e koşmak istiyorum.”

Elleri saçlarında kalan Gülru arkadaşına ağır çekimde döndü. İlk şoku atlatınca gülümsedi. “Hadi canım. Gerçi boş

adam, yakışıyor sunuz da. Tamamı koş ama o ne düşünüyor bu konuda?"

Omuz silkti Zümrüt. "Göreceğiz."

Küçük bir çanta seçip içini doldurmaya başlayan Gülru alttan sırttı. "İstiyorum, alacağımı diyorsun."

Zümrüt bir şey diyemeden kapı tıklanıp açıldı. "Hazır mıyız?" Sinan'ın ablasını gören gözleri kocaman açıldı. "Abla..."

Gülru tam tur dönerek kendini kardeşine gösterdi. "Nasılm?"

Sinan gözlerini kırpıştırıp baştan ayağa ablasını süzdü. "Kavga çıkmadan eve gelir miyiz?"

"Neden kavga çıksın?"

"Grupta senden daha güzeli olmayacak. Başımı belaya sokmazsın, değil mi?"

Kapıda dikilen Sinan kafasına yastık yiyecekken kaçtı. "Ben neciyim Sinan?" dedi Zümrüt. "Başı belaya girermiş... Büyümüş de hava yapıyor velet."

Sinan'ın şen kahkahası salondan odaya geliyordu. "Aman ya, bir abilik yaptırmadınız." Kafasını kapıdan uzattı, odaya tekrar girdi. Gülümseyen ablasına yaklaştı. "İyi ki ablamsın."

Gülru kardeşine sarıldı sıkıca, sonra geri çekildi. "Babam iyi ki annenle evlenmiş, iyi ki benim kardeşim olmuşsun." Duygulanın Gülru'nun gözleri dolmuştu.

"Bu kadar duygusallık yeter. Hadi, yürüyün." Zümrüt bu şekilde konuşsa da o da duygulanmış, abisini özlemişti. "Ben de bir abimi arayayım." Telefonunu ararken arkasından gelen kıkırtılara o da gülümsedi.

Güneş batmaya yüz tutmuştu. Kapıya çıktıklarında herkesi kapının önünde bulmuşlardı ve hepsi son derece şıktı ama bir Gülru kadar değillerdi. O bugün abla olmanın hakkını sonuna kadar kullanıyordu. Siyah topukları Arnavut kaldırımına taşına değdiğinde övgü üzerine övgü alarak gülümsüyordu.

"Hayallerimin kadını, bir kadın en fazla ne kadar idol

olabilir?” diyen Seda’ya cevabı Timur verdi. “Alabildiğine -

İttat ortada asılı kalıp, tüm gençlerin susmasına neden oldu. Zümrüt yüzünü buruşturup etrafına bakındı, Ekrem’i arıyordu gözleri. “Motorumla yolculuk yapmak isteyen?” dedi. İrmak can havliyle öne çıktı. “Ben, ben, ben!”

“Tamam bebek, sen benimlesin. Kalanımız nasıl gidiyor?”

Pamir tamirhanenin içine doğru bakındı. “Ekrem komiserim içeride, üç araba, bir de motor yeter sanırım.”

Ekrem’in içeride olduğunu duyunca gözleri parlayan Zümrüt, “Hadi o zaman, çağırın gelsinler,” dedi.

“Ali abi!” diye bağırdı Kuzey.

Elindeki anahtarı evirip çeviren Ali kapıda göründü. Koyu mavi, daha çok laciverte çalan, jilet gibi gömleği bedenine oturmıştu. Siyah kotuna hiç diyecek yoktu, ayakkabısı bile yürek yakacak kadar şıktı. Saçları özenle taranmış, yine farklı bir Ali bakıyordu Gülru’ya. Ali de ona bakıyor, baktıkça da kalp atışları hız sınırını aşıyordu.

“Ali abi... Yakıyorsun,” diyen Gözde pek çoğunun iç sesini dile getirmişti, en çok da Gülru’nun. Zümrüt yanına yaklaşan Ekrem’e gülümsedi. “Hocam, ne kadar şıksınız.”

“Teşekkür ederim komiserim.” Nahif kızı oynayan Zümrüt istediğini elde edecek kadar sevimliydi. “Siz de çok hoş görünüyorsunuz.”

Fısıldaşan Ekrem ve Zümrüt’e gülümseyip Ali’ye yaklaştı Gülru. “Nasıl ve nereye gidiyoruz?”

Ali etrafını saran gençlere bakıp Gülru’ya döndü. “Senin arabayla üç arabayız, bence sığarız. Kadıköy’e geçeceğiz.” Elindeki anahtarı Gülru’ya uzattı. Anahtara sadece o bakmıyordu, herkesin bakışı anahtarda toplanmıştı. Bakışlarını adamın elinden yüzüne kaldırdı. “Bu ne?”

“Ben senin arabayı kullanacağım, sen benimkini.”

“Ooo...” Sesleri sokağı sardı. Gülru’nun gözleri büyüdü,

Ali'nin eğlenen bakışlarına takıldı. Timur'un suratı düştü, keyfi kaçtı.

“Neden?” diyebildi Gülru.

“Çok basit, Vosvos kullanmak istiyorum. Yok mu izin?”

Nefesini salan kadın, rahatlayıp gevşedi. Bu kadar insanın içinde ne düşünecekleri endişesi kaybolmuştu. Gülümsedi, anahtarı aldı. “Kıymetli arabayı başkasına vermediğin şehir efsanesi miydi?”

“Hayır, demek ki sen bambaşkasın.”

“Ooo...” sesleri bir kez daha sokağı sararken Ali arkasını dönerek kepenklerini indirmeye başladı. Gülru elinde anahtar, tüm o seslerin ortasında gerçekten de bambaşka biri gibi hissetmişti. Kardeşinin yüzüne nasıl bakacağını düşünüyordu. Ne diyeceğini ne yapacağını bilmediği bir yer varsa, orası tam olduğu yerdi. Gülümseyerek anahtarı sıkıp arkasını dönerken vurdumduymaz davranmaya çalıştı. Sinan ona bakmıyor, hatta ilgilenmiyordu bile. Ali'nin aracının kapısını açıp girdi. Şu yaşında kullanacağı en lüks araba buydu. Kendi küçük Vosvos'uyla kıyaslanınca fazla lükstü ama Vosvos bir aşkı. Kızların tıklım tıklış doldurduğu aracın içinde arkaya baktı. Yerlerinde duramayan gençler kıkırdıyor, eğlenecekleri anı konuşuyorlardı. Gülümseyerek önüne döndüğünde açık kapısından Ali ona bakıyordu. Gözlerini kısarak baktı genç adama, kendini düşürdüğü durumun bir izahı olacaktı. Elini uzatan adama çantasından anahtarı alıp uzattı. “Geldiğimden beridir bir anahtar değiş tokuşu içerisindeyiz.” Sitemli sesini umursamadı Ali. Parmaklarının ucunda tuttuğu anahtardan Gülru'ya döndü. “Biri olsun kalbini açsaydı, iyiydi.”

“Ali!” dedi ama geç kalmıştı. Kızlar gazı almış, coşma nidaları atıyordu. Gülru'nun yanında oturan Seda, “Ali abi, ne oldu sana? İnanamıyorum siz...” diye tepki verdi.

“Seda sus! Yok öyle bir şey!” Seda susarken arkadaki kızlar da sessizleşti. Gülru, Ali'ye döndü. “Canımı sıkıyorsun, arabayı geçtiğim tüm konteynerlere sürtebilirim.”

Ali'nin dudağının ucu havalandı. Aracın kapısını kapattı ama açık pencereden içeri ses tam olarak girmişti. "Sana bir şey olmasın."

Gülru'nun ağzı bir karış açık kalırken arabada olan Seda, Eda, Kumru, Defne ve Gözde'den çıt çıkmadı. Boğazını temizleyip kıpırdayan Seda'nın dudakları hareket etmişti ki, "Sus Seda!" diyen Gülru'nun sert çıkışıyla kızlar yerine sindi.

Öndeki Vosvos'u takip etmiş, en nihayetinde de Kadıköy'de nezih bir kafeye gelmişlerdi. Araçlar park edilip kendilerine ayrılan uzun masaya oturdular. Ruhu okşayan slow, yabancı bir parça ortamı daha sıcak hâle getiriyordu. Ali'nin neşesinden nasibini alıyorlar, uzun ama uzun bir süredir de onu böylesi şen görmeyen insanlar durumu pek tabii anlıyorlardı ama kimse ağzını açmıyordu, Sinan da dâhil.

Nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde bir yanında Sinan, diğer yanında da Ali oturuyordu. Karşısında Ekrem ile Zümrüt, onların yanında çocuklar, kendi sırasında da kızlar yerleşmişti. Timur masanın en ucuna yerleşmişti.

"Mükemmel bir sorunum var arkadaşlar," dedi Sinan. Etrafındakilerin ilgisini üzerine toplamıştı, ablası da kaşları havada bakıyordu ona. "Ne gibi?" dedi Gülru.

Arkasına yaslanan Sinan sıkıntıyla ensesini tutup bıraktı. "Ben ne okuyacağım?"

Gülru içten gelen küçük kahkahasıyla başını sağa sola salladı. "Burada her meslektan öğrenci var neredeyse, onlara sor bakalım. Hatta Timur hem mühendislik hem de hukuk okuyor."

Timur başını sevimlice sağa ve sola yatırıp düşündü. "Mühendis olmamı babam istemişti. Hayalim hukuktu, okuyorum."

Ali'nin aklına babası düştü. Ne çok istemişti Şemsi Bey oğlu okusun, diplomalı meslek sahibi olsun. Ali istememişti. Bazı insanlar okumak için doğmuyordu, Ali de onlardan biriydi. Başı bir an düştü, önündeki boş tabağa bakmaya başladı.

“Ben ablan gibi doktor olmak istersin diye düşünüyordum.” dedi Ekrem.

“Bir aileye bir doktor yeterli abi,” dedi Sinan.

Masada bir meslek konuşması alıp başını giderken yemekler gelmişti. Her şey çok güzeldi, Gülru yanındaki adama doğru eğilince bir şey diyeceğini anlayan Ali başını uzatmıştı. “Hesabı ben ödeyeceğim, fikir senindi, hesap benim.”

Ali de onun kulağına doğru eğildi. “Burada senin paran geçmiyormuş.” Doğrulup yemeğine odaklandı. Gülru vazgeçmedi. “Türk lirasının geçmeyeceği bir ülkede olsak bile cebimde oraya ait para olurdu. Ben ödeyeceğim.”

“Afiyet olsun,” diyen adama bakıp gözlerini devirdi. Bir kez daha yaklaştı. “Ben söylersem ergenlik edecek, seni dinler. Sinan’a söyler misin hukuk seçsin, savcı olursa güzel olmaz mıydı?”

“Mantıklı bulduğum için bir fikir sahibi ederim. Bence de güzel olur, zaten istediği bir meslek yok. İçine sinerse artık, zorlamamı beklemiyorsun ya?”

Başını sağa sola salladığında bukleleri ahenkle dans etti kadının. “Yok, hayır, sadece bir fikir. Konuşursan sevinirim.” Gülru konuşsa da Ali onun saçlarına bakıyordu. Değişik bir hava vermişti bukleler. “Saçların çok güzel olmuş.”

Adamın fısıltısıyla çatalı elinde kaldı. Dönemedi, dönüp ne diyecekti, ya içindeki hoş duygu gözlerinden okunursa... Bunu göze alamadı. “Teşekkür ederim.” Yemeğine başlayıp aralarındaki muhabbeti sonlandırdı.

Yemekten sonra kafenin sahibi olan kadın da masalarına gelmişti. Şık mı şık, alımlı mı alımlı, güzeller güzeli bir sarışın gülümseyerek yaklaşıp Ali’nin omuzlarına iki elini bırakmıştı. Tatlılarını tüketen gençlerin bakışları Ali’nin omuzundaki ellere ve sarışın kadının güzelliğine bakıyordu. Gülru da başını kaldırmış, hemen arkasındaki kadına kaşları havada bakıyordu.

"Herkesse afiyet olsun," dedi kadın. Başını eğip Ali'ye baktı. Kıp güldü. "Nasılsın Ali?"

Ali elini kadının elinin üzerine bırakıp sıktı ve bıraktı. "Gördüğün gibi, sen yine her zamanki gibisin."

"Seni her zaman iyi görüyorum, yine formundasın."

Zümrüt ağzı bir karış açık bir şekilde kadına bakıyordu çünkü kadın efsane güzeldi. Ali ile olan samimiyeti zaten göz dolduruyordu. Arkadaşına göz attığında önüne döndüğünü çatalının ucuyla oynadığını görünce gizlice sırıttı. "Ekrem bu kim?"

"Ali'nin arkadaşı, benim de arkadaşım."

Zümrüt'ün gözleri kocaman açıldı, Ekrem'e döndü. "Bir erkeğin böyle arkadaşı olmamalı. Bu nasıl arkadaş?" Ekrem çayından içerken sırıttı ve soruyu cevapsız bıraktı.

"Sizi tanıştırayım, arkadaşım ve buranın sahibi Asuman." Asuman güzel gülüşüyle masanın etrafını saranları selamladı. "Otursana," dedi Ali. Asuman ikiletmeden masanın karşısına geçip Zümrüt'ün yanında açılan yere oturdu.

"Naber kız?" dedi Ekrem.

"İyidir paşam, senden naber?"

Zümrüt'ün gözleri kısıldı. Kimdi bu sarışın el bombası? Kadına dönerek gülümseyip elini uzattı. "Merhaba, Zümrüt?"

Asuman neşeyle sıktı eli. "Adın gözlerine ne kadar uygun. Çok güzel gözlerin var," dedi denizleri kiskandıran mavilikteki gözlerini geri plana atarak. "Teşekkür ederim, sizin de öyle."

Gülru kadına kaçamak bakışlar atıyor, tatlısını tırtıklamakla uğraşıyordu. Asuman'la göz göze gelince zoraki gülümsemi. "Merhaba, Gülru."

"Bu gece kafem güzel kadınlarla dolu." Gençlere eğilip baktı sevimlilikle. "Hanımlar, hepiniz çok güzelsiniz ve beyler, keşke bir on yaş büyük olsaydınız." Esprisi üzerine küçük gülüşmeler oluşurken Gülru'nun dudakları bile kıvrılmamıştı.

"Timur bir on yaş kadar büyük." Ali gülümseyerek Ti-

mur'u işaret edince, genç adam masanın bir ucundan kendine bakan sarışın güzele gülümsedi. "Merhaba."

Asuman genç adama genişçe gülümsedi. "Bu gece şansım açık o zaman. Merhaba Timur."

"O şans bana ait olmalı," dedi Timur.

"Pardon," dedi Seda. "Nereden arkadaşsınız? Abilerimin bu kadar güzel bir arkadaşı olduğunu bilmiyorduk da."

"Okuldan," dedi Ali.

"Lise mi?" dedi Gözde.

"Hayır, hukuk fakültesi birinci sınıftan," diyen Ali, gençlerin, Sinan'ın bile bilmediği gerçeği dilinden çıkardı.

"Nasıl?" diyen Kuzey, öne eğilmişti. "Abi sen..."

"Bilmiyorlar mıydı?" dedi Asuman. Masada oluşan sessizlik ona cevaptı aslında. "Biz Ali ile hukuk fakültesi birinci sınıftan terkiz. Ben artık dondurmayı bıraktım ama Ali hâlâ her sene donduruyor."

"Hukuk fakültesi son sınıf öğrencisi olarak sorabilir miyim neden bıraktınız?" dedi Timur.

"Hayallerimiz başkaydı," dedi Asuman. Arkasına yaslanırken hiç de pişman görünmüyordu. "Görüyorsunuz ya, sevdiğim işi yapıyorum. Bu cesaretimi de Ali'ye borçluyum."

"Abartma," dedi Ali.

"Hayalimi sorguluyorum şu anda," dedi Sinan. Gülru yerinde dimdik oldu, kardeşine dönerek gözlerini kocaman açtı. "Sakin! Sakin ol Sinan."

Genç adam elini alnına vurdu. "Dur abla, hayalim var mı diye bakıyorum."

Gülru dirseğiyle Ali'yi dürttü. Ali anlayıp öne eğildi. "Benim bir fikrim var Sinan."

Ali'ye olan hayranlığıyla yan döndü Sinan. "De abim, de."

"Hukuk şahane bir dal, sende savcı havası alıyorum."

Gülru kardeşinin gözlerine bakıyordu. Onun düşünen,

düşündükçe değişen suratını analiz ediyordu. Yüregi ağzında, bir şeyler söylemesini bekliyordu.

“Savcı. Ben. Olabilir aslında. Düşüneyim abi.”

Gülru soluğunu bırakıp arkasına yaslandı. “Ben de sevdim bu fikri. Düşün bakalım.”

“Evet, ısınmak, sevmek önemli,” dedi Asuman. “İnsanların sevdiği işi yapması taraftarıyım. Çünkü insanlar ancak sevdikleri işte verimli olabilirler.”

“Ne çok biliyor.” Gülru ağzı içinde homurdanırken Ali onu duydu. “Bir şey mi dedin?” Gülru başını kaldırıp Ali’ye baktı. “Ne kadar da güzel bir arkadaşın var diyordum.”

“Ya öyledir, canım arkadaşım.” Gülru’nun kısılan gözlerini görse de Asuman’a döndü. Asuman, Ali’ye göz kırpmıştı. “Sazı getireyim mi?”

“Hadi getir, Defne de burada hazır. Sesine bayılacaksın.”

Asuman zarafetiyle göz doldurarak yerinden kalktı. Kadının bastığı zemin titriyordu, Gülru’nun anladığı kadarıyla da bekârdı. Bu kadar hoş ve alımlı bir kadının hem bekâr hem de Ali’nin arkadaşı olması düşüncesi... İkisini birbirine bağdaştıramıyordu. Çünkü kadının her hâli hayran olunası derecedeydi. İlk kez başını kaldırıp kafeyi inceledi. Tepelerindeki ışıktandırmadan, masaların şıklığına, ortamın elitliğine baktı. Başarılıydı ve zevkli. Sahneye gidişini, küçük alanda çalışanlarına bir şeyler söylemesini izledi. Bakışlarını çekerken Zümrüt ile göz göze geldiğinde onun da aynı şeyleri düşündüğünü fark etti.

Saz ortaya çıkarken Ali ile Defne yerlerinden kalktı. “İlk kez böyle bir yerde söyleyeceğim, heyecan yaptım,” dedi Defne.

“Döktür kızım, kulağımızın pası gitsin. Şenlenelim,” dedi Irmak.

Konuklar da sahneye dönmüştü. Birden herkes sahneye döndü çünkü sazın bir teli ahenkle tınladı. Birkaç ayar yaptık-

tan sonra insanın içini titreten teller kafenin içini doldurdu. Asuman gelip Gülru'nun yanına, Ali'nin yerine oturdu. "Buradan izleyeyim. Uzun bir süre oldu Ali'yi dinlemeyeli."

Gülru hafifçe gülümsemenin dışında herhangi bir tepki vermedi. Defne'nin sesi duyuldu, Asuman'ın kaşları havalandı. "Aman Allah'ım... Bu nasıl güzel ses!" *Gelmiş Bahar* türküsünü okuyordu Defne, insanın kalbine vura vura. Ali'nin sazına mı keyiflenseler, Defne'nin yorumuna mı bilemedikleri anlarda biten türkü ve vurulan son telle kafenin içindeki tüm müşterilerden alkış aldılar. Masaya geri döndüklerinde Defne ağzı kulağında, Ali umursamaz bir keyifle oturdu.

Asuman yerini Ali'ye devretti. Hemen sonra da Defne'ye döndü. "Tebrik ederim, çok güzel bir sesin var. İş tekliflerine açık mısın?"

"Hayır," dedi Ali. "Evet," dedi Defne.

"Defne baban buna izin vermez," dedi Ali, önü ardı kesilmez, "Lütfen Ali abi, babamla konuşursun," diye süren uzunca bir sohbetin kaybedeni Ali oldu. Kafe boşalırken sahneyi talan eden gençler içinden geldiği gibi eğlenirken, Gülru onları keyifle izledi. Kollarını kendine sarmış olan Gülru, Ali'ye eğildi. "Çok eğlendiler, teşekkür ederim. Sinan bile keyiflendi, özünde durgun bir çocuktur."

"Fark ettim," dedi Ali. "Çok düşünüyor, çabuk dert ediniyor. Onun yaşında biri için... Yani büyümüş de dertleri derya olmuş gibi."

"Babama benziyor. Fiziği de tıpkı babam."

"Sana hiç benzemiyor, hiçbir yönden. Kardeşiz demesen kimse inanmaz."

Burukça gülümsedi Gülru. Gözlerinde mutlulukla hüznün aynı hareleri paylaşıyordu. "Ben anneme benziyorum. Bire bir, eksiksiz."

Hatırlattığı için kendine kızdı ama gülümsedi. "Annen bu kadar güzelse, baban ne şanslı adammış."

“Benimle flört etmeyi sevmeye başladığını düşüneneceğim.”

Gülümserken önüne döndü. “Sen buna flört diyorsan bir yerde eksikim var diyorum.”

Konuyu kapatmak isteyen Gülru. “Hesap.” dedi. “Ben ödeyeceğim.”

“Ödendi. Kendini boşuna yorma. Bir sonraki de senden olur, hesap kapanır.” Yerinden kalkan Ali, kafenin bir ucundaki Asuman’ı bulup o yöne doğru giderken Gülru başını sağa sola sallıyordu.

Şef garsonuna bir şeyler anlatan Asuman, Ali’yi görünce onu gönderdi. “Bu o değil mi?”

Ali, Gülru’ya baktı. Kendinden kaçan gözlerle Asuman’a döndü. “O!”

“Telefonda biraz bahsetmiştin, bu kadar güzel olduğumu söylememiştin. Hâlimden anlıyorum ki zorluyor seni.”

“Boşa kürek çekiyorum, çekmeye de devam edeceğim. Başı da yok, sonu da.”

Asuman yerinden kıpırdanıp gözlerini kıstı. “Neden böyle söylüyorsun, tüm gece yanında oturdu. Anlamıyorum.”

“Yanımda oturmasının bir önemi yok, normalde de üst katımda oturuyor. Ona ne kadar gidersem gideyim, bana bir adım bile gelmiyor. Kendi kendime yaşıyorum.”

“Başka birisi?”

“Yok, bir şeyler yaşamış, artık hayatında bir erkeğe yer yok. Çok bariz bir şekilde anlatıyor. Bir şeyler...En ufak bir şey hissetse anlardım. Kapı duvar bir kişiliği var.”

“Senin kadar acısını yaşamış olamaz ya?”

“Bunu bilemeyiz, belki daha kötüdür. Konuyu bilmiyorum.” Aklına Mine ve Gülru’nun ona yaptıkları gelince gülümserdi. “Neler olduğunu bilsen.”

Gözleri parlayan Asuman dikkatle dinledi Ali’yi. Gülru’nun Mine’ye yaptıkları ona o kadar komik gelmişti ki kah-

kaha attı. Arada durdu, Mine'ye saydı ama gülüşünden bir şey eksilmedi. "Bayıldım Ali. Bu nasıl bir güzel oyun. Mine cadısı göz çıkarayım derken kaş yapmış. O olmasa siz bu kadar yakınlaşamazdınız. Aranıza köprü kurmuş âdeta ama Gülru'nun duruşuna bayıldım. Herkesin aklına gelmez böyle bir şey. 'Git başımdan tanımam etmem,' de diyebilirdi. Dememiş."

"O da ayrı bir ironi. Ben de anlamadan iki kadının ortasında kaldım."

Asuman elini yumruk yaparak Ali'nin omuzuna vurdu. "Seni gidi hain, bu da senin işine geldi, itiraf et."

Ali yüzünü buruşturup sırttı. "Kimseye arama girin demedim. Ne düşünmemi bekliyorsun?"

"Her erkekte olan egodan sende de olduğunu biliyordum."

"Ego demeyelim de... İstedğin kadın tarafından bu şekilde sebepsizce sahip çıkılmak gururumu okşadı diyelim. Hem de Mine'ye karşı."

"Doğru. O kadın kendini matah bir şey sanıyor, sen kimseyi hayatına almadın diye hâlâ onu beklediğini düşünmüş olmalı. Gülru gelmese mahallede hava atardı. Korkum en sonunda seni ele geçirmesi."

Ali başını yana yatırıp ofladı. "Sen de mi Asuman?"

"Üzgünüm Ali, ben de. Tehlikeli bir kadın o. Senin onu sevmediğini, istemediğini anlamıyor. Şey gibi düşün, eski Yeşilçam filmlerinde kötü kadın bir şekilde istediğini alırdı ya, ona benzetiyorum bu durumu."

"Öyle bir şey olmayacak. Gülru gelmese bile olmazdı, şimdi düşüncesi bile imkânsız."

"E böyle nereye varacak? Diyorsan bir gün pes eder, görür beni, mümkün tabii ama bir kadının kalbiyle aklına girmek arasında uçurum var. Hangisinden atacaksın kendini?"

"İkisinin arasında idama mahkûm oldum. Sehpaye hangisi vurursa..."

Adamın zayıf sesine, öne düşen bakışlarına içi giden Asuman. "Ali sen âşıksın," dedi.

Başını sağa sola sallayan Ali soluğunu tazeledi. "Hiçbir şeyin önemi yok. O gidecek. Sınavına kadar burada, branş alıp başka yere gitmesi %99."

Elini Ali'nin koluna bırakıp sıvazladı Asuman. "Arkadaşım, bizim aşktan yüzümüz gülmeyecek mi... Hep bizden götürüyor bu aşk."

"Gelenin de gidenin de acısını yaşıyoruz."

Asuman'ın bakışları önüne düştü bu kez. Ali'nin kolundaki elini çekti. "Öyle..." Kadının hüznünü gören Ali konuyu kapattı. "Boş ver... Hem Ekrem'in keyfi yerinde." İki de Ekrem'e döndü. Zümrüt ile dip dibe fısıldaşıp duruyorlardı.

"Neyse ki birimizin aşk hayatı yolunda gidiyor," dedi Asuman.

Dakikalarca ne konuştuklarını, konuşurken de kadına ne anlattıysa kahkahalara boğduğunu, özellikle o son koluna dokunuşunu tek tek zihnine kaydetti Gülru. Burnu düşse eğilip almayacak bir kadına dönüşmesi onun suçu değildi. Yaşadıkları getirmişti Gülru'yu bu konuma. Artık çok güzel umursamıyor taklidi yapabiliyordu. Bir kez aldatılmış kadının güvenini yüz erkek kalkan yapsa toplayamazdı. Ruhunda açılan yaranın bandı bir erkek değildi. Saçını savurup gecenin serinliğiyle soluk aldı. Geldiği andaki keyfini kuşanarak gülümsedi. "Hadi kızlar. Bu fıstıkla İstanbul turu atacağız. Son ses müzik, sınırda bir hızla boş caddeler bizi bekliyor."

Irmak motorla gelmişti ama arabayla dönecekti. Zümrüt çoktan gitmişti. Kollarını havaya kaldırıp bağırdı. "Ablam, akalım gecelere. İşkembe çorbası içmeye gidelim mi?"

Kahkaha attı Gülru. "İçelim bebek."

Gözde yüzünü buruşturdu. "Ben mercimek alayım."

Seda ona omuz attı. "Zevksiz, sen de."

“Ali abi...” dedi Ömer içli içli. Onları dinleyen Ali’nin kısık gözleri kızlar üzerindeydi. “Efendim Ömer?”

“Kız kıza mı gidiyorlar? Bizi çağıran yok da.”

“Evet abla. ne oluyoruz?” Sinan bir adım öne çıkıp ablasına diklendi.

“Asıl sana ne oluyoruz? Kim durduracak beni?”

Sinan başını kaşıdı, onu kimse durduramazdı. Medet umarcasına Ali’ye bakıyordu. Ablasının, “Hadi kızlar, hadi,” sesiyle kimse bir şey yapamadan kızlar arabaya doluşmuştu. Tıklım tıklım bindiler ama sığdılar. Gülru gaza basıp onları geride bıraktı.

Yarım saat son ses müzikle caddeleri inleterek, aracın içinde dans edip avaz avaz sesleriyle eşlik ederek dolaştılar. Üsküdar’da ilk gördükleri işkembecinin önünde durdular. İçeri girip geniş bir masa seçtiler. Çorbalar beklenirken nasıl da eğlendiklerine dair konuşmalar devam ediyordu. Beş masanın üçü doluydu. Birini kızlar doldurmuştu, diğerlerinde başka müşteriler oturuyordu. Başını çeviren Gülru çaprazındaki masada kendilerini hiç de hoş olmayan şekilde süzen adamları fark edince ters bir bakışla önüne döndü.

“Asuman abla ne kadar güzel, tablo gibiydi. İnsanın baktıkça bakası geliyor,” dedi Eda.

“Ali abiyle yaşıt olduğunu düşünürsek, yaşını hiç göstermiyor. Ve... Yalnız bir kadın, bunu kendi beyan etti,” dedi İrmak.

“Bu dünyada güzellerin şansı yok bence,” dedi Defne. “Allah çirkin şansı versin sözüne inanıyorum.”

“Canım, adına mutluluk dediğimiz şey yüze mi bakıyor?” dedi Gözde.

“Doğru,” dedi Seda. “Dünyada yaşıyoruz, milyonlarca kadın mutsuz ve hepsi de güzel. Buna dense dense şans denir. Umarım bizi de bulur.”

“Şansınız çok olsun,” dedi Gülru. “Ciddi bir konu çünkü.”

Çorbalar gelince konuşma sona erdi. Yarın nasıl kalkacaklarını konuşsalar da ardına hemen çok eğlendik, bugün de eksik uyuruz diyorlardı. Yarım saatin sonunda çorbalar bitmiş, şen gülüşlerle masadan kalktılar. Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu. Tek tük araçlar geçiyor, sokak lambaları caddeleri aydınlatıyordu.

“Hiç bu saatte dışarıda olmamıştım. Çok iyi geldi, abla yine çıkar mıyız?” dedi Gözde.

“Çıkarız kuzum, hatta özel işkembe geceleri düzenleriz.”

Sevinç nidaları atan kızlar araçlara doğru giderken adımları havada kaldı. Lokantadaki adamı dönünce fark etti Gülru.

“İyi geceler hanımlar,” demişti adam.

“İyi geceler,” dedi Gülru, kendisi baş edebilirdi ama yanında beş tane genç kızın olması onu germişti. Adamın arkasında, iki adım ötesinde başka bir adam daha duruyor, pişkinlikle sırtıyordu.

“Abla gidelim,” dedi Seda kısık bir sesle.

Adam genç yakışıklıydı ama gülüşü hoş değildi. Cebinden bir kart çıkartıp bir adım atarak Gülru’ya yaklaştı. “Size telefon numaramı vermek isterim, sizin kadar hoş bir hanımla bir kahve içemez miyiz?”

Gülru hafifçe gülümseyip kartı aldı. “Sizin kadar hoş bir beyefendiyi geri çevirmek ne haddime. Elbette içebiliriz.”

Adamın yüzünde hatırı sayılır bir gülüş belirdi. “Beni çok mutlu edersiniz, görüşmek üzere o hâlde.”

“Mutlaka görüşeceğiz. Yarın sizi ararım, konuşuruz.”

“Bekliyor olacağım, iyi geceler.”

Arabaya binince kapıları kilitledi Gülru. Kızların sessiz ama sıkıntılı solukları arabanın içinde çınladı. “Korkmayın,” dedi Gülru, arabayı caddeye sokarken kendine baş selamı veren adam aynı şekilde karşılık verdi.

“Soğukkanlılık böyle bir şeymiş,” dedi Irmak. “Adamı arayacağına ben bile inandım.”

“O nasıl sükûnetti abla?” dedi Eda. “Yüreğim ağzıma geldi.”

Altında kuğu gibi süzülen arabanın keyfiyle arkasına yaslandı. “Alışın böyle şeylere, her kadının karşısına onlarca kez çıkacak bir durum. Ona *bas git* deseydim muhtemelen bunu kendine yediremeyip çirkinleşecekti. El freninin yanında duran kartı aldı, camı indirip attı. “Çok bekler.” Bir de kahkaha attı.

Yorulan, son olayla kabuklarına çekilen kızlar eve kadar ses çıkarmadı. Sokağa girdiklerinde Vosvos’un yanında Ömer ile Ali’yi buldular. Kim bilir ne zamandır bekliyorlardı.

“Seni arıyorum Eda, neden bakmıyorsun?” diye çıkıştı Ömer.

Telefonundan bihaberdi Eda. “Sessizdeydi Ömer, geldik işte ama az daha başımız belaya giriyordu.”

“Nasıl?” dedi Ali, aracı kapatıp devir teslim edecek olan Gülru’ya bakıyordu. Yanlarına gelen Gülru anahtarı uzattı. “Ne oldu?” diye sordu Ali.

“Neden, ne oldu ki?”

“Eda başınızın az daha belaya giriyor olduğunu söyledi.”

Göz devirdi Gülru. “Basit bir şeydi ama kızlar biraz tedirgin oldu, sorun yok.”

“Adamın biri arabaya binecekken bizi durdurdu. Ablama kartını verdi, kahve içmek istiyormuş ama ablam kartı alıp yarın ararım diyerek kolayca sıyırdık.”

Ömer elini yüzüne çarparken, “Eve gidin Eda,” dedi.

“Tamam, gidiyoruz Ömer. Terslenme bana hem, ne oluyoruz?”

Ömer arkasını dönerek evinin yolunu tutunca, Eda da omuz silkerek eve yürüdü. “Tavırlara bak ya!” diye söyleniyordu. “Her şey için teşekkür ederim abla, abi,” dedi dönerek. Diğer kızlar da teşekkür edip eve yürüdüler. Karanlık sokakta, bir sokak lambası altında baş başa kalan ikili birbirine bakıyor, söze kimin gireceği bekleniyordu.

“Demek kartı aldın?”

“Sana açıklama yapacak değilim. Aldım ve adamları benden şımdan attım. Nokta!”

“Güzel taktik ama...”

“Ama ne?” Sesi sert ama kısıktı. “Ama Ali, ama... Ama bana güvenmiyorsun. Bunu ne zaman yapacaksın diye bekliyordum. Bana göre tüm erkekler güvenilmez, sana göre de tüm kadınlar. Uyan artık.”

“Ne saçmalıyorsun sen!” Ses tonu en az Gülru kadar sert ve kısıktı. Bir adım atıp yaklaştı kadına. “Bu kanıya nasıl vardın?”

“Kartı aldığımı içerleniyorsun, iyi misin diye bile sormuyorsun. Ben de korkmuş olabilirdim. Senin aklındaki tek şey benim o kartı almış olmam.”

Tam olarak öyle düşünmemiştii Ali ama bunu nasıl anlatacak bilemiyordu. Kıskanmış olamaz mıydı? Basit bir sitem edemez miydi? Elini saçına daldırıp sıkıntıyla ensesini tutup bıraktı. “Kartın canı cehenneme, adamı aramayacağını biliyorum. Sana ne oldu?”

Kıvr kıvr saçlarına elini daldırıp geriye attı Gülru. “Bana ne mi oldu? Bak anlatayım! Ben aldatıldım. Evlilik hayali kurduğum adam gözümün içine baka baka beni asistanıyla aldatı. Gözlerimle gördüm ben onları, sarmaş dolaş, aklındaki tüm müstehcen hâllerıyla gördüm. Aptal gibi nöbetine yemek götürdüm ama onlar...” Sesinde bir çatlama oldu, durup soluk aldı. Ali’nin kısılan gözlerine bakıp bir adım daha yaklaştı. “Ben onu gördüm, ondan sonra tüm erkekleri öyle bildim. Bu gece... O kadınla köşelerde gülüşüp konuşurken ne hissettim biliyor musun?”

“O benim arkadaşım hem de on dört senedir.”

“Ben anlamam arkadaş! Sana karşı bir şey hissettiğimi falan düşünme! Ben o anlarda tüm erkekleri tekrar başa sardım. Bir daha aynı acıyı kaldıramam. Olamam. Olmaz. Ben senin

hayatımı tüketirim. Yıpratırım. Yok ederim seni. Kalbimin tüm kapıları kilitli, hiçbir anahtar uymayacak çünkü ben o eski kaysayar bu akıl, anlatamazsın. Anlamam! Kaç kurtar kendini, azıcık aklın varsa...”

Gözlerini sıkıca yuman Ali arkasını döndü. Gülru çantasında anahtar arıyordu ki bulup kapıyı açtı. Kapının kapanma sesi Ali'nin kalbinde çınladı. Bu kadın ya sonu olacaktı ya da sonsuzu. Ali tarafını seçmişti.

10. Bölüm

Üniversite tercihini yapan Sinan ile derin bir nefes bıraktı Gülru. İnsanlar Sinan'ın sahip olduğu puanı alabilmek için uğraşırlardı ama Sinan aldığı puanla ne yapacağını şaşırmıştı. Ali'nin onunla uzun uzun konuştuğunu biliyordu. Sinan anlatmıştı. Kendi istediği gibi konuya sadece hukuk bölümünden girmemişti. Birkaç meslek dalından konuşmuşlardı ve Sinan sonunda hukuk okumaya karar vermişti. Bunun için Ali'ye teşekkür etmek istese de bunu yapmıyordu. O gecenin üzerinden iki hafta geçmişti. Her tartışmanın sonunda olduğu gibi uzun süre birbirlerine bakmıyor, karşılaşmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bazen uzun uzun dalıp gidiyor, tüm ruhunda bir ağırlık hissediyordu. Altından kalkamadığı sancılı duygulardan nefret ediyor, silkelenmek için evde fazla durmuyordu. Hastaneye giderken sessizce kenardan sıvışıyor, sabah da aynı sessizlikte evine giriyordu. İzin günlerinde ya hiç çıkmıyor ya da havanın kararmasını bekliyordu. Ondan kaçıyor, kendinden de kaçıyor ve bunu öyle güzel yapıyordu ki kendi bile şaşkındı.

Başlarında olan başka bir dert ise Ömer ile Eda'nın pe-

şinde olan Can'dı. Birkaç gün önce ikisi de Can için mahkeme kararı çıkartmışlardı. Fakat aynı okulda olmalarına engel olmuyorlardı. Okulda taşkınlık yapmayacak kadar zeki olan Can, tüm pisliklerini okul dışında yapıyordu. Kızlardan duyduğuna göre Ali iki kez okula gençleri almaya gitmiş, Can'a uzaktan da olsa keskin bir *uzak dur* bakışları atmıştı. Son çare ailelere haber vermeyi düşünüyorlardı. O zaman ortalık yangın yerine dönecekti. Kızlar en iyisinin kalan tatil zamanlarını kendi memleketlerinde geçirmeyi uygun görmüşlerdi. Yarın hepsi gidiyordu. Beylerin bir kısmı geçen hafta dağılmıştı. Ömer, Eda'yı bekliyordu. Okulun açılmasına en az iki ay vardı. Can da ortadan kaybolurdu, en azından öyle umuyorlardı. Irmak, Gözde, Defne de bu sabah çıkmıştı yola. Biri gidince diğerlerinin canı kalmak istememişti. Sokak birden boşalmış gibi gelmişti Gülru'ya. Sinan da gidecekti. Aklında tüm bu düşüncelerle bilgisayar başında, açık kitaplarıyla TUS sınavı için ders çalışıyordu. Yaz bitecek, kış gelecekti. İçini saran karamsarlıktan onu şiddetli bir *güm* sesi çıkarttı. Yerinden zıpladı ama sonra sesin aşağıından geldiğini anladı. Yerine sakince oturdu, dakikalar geçti ama ses kesilmedi.

Ali Bey çalışıyordu anlaşılan. Sinan'ı aradı hemen, bu sesin ne zaman kesileceğini öğrenmek, kesilmiyorsa evden çıkmak istiyordu. "Efendim abla?" Telefonda çekiş sesi daha net geliyordu. "Sinan, bu ses ne?"

"Ali abim kaporta kaldırıyor. Abla bir gör, kaporta haşat olmuş."

"Ders çalışıyordum, dağıldım." Oflayan Gülru, "Ne zaman biter?" diye sordu. "Biraz sürer, yeni başladı." Telefonu kapatıp üzerini değiştirdi. Çantasını alıp usulca evden sıvıştı. Kardeşine mesaj atıp evde olmadığını söyledi. Kendini Kuzguncuk sokaklarına bıraktı. Hava kararıp sakinlik çökene kadar da eve gitmeyi düşünmüyordu.

Elindeki çekici bırakıp alnının terini silen Ali, Sinan'ın telefonu kapatıp yanına gelişiyle soluklandı. "Tekin bir ayran getir," diye seslendi. "Hemen abi." Tekin'den Sinan'a döndü. "Ne oldu?"

"Bir şey yok abi, ablam bu gürültü ne diye sordu. Ders çalışıyormuş, dağılmış." Gelen mesajı açtı Sinan. "Evden çıkıyormuş."

Aman ne güzel, umarım kazanamaz... Ali sinsice sınıttı. "Üzüldüm." Tekin'in getirdiği soğuk ayranı içtikten sonra işine devam etti. Saat dokuz gibi bıraktı, bundan sonrasını yarın hallederdi. Yorulmuş olduğu gerçeğiyle doğruldu. "Hadi evlerinize, ben kapatırım. Yorulduk."

Tekin de Sinan da on dakika içinde ayrılmıştı tamirhaneden. Üzerini değiştirmeyi bile düşünmeden kapatacaktı, eve gidip saatlerce duş alası vardı. Birkaç aleti yerine takarken arkasında bir kıpırtı hissetti. Dönüyordu ki karın boşluğunda yakıcı, nefes kesici bir acı hissetti. Acıyla inlerken döndü, Can sinsi gülüşüyle ona bakıyordu. Bedeninde olan bıçak aniden çekildi.

"Benimle uğraşırsan sonun bu olur Ali abiiii." Can bir kahkaha atıp geri çekildi. Ali şoka girmişçesine bakıyordu, eli bıçağın boşluk oluşturduğu tenine gitti. Yakıcı acıyla eğilir gibi oldu ama kendine gelmesi üç saniye kadar sürdü. "Sen ne yaptın çocuk?" diyebilirdi.

"Bu sana ders olsun, bir daha yoluma çıkarsan sonunu kendin hazırlarsın." Arkasını sakince dönen Can geldiği yavaşlıkta tamirhanenin geniş kapısından çıktı. Anahtarını kapağıya takan Gülru çıkan birini görünce başını çevirdi. Ali sandı önce, başını kapağıya çevirdi ama saniye farkıyla tekrar döndü. Onu gören Can yavaş adımlarına son verip koşunca Gülru dönerek gidene baktı. Bir şeyler tersti, bu kaçarcasına giden... Tamirhanenin verdiği ışıkla gördüğü yüz hafızasına hücum etti.

"Ali!" diye mırıldandı. "Sinan!" dedi ardından. Açık alan-

dan içeri koşar adımıla girdi. “Ali!” diye bağırdı. Geniş alanın en ucunda oturur vaziyette ona bakan Ali’yi gördü. Yanına giderken aceleci, korkak, binbir düşünce dolandı aklında. Siyah ve kirli zemine bıraktı dizlerini. “Ali. Ali iyi misin?” Ali’nin alnından boncuk boncuk terler iniyordu. Eli kan içinde yana düştüğünde Gülru kanı gördü. Siyah tişörtten görünmeyen kan elinde görünmüştü. “Ali...” derken doktor değıldi. Tüm ruhunu saran korkuyu iliklerinde hissetti. Çantasından telefonunu çıkarıp titreyen elleriyle hastaneyi aradı, ambulans dakikalar sonra gelmiş olacaktı ama Ali bayılmak üzereydi. Etrafına bakındı, yaraya basacak bir şeyler aradı. Küçük ofise koştu. Askıdan bir tişört alıp Ali’nin yanına çöktü. Tişörtü kaldırıp yaraya bastı. “Bayılma Ali, kendinde kal. Benimle konuş!”

Sesindeki üzüntü, telaş ve sözler Ali’yi gülümsetti. “Sen benimle konuşmuyorsun ki.”

Adamın dağılan, alnına düşen saçlarını geriye attı. “Tamam, şu an konuş ama bayılma. Diren.”

“Sonra yine mi konuşamayacaksın?”

“Yok! Yok, konuşacağım. Sinan nerede?” Gözleri dolmuştu, yüzü hiç olmadığı kadar acı içindeydi.

“Eve çıkmıştı. İyi ki çıkmış.” Alnındaki teri sildi Gülru. “Ali sakın bayılma! Ben haber vermeye gidiyorum.”

Kapıdan çıkar çıkmaz, “Sinan!” diye bağırdı. Eve giremezdi. “Ömer, Eda, Seda!” Sesi o kadar yüksekti ki açık pencerelerden ses tüm evlere girmişti.

“Abla!” dedi Sinan balkondan.

“Sinan çabuk gel. Hemen, Ali yaralandı.”

Sinan çoktan balkondan ayrılırken, Seda ve Eda duymuştu. Kapıdan ayakları yalın fırladılar. Gülru, Ali’nin yanına çöktü. “Ali!”

Ali bir kez kadının gözlerine bakıp göz kapaklarını kapattı. Başı düşerken yakaladı başını, tutup bağına bastı Gülru. “Ali, dayan!” Dolan gözleri yanaklarından indi. Kardeşinin

geldiğini görünce, “Sinan! Bezi bastır yaraya!” diye bağırdı.

Seda ve Eda elleri ağızlarına kapanmış, gözleri yaşlı bakarken ambulansın sesi sokakta acı acı inledi. Herkes cama çıktı. Gülru sedyeye alınan Ali ile ambulansa bindi. İlk müdahale için gözlerini sildi. Ambulans sokaktan ayrılırken haberin tüm Kuzguncuk’a yayılması sadece üç dakika sürmüştü.

Tunç karşıladı onları, sedyeye aldıkları Ali hızlıca ameliyata alınırken kapının ardında kaldı Gülru. Tunç omzunu sıktı. “Kim bu Gülru?”

“O...” dedi kapanan kapıya bakarak. “Ali.” Başka bir şey diyemedi.

“Tamam, merak etme Ali’yi. Kenan hoca geliyor şimdi.”

Kenan hoca hızla gelip geçti yanlarından. Gülru kendini plastik koltuğa bıraktı. Başını duvara yasladı, yüreğini sıkkan çok kuvvetli bir el vardı. Ne hissettiğini bile bilmiyordu. Tek bildiği canının çok fena yandığıydı.

“Abla!” Sinan’ın sesini duydu ilk, onun ardından Ekrem’i, Nimet Hanım’ı... “Oğlum!” diyordu kadın. Yürümeye dermanı kalmamıştı. Bacakları titriyordu, yürürken sallanıyordu. Gülru ayağa kalkıp kadının kolunu tutup oturmasına yardım etti. İki gözü iki çeşme deyiimiyle ağlıyordu kadın.

“İyi şimdi Nimet Anne, biraz sonra haber alırız.”

Kadın iki elini dizlerine vuruyordu ama sesi çıkmıyordu. “Ali’m... Kim kıydı oğluma?”

Ekrem, Gülru’yu kenara çekti. “Ne oldu?”

“Eve giriyordum, tamirhaneden birinin çıktığını gördüm.” Nefes alıp dolan gözlerini kuruladı. “Ali sandım önce ama kaçınca fark ettim. Can’dı. Eda’nın peşindeki serseri. İçeri girince Ali’yi yaralı buldum. Karın boşluğundan bıçaklamış.”

“Emin misin o olduğuna?”

“Eminim. Oydu.”

Ekrem başını sallayıp uzaklaştı, telefonuna sarılmıştı. Ekrem uzaklaşırken Ebru ile Nazan, onların ardından da sokağın

sakinleri akın etti. İki saat boyunca sancılı bekleyiş devam etti. İçeriden ne çıkan vardı ne giren. Sabrının sonuna gelen Gülru gidip Tunç'u buldu. Kartı yanında değildi, nöbetçi bile değildi. İçeriden haber alması için Tunç'u içeri sokuyordu ki kapı açıldı.

"Hocam?" diyerek atıldı Gülru. "Nasıl geçti? Ali nasıl?"

"Yakının mı Gülru?"

"Yakınım ama ailesi de burada?" Kenan hoca Gülru'nun gösterdiği, annesi olduğunu anladığı kadına döndü. "Oğlum nasıl doktor bey?"

"Şimdi iyi. Odaya alacaklar birazdan, korkulacak bir şey yok, merak etmeyin. Bıçak boşluğuna gelmiş, organlara zarar vermeden durmuş. Erken davranılmış, kan kaybetmemişti ama küçük bir takviye yaptık. Birkaç saate uyanmış olur. Geçmiş olsun."

Kenan hoca gidince Nimet Hanım rahatlamak adına da bir miktar ağladı. Ebru, Nazan, eşleri... Mahalleli... Ekrem, Sinan, köşede sessizce ağlayan Eda, onu teselli eden Seda ile Ömer rahatlamayla gevşediler ama yaşadıkları korkuyu bir süre unutamayacakları aşikârdı.

Ne olduğunu anlamadan Nimet Hanım, Gülru'nun eline sarıldı. "Ne yapıyorsun Nimet Anne?" Şaşkınlıkla elini kurtarmaya çalışıyordu Gülru. Kadını yanına oturdu mecburen. "Sen görmesen kim görecekti?" Hem ağlıyor hem de gülüyordu. "Kim bilir orada kaç saat kalacak, kanı akıp gidecekti. Sen kurtardın oğlumu." Gülru'nun elini tutup hıçkırıkları arasında yanağına bastı kadın. "Allah senden razı olsun kızım. Rabb'im ne istersen onu sana versin."

Elini çekemiyor, bulunduğu hâlden utanç duyuyordu. "Tamam Nimet Anne, ağlama bak, tansiyonun çıkacak."

"Anne!" dedi Nazan. "Hadi seni eve götüreyim. Bu gece bende kal, ablam kalır abimin yanında."

"Kimseye gerek yok, bu gece yanına refakatçi almazlar."

Ben doktor kimliğimle yanında kalırım. Hepiniz eve gidin," dedi Gülru.

"Doğru söylüyor," dedi Ekrem. "Hadi evlere. Ben de buradayım, Ali'ye bunu yapanı güneş doğmadan yakalamazsam Ekrem değilim." Eda, Seda ve Ömer'e döndü. "Sizi ekip otosu bırakacak. Ömer bu gece kızların evinde kal."

Kendilerini sorumlu hisseden kızlar başlarını eğmişlerdi. Ömer de onlardan aşağı değildi. "Tamam abi," dedi Ömer, fısıltı gibi bir sesle. Ekrem, Ömer'in ensesini tuttu. "Bir şey yok oğlum, bitti gitti, tamam."

Ömer daha çok utanarak dolan gözlerini sakladı. *Daha beteri de olabilirdi* düşüncesinin bile iç parçaladığını hissediyorlardı.

"Sinan da sizinle gelsin," dedi Gülru. Sinan ikiletmeden kabul etti. Hastane koridoru dakikalar içinde boşalınca kendini koltuğa bıraktı Gülru. Eteğinde Ali'nin kanını görünce gözleri tekrar doldu. Kurumuş kana dokundu, parmakları arasında ileri geri yaptı.

"Kim bu *sadece Ali?*" Yanına oturan Tunç'a bakmadı, kurumuş kanla ilgileniyordu. "Gelmekte gecikmiş biri."

Kollarını göğsünde bağlayan Tunç başını duvara yasladı. "Geç olsun da güç olmasın diye bir söz var, duymadın mı hiç?"

Gülru cevap veremedi. Vermek istemedi. Tunç onu anladığından üzerine gitmedi. Bazen sessizlik insanın pek çok şeyi konuşmasına yetecek bir çığlık gibiydi. Gülru da bunu yaşıyor, Tunç dinliyordu.

"Hastanedeyim, üzerimi değiştirdim, bu gece Ali'nin yanında kalacağım." Nöbette olan Zümrüt'e haber vermek için aramıştı. Kısaca özet geçmişti, Ali'nin yatırıldığı kapının önünde bekliyordu. "Yarın akşam çıkar çıkmaz gelece-

ğim.” dedi Zümrüt. Telefonu sessize alıp önlüğünün cebine bıraktı. Kanlı elbiselerini çıkartmış, dolabında olan doktor üniformasını giymişti. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Nazan ve Ebru yarım saatte bir mesaj atıyor, Gülru görmezse arıyorlardı. Annelerini zorla uyutmuşlardı. Ekrem saatlerdir ortada yoktu. Güneş doğmadan Can’ı bulmak için sokakları arşınladığını biliyordu Gülru. Kapı kolunu indirip girdi. Odanın kısılmış loş ışığında görünen adama bakıp kapıyı kapattı.

Hâlâ uyuyordu. Göğsüne kadar çekili örtüyü tutup düzeltti. Üzerinde giysi namına bir şey yoktu. Ona bakmamaya özen göstererek başucundaki sandalyeye oturdu. Yan profilden onu izlemeye başladı. Bir erkek için orantılı büyüklükte şekilli burununu, alnına dökülen siyah saçları, uzun kirpikleri -ki gerçekten de bir erkek için fazla uzundular- kemikli yüz hatları uzun uzun inceledi. Elini kaldırıp parmak uçlarıyla şakağına düşen saçlarını geriye itekledi. Narkozun etkisinde Ali derin bir uyku içindeydi. Yüzü normalin dışında gevşemiş, huzurluydu. Sanki bıçaklanıp ölümle burun buruna gelmemiş de yatağında huzurla uyuyor gibiydi.

Dirseğini yanında duran, metal, çekmeceli hastane komodinine yasladı. Yüzünü elinin içine bırakıp sırtını sandalyenin arkasına yasladı. Ali’yi izlerken, onunla ne yapacağını derin düşünceleri arasında uykuya daldı. Bir doktor olarak ayakta uyumaya o kadar alışık ki olduğu yer ona rahat bile gelmişti.

“Gülru...” diyordu bir ses. Daha önce bu sestten adını duymadığına emindi. Sakindi bir kere, biraz uykulu, çokça tatlı. Tekrar duymak istercesine gözlerini açmadı. Uyuşan kolunu hissetti ama doğrulmadı. “Gülru...” Güzel bir rüyadan uyanırcasına gülümseyerek gözlerini açtı. Başı ona dönmüş, mahmur kahverengi gözler ona yorgun ama ıslıl bakıyordu.

Uyuşan kolunu çekip ovuşturdu. Gülüşünü yüzünden sildi, ilk kez adını Ali’den duyuyordu, ne acı ki bir hastane

odasında, ölümden dönmüşken. Dudaklarına sevinç gülümsemesi yerleştirdi. “İyi misin? Geçmiş olsun.” Sandalyesini yatağa yaklaştırdı.

“Ağrım var ama iyiyim. Ölmedim. Buna da şükür.”

“Çok şükür... Ağrın çoksa seruma bir ağrı kesici ekleyeyim.”

“Uyutmayacaksa yap yoksa çekebilirim. Beynim uyuşmuş gibi hissediyorum, kendime gelmek istiyorum.”

“İki saat sürdü ameliyatın. Saatlerdir uyuyorsun, hissettiklerin normal. Bıçak boşluğuna gelmiş, organlarına dokunmamış. Ucuz kurtardın.”

Bakışlarını çekerek başını çevirdi, tavana bakıyordu. “Annem...”

“Annen iyi, herkes iyi. Eve gönderdik. Yarın ziyaret saatinde hepsini görebilirsin. Ekrem sen çıktıktan sonra gitti, hâlâ dönmedi. Can’ı arıyor olmalı.”

“Onu gördün mü?” Tekrar kadına çevirdi başını.

“Evet, eve girerken gördüm. Bir dakika önce eve girmiş olsaydım görmeyecektim. Sen de...” Gülru’nun sessizliğini Ali bozdu. “Kan kaybından ölürdüm.”

Başını sallarken bakışları yatağın çarşafına düştü. “Yaptığın gürültüden kaçıp çıktım evden, oysa çıkmak gibi bir niyetim yoktu. Seni bulacağım varmış ki her şey birbirine örülmüş.”

“Annem ona, ‘Görecek günün varmış,’ derdi. Çocukları iyi ki eve göndermişim. İki tane emanetin vicdanını taşımaktan sa ölmeyi tercih ederim.”

Çarşıftan aldığı bakışlarını Ali’nin yorgunluktan kısılmış bakışlarına bıraktı. Nasıl düşünceli, temiz, merhamet ve vicdan sahibi biriydi... “Neyse... Ölümden bahsetmeyelim, şimdi iyisin. Sabaha kadar uyursan daha iyi olacaksın. Ben sana bir iğne hazırlayayım, seruma katarız, mis gibi uyursun.” Ayağa kalkmış, serumun damlasına bakıyordu. “Bu da bitmek üzere, yenisini takayım.”

-Bugün senin nöbetin mi vardı?"

-Hayır, senin için kaldım, yarın nöbetim." Dönecekken bileğini tutan elle durdu. Çekmek gibi bir düşüncesi olmadığı gibi artık Ali'den gelenleri de yadırgamıyordu. Adamın gözlerinin içine bakıyor, diyeceği her neyse onu bekliyordu. Tepkisiz tepkisinin adama nasıl acı verdiğini bile bile sakince bakıyordu. "Teşekkür ederim."

Ali elini gevşetince kadının bileği parmakları arasından sıyrıldı. "İyisin ya, bunların önemi yok. Hemen dönerim." Kapından çıkarken dolan gözlerini Ali'nin görmemesi en büyük tesellisiydi. Yüreğinde bir hançer, derine batıp duruyordu. Ali'nin gücü yeter miydi onu çekip çıkarmaya? Gülru buna izin vermemek için elinden geleni yapıyordu.

Güneş doğarken girdi Ekrem odaya. Gülru, Ali'nin başucunda oturuyordu. Ali derin bir uykunun içindeydi. Kapıya dönen Gülru, Ekrem'i görünce kalktı yerinden. "Gelsene."

"Nasıl bizim yaralı?" Arkadaşının ayakucunda durdu. Ali gözlerini aralayınca uyumadığı anlaşıldı. "Geçmiş olsun." Ekrem yatağın yanına dolanıp omzuna hafifçe yumruk attı. "Ucuz kurtardık. Nasılsın?"

Dümdüz yatan Ali kıpırdadı. "İyiyim. Doktor hanım Kuzguncuk'un kahramanı olmaya yemin etmiş gibi. Bize bir şey olmaz."

Gülru nahifçe gülümsedi, Ekrem de ona bakıp güldü. "Doktor hanıma bir can borcumuz var artık."

"Abartın abartın," diyerek elini salladı. "Buldun mu Can'ı?"

"Buldum. Kaçar mı? Sabaha kadar kameraları taradık, evine gitmemiş tabii ki. Ailesi perişan oldu. Bir arkadaşının evinde esrar alırken enseledik."

"Of!" dedi Gülru. "Çok acı. Daha çok genç ama geldiği hâle bak."

Ekrem kapıya yürüdü. “Eve geçiyorum, birkaç saat uyu-
yup ifade almaya geleceğiz. Görüşürüz.” Arkasından el sallay-
ıp çıktı.

“Sana bir şeyler getirmemi ister misin? Sıcak bir çay? Doktor hanımlığımla kullanacağım, bu kadar torpilimiz olsun.”

“Oturabilir miyim?”

“Hallederiz.”

On dakika sonra elinde iki çayla çıkageldi. Cam, hem de kupa cam bardakları komodinin üzerine bıraktı. “Çok az kal-
dıracağım yatağı, sen kıpırdama. Kenan hoca gelmeden indi-
ririz.” Yaramaz çocuk gibi sırttı, Ali de gülümsedi. “Tamam
canım, brans almamış olabilirim ama ben de doktorum. Kork-
ma yani.”

“Korkmuyorum. Bana zarar verecek son kadın bile de-
ğilsin.”

Cevap vermeyen Gülru yatağın kumandasına dokunup Ali’nin doğruluşunu izledi, yeterli olunca durdurdu. Baş yastıktan az da olsa kalkan Ali derin bir soluk aldı. “Bu kadar yatmaya alışık değilim.”

Çayını ona uzattı Gülru. “Neden, gece uyuyorsun, en az sekiz saat hem de.”

Bir yudum aldığı anda, boğazındaki kurak toprak can bulur gibi yutkundu Ali. Başını sağa sola salladı. “Ben on iki yaşından bu yana geceleri dört saat uyurum.”

“Ya...” Şaşkınlıkla oturup çayını aldı Gülru. “Neden ki?”

“Babam hepimizi sabah namazına kaldırırdı. Derken ben on iki yaşında erken kalkmaya alıştım. Kaçta yatarsam yata-
tayım, ezandan önce uyanıyorum. Günün başlama saatine kadar ya Kur’an okuturdu babam ya da ben kitap okurdum. Hukuk fakültesini hiç ders çalışmadan kazandım. Ders çalışmayı hiçbir zaman sevmedim, hâlâ da sevmiyorum. Okulda öğretmeni dinliyordum, eve gelince çantamı bırakıyor, sabah çıkarken alıyordum.”

Gölru Şok olmuş havasından kurtulup küçük bir kahkaha attı. “Kendimi bir an tembel hissettim. Başımın kitaptan kalkmadığı günler vardı. Yemek yemeyi unuttuğum, kilo verdiğim veya abur cubur yemekten kilo aldığım günler... Zaten çoğuş zaman yediğımız ya hazır olurdu ya da en basit yemekler. Kendimizi derse öyle verirdik ki Zümrüt ile yemek yapmak, oturup keyifle yemek angarya bir iş gibi gelirdi. Tıp kazanıncaya kadar da durum pek değışik değıldi ama o zaman Öncü abla evde benim yerime hallediyordu.”

“Doktor olmanı baban mı istedi?”

“Kendim istedim, annemi doğumda kaybedince insanın aklına başka meslek gelmiyor.”

“Haklı bir düşünce...” Çayına bakan Ali soluğünü saldı. “Babam çok istemişti okumamı, kesin bir dille okumayacağımı söylediğimde bana bir ay küstü. Sonra annem ne dediyse kabullendi. Nazan ile Ebru benim yerime halletmiŐti, açık kaplanmış gibiydi ama babamın içinde ukde kaldım.”

Nazan ile Ebru’nun meslek sahibi olduklarını bilmiyordu. “Kardeşlerin okudu mu?”

“Evet, Nazan öğretmen aslında, Ebru da ilahiyat mezunu, ileri derecede Arapça biliyor. Çevirmenlik yapıyor evde, sana bahsetmediler mi?”

Gözleri kocaman açılan Gölru, “Ama... Çalışmıyorlar gibiler...” dedi.

“EŞleri istemiyor. Bunun anlaşmasını yaparak evlendiler. Eğer bir gün çalışmaları gerekirse mesleklerini icra edecekler. Öyle bir ihtimal de pek görünmüyor. Damatlarım on numara.” Gülümsedi.

“İlginç. Bunu kabul etmezdim. Çok emek verdim, eşim istedi diye bırakamam.”

“Bunu kimse senden istemez, senin mesleğın onlarınkinden çok farklı. Ayrıca ikisi de severek, isteyerek ve bilerek evlendi. Bu onların seçimi. Pişman görünmüyorlar, olabilirlerdi de. Neyse ki değıller.”

“Anlıyorum...” dese de anlamış değildi. Aşkın insana neler yaptırdığını bildiğini düşünüyordu ama hiçbir şey bilmediğini kavrayamıyordu. Bedel ödemesi gerekmişse bile farklı bir bedeldi bu. Gözlerinin dalıp gittiğinin farkında değildi. Ona bunu yapan kötü adamın kendinden hiçbir beklentisi olmadığını anımsadı. Ne bir fikir ne bir ihtimam ne hayatlarına yön verecek kararlar almışlardı. Gülru hiç kıskanılmamıştı mesela. Merak edilmemişti. Bir erkeğin onu önemsemesini, gerçek bir sahiplenmenin ne olduğunu sorguluyordu.

“Daldın.” Ali bardağını komodine bıraktı.

Sıçradı Gülru, boşalan bardağını alıp ayağa kalktı. Sonra bardakları geri bıraktı. Kafası karışmıştı. “Şey... Ben senin yatağını indireyim. Suç aletlerini de ortadan kaldırayım.” Kumandayı eline aldı ama nereye basacağına bir süre baktı. Ali onun dağılan ruh hâline bakıyordu. Yatağı usulca inerken de bakışlarını çekmedi. Bardakları aldı. “Sen dinlen, ben dönerim. Zaten birkaç saate görevim başlar. Gün içinde de gelirim.”

“Tamam.” Ali onu anlamayan bakışlar atarken usulca söylemişti. Kadının kapıdan ışık hızıyla çıkışına akıl erdiremedi.

Ali'nin yanından çıktıktan sonra bir daha gitmedi. Zihninde binlerce düşünce doluyor, boşalıyor, karmakarışık hâle geliyordu. Kenan hocadan durumunu öğrenmişti. Akşam çıkabileceğini duyunca sevindi. Gün arası boşluğunda saat 14.30 olmuştu. Mecburen ayakları onu Ali'nin odasına sürükledi. Ailesi gelmiş olmalıydı. Kapıyı gülümseyerek açtı, kardeşleri ve annesi yanı başındaydı.

“Kavuştun mu oğluna Nimet Anne?” diyerek gelip kadının omuzlarını tuttu. Ali'ye bakmadı ama adamın bakışlarını üzerinde hissediyordu. Neden saatlerdir gelmediğini merak ettiğine emindi ama soramıyordu.

“Kavuştum kızım, oğluma iyi bakmışsınız.” Neşesi sesinden odaya yayılıyordu kadının. Kızlar abilerinin ayakuclarına oturmuştu. “Aklımız çıktı ama kahraman doktorumuz sayesinde bunu da atlattık,” dedi Nazan.

“Gündem olmaya doyamıyorsun Gülru. Nasip hep gelip seni buluyor.” dedi Ebru. “Kuzguncuk yine seni konuşuyor.”

“Bence Kuzguncuk kendine konuşmak için malzeme arıyor. Ne hikmetse hep bana denk geliyor.”

“Öyle deme! Hamdi’nin annesi Cemile abla sabah geçmiş olsuna uğradı. Dilinde sen, görsen kanatların çıkardı.”

“Hamdi kim?” dedi Gülru.

Ali, kardeşine ölümcül bakışlar atıyordu ama kızların bunu umursamadığı açıktı. Nazan sırtıttı. “Hamdi bizim sokaktan, annesi seni gözüne kestirmiş.”

“Ne yapmış?” derken öne eğildi Gülru.

“Yani seni oğluna istiyor, anlasana,” dedi Ebru.

Nimet Hanım göz ucuyla oğluna bakıp gizlice tebessüm etti. Ali kardeşlerine az sonra patlayacak bomba gibi bakıyordu. “Aman... Benim gül güzeli kızım Hamdi’ye mi kalmış? Cemile kendi kendine gelin güvey oluyor.”

Gülru omuzlarını kaldırıp sessizliğini korudu. Ne acayip işlerdi bunlar... Ali’nin sesiyle ona döndü.

“Anne siz gidin artık, ben iyiyim. Akşama Ekrem getirir beni, zahmet etmeyin.”

“Tamam oğlum, seni yormayalım.” Kadın kalkınca Gülru geri çekildi. Nimet Hanım oğlunun saçlarını okşayıp geri çekildi. Kızlar abilerine dolu dolu birer öpücük kondurup, Gülru’ya sarılıp çıktılar. Boşalan sandalyeye oturdu Gülru. “Ne hikmet ne keramet, kısmetim açıldı.” Kahkaha atınca Ali göz devirdi.

“Çok mu hoşuna gitti?”

Omuz silkti, gülümsemesi yüzündeydi. “Hamdi’yi bir görmem lazım önce.”

Hamdi'yi görmek istemediğini biliyordu, kaldı ki Gülru'nun hayatında bir erkek istemediğini de biliyordu, kadın onunla eğleniyordu. "Çok çirkin, bilsen, her yeri sivilce. Ergenliği atlatamadı. Serserinin tekidir, annesi her gördüğü kıza o yüzden gelinim muamelesi yapıyor. Çalışmaz, baba parasıyla yaşıyor."

Kaşları havada onu dinleyen Gülru, "Yalancı," dedi. "Allah bilir nasıl yakışıklıdır. Çalıştığına da bahse girerim. Karalama bence, sen yalan söyleyemiyorsun."

"O zaman bana neden inanmıyorsun!"

Tüm eğlence bozuldu ve özlerine döndüler. "Sana inanıyorum. Anlamak istemiyorsun, sana inanmasam Mine ile bir olup beni alaya alıyorsunuz derdim ama sana gerçekten inanıyorum."

Ali onu orada daha net anladı. Aşması gereken yollar, yıkması gereken sağlam duvarlar vardı. "Dün gece..." dedi gözlerini Gülru'nun kara birer inciye andıran bakışlarından çekmeden. "Bana bir daha küsmeyeceğine söz verdin. Hatırlıyorum."

"Ben sana küsmüyorum Ali, ben sana büyük bir iyilik yapıyorum ama sen üzerime gelmekten başka bir şey yapmıyorsun. Sana o gece anlattım, değil mi? Sana inanıyor olsam da birçok şeye inancım kalmadı."

Kapının sesiyle konu kapanmıştı. Kimin gelmiş olacağına bakarlarken odaya önce kokusu giren kadınla ikisinin de yüzü değişti. "Senin burada ne işin var?" dedi Gülru. Ayağa kalkmış, yavrusunu korumak isteyen kartal gibi hazır durdu. Ali sıkıntılı soluğunu verip pencereye doğru baktı ve konuşmadı.

Gülru'nun burada olması talihsizliğini yaşayan Mine her zamanki cool havasıyla, şık giyimiyle yatağın ucunda durdu. Gülru'nun sorusunu duymazdan geldi. "Geçmiş olsun Ali."

Ali ona bakmadı, cevap bile vermedi. İstenmediğini daha nasıl anlatır bilemiyordu. Başını sallamakla yetindi.

Gölru'nun tüm kasları yay gibi geriliyordu. "Artık gidebilirsin. Gördüğün gibi çok iyi çünkü benim ellerimde."

Mine ona ters bir bakış attı. "Zafer kazanmış gibisin."

"Hı hı... Senin yere çektiğin bayrağı göklere çıkardım. Zafer benimdir. Ne oldu, pişman mısın?" Dudakları keyifle kıvrılmıştı. Mine'nin moraran yüzünü izlemek çok keyifliydi ve ilk kez üçü aynı anda aynı yerdeydi.

"Sen o küçük beyninle bana kafa tutamazsın. Sana hep söylüyorum doktor hanım; Ali seni sevmiyor, sevmeyecek. Benden sonraki kafa dağıtmalığısın sen."

Ali sesli güldü, bu ne bir kahkaha ne bir tebessümdü. Mine pişman mıydı bilmiyordu çünkü oyun seven bir kadındı ama Ali çok pişmandı. Yine de sessiz kaldı, dönmedi, bakmadı.

"Sevgilim," dedi Gölru. Yatağa, Ali'nin yanına usulca yerleşti. Bakışları Mine'nin üzerindeydi, ne yaptığını sorgulamıyor hatta bu hoşuna bile gidiyordu. "Bu kadın neden bize inanmıyor? İlla evlenelim mi?" Mine'ye sertçe baktı. "Ne zaman inanacaksın Mine?"

"Hiçbir zaman! Sen de ancak kendini kandırırsın."

Ali'nin sessiz kalışı Gölru'nun canını sıkıyordu ki başını Mine'ye çeviren Ali'yi fark etti.

"Kendini bu kadar yorma artık," dedi Ali. "Yaşandı ve bitti. Sen kendine başka birini seçtin, gittin, ben de sana eyvallah dedim. Boşanman kaderin sana bir oyunu ama bu oyunun içinde ben yokum. Anla artık. Seni sevmiyorum Mine. Bunu çok rahat bir şekilde sana söyleyebiliyorsam, bana inanmalısın. Neden kendine bunu yapıyorsun, her yaptığınla gözümde bir insan olarak bile düştüğünün farkına ne zaman varacaksın? Senin yapacağın hiçbir şey bizi ayırmaya yetmez. Ha... Biz ayrılabiliriz de ama bunun seninle bir ilgisi olmaz. Biz istedik diye olur. Senin gibi bir kadın için Gölru'yu bırakacağıma şu yatakta ölü olmayı tercih ederim. Sen benim hayatımda hiç olmamıştın, gölgen vardı, şimdi o bile yok. Senden nefret bile edemiyorum artık. Bunu Gölru'ya borçlusun. Ona teşekkür et."

Ali konuştukça bakışları anbean değişen, karışan ama yılmayan kadına hayret ediyordu Gülru. Kollarını göğsünde bağlayıp tek kaşını kaldırdı. Mine ile göz göze geldi. “Kapı orada.”

Mine alt dudağını ısırды. Gelmesi hataydı ama bir umuttu. Bunları işiteceğini bilse gelmezdi. Ali’yi tek bulmaktı umudu ama olmadı. Çantasını tutan eli iyice sıkıldı, parmak boğumları beyaza çaldı. Ali onun olmayacaksa kimsenin olmazdı. Olmazdı. Düşünceler aklından akarken sinsice gülümsedi.

“Geçmiş olsun, görüşürüz.”

Kapı kapanınca omuzları indi Gülru’nun. “Bu kadın hasta değilse, ben yedi sene tıbbı boşa okudum demektir.”

“Sana katılıyorum sevgilim.” Yanındaki kadını omzuyla hafifçe itekledi.

“Hemen sulan zaten. O var diye dedim.” Yavaşça kalktı.

“Aşk olsun gülüm, ben sulu biri miyim?”

Elini alnına vururken gülümseyişini gizleyemedi. Ali’nin de güldüğünü gördü. “Ali vıcık vıcıksın.”

“Yerine göre çok ağır da olabilirim.” Kadını bileğinden tutup tekrar yanına çekiyordu ki Gülru kendini çekince acıyla inledi. “Of, Ali ne oldu?” diyerek yatağın diğer tarafına dolandı. Yüzünde üzüntü, acıttığı yerin acısı sesinde, adamın tişörtünü kaldırdı. Bantta kanama falan görünmüyordu. Yeni pansuman yapıldığı belliydi. Bakışları Ali’nin yüzüne değince adamın keyifle sırtıttığını gördü. “Peki...” diyerek tişörtün eteğini indirdi. “Güzel rol yapabiliyormuşsun, bunu öğrendik.”

“Güzel yaptığım başka şeyler de var.” O bileği tekrar yakaladı, bu kez karşı koymadı ki koysa da sıkıca tutulmuştu. Kendine doğru eğdi Ali, kadının saçları iki yanlarına döküldü. O sert çiçek kokusu daha keskin hissedildi. Cesur olmak gibi bir derdi olmayan Gülru, adamın bu oyuna bir son vermesini beklercesine inleyerek gözlerini yumdu. “Kes şunu...” dedi ama sesi sonuna doğru kayboldu. Yanağında adamın sakallarını

hissetti. Nefes almayı durdurdu, sıcak bir iklime geçmişçesine tüm bedeni ısındı. Kulağına fısıldanan sözler ve adamın nefesi kalbinin atışını kesecek kadar etkiliydi.

“İzin verirsen seni çok güzel sevebilirim. Hem öyle seve-
rim ki... Aklın durur.”

11. Bölüm

Çıkış işlemlerini bizzat üstelenen Gülru, en son Kenan hoca ile Ali'nin karşısında duruyordu. Eşofmanını giyinmiş, siyah tişörtünün üzerine de kapüşonlu geçirmiş Ali, yatağın üzerinde oturuyordu. Bakışları arada Gülru'ya takılıyor, kadının odadan kaçır gibi çıktıktan sonra bir daha yanına gelme-yişiyle içten içe eğleniyordu.

“Yarın pansumana gelirsiniz Ali Bey. Tekrar geçmiş olsun.” Kenan hoca reçeteyi Gülru'ya uzattı. “Sahi Gülru, Ali Bey neyin oluyordu, konuşamadık?”

Reçeteyi alıp Ekrem'e uzattı Gülru. “Şey hocam... Ali benim.” Saçını kulağının ardına atan Gülru sözün devamını bir an getirmedi. “Komşum,” diye tamamladı.

“Komşun?” dedi hoca tek kaşı havada. Ali'ye döndüğünde adamın yüzündeki eğlenen ifadeyle komşudan farklı bir şeyler olduğunu anlayıp üstelemedi. “Pansuman için gelmesine gerek yok o zaman, sen halledersin.”

“Ederim hocam.”

Kapının açılma sesiyle döndüler. “Selam,” dedi Zümrüt Hocayı görünce, “Merhaba...” diye düzeltti.

“Gel Zümrüt,” dedi Gülru. “Hocam, arkadaşım Doktor Zümrüt. Üsküdar çocuk cerrahide asistan.”

“Öyle mi? Merhaba sevgili meslektaşım.” Kenan hoca çap-kanca gülümseyince Zümrüt de ona masum bir bakış atmıştı. Ekrem hocayla Zümrüt arasındaki bakışları analiz ediyordu.

“Merhaba hocam,” diyebilen Zümrüt, Ali’nin yanına otururken Kenan hoca da izin isteyerek çıktı. “Geçmiş olsun Ali. İyi görünüyorsun.”

“Sağ olasın. İyiyim. Doktorum bana iyi baktı.”

Nefesini sertçe saldı Gülru. “Ekrem, al götür artık, yeter bu kadar bakmak. Annesi evde pencere önünde bekliyordur. Hastane yaramadı, çenesi düştü. Asla rahat durmuyor.”

Ekrem kahkaha atıp tekerlekli sandalyeyi Ali’nin önüne sürdü. “Atla, hız sınırlarını zorlayalım.”

“Yürüyeceğim.” Usulca kalkıp dik durdu. Acısı hâlâ devam ediyordu ama çok değildi.

“Akşam gelirim,” dedi Gülru.

Eli yaranın üzerinde olan Ali kaşlarını çattı. “Nöbetin yok muydu?”

“Vardı, arkadaşım ile hallettik. Sonra ben onun yerine tutacağım. Dün gece de eve gitmedim, bir gece olsun evimdeki rahatlığa ihtiyacım var.”

“Ben seni evde bekliyorum o zaman. Çok yorgunum Gülü, azıcık uyuyayım.”

“Oy kuzum.” Zümrüt’ün omzunu sıktı Gülru. “Bir saate gelirim, git uyu sen.”

“Motorla mı geldin?” dedi Ekrem.

“Evet, mecburen. Yarın yine hastaneye gideceğim. Sürebiliyorum.”

“Ayakta uyuyorsun Zümrüt. Ben bırakayım, akşam gelir, motoru alırsınız.”

“Ekrem doğru söylüyor. Tunç’a derim ben, arada bakar

yerinde mi diye?" Gülümsedi Gülru. Arkadaşını da gülümsetti. "Kabul edildi. Son üç gün çok zor geçti."

"Tunç kim?"

Göz devirdi Gülru. "Hadi Ali, hadi."

"Koluma gir bari."

Zümrüt kendini rahat bırakıp kahkaha attı. "Yaralı ama girsene koluna."

Ellerini sabır dilercesine kaldırıp indirdi. Kapıyı açıp çıkmalarını bekledi, en arkadan Ali ağır adımlarla yanından geçti. "Akşam bekliyorum, yarama bakarsın."

Bakışlarını odanın içine çevirip sessiz kaldı, Ali gülümseyerek çıktı. Aynı yavaşlıkta arabaya kadar geçirip geri döndü Gülru.

Ali eve girdi ama evin içi geçmiş olsuna gelen komşularla doluydu. Kapıdan herkese teşekkür edip odasına çıktı. Nazan'ın kaldırdığı örtünün altına girerken hem canı yanıyordu hem de yatmak istemiyordu. Sırtı yatak başlığına değince Nazan ile Ebru'ya döndü. "Siz ikinizi kalkınca bir güzel pataklayacağım. Kullanmadığım tüm abilik haklarımı kullanacağım."

"Aşk olsun abi, neden?" dedi Ebru bilmezden gelerek.

"Ne yaptık ki abi?" dedi Nazan.

"Yok Hamdi, yok annesi... Ne yapmaya çalışıyorsunuz siz?"

"Olanı söyledik abi. Laf aramızda, Hamdi hastaneye gitmiş Gülru'yu görmek için. Çok beğenmiş, annesine onay vermiş," dedi Nazan.

"Bak ne diyor." Ali sertçe çıkışınca Nazan yalancı bir ürkeklikle geri çekildi.

"Tamam abi, kızma. Bir daha yapmayız." Ebru gülümsese

de Ali onları iyi tanıyordu, yine yapacaklardı. "Açmı ben, sadece çorba istiyorum. Kaybolun."

Kızlar kıkırdarak odadan çıkarken anneleri girdi. "Nasıl oldun oğlum?" Yatağın kenarına oturdu kadın. Oğlunun elini elinin içine aldı. "İyiym anne, hiçbir şeyim yok."

"Ali... Aklımı kaybediyordum." Annesinin dolan gözlerine içi sızladı. "Burada ve iyiym, üzülme artık."

"Çok şükür oğlum, aç mısın? Doktor ne yersin dedi, bir şey dedi mi?"

"Kızlar çorba getirecek. Anne, kızlara söyle, Hamdi deyip durmasınlar, olmayan şeyi dillendirip Gülru'nun başına saraçaklar. Zaten başına sardığım fazlaca derdi var."

"Bilirim, anlattı Gülru. Hem senin adına hem kendi adıma o derdi pek sevdim. Kızları sustururum ben, Cemile sıkıntı lakin, kızlar sussa ne olacak? Kestirmiş gözüne, her oturduğu yerde konuşuyor kıızı. Yakındır, kıza görücü gider."

Elini alnına götüren Ali, elinden geldiği kadar annesine çaktırmamak istese de kadın yılların kurdu olarak her şeyi görüyordu. Ali fark ettirmiyorum sanabilirdi. "Tamam, sen dinlen. Gelen giden olursa uyuyor derim."

Eve geldiğinde ılık bir duş alıp iki günün pasını üzerinden atıp rahat, mavi bir bluz, kot pantolonunu giydi. Saçlarını kurumaları için salmıştı ama kuruyan saçları iki misline çıkınca düzleştiriciyle sakınleştirdi asi ve kalın bukleleri. Saat dokuzda geliyordu. Zümrüt birkaç saatlik uykuyla dinlenmişti. Yemekten sonra Ekrem'le motorunu almak için çıkmışlardı. Sinan tamirhaneyi kapatmış, ablasını bekliyordu. Taptaze görünen ablasına bakıp sinsice sırttı. Kol kola çıktılar sokaktan, sıcak gecenin nemini tenlerinde hissediyorlardı.

"Abla bana ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?"

“Neyi?”

“Ali abi ile aramızda olanları?”

“Bir şey olsaydı söylerdim,” dese de sesi içine kaçmıştı.

Sokağın köşesini döndüler. “On sekiz yaşımdayım, daha önce de böyle şeyler gördüm, bil diye söylüyorum.”

“Ali iyi biri.” Söze nasıl girse diye düşünüyordu, konuyu en az sözle kapatmak istiyordu. “Sandığın gibi bir şey yok. Kallı değilim Sinan, peşimde perişan birini bırakmak istemiyorum. Bir şey varsa bile umarım olmaz.”

“Sen öyle diyorsan... Ama isterdim Ali abi gibi bir eniştem olsun. İnsanın ona hayran olmaması elde değil.”

Kardeşine cevap vermedi. Birkaç dakika sonra zaten kapının önündelerdi. Nimet Hanım onları şen gülüşüyle karşıladı. Sinan ile Ali'nin odasına çıktılar. “Nasılsın abi?” diyerek yanına oturdu Sinan. Elleri çapraz olup, birleşip ayrıldı. “İyi iyi, işler nasıl?”

“Bir iki ufak işi Tekin halletti, onun dışında iş almadık. Sen merak etme, sen iyileşene kadar bize emanet.”

Öyle bir gururla konuşuyordu ki Sinan, Gülru ile Nimet Hanım gülümsedi. Gülru onlar konuşurken gözlerini Ali'nin odasına kaçamak bakışlarla gezdiriyordu. Altı kapılı oymalı ahşap, eski mi antika mı olduğu anlaşılmayan bir dolap, karşısında iki metre genişliğinde meşeden bir kitaplık, yine aynı tonda çalışma masası, üzerinde bilgisayarı bulunuyordu. Bir erkek odasıydı, sade ve şık. Yatağının başındaki komodinde bir kitap, son derece sade aydınlatma vardı. Yerde, köşeye serilmiş ama ucu katlanmış seccade duruyordu.

“Yaran nasıl?” diye sordu kitaptan bakışlarını çekerken. Fantastik bir kitap olduğunu düşündü, kapaktan öyle görünüyordu. “Ağrın var mı?”

“Biraz ağrım var ama çok sayılmaz. Kaç dikiş atıldı?”

“Yedi?”

Nimet Hanım iç geçirip elini kalbine bıraktı. “Fena oluyo-

rum. susun çocuklar, insan parmağını kesse canı orada atar, benim oğluma neler ettiler.”

“Öyle tabii Nimet Anne, biz alıştık böyle şeylere, konuşurken kolay geliyor.”

Kadın üzüntüyle kalktı yerinden. “Birer kahve içeriz, değil mi?”

Gülru da kalktı. “Ali’nin yarasına bakayım, birlikte yaparız Nimet Anne.”

“Abla, ben ineyim aşağıya, bakamam. İçim gider.”

“Doktor kardeşi olacaksın bir de. Ne var oğlum, neler gördük biz bilsen...”

“Aman, ben almayayım.” Kalktı Sinan, dikişler aklına gelince silkelendi. “Annem en son beni iğneye götürdüğünde beş yaşındaydım. Hastaneyi inletmiştim, net hatırlıyorum.”

“Ben de,” dedi Gülru, o gün aklına gelince kahkaha attı. “Beş kişi beş yaşındaki çocuğu tutamamıştı.”

Odadan çıkan Nimet Hanım ile Sinan’ın ardından Ali’nin yanına diz çöktü. “Sadece bandı ucundan kaldırıp bakacağım. Herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum, yarın pansuman yaparım. Bakalım kanama, enfeksiyon falan var mı?”

“Beni bu yara öldürmez doktor hanım ama buyur, bak tabii.”

Yüzünü buruşturdu. “Tam bir kıro gibi konuştun? Özüne döner misin?”

“Tamam,” dedi Ali. “Sen hangi Ali’yi seviyorsan o olabilirim.”

Gülru’nun bandın ucunu tutan eli titredi. Banda bakmaya devam ederken onu duymazdan geldi. Ne bir kanama ne de enfeksiyon belirtisi görünmüyordu. Bandı kapatırken yapışkan uçlarına baskı yapınca parmakları adamın tenine sü-ründü. Sert kaslar elinin altında kasılınca hızla çekilip ayağa kalktı. “Evet, bu yara sana bir şey yapmaz. Gayet sağlıklı iyileşiyor.”

“Üzüldüm,” diyerek bacaklarını yataktan indirdi. “Ben de aşağı ineceğim. Sıkıldım.”

“Evet, dolaşabilirsin ama zorlama ne olur ne olmaz.”

“Elimi tut bari.” Ali muzip bir çocuk gibi bakıyor, yürürken destek olmasını bekliyordu.

“Düş önüme Ali, içindeki çocuk ortaya çıktı. Sen grip olunca nazlanan adamlara benziyorsun.”

Parmağını kaldırıp Gülru’ya salladı. “Yaram iyileşince grip olacağım. Nazıma döner misin?”

Umursamayan Gülru, eliyle kapıyı işaret etti. “Hadi canım, hadi.”

“Canın olamamak...”

Merdivenin başına geldiklerine tırabzanlardan tutup bir eli yarasında yavaşça inmeye başladılar. “Bazen çok yoruyorsun, söz dinleyen bir yapın olmasına rağmen hayır kabul etmiyorsun.”

“Seninki hayır değil, ondan bu çabam. Seninki çelişki, kendinle çeliştiğini görecektir kadar hayat tecrübem oldu.” Son basamağı aşınca kadına döndü. “Yanılıyor muyum?”

Mutfaktan gelen tıkırtıları canına minnet sayan Gülru, “Kahve, annene yardım edeyim,” diyerek Ali’nin yanından hızla geçip gitti. Kaçışının bir cevap olduğunu fark edemiyordu ama Ali anlıyordu.

Bir sonraki akşam pansumana geldi, ondan sonraki akşam da geldi. İşini hızlıca bitirip gitmek, kaçmak için an kolluyordu. Ali üstelemiyor, vuracağı son bir darbe düşünüyordu çünkü Gülru yakında çözülecekti. Hissediyordu Ali ya da kendini bu şekilde durduruyordu. Gün içinde gelen arkadaşları, komşuları onu biraz olsun oyalıyordu. Evden çıkmak sabahlara kadar çalışmak için can atıyordu. ‘Geçmiş olsun’

diye başlayan cümlelerin ardından, 'Bu nasıl oldu Ali?' diye devam ediyor, hemen arkasından da gündem değişiyor, 'Dün başıma ne geldi bilsen' gibi devir yapan konuşmalarla evde akşam ediyordu.

Şu an karşısında duran adama hiçbir şey hissetmemesi gerekiyordu. Çocukluk arkadaşıydı, iyi bir insan, beyefendi bi-riydi. Ama Ali istemsizce adamdan hoşlanmıyordu. Annesini kapıya geçerken gördü, kapının ziliyle başı o yöne dönmüştü zaten. O nahif sesi duydu, evin içini bile anında kaplıyordu o sesin güzelliği, huzuru, neşesi... Hele annesinin ona, 'Kızım' demesi yok mu? Ali'nin içi cız ediyordu. Olsaydı annesinin kızı, evin gelini, kızı her şeyi... Gülru'yu hayata küstürecek o adamı bulursa bir gün... Vardı bir hayali.

Hem arkadaşı hem de Ali kapıya dönmüştü. Girmeseydi keşke şu an gelmemiş bile olabilirdi ama olmadı. Gülru kapıdan mavi elbisesiyle içeri girdi. Ne çok mavi elbisesi vardı. Sanki daha güzel olunabilir gibi durmamış, güzelliğine güzellik katmıştı zalim doktor.

"Merhaba..." Elindeki ilk yardım çantasıyla salonun ortasında kadar geldi. "Hoş geldin," diyebildi, suratından keyifsizliği ortadaydı. Arkadaşı hemen ayaklandı.

"Merhaba hocam." Elini uzattı Gülru'ya.

Çek o eli!

Kırarım o eli!

Hayır tutma!

Gülru adamın elini tutup bıraktı. Arkadaşı gülümseyerek, "Hamdi ben, methinizi çok duydum. Tüm Kuzguncuk sizi konuşuyor, tanışmak bugüne nasipmiş."

Hamdi... Hamdi... Bir yerden çıkartacaktı ama çıkaramadı. "Abartıyorlar. Teşekkür ederim." Ali'ye bakmak için başını eğdi. "Sohbetinizi bölmüyorsam pansumanı yapayım Ali, acil çıkmam gerekiyor."

"Ben de gideyim artık, siz de pansumanı yapın," dedi

Hamdi. Ali keyifsizce tebessüm ederek, "Ayağına sağlık Hamdi, teşekkür ederim," dedi.

Hamdi, Gülru'ya nazikçe başını eğerek salondan çıkarken Nimet Hanım ona eşlik etti. Ali'nin yanına oturdu. Çantasını açarken mırıldandı. "Bu ismi bir yerden anımsayacağım ama çıkartamadım."

Misafirini yolcu eden Nimet Hanım salona girdi. "Cemile'nin oğlu, sana görücü olacak olan Hamdi."

Ali sıkıntıyla inledi, bu kez kimseden çekinmedi. "Anne!" "Tanıtmak için dedim oğlum."

Gülru'nun kaşlar havalandı, yüzünü hasan sıcaklıkla elindeki gazlı beze bakıyordu. Ne oluyordu ki? "Tamam, ben içerideyim, sen yapiver pansumanı kızım," dedi annesi.

Nimet Hanım çıkınca susmayı bırakıp Ali'ye takıldı. "Yalancı! Hani sivilceliydi? Hani serseriydi? Oldukça nazik birine benziyor ve yakışıklı."

"Bak sen..." Sesi sitem yüklüydü. "Başka?"

Gülru ayağa kalkıp, "Rahatça otur Ali," dedi. Ali kımlımadı, kadının gözlerine bakıyordu. "Çok mu yakışıklı?"

"Ali!" Kısık ama sert bir sesle uyardı ama kimi? Ali bazen bir çocuktan farksız olabiliyordu.

"Sen nereye gidiyorsun böyle giyinmiş?"

"Sana ne Ali!"

"Doğru konuş benimle, cevaplanması kolay bir soru sordum." Kadının ağzı o şeklini alırken şaşkınlığını anlatan bir sessizlik oluştu. "Nereye?" diyerek sorusunu yineledi.

Yerinde kıpırdanıp soluğunu tazeledi, saçının öne gelenlerini kaldırıp arkasına attı. "Pansuman!"

"Olur." Ali kinaye barındıran sesiyle tişörtünü başından çekip çıkarttı. Gözlerini kapattı Gülru. O bir doktordu, çekindiği bir durum değildi ama bu Ali'yi kapsamıyordu. "Ne yapıyorsun sen?" Gözlerini açarak adamın sadece kararmış hatta çıldırmış gözbebeklerine odaklandı.

“Gözün yakışıklı görsün dedim.” Arkasına sakınce yaslandı. “Buyur yap.” Yaptığı yaramazlıktan memnun bir gülüşle odanın bir köşesine baksa da göz ucu Gülru’nun üzerindeydi.

“Peki...” diyerek adamın yanına oturdu. “Bil diye söylüyorum ilk kez üstü olmayan erkek görmüyorum. Ve yine bil diye söylüyorum hocalarımla bir ameliyata katılmıştım.” Bandı sökerek iyileşen yaraya ilaç sürdü. “Sen doktorsun, görmüş de girmiş de olabilirsin, bu sorun değil,” dedi Ali.

Gülru sinsice sırtıp adamın baklava tepsisinden ziyade olan kaslarına bakmaktan kendini alamadı. *Böylesi pek düşmüyor ama...* “Cinsiyet değiştirme ameliyatıydı.”

Ali başını böğründe çalışan kadına indirdi ama Gülru ona bakmadan işine devam etti. “Kadından erkeğe döndürdük.”

“Aman ne iyi...” Yüzünü buruşturdu Ali. “Gerçekten nereye gidiyorsun?”

“Böyle sorsaydın cevaplardım, kıskançlık seni başka birine çeviriyor.” Yeni bir bant yapıştırdı yaranın üzerine.

“Onun neyini kıskanacağım Gülru?”

Davudi sesin adını anmasını nasıl yasaklardı? Yasaklanmalı, söylememeliydi çünkü Gülru adından çıkıp onun gülü olmak istiyordu. “Der her kıskanan.” Eşyalarını toparlayıp çantasını kapattı.

“İstanbul’da olan okuldan arkadaşlarla yemek yiyeceğiz. Sen sormadan söyleyeyim, grupta erkekler de var ama korkma hiçbirine geçen yedi yılda bir şey hissetmedim, bundan sonra da hissedeceğimi sanmıyorum.”

Tişörtünü alıp uzattı. “Giymeme yardım et, ayrıca sormayacaktım.”

“Sen rica etmeyi bilmiyor musun?” Çantasını yere bırakıp tişörtü çekip aldı. “Senin özel hemşiren değilim.” Çevirip topladığı kumaşı Ali’nin başından geçirdi. Kollarını yavaşça geçirip geriye çekildi.

“İzin istiyoruz, vermiyorsun. Bundan sonra kibarlık falan yok. Git yemeğini ye! Beni yaramla baş başa bırak.”

Yüzüne tatlı bir gülüş yerleştirdi Gülru, bunu yürekten yaptı. Ali’nin sitemi, çocuk gibi davranması hoşuna gitmişti. “Sen Hamdi’den daha yakışıklısın.” Çantasını kaptığı gibi odadan çıktı. Ali arkasından sırtırken Gülru, “Ben gidiyorum Nimet Anne,” diyordu.

“Canına yandığım kadın! Alacağım seni, göreceksin.”

12. Bölüm

Zümrüt ondan önce gelmişti. Kapiya bakıp duruyordu, nereden çıkmıştı ki bu yemek? Çocuğundan hoşlanmazdı Zümrüt. Bazı arkadaşları hazır İstanbul'dayız buluşalım diye düşünmüş bu yemeği organize etmişlerdi. Masada konuşulan şeyler mesleki sorunlar, geldikleri nokta üzerine dönüyordu. Birkaçı pratisyen hekim, kalanı da branş asistanlığı yapıyordu.

"Sen neler yapıyorsun Zümrüt?" dedi Petek, Zümrüt kız arkadaşına döndü. "Çok yoğun geçiyor, işten kalan zamanımı Gülru ile geçiriyorum. Taşındığı semt öyle güzel ki haftanın birkaç günü onda kalıyorum yoksa delirmemek işten değil."

"Nerede oturuyor?" diye soran Cemal'e, "Kuzguncuk," dedi. Cemal çenesini kaşdı. "Oradaki hastanede o, değil mi?"

"Evet."

Selin masaya eğilip sırtıttı. "O kadar güzelse Gülru bizi bir gün misafir etsin."

"Sorarız, müsait bir günü varsa." Gülru'nun şen sesini arkasında duyunca dönerek gülümsedi. "Nerede kaldın?"

“Kusura bakmayın, acil bir işim vardı.” Arkadaşlarına tek tek sarılıp Zümrüt’ün yanına oturdu. Masada Zümrüt ve kendisiyle altı kişi vardı. Cemal, Petek, Selin ve Ayşe okuldan ve ilk seneler yurttan arkadaşlarıydı.

“İstanbul sana yaramış, nasıl da güzelsin,” dedi Petek.

“Atma kızım, görüşmeyeli yıl var,” diyerek güldü Gülru.

“Yok yok, yaramış cidden,” dedi Cemal. “Kuzguncuk fazla güzel bir yer olmalı.”

“Kuzguncuk çok güzel, orası ayrı.”

Selin uzanıp arkadaşının elini tuttu. “Kuzum, olanları duyduk, üzüldük ama senin adına sevindik de.”

Gülru’nun eli buz gibi oldu, bakışları değişti. “Ben de benim adıma çok sevindim. Zararın neresinden dönersem kâr tabii.” Elini çekip zorla gülümsedi. “Ne yiyoruz?”

Cemal, Gülru’nun konuyu anında kapatmasını dikkatle izledi. Yüzüne hoş bir gülüş kondurdu. “Balık.”

“Severim,” diyen Gülru eski dostlarına bakıp koyu bir sohbet başlattı. Yine mesleki bir sohbe döndü konu, yemekler söylendi, yendi ama Zümrüt hiç eğlenmiyordu. Sanki yetmiş iki saat nöbetten çıkmış da bu insanlar uyumasına izin vermiyordu. İçinde öyle bir sıkıntı vardı.

“Ali nasıl?” deyiverdi aniden.

“Ali kim?” dedi Cemal, diğer kızlar da Gülru’nun yüzüne baktı. “İyiymiş, gelmeden pansuman yaptım. Birkaç güne bir şeyi kalmayacak.” Cemal’e dönerek sırttı Gülru. “Ali benim sevgilim.”

Zümrüt’ün dudağının ucu kavislenip kalktı, ağızları açık arkadaşlarına bakıp gülüşünü gizleme gereği duymadan abarttı. “Canım eniştem.” Gözlerini birkaç kez kırıştırtıp suyundan bir yudum aldı.

“Sevgilin mi var?” diye soran Petek’e, “Elbette, neden olmasın?” diye yanıt verdi Gülru. “Sonsuza kadar Albay’ın yasını tutacak değildim ya! Ali Asım geldi, çaldı kalbimi.”

“Çok sevindim,” dedi Selin. Gerçekten sevinmişti, gülüşünden belliydi. Keza Ayşe ve Petek de aynı sevinci paylaşıyorlardı.

“Hastaneden mi?” dedi Cemal.

Tatlısından bir lokma alan Gülru başını sağa sola salladı. Cemal’in gözlerine bakıp, “Tamirci, araba tamircisi,” dedi.

İkinci bir şok dalgası masayı esir alırken Zümrüt şimdi eğlenmeye başlamıştı. “Yakışıklı eniştem. Öylesini tıp fakültesinde bulamazsınız.”

“Sen ve bir tamirci?” dedi Ayşe, kısık sesle.

“Yanlış anlama ama nasıl olacak o, ciddi değilsiniz o zaman?” dedi Petek.

“Yani neden olmasın,” diye mırıldandı Selin. “Aşk bu.”

“İmkânsız!” dedi Cemal. “Sen bir cerrah olacaksın ama o araba tamircisi olarak kalacak.”

Gülüşünü bozmadan, bakışlarına sinsilik oturtan Gülru usulca Cemal’e döndü. “Unuttuysan hatırlatayım Cemal, ben bir cerrah adayıyla birlikteydim ve o beni aldattı. Diplomaya değil, adamlığa bakıyorum artık. Ne iş yaptığının değil, ne olduğunun önemi var.”

“Canım arkadaşım, konu Albay değil, bu baştan ayağa sınıf farkı. Burada olsa onunla ne konuşacaktık? Arabanın hangi parçayla çalıştığını mı?”

“Bence makul bir konu,” dedi Zümrüt. “Ayrıca Ali hepimizi harcar.” Başını eğerek Cemal’in gözlerine dik dik baktı. “Adamlıkta.”

“Kabalık ediyorsun Zümrüt.”

Omuz silkti Zümrüt. “Senin onu tamirci diye Gülru’ya la-
yık görmemen kabalık olmuyordu muydu Cemal?”

“Ben gerçekleri söylüyorum.”

“Zümrüt haklı Cemal,” dedi Ayşe. “Sanki babalarımız Sabancı, hepimiz halk çocuğuyuz.”

“Bu kadar kısa bir zamanda Albay’ı unutman çok ilginç geldi ama Gülru?” dedi Cemal, üzerine basa basa.

“Senin dilinin altında ne var, onu bize söyle bence,” dedi Zümrüt.

Cemal başını uzaktaki bir masaya çevirdi. Saçını kaşıyarak gülümsedi. “Büyük aşkların böyle çabuk öleceğini düşünmüyorum.”

Zümrüt kahkaha atınca Cemal bozuldu, Gülru’nun da kaşları havalanmıştı. Cemal’in suratına şaşkınlıkla bakıyordu. Hangi büyük aşktan bahsediyordu? Gülru omuzlarında iki el hissetti. Ve o... İçini buza çeviren sesi işitti. “Selamı güzellik.”

“Seni adi!” Zümrüt ayağa fırlayınca Gülru omuzlarındaki eli itti. Ayağa kalkmadı, arkasını bile dönmedi. “Otur Zümrüt!” dedi arkadaşına. Oturmayan, arkasındaki adama bakan Zümrüt’ün kolundan tutup yerine oturttu. Albay masanın etrafını dolanıp yan masadan bir sandalye çekip kızların arasına oturdu.

“Bunu yapmayacaktın Cemal,” dedi Ayşe.

Albay yakışıklı yüzüne yerleştirdiği sırtışıyla önüne bakan Gülru’ya bakıyordu. “Nasılsın Gülru?”

Gülru zoraki gülüşüyle başını kaldırdı. “Sayende çok iyiyim. Biz de senden bahsediyorduk.” Tiksindi, midesi karma-karışık oldu. Nefret bile yoktu yüreğinde, sadece delicesine bir tiksinti.

“Öyle mi? Ne kadar güzel. Beni unutmaman çok iyi.”

“Ah... Seni nasıl unutabilirim. Aklımın bir köşesine seni kazıdım. Senden daha alçağını asla bulamam.” Çantasını alıp ayağa kalktı. “Gidelim Zümrüt.”

“Bunu dövmeden şuradan şuraya gitmem.”

Albay, Zümrüt’e böceğe bakarcasına bakıp Gülru’ya döndü. “Senin için geldim, hemen gitme. Konuşalım biraz.”

“Konuşalım, senin nasıl bir haysiyetsiz olduğundan başlayalım istersen, nasıl bir adi, nasıl...”

“Konuşalım diyorum ya, özür dilemeye geldim. Her şeyi telafi etmek istiyorum.”

Sinirle gülen Gülru, su dolu bardağı alıp Albay’ın göğsüne boca etti. Buz gibi suyu bedeninde hisseden Albay gözlerini yumarak nefes aldı.

“Tadı kaçtı, bir daha görüşmeyelim Cemal,” dedi Petek. “Onun gibi biriyle arkadaşlık eden birinin benimle arkadaş olmasını istemem.”

“Sen ayılamamışsın,” dedi Gülru. “Suyu hissettiysen anlarsın umarım. Sana karşı buz gibiyim.”

“Gülru bekle!” dediyse de giden kadının arkasından baktı. Ayşe, Petek ve Selin de kalkıp beylere ters birer bakış atıp Gülru’yu takip etti. Zümrüt sırtarak elini yemediği yarım tirami-suya daldırdı. Alıp parçayı Albay’ın başına sürdü. “Dolanma ayağıma, sana olan hırsım geçmeyecek. Ezerim oğlum.” Masadan peçete alıp elini silerken Albay, Zümrüt’e çıkışıyordu ki, “Bu adam görünen zat beni rahatsız ediyor. Burası nasıl bir yer böyle?” diyerek yüksek sesle uzaklaştı. Hesap Cemal’e kilitlenmişti ve o, bunu hak etmişti.

“Gülru, üzülme! Az bile yaptın,” dedi Ayşe. Restorandan çıkıp vosvosun yanına gelmişlerdi. Zümrüt saçını geriye atıp kızların yüzüne baktı, aniden yüksek sesle kahkaha attı. “Çok rahatladım.”

“Yüzsüz, bir de gelmiş telafi diyor,” dedi Petek. “Sanki rujunu kullanmış da yenisi alayım der gibi.”

“İçim soğudu,” dedi Selin.

Zümrüt, “Hadi gidelim,” dediğinde Gülru kocaman gü-lümsüyordu. “Ne güldün sen?”

“Bir rahatlama geldi,” dedi Gülru. “Gidelim.” Arkadaşlarına döndü. “Teşekkür ederim kızlar, yine görüşürüz. Haberleşelim.”

"Sen bize konum at. Ali Asım Bey'i görmeye geleceğim ben. Merak ettim şu herkesi harcayan adamı," dedi Petek.

"Olur. Boş bir gün ayarlarız." Ali onun sevgilisi değildi, Cemal'in, Albay ile olan yakınlığını biliyor, ona laf götüreceğinden emin olduğundan öyle konuşmuştu Gülru ama o, Mine'ye karşı rol yaptıysa Ali de ona bir iyilik yapardı artık. Kızlarla sözleşip aracına bindi. Zümrüt motoruyla ondan önce gelmiş, çoktan eve bile çıkmıştı. Kapıdan girer girmez ayak-kabıllarını çıkarıp attı. Ruhunda bir ferahlama yaşıyordu ama Albay'ın ısrar edeceğini biliyordu. En nihayetinde anlayacaktı ve defolup gidecekti.

Koltuğa yayılmış Zümrüt onu görünce doğrulup koltuğa vurdu. *Gel otur* dercesine olan bu harekete uydu Gülru. "Onlara Ali'nin sevgilin olduğunu söyledin."

"Cemal'in ona götüreceğini bildiğimden dedim ama ortaya çıkacağını düşünmemiştim. Sorun olacağını sanmıyorum."

"Kızlara da dedin Gülru, Ali'yi görmeye gelecekler."

"Ben onu Mine'ye karşı korudum, sıra onda. Sonra ayrıldık deriz."

"Arkadaşım..."

Zümrüt'ün ne diyeceğini bilir gibi ofladı. "Başlama Zümrüt."

"Ben başlamazsam ortada olanlar son mu bulacak Gülru? Ali'nin sana karşı olan tutumuna neden karşılık vermiyorsun diye sormuyorum. Cevaplar açık ama sen kalbine hissetme izni bile vermiyorsun. Ötelediğin bu şeyler sonra ayağına dolanacak. Belki de seni hak eden adamı kıracaksın. Kendini ifade etmen çok zor olacak."

"Kendimi ifade etmek istemiyorum. Bir şey yapmak istemiyorum. TUS'u kazanıp gitmek istiyorum ki öyle de olacak. Asıl bu her şeyi berbat edecek bir gerçek."

"Biliyorum ama bir yolu bulunur. Belki burada kalacaksın, nereden biliyorsun?"

“Anlamıyorsun Zümrüt.” İki eliyle yüzünü sıvazlayıp saçlarını geriye attı. “Yapamıyorum. Teslim olamıyorum. Tekrar üzölmekten korkuyorum, içimde başka bir kadın baş gösteriyor. Ali’yi bitirir o kadın. Ali bile bile lades diyor, sonunu asla düşünmüyor. Bir kalp kırıklığı var, ikincisi onu yok eder. Ve benim de...”

Zümrüt ne derse desin ikna olmayacaktı, kabullenen kadının arkasına yaslandı. “Buraya kadar yaşadığın hiçbir şeyi kendin seçmedin, bundan sonra olacaklar da senden bağımsız olacak. Umarım güzel şeyler olur.”

“Umarım benim istediğim gibi olur. Hem beni boş ver, Ekrem’den haber ver.”

“Bırak onu, arkadaş arkadaş takılıyorruz. Hocam aşağı, hocam yukarı.”

Gölru kıkırdayarak başını Zümrüt’ün omzuna yasladı. “Bıhtıh bıhtıh...”

Zümrüt de gülümsedi. “İnsanın başına ne geliyorsa aşktan geliyor. Belki de haklısın, uzak durmak gerekiyor.”

“Kalk yatalım, bizim gibileri uyku paklar. Uyuyup unuttalım.” Kalkıp elini tuttuğu arkadaşını kaldırdı. “Sen çıkınca kafasına tiramisumu yapıştırdım.”

Gölru kahkaha attı. “Eline sağlık.”

Evinin kapısını aralayıp başını içeri uzattı. Bir tuhaflık vardı, ev onun olsa da eşyalar çok farklıydı ama bunu umursamayan ruhunda güller açıyordu. Evden hiç ses gelmeyince parmak ucunda içeri girip kapıyı usulca kapattı. Çantasını hemen yanında duran beyaz konsolun üzerine bıraktı. Konsolun üzerinde duran çerçeveye bakıp gülümsedi. Baba kızın mutlu bir pozu ona bakıyordu. Kara gözlü, kar gibi beyaz tenli, kömür karası saçları olan küçük kızın

gülmüserken çekilmiş fotoğrafında yeni çıkmış iki tane diş görünüyordu. Çerçeveyle bakışmayı kesip yatak odasına ilerledi. Kapısı aralık odaya yine parmak uçlarında girdiğinde göğsü mutlulukla kanat çırpı. Mutluluk elle tutulan bir cisim olsaydı, kocası ve kızına olan hayranlığı gözlerinden dışarı fırlar, kalıplaşır, Gülru da onu alıp evin en güzel köşesine bırakırdı.

Babasının saçlarına dolanmış minik ellere bakıp elini ağzına kapatarak gülüşünü bastırdı. Kocasının güçlü ve uzun kolları kızlarının bedenine dolanmıştı. Anlaşılan tüm gece anne baba yatağını esir almıştı küçük hanım. Zaten kendi beşiğinde yattığı nadir zamanlardan ibaretti. Elini uzatıp kızından kalan, kocasına ait saçlara elini daldırdı. Anında gözleri aralanan adamın mahmur gülüşüne karşılık verdi. Yatağın ucuna oturup kocasına ve kızına bakmaya devam ediyordu. Kocası gözlerini tekrar kapatmış, uykusuna geri dönmüştü. Gülru onlara bakarken mutluluktan dolan gözlerinden inen yaşları umursamıyordu. Ömrü hayatında hiç mutluluktan ağlamamıştı, şimdi ağlıyordu. Gözyaşları, göz pınarlarını yakarak dışarı yol açıyordu. Acı ile mutluluk gözyaşının arasındaki farkı yaşıyordu Gülru. Küçük kızının hareketlenip gözlerini açmasıyla ona döndürdü bakışlarını. Bebek gülümsedi, Gülru daha çok ağladı. Öyle içten bir ağlamaydı ki hıçkırdı. Bebek annesine benziyordu, bebek kendine çok benziyordu. Bebeğin babası ona daha çok sarılıyordu. Gülru kaçmakla ikisine sarılmak arasında bir boşluktaki karanlıkta buldu kendini. Savruluyordu. Kasırgaya karışmış çasına her şey onun iradesi dışında gerçekleşiyordu.

“Gülru!”

Bedenin sarsılmasıyla açtı gözlerini. Zümrüt’e bakıyordu, Zümrüt ve Sinan da ona. Kardeşine baktı bir an. Nerede, ne yapıyor olduğunu sorguladı. Gözlerinin önüne yaş perdesi inmişti.

“Abla, ağlıyorsun.”

Elleri yüzünü bulup geri çekti, parmakları ıslanmıştı. “Rüya gördüm.” derken doğrulup başlığa sırtını verdi. “Ne gördün ki böyle ağladın?” diye soran arkadaşına boş boş bakıyordu. Odanın içine bakındı, aynı odaydı ama eşyalar farklıydı. Bulunduğu yatak bile değişikti, üzerinde ne kızı ne kocası vardı. Kocası... Ali’nin o mahmur gülüşü geldi gözlerinin önüne. “Hiç! Hatırlamıyorum yani net değil. Neyse, ben elimi yüzümü yıkayayım.” Örtüsünü atarak ikisini de arkasında bırakıp banyoya geçti. Aynada yüzüne baktığında gözlerinin parladığını, ıslak ama mutlu olduğunu fark edince üzerine buz düşmüş gibi silkelendi. Musluğu açıp soğuk suyu defalarca yüzüne çarptı. Aynaya bir daha bakmadan çıktı. Kahvaltı hazırdı, Sinan yapmıştı bile, çayını alıp Zümrüt ile masaya oturdu.

“Bu meslekten emekli olduğumuzda da bu saatte kalmayız değil mi?” dedi Zümrüt.

Az da olsa rüyanın etkisinden kurtularak bıkkınlıkla kahvaltısını yapan Zümrüt’e gülümsedi. “Sanmıyorum, alışkanlık olarak kalacak. Nöbetin mi var?”

“Yok, akşam eve geçeceğim. Bir sonraki sabaha kadar uyumayı planlıyorum. Sen?”

“Boşum, yarın sabah gideceğim. Sen uyurken ben çalışacağım, dışarı çıkarım belki.”

Kahvaltıdan sonra arkadaşını gönderip ev işlerinde buldu kendini. Ne yapsa aklından çıkmayan sahneler hem inanılmaz bir haz hem de kuşku dolu gerginlikler bırakıyordu. Öğlene doğru işlerini bitirip evden çıktı. Biraz hava almalı, kendine gelmeliydi. Kapının önünde beyaz Land Rover’ı görünce kaşlarını çattı. İçeri girecekti ki yabancı erkek sesleri duyunca durup bir süre aracının yanında bekledi. Babasını aradı, Sinan’ın sonuçlarının yakında geleceğini, geldiğinde Öncü ablasıyla babasının İstanbul’a geleceğini konuştular. Oğlunu yeni şehrine yerleştirmeye gidecekti Şahin Bey. Gelmişken de kısa bir tatil planladı Gülru. Nöbetlerini şimdiden

zihninde avarlanmaya koyulmuştu. Telefonu kapatıp çantasına bıraktığında kulağının dibindeki, "Merhaba sevgilim," fısıltısıyla tüm tüyleri ürperdi. Sabahki rüyasında kocası yetmemiş, kızının babası olan adam ona, "Sevgilim," diyordu. Kaçabilecek miydi Gülru?

Ali'ye dönerken acele etmedi, kaçamak bakışlarla adamın yüzüne bakıyor, rüyası aklından çıkmıyordu. "Ali..."

"Canım." Kolunu aracın tavanına bırakan Ali ona gülümüyor olsa da kadının yüzündeki hatta sesindeki garipliği çoktan fark etmişti.

"Neden dışarıdasın?"

"Sıkıldım, yeter bu kadar. Ya sen neyin var?"

Saçını kulağının ardına iterken bakışlarını kaçırdı. "İyiyim, biraz yorgunum sanırım."

"Yemek nasıldı?"

"Şahane! Arkadaşlarım yakında seni görmeye gelecek." Gülümserken rüyayı aklından çıkartmaya çalışıyordu. Ali'nin çatılan kaşlarına bakıp keyiflendi. "Ben sana yardım ettim, sıra sende."

"Anlayamadım."

"Sorun şu ki dün gece yemekte eski... İşte o var ya..." Başını yana çevirip yüzünü buruşturdu Ali. "O mu geldi?"

"Tam olarak öyle değil. Bana bakar mısın?" Ali anında ona döndü. "Konuşurken bana bak! Onun yakın arkadaşı vardı. Benim de arkadaşımды, Zümrüt seni sorunca onlar da kim olduğunu sordu, ben de sevgilim dedim." Adamın yüzüne yaramazlık yapmış bir küçük bir kız gibi bakınca Ali kocaman gülümsedi. "Onlara tamirci olduğumu söyledin mi?"

Gülru göz devirse de gülümsemesi suratında duruyordu. "Elbette söyledim, seni merak ettiler. Bir güncük bir şeyler yaparsın artık."

Ali başını eğerek kadının kara gözlerine, yüzüne yaklaştı. "Bıraksan bir ömürcük bir şeyler yaparım." Gülru'nun bakışlarında-

ki eğlence yeniydi, anlam veremediyse de doğrulup geri çekildi. "Yalnız bana tamirci parçası muamelesi yaparlarsa üzülürüm."

Gülru, adamı baştan ayağa bir süzdü. Pek de şık giyinmişti. nereye gidiyordu ki? "Sana dipleri düşeceğinden öyle bir şey düşüneceklerini sanmıyorum."

"Beni dişi kurtların önüne mi atacaksın?"

Gülru elini kalbinin üzerine bırakıp hayret edercesine geri çekildi. "Kim? Ben mi? Ben seni onlardan korumak için inmiş bir meleğim. Saçlarını yolarım."

Ali'nin kahkahası sokakta çınladı. "Bu rol gereği miydi?"

"Ne sandın?"

"Rolde bu kadar kıskançsan gerçeğini düşünemedim. Sorun değil, gelecekleri varsa..." Gömleğinin yakasını düzeltti Ali. "Görecekları de var."

Şimdiden kanına karışan kıskançlık, Ali'nin kendini beğenmiş hareketiyle harlandı. "Abartma! Siz erkekler bir kadın görmeyin zaten, hemen şekliniz değişiyor."

"Gülru..." diyen sitemli ses pek çok şey anlatıyordu. "Nereye gidiyordun?" diye sorarak konuyu kapatmak istedi.

"Dolaşacağım. Sen nereye böyle iki dirhem bir çekirdek?"

"Dolaşacağım. Sen de çok iyi görünüyorsun, yine maviler giyilmiş."

Elbisesine bakıp Ali'ye döndü. "Mavi seviyorum."

"Fark etmemek için kör olmak lazım. Bir şey soracağım, maviyi bu kadar seviyorsun da neden bu bebek sarı?" Elinin altındaki arabaya hafifçe vurdu.

"Sorma. Çok aradım ama mavi bulamadım. Bulduklarım da bitik durumdaydı. Mecburen sarı aldım ama bu da güzel, sarıyı da severim."

"Tamam... Güzel." Ali arkasına bakıp Gülru'ya döndü. "Sinan görmesin diye diyorum. Sokağın başında beni bekle! Seni alacağım ve dolaşacağız."

Bekle... Emir vermekte Ali gibi olsunlar. Öyle güzel veriyordu ki insan ister istemez uymak istiyordu. "Sen beni bekle!" diyerek öne çıktı. "Sinan!" diye bağırdı. Eli yağ içinde koşarak gelen Sinan ablasına bakıyordu. "Biz Ali abinle gidiyoruz, biraz işimiz var."

Kaşları havaya kalkan Sinan, Ali'ye bakıp başını eğdi. "Tamam abla, babama demem, korkma!"

"Gerekirse ben söylerim. Ayak yapma bana, git veda sık. Bunlar son zamanların zaten, haftaya babamlar gelecek. Sonuçlar çıkmış olur o zamana kadar."

Sinan yutkundu. "O kadar erken mi?"

"Maalesef kuzucuğum."

"Geç döneriz Sinan, ablana karşı yakayı göstereceğim. Söz, seninle de gideriz hem babanlar da olur, topluca gezeriz."

"Olur abi. Buradayız biz."

Şoför koltuğuna geçerken Gülru da yanına oturdu. "Karşıda ne var?" Kemerini bağladı Gülru, Ali de aracını sokaktan çıkardı.

"Ne yok ki? Arkana yaslan ve bekle! Asıl İstanbul karşıda, sabaha ancak döneriz."

Arkasına yaslanıp köprüden geçişlerini seyretti. İlk kez Avrupa Yakası'na geçiyordu. Bunca zaman Anadolu Yakası'nın altını üstüne getirip karşı yakaya geçmek aklına bile gelmemişti. Zümrüt'ün '*Varoş İstanbul*' sözü aklına gelince gülümsedi.

Arabayı otoparka bırakıp etrafına bakınan kadını izledi. "Hadi, geldik."

"Nereye geldik?"

"Beyoğlu."

Başını sallayıp indi, çantasını sırtına takarken kalabalığa bakıyordu. Karşı yakaya göre oldukça kalabalıktı. Yanına gelen Ali'ye döndü. "Burası İstanbul, her an seni kaybedebilirim." Elini uzatıp tutmasını bekledi. "Bu bana daha çok çıkarıcılık gibi geldi," dedi Gülru.

“O zaman ben de çıkar sağlıyorum sayabilirsin. Ama...”
Elini daha yakınına uzattı. “Bugün kendine izin ver, pişman olmayacaksın.”

Derin bir soluk alıp gülümsedi. Bir günden ne çıkardı ki? Canının istediği gibi geçireceği bir gün. İncecik parmaklarını Ali'nin avucuna bırakınca daha önce hissetmediği o kıvılcımları parmaklarında hissetti. Tatlı bir his, elinden tüm bedenine yayılıyordu. Ali'nin parmaklarını kendi parmaklarına dolandırırken görünce kalbindeki duvarın çatladığını biliyordu. Çatlaktan sıcak bir sıvı tüm bedenine ve ruhuna yayılıyordu.

“Biraz yürüyeceğiz.”

“Yaran? Yorulursan ağrı yapabilir.”

“Doktorum yanımda, bana hiçbir şey olmaz.” Gülümsediğinde gülüşünün içinden geçenlerin de farkında olan Ali uzanıp kadının saçlarına çokça masum bir buse kondurdu. Gözlerini kapatan Gülru, bugün olacak her şeye hazırdı. Belki de değildi. Kalbi şimdiden dörtmala koşuyordu. Ondan kopan Ali önden yürüyerek onu yanına çekti.

“Sana müthiş bir tuzak hazırladım. Gidince anlatacağım.”

“Gazozuma ilaç katmayacaksan sorun yok.” Kahkaha atan adama eşlik etti. “Daha fena, daha fena...” diyen Ali'nin onu nereye götürdüğünü merak etti. Yarım saat sonrasında hiç de dediği gibi bir yerde olmadıklarını düşündü. Galata Kulesi'nin tepesinden İstanbul'u izliyordu. Ali de Ali'nin dedikleri de aklından çıkmıştı. Öylesi güzel bir şehirde yaşıyordu ki gideceğinin telaşına düşmüştü kalbi. Tam tur dönerek koca İstanbul'u izlediler.

“Burada tuzak olacak ne var anlamadım.”

“Şöyle.” Ali, Gülru'nun arkasına geçerek tek kolunu kadının boynuna doladı. Her bir temas Ali'yi mutlu ederken Gülru'yu alaşağı ediyordu. İkisi de bunu görmezden gelmeyi çok iyi başarıyordu. Denizin efsane görüntüsü, İstanbul'un bulunmaz güzelliği... Kız Kulesi'ne bakıyorlardı. “Bir rivayete göre, Galata Kulesi'ne ilk kez çıkan kadın ve erkek mutlaka

evlenirmiş ama taraflardan biri daha önce çıkmışsa büyü bozulmuş. Kaderinde kavuşamamak olan çiftlerin asla kavuşmadığı da rivayetler arasında. Galata Kulesi birlikte yaşlanmayacak çiftleri kabul de etmezmiş.”

Elini Ali'nin koluna bıraktı. “Sen daha önce çıktın mı? Onunla?”

Ali kolunu biraz daha sıkıp kadını kendine yasladı. “Ne onunla ne de başkasıyla çıkmadım. İlk kez seninle geliyorum çünkü efsaneye inanıyorum.”

Kulağa yalan gibi gelse de Ali'ye istemsizce güvenmesine anlam veremiyordu. Daha çok soru, içinde Mine geçen onlarca soru sormak istiyordu ama sormadı. Hissettiği güzel duyguları onunla kirletmeyecekti. “İnandım ama sana, efsaneye değil.”

“İnanmalısın, ben seninle evleneceğim.”

Adamın kolları arasında güldü, bedeni sarsıldı. “Ali... Benim bundan neden haberim yok?”

“Şimdi oldu.”

Kaderde kavuşamamak da varsa... Diyemedi. Yuttu tüm acı sözleri. “Bilemiyorum. Kadere göre inancım artabilir. Şimdilik efsaneye inanıyorum. Kurduğun tuzak buysa, kötü niyetini merak ettim.”

Kolunu çözerek elini tuttu Gülru'nun. “Kötü niyetim yok, naçizane gönlünüze talibim.” Kız Kulesi'ne dönen kadının eğlenen yüz ifadesiyle gülümsedi. “Sana ömrünün en güzel toştunu yedireceğim. Hadi!”

“Yavaş hareket et, dikkat et, çarpmasınlar,” dedi adamın peşine düşerken. Eline bakıyordu, eli hayatından bu kadar memnun olmuş muydu, onu düşünüyordu. İstiklal Caddesi'ne indiler, Gülru'nun elini bırakmış, omzuna kolunu dolamıştı. Ali hızlandıkça Gülru onu yavaşlatıyor, günün sonunda çok acı çekeceğine dair şeyler söylüyordu. Ali bıçak yarasıyla ölmemişti, Gülru'nun bakışıyla can verecek raddeye geliyordu da kadın bunu göremiyordu.

“Ne özelliği var bu tostun?” Küçük masada karşılıklı otururlarken sordu Gülru. “Yemeden bilemezsin,” dedi Ali. “Sonra yine gidelim, yine yiyelim diyeceksin.”

“O kadar diyorsun? Gelir kendim yerim, illa seninle mi gelmeliyim?”

“Benimle geleceksin, söylüyorum bak. Bensiz gelersen o tost sana zehir olur.”

Adama bakarken başını sallayıp gülümsedi. Önlerine gelen tosta bakıp inceledi. “Ne var bunun içinde?”

“Ye güzelim, yemeden bilemezsin.”

Bir ısırık aldı, tat damağında asılı kaldı. Hepsini bitirene kadar durmadı ama içinde ne var çözemedi. “Bir tane daha mı yesem?” dediğinde Ali kahkaha attı. “Olmaz. Balık ekmek yiyeceğiz, sonra seni bozanın hasının yapıldığı yere götüreceğim. Daha sonra Mısır Çarşısı’nı zamanın yettiği kadar gezeceğiz. Sonra bir sahilde günü bitiririz, aslında gün doğumunu izlerdik ama yarın işe gideceksin sanırım.”

“Evet, nöbetim var.” Ali’nin son sözleri yalvarır gibi, *yapmazsan ölürüm* dercesine çıkmıştı. Masum bir çocuğun bakışlarını andırıyordu güzel kahverengiler. Bir şey demedi, di-yemedi. Sessizliği neyin kabullenişiydi, ikisi de bilemiyordu.

Arabaya giden yolu aşarken Galata Köprüsü’nden geçiyorlardı. Hava kararmış, akşam bitmiş, saatler geceye dönmüştü. Yaşadığı yorucu ama güzel günün sarhoşuydu Gülru. “Aşırı yoruldum ama tüm bedenim gevşemiş gibi de hissediyorum.”

Köprü boyunca usul adımlarla ilerliyorlardı. Elini hiç bırakmayan Ali تنها geçitte bırakmıştı. Yorgunluktan mıdır bilinmez, kabuklarına çekilmişçesine sessizlerdi. “Eğlendiysen... Sevindim.”

“Çok!” dedi köprünün demir parmaklıklarına yaklaşıp tuttu. Saçını savuran rüzgâra teslim olup gözlerini yumdu. “Teşekkür ederim Ali.” Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle dönüp kollarını parmaklıklara gerdi. Başını arkasına atıp,

rüzgârı hissetti. “İnsanın yaşadığını hissettiği anlar var ya, tam da oradayım şu an. Uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemiştim.”

İnanılmaz derecede güzel görünen kadının büyüüne kapılıp yaklaştı. İki kolunu açıp demirlerden tuttu, Gülru’yu kısılcama almıştı. Kadının kapalı gözlerine, huzurlu yüz hatlarına gecenin izin verdiği ışık altında derin derin bakıyordu. O kadar beyaz bir teni vardı ki gecenin karası örtemiyordu güzel yüzü.

Yanına sokulduğunu ilk anda anlamış ama gözlerini açmamıştı. Ali’den gelen sıcaklığı, kokusunu hissetmemesi imkânsızdı. Gözlerini açıp gülümsedi. “Sana bir şey soracağım?”

“Evet,” dedi Ali dudağının ucu havada. “Her neyse evet diyorum.”

“Evlenme teklifi etmeyeceğim,” diyerek gülümsedi Gülru. “Üzüldüm. Dinliyorum,” diyen adamın kendine çok yakın olan yüzünü izledi bir süre. “Baba olmayı hiç düşündün mü?”

Beklenmedik soruyla kaşları havalan Ali, aynı zamanda gülümsüyordu da. “Her insan, her erkek kadar düşünmüş olabilirim. Yeğenlerimi görünce daha kuvvetli bir istek oluyor ama ortada bir anne olmadığı için çabuk geçiyor. Bunu neden sordun?”

“Hiç. Birden aklıma düştü, eminim senden güzel bir baba olurdu. Mesela bir kız babası...”

Elini korkuluktan alıp tersiyle kadının yanağına dokundu. “Annesi sen olsan kızım da çok güzel olurdu.”

Sabahki rüyası anında zihnine dolunca bakışlarını kaçırdı. Alt tarafı bir rüyaya bu kadar anlam yüklemek, Ali’ye de böyle bir şey sormak birden saçma geldi. “Sanmıyorum. Anne olmak... Benim için korkutucu, hayal kurmadım,” diyerek yalan söyledi.

Onu anlamaya çalışıyor, annesinin başına gelenlerin sonucunda annesiz kalmasıyla hayal etmemesi doğal göründü Ali’ye. “Birçok insan kurmadığı hayalleri yaşıyor.”

“Ya da kurduklarının altında ezilir.”

“Olabilir, hayat bu, başımıza ne geleceğini bilemeyiz.”

“Bir rüya gördüm,” dedi Gülru, ağzından bir anda çıkmıştı. Gecenin tam ortasında merakla parlayan kahverengi gözlerle bakıyordu. “Aman her neyse...”

“Beni mi gördün? Hayır, anlat!” Çıkmak isteyen kadını tekrar sıkıştırdı. Göz deviren Gülru, kollarını tekrar iki yana açtı. “Hayır, anlatmayacağım. Saçmaydı zaten, aklımızı bulan-dırmasına izin vermemeliyiz.”

“Aklımda tek bir duru yer kalmamışken yaptığına oyun-bozanlık derler.”

Dudaklarını sıkıca yumarak başını sağa sola salladı. Kesin bir dille hayır demekti bu ama yine de konuyu geçiştirmek için dudaklarını araladı. “Yaran çok ağrı yapacak, gidel...”

O kadar güzeldi ki kadın, aklı başından gideli çok olmuştu. Hedefe giden bir yol varsa o da tek bir kuralın olmadığından geçiyordu. Elleri kadının saçlarına dolanırken dokunuşuyla kaskatı olan Gülru’nun birkaç saniye sonra gevşemesiyle iki bedenin daha yakına çekilmesi... Orada, tarihî Galata Köprüsü üzerinde ayakları yerden kesilirken, tüm düşünceleri rüzgâr-la birlikte uzaklaşıyordu. Kalbinin son hızla atışını duyuyor muydu Ali? Ya o son dokunuşu? Geri çekilip dudaklarını al-nına bastırması? Ali’nin göğsüne çekilen başıyla adamın kalp atışlarının hızını duyumsadı. Gözlerini yumdu ve hiçbir şey söyleyemedi. *Bunu neden yaptın* bile diyemedi. Çünkü duy-duğu o atışlar onun içindi. Ruhunun kanadığını dolan gözle-rinden hissediyordu.

“Sen gidersen yaram asla iyileşmeyecek, her an kana-yacak. Başka yaralarım da olacak, bu kez altından kalkama-yacağım.” *Gitme*, diye haykırmak istiyordu, *kal, benimle ol. Unutalım. Yeniden yazalım kaderimizi. Bu kez üzölmek yok, mutluluk var*. Diyemiyordu hiçbirini. Gülru’nun kalbi demir-den bile sert bir hâle gelmişti. Bükemiyordu Ali, ne yapsa ne dese ne anlatsa bilemiyordu. Daha ne yapmalıydı...

Gözlerinin önüne Albay ve yaptıkları geldikçe hıçkırarak ağlamak, o görüntüleri, o ezilmişlik hissini ruhundan silmek istese de yapamıyordu. Tüm ilişkiler böyle tatlı başlıyordu, sonrası muammaydı. Her an tetikte yaşayacaktı kalbi. Ya beni aldatırsa... Ya ona yetemezsen... Ya beni sevmekten bıkarsa... En ufak bir şans bile tanıımıyordu kalbi ona. Başını kalp atışlarından kaldırıp Ali'nin kendine bakan gözlerine baktı.

“Korkuyorum... Çok korkuyorum. Bir kez daha yara alırsam asıl ben toparlanamam. Yapamıyorum, beni anlamak zorundasın. Her şey çok güzel, sen muhteşem birisin ama ben değilim. Bir enkazdan farksızım ve bunu kimse göremiyor.”

İki eliyle kadının yüzünü kavradı. Parmak uçları Gülru'nun saç diplerine baskı uyguluyordu. “Sen benim enkazımı kaldırıp yerine beyaz lale bahçeleri yaptıysan ben de yapabilirim.”

‘Ben o laleleri tek tek koparacağım, ikimiz de tarumar olacağız.’ Ne kadar anlatsa karşısındaki adamın bunu anlamayacağını düşünerek sessiz kalmayı tercih etti. Uzayan sessizlikle Ali ondan başka bir şey alamayacağını anladı. Başını eğerek bir buse daha alıp kadını serbest bıraktı. Elini tutup adım atmasını sağladı. İkisi de konuşmadı. Sessizliğin bir çığlık olduğu anı yaşıyorlardı.

Gecenin son saatleriydi, birkaç saat sonra yeni bir güne başlayacaktı koca şehir. Oradan oraya geçerken zamanın bir kısmı ölse de Ali onu saydığı tüm yerlere götürmüştü. Bir sonraki gezecekleri yerlerin listesini de yapmıştı Ali. Asla vazgeçmeyecekti. Bu onu hem korkutuyor hem de etkiliyordu. Bilmediği onlarca ilçe ve özellikleri, güzelliklerini öyle tatlı anlatmıştı ki Gülru ona bakarken sadece gülümsemişti. En son yine Üsküdar'a gelip, sahilde bir banka kurulmuşlardı. Serinleyen geceyle, yorgunlukla çökmüştü olduğu yere. Omuzlarına

inen ince bir örtünün yumuşaklığıyla başını arkasına döndürdü. Ali omuzlarına oldukça ince, küçük bir örtü bırakmıştı. Yanına oturunca adamın aldığı o rahat soluktan kendisi alamadı. “O kadar çok yedim ki elbise sıkıyor. Bugünün sonucu bana kilo olarak geri dönecek.”

“Yakışacağına eminim.” Başını Gülru’ya doğru yatırdı. “Kilonun.”

“Hiçbir kadına kilo yakışmaz, orantılı değilse. Elde edinceye kadar kilo iyidir, evlenince kilo alan kadınlar gözünüzden düşer, öyle değil mi?”

“Hiç evlenmedim ne incesiyle ne kilolusuyla. Bilemeyeceğim.”

“Kaçamak cevaplar sizi güzel kurtarıyor. Senin de ağzın çok iyi laf yapıyor.”

“Örtünün altında bana yer var mı?” Gülru’nun elinin altındaki ucu çekiştirip yaklaştı. “Hiçbir fırsatı kaçırma!” Küçük bir kahkaha atan Ali, “Zamanım kısıtlı, elimden ne gelirse,” dedi. Kolunu Gülru’ya dolayıp kendine çekti. Örtü artık ikisinin omuzlarındaydı.

“Bana onu anlatmanı istiyorum.”

“Gerçekten böyle bir günün üzerine ondan mı bahsedeceğiz? Hem neyi bilmiyorsun ki? Her şey ortada.”

“Aslında hiçbir şey bilmiyorum. Oldu bitti, o kadar.”

“Zaten o kadar. Yaşandı ve bitti.”

“Tamam işte, ne yaşadınız, hadi,” diyerek omzuyla dürttü Ali’yi. Sıkıntılı bir soluk verip denize döndü Ali. “Aynı sokakta büyüdük, belki bilmiyorsun ama evi, benim evimin olduğu sokağın sonunda.”

“Biliyorum. Kız kardeşlerin söyledi.”

“Ağızlarında bakla ıslanmaz zaten. Ondan biraz büyüğüm. Hiç öyle alıcı gözle bakmadım aslında, sokağın kıızıydı. Abilerine abi deriz, hâlâ. İki sene öncesi...” Anlatmak istemiyordu ama Gülru yüzünü kendine dönmüş, merakla dinliyordu.

“Güzeldi, alımlıydı ve içten pazarlıklıydı, göremedim. Sağımından girip solumdan çıktı. Ne olduğunu anlamadan birlikteydik. Bir yıl sürdü, gizliyorduk neden olduğunu bilmeden. “Bilemezdim, benimle sadece eğleniyor.” Göğsünü şişirerek bir nefes alıp verdi. “Babamın vefatından hemen sonraydı, belki de boşluğa düşmüştüm, bilmiyorum. Bir süre sonra her şeyden şikâyet etmeye başladı, anlamadım. Gözlerine kalın bir perde iniyor insanın. Annem, kardeşlerim asla istemedi ama saygı da duydular. Artık son demleri yaşarken tamirhaneyi kapatmamı, oto kiralamada olmamı hatta ortaklarımı bırakıp kendi yerime sahip olmamı istedi. Ona bunun olmayacağını söylediğimde günlerce küsüyordu, şikâyetleri inen perdeleri tek tek kaldırmaya başladı. Beni beğenmiyordu. Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu asla bilemezsin.”

Sesi kederle kısılan adamın elini tutup parmaklarını birbirine geçirdi. “İnan bana biliyorum, dolaylı yoldan olsa da...”

“Küçük hissediyor insan kendini, ezik büzük, işe yaramaz.”

Gülru’nun aklına ilk itirafı geldi. *‘Başıma ne geldiyse okumuş bir kadın yüzünden geldi,’* deyişi. Yüzüne bakmayışı, neredeyse kaba davranışları. Kaçıyordu. Kaçmıştı ama yine yakalanmıştı.

“Bir gün -küs kaldığımız on gün kadar sonunda- karşıma geçip, ‘Bitti,’ dedi. Benim açımdan sorun yoktu. İnsan kendini küçük gören birine çok da derin duygular besleyemiyor, olan da ölüyor. Bitirdik. Ama o... O, bir ay sonra nişanlandı. Yani aldatılmışlığımı orada fark ettim. Kendi gibi birini buldu, olmadı.” Sesindeki can sıkıcı tınıları Gülru kalbinde hissediyordu. Birbirlerine yakın olaylar yaşamış olmaları nasıl bir kederdi, düşündü ama bir cevap bulamadı.

“Bunu nasıl atlatıp bana yüreğini açabiliyorsun? Seni üzebilirim.”

“Evet, yapabilirsin.”

“Onca şeyden sonra ben kimseye güvenemezken sen bana nasıl güvenebiliyorsun?”

Başını çevirip, kadının yüzünü aşkla seyretti. “Neden kaçarsan o senin imtihanın olur. İmtihanım değil, şansım varsa ihtimalim olmanı istiyorum. Başka çarem yok.”

Başını, omuzlarıyla birlikte indirdi. “Bu gidişle sen benim imtihanım olacaksın.”

Yanında duran çiçeği alıp Gülru’ya uzattı. Gecenin o kara rengine ışıltılı parlıyordu beyaz lale. Kadının tüm kalkanları Marmara’ya dökülüyordu laleyi alırken. Dudağının ucunda bir gülüşle yaklaşp kadının kulağına içinden cümleleri sıraladı. “Aşk imtihanınsa, baştan kaybetmişsindir. Boşa çekilen kükrekler âşığın kalbine yol olur, su olur, bir bakarsın, her yer sen olur.”

13. Bölüm

Saçları alelade bir topuzdu, üzerinde bir tişört, keten mavi bir etek, ayağında terlikle evinin kapısını çekip çıktı. Karşıya, kızların olmadığı eve bakıp iç çekti. Bu sokak o gençlerle daha güzel ve neşeliydi. İç geçirip geleceklerini düşünerek kendini teselli etti. Kolundaki saate bakarak tamirhaneye girdi. “Ali?” diyordu ki tam önünde duran adam ona bakıp, “Gülüm.” dedi.

Aralarında adı konulmuş bir şey yoktu, Gülru’ya göre aralarında bir şey yoktu ama bir kabulleniş vardı ki öylesine sessiz, öylesine içten, öylesine garip. Eskisi kadar uzak da değillerdi, bir sevgili kadar yakın da. Gülru’ya, Ali’nin yaptığı hiçbir şey artık ne yabancı geliyordu ne saçma.

“Beni mi bekliyordun?”

“Kapının sesini duydum, karşılayayım dedim.” Başını yana yatırıp gülümsedi. “Özlediysem...”

“Bırak şimdi bu Romeo sözlerini. Bir saat sonra çıkıyorum, arabayı alabilir miyim diye soracaktım. Öncü abla sağ olsun, çuvallarla erzak getiriyormuş. Benim arabaya sığmabilir. Verir misin?”

“Düşünmem lazım.” Kollarını göğsünde bağlayıp omzu-

nu duvara yasladı. “Ya? Neden?” diyen Gülru’ya gülmemek için alt dudakını ısırđı. “İyi şoförüm, biliyorsun.” Oysa eline anahtarı anında vereceğinden o kadar emindi ki şaşırması Gülru.

“Tek şartla.” Doğruluğ elleri cebinde masumca yaklaştı Ali. “Bir kere öpersen olur ancak.”

Kızması, köpürmesi “Al arabayı başına çal,” demesi gerekiyordu ama o güzel yüzüne bir gülüş yerleştirdi. “Fırsatçı.” Başını uzatıp sokağı baktı, dönerek Ali’nin yanağına dudaklarını bastırdı. Çabucak geri çekilip elini açtı. “Alayım.”

Ali’nin eli yanağına giderken içinin yandığını hissetti. “Yetmez ama neyse... Şunu ben istemeden yapsan bir kez de çok daha mutlu olabilirdim.”

“Şansını zorluyorsun.” Elini salladı. “Hadi. Üzerimi değıştireceğim daha, işim var.” Başını sağa sola sallayan Ali ofisine anahtarı getirmek için uzaklaştı. Önüne dönerek sokağı bakmaya başladı. Sokak her zaman çok sessizdi. Biraz ilerisinde genelde birkaç çocuk hep oynuyor olurdu, bugün onlar da yoktu. Karşı evde kimin oturduğunu bilmiyordu ama her kimse çok güzel izlendiklerini tahmin ediyordu.

“Al bakalım.” Anahtarı alırken, “Karşı evde kim oturuyor?” diye sordu.

“Kimse, boş orası, neden sordun?”

Dudak büktü. “Boş gibi durmuyor, bazen ışık oluyor.” Turuncu boyalı evin güzelliğı hiç de içinde yaşanmıyor gibi değildi. Giren çıkan görmemişti, zaten çoğunlukla sabahın erken saatinde çıkıp yine sabah saatinde dönüyordu. Evde olduğı günlerde de denk gelmemişti.

“Evet, ben girip çıkıyorum.”

Kaşlarını çatarak Ali’ye döndü. “Neden?”

“Annemin baba mirasıdır, doğal olarak bizim oluyor.”

“Ya?” Gerçek bir şaşkınlık yaşadığını Ali yüzünden okuyordu. “Senin oturduğun ev de babamın, babaannemle dedemin

eviydi. Annemle babam komşuymuş, evlendiklerinde senin dairede oturmaya başladılar.” Geçmişe giden Ali’nin yüzünde özlem dolu bir gülüş belirdi. “Ben üst katta doğmuşum. Şu an annemle oturduğumuz eve uzun yıllar sonra taşındık. Babam o evi satın almıştı. Bu karşı ev hisseli, bir kısmı annemin kardeşlerine ait. Gelen giden soran yok. Tamamen bizim olması için çalışıyorum.”

İlk tanıştıkları gün Nimet Hanım’ın, “Burası yüz yıldır bize ait,” sözlerini anımsadı. “Anladım,” derken kelime uzun uzadıya çıkmıştı dudaklarından. “Tamirhaneyi sen mi açtın? Burası eve dâhil miydi?”

Başını sağa sola salladı Ali. “Ben üçüncü kuşağım, burası dedemden kaldı.”

“Güzel olmuş.” Gülümseyerek adım attı. “Geç kalacağım, gidiyorum ben. Otobüs gelmeden orada olmalıyım.”

“Git bakalım.” Çarçabuk eve girişini izleyen Ali derin bir nefes alıp verdi. Anı yaşamaktan öteye geçemediğine hayıflanıyor, keskin bir bıçak gibi ruhuna her gün yeni kesikler atıyordu. Ne olacaklarını bilmiyor, deli gibi merak ediyordu.

Babasına sıkıca sarıldı, kollarını boynuna öyle sıkı doladı ki Şahin Bey bir an boğulacağını sandı. “Dur kızım,” dese de kahkaha atıyordu. Geri çekilip kocaman gülüşüyle başını babasının göğsüne yasladı. “Çok özlemişim. Hoş geldiniz.” Babasını bırakıp Öncü ablasına sıkıca sarıldı. Üvey de olsa bir kötülüğünü görmemişti Gülru, onu abla gibi seviyordu. Öncü Hanım da onu kızı gibi görüyor, seviyordu. “Maşallah kızım. Şahin, pek güzelleşmemiş mi?”

“İstanbul yaramış, kilo mu aldın sen? Aydın’da daha zayıftın?” diyen babasına sahte bir alınganlıkla baktı. “Aşk ol-

sun baba.” Şahin Bey bir kahkaha daha attı. Sinan kolunu annesine dolamıştı. “Baba ablam burada hayatını yaşıyor.”

“Aman yaşasın.”

“Hadi,” dedi Gülru. Otobüsün bagajı açılırken, o yöne döndüler. “Babacığım, dört çuval, bir de valiz var, senin yavru ceylan bunları alacak mı?”

“Başka arabayla geldim, hepsini alır.” Çuvalları Sinan ve babası zorla taşıyıp arabaya yerleştirdiler. “Öncü abla bunların içine ne koydun?”

Kadın gülümseyerek elini salladı. “Bulgurundan, peynirine ne ne bulduysam koydum kızım. Bütün sene fazla fazla yeter. Özlemişsindir sana kömbeyle yufka ekmek getirdim.”

“Özlemez miyim?” derken kadının omzuna kolunu dolamıştı. “Sağ olasın.”

Şahin Bey arabanın kapısını açıp oturunca aracın içine bakındı. “Kimin bu araba? Bayağı güzelmiş.”

“Land Rover baba, Ali abinin arabası,” diyen kardeşine orta aynadan bir bakış atıp sessiz olmasını sessizce izah etti.

“Ali kim?” Şahin Bey sorusunu oğluna yöneltirken Gülru arabayı park alanından çıkarıyordu. “Ali, ev sahibimin oğlu. Evimin altında tamirhanesi var, komşu sayılır baba,” dedi Gülru.

Şahin Bey, “Maşallah,” diyerek yola bakmaya başladı. Yıllar önce bir kez geldiği şehri izliyordu. Karısı Öncü Hanım ilk kez geliyordu, bakışları merak ve heyecan doluydu.

“Bu hafta iki nöbetim var baba, sonrasında beş gün boşum. Eli kulağındadır yerleştirmeler, birlikte gideriz.”

“Nereleri seçtiniz?” dedi Öncü Hanım.

Sinan, “İstanbul, İzmir ve Ankara’daki en iyi hukuk fakültelerini,” dedi.

“Senin hukuk okuyacağını düşünmüyordum. Nasıl oldu bu?” diyen Şahin Bey’e Sinan cevap verdi. “Ali abi ikna etti.”

“İkna mı etti? Bence senin içindeki cevheri ortaya çıkardı. Bir gün teşekkür edersin Ali’ye,” dedi Gülru.

“Merak ettim bu Ali’yi,” dedi Şahin Bey. Gülru susarken Sinan yol boyunca hiç durmadan Ali’den bahsetti. Bir ara kardeşine, “Sus artık,” diyecek olduysa da diyemedi. Öyle bir hayranlıkla anlatıyordu ki Gülru tanımadığı bir adamdan bahsettiğini düşünmeye başlamıştı. Canı sıkılıyordu bu duruma. *Kusursuz Ali...*

Arabadan inince bakışlar sokağı talan etti. Babası da Öncü Hanım da hayranlıkla evleri seyrediyordu. Sabah uyandıklarında çok daha güzel bir sokağa merhaba diyeceklerdi. Sinan evin kapısını açarken, Ali arabanın sesini duyunca dışarı çıktı. Üzerini değiştirmiş, tamirciden çok geceye karışmaya hazır biri gibi duruyordu. Gülru gözleri kısık baştan ayağa inceledi.

“Hoş geldiniz,” Şahin Bey bagaja giderken döndü. Öncü Hanım da sesin geldiği yöne bakmıştı. “Hoş bulduk,” Şahin Bey yaklaşıp elini uzattı. Ali yüzünde tebessümüyle samimice sıktı o eli.

“Baba, Ali abi,” Sinan yanlarına gelmiş ikisinin arasında durmuştu.

“Öyle mi?” diyen adamın gülüşü büyüdü. “Sinan’ın ağzından düşmediniz. Tekrar hoş bulduk. Şahin.” Öncü Hanım’a da baş selamı veren Ali, Şahin Bey’e sadece gülümsemişti.

“Hadi, valizleri çıkaralım,” dedi Gülru. “Baba gelin, sizi eve çıkarayım. Biz alırız eşyaları.”

“Yardım edeyim,” diyen Ali’ye manidar bakıp, “Et,” dedi Gülru. Babası ve Öncü Hanım ile yukarı çıkıp evin kapısını açıp onları içeri alınca ayakkabılarını tekrar giydi. “Anahtarı verip geliyorum. Siz dinlenin.” Babasının, “Tamam kızım,” sözünü uzaktan duydu.

Aşağı indiğinde Ali çuvalla yukarı çıkıyordu, yanından sessizce geçip indi. Sinan bir çuval sırtlamış, kapıdan geçmişti. Onun yanından Ali geçip yanına geldi. “Nereye böyle Ali?”

Ali üzerine bakıp bir çuval daha almak için uzandı. "Neden?"

"Ne neden, böyle giyinmiş akşamın bu saatinde nereye gidiyorsun?"

Çuvalı sırtlanıp Gülru'ya eğildi. "Gezmeye." Arkasını dönerek giderken Gülru dişlerini sıkmıştı. Sinan bir kez daha geldi, valizi alıp gitti. Ali son kez inince anahtarı uzattı. "Teşekkür ederim. Sana iyi eğlenceler." Yanından geçeceği anda kolunu tuttu Ali. "Ne oluyoruz?"

"Ne olmuşuz?" Kolunu çekip kurtardı. "Git eğlen işte, sana iyi eğlenceler diledim."

Gerçek bir tavrı takınan kadının hâline sevinse mi kızsamı bilemedi. Anlamaya çalışarak açıklama yapma gereği duydu. "Ekrem'le geleneksel yemeğimizi yiyeceğiz, ne kadar eğlenbilirim ki? Ne bu tavrın?"

"Ne tavrı? Git diyorum işte, afiyet olsun." Bir kez daha adım attıysa da bu sefer bileğini tuttu Ali. Yan yana ama ters bir açıyla duruyorlardı. "Kıskanıyorsun ama gerek yok."

Derin bir soluk alıp verdi, kıskanıyordu ama kabul edemeyecek kadar mağrurdu. Gerek yoktu ama bunu kalbine anlatamazdı. Elini alnında gezdirip Ali'ye döndü. "Affedersin. Saçmalıyorum."

"Gülüm sen kıskanıyorsun." Gülüşüyle yaklaşıp Gülru'nun şakağına dudaklarını bastırıp çekti. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz."

Ali arabasına binerken o kendini binanın kapısını açıp içeri attı. 'Ne yapıyorsun kızın sen? Delirdin mi? Arkadaşıyla dışarı çıkıyor. Kızım o senin sevgilin bile değil. Kalkmış adama hesap soruyorsun, o sana sorsa yıkardın dünyayı başına.' İç sesiyle inleyerek merdivenleri çıktı. Daha iyi hissediyordu ama kalbinin bir köşesi hâlâ *ama gitti* diyordu. Eve girince hemen mutfağa geçti. Zaten salatasına kadar hazırladığı yemeklerle bir sofrayı kurdu. Kısa bir süre sonra Ali aklının bir köşesinde sessizce beklemeye başladı. Babasının anlattıklarını dinliyordu, aklı başka bir yerde...

Sinan sabah erken kalkıp tamirhaneyi açtı, babası ve anesi ondan önce kalkmışlardı. Erken kalkmaya alışık insanların uyumasını kimse beklemezdi. Gülru esneyerek salona girdiğinde kurulu masayı görünce gözlerini kırıştırdı. Saat henüz 07.30'du ama Öncü Hanım boş durmamıştı. Alışılmışlık diyerek babasının kolunun altına girip küçük bir kız gibi mayıştı. "Neden bu kadar erken kalktınız? Burası İstanbul, yatın dinlenin."

Kızının saçlarını okşayan Şahin Bey, Sinan'ın otuz yıl sonraki hâli gibiydi. Bir baba genlerini evladına ancak bu kadar verebilirdi. Saçları kırışmış olsa da göbek veya kellik namına bir şey taşıymıyordu. Sürekli güneşin altında çalışmaktan biraz fazla esmerdi sadece. "Biz öyle alıştık kızım, sen de erkencisin. Çalışmıyorsan uyusaydın."

Gülru kıkırdayıp gözlerini açtı. "Size dediğime bakmayın, onca yıldan sonra 07.30'da pat diye uyanıyorum."

"Rahat mısın burada?"

"Çok... TUS sınavı olmasa sonsuza kadar burada kalırdım."

"Bize anlatmadın, neden Aydın'dan öyle kaçır gibi ayrıldın?"

Başını babasının omzuna yerleştirdi. Ailesine Albay'dan bahsetmediğine bir kez daha sevindi. "Sıkıcıydı. Şansımı büyük şehirde denemek istedim. Bence çok iyi yaptım."

Elinde mutfak havlusuyla karşılarına oturan Öncü Hanım evin içine bakıyordu. Babasından oldukça gençti Öncü Hanım, kırklı yaşlarının başında, hâlâ güzel bir kadındı. "Ev pek güzelmiş Gül, hele mahalle... Ne kadar değişik geldi gözüme. Dizilerdeki evlere benziyor. Ne kadar kira veriyorsun?"

"Daha hiç vermedim ama ucuz değil. Karşılatabiliyorum."

"Neden vermedin?"

Doğrulup ilk geldiği günden başlayıp anlattı. Öncü Hanım ağzı açık dinlerken babası kızıyla gurur duyuyor, bakışları da bunu ele veriyordu. “Ev sahibim çok iyi biri, Osmanlı Sultanları gibi hanım derler ya, tam da öyle. Nimet Anne’yle tanıştıırırım sizi, kendiniz görürsünüz.” Önümüzdeki ay kira vermeye başlayacağım. Üç aydır o parayı kenara atıyorum, merak etmeyin.”

“Ona anne mi diyorsun?” dedi Öncü Hanım hafif bir yıklmışlıkla.

“Yok Öncü abla.” Bir telaşla sesini toparladı Gülru. “Ona herkes anne diyor, ondan. Mahallenin annesi gibi olmuş.”

Kadın ikna olmuşçasına gülümsedi. “İyi madem, tanışır-sak güzel olur. Sinan gelsin de masaya oturalım.” Yerinden kalkıp mutfığa giden kadının arkasından bakan baba kız bir an sessizleşti. Öncü Hanım’a anne demesini ondan kimse istememişti, Gülru da dememişti. İçinden gelmemişti veya ne kadar iyi olsa da annesi gibi görememişti. Belki de Gülru bu konuyu hiç düşünmemişti. “Alındı galiba,” derken sesi kısıldı.

“Alınabilir, biraz hakkıdır.” Babasına bakıp iç geçirdi. Usulca yerinden kalkıp balkona çıktı. “Sinan,” diye narince bağırdı. “Geliyorum abla. Bir tabak daha koyar mısınız masaya, Ali abim de gelecek.”

“Zıkkımın kökünü yesin.” Ağzı içince mırıldanıp, “Tamam,” dedi. İçeri geçip odasına ilerledi. “Üzerimi değiştireyim, Ali de gelecekmiş. Abla bir tabak daha koyar mısın?” Babasının bilmişçesine başını sallamasını göremedi. Bol bir tişört ve kot giyerek saçlarını tepesinde topladı. Salona döndüğünde hepsi masadaydı, Ali de. Kısaca, “Hoş geldin,” deyip, kendine bakmadan karşılık veren adam babasıyla sohbet ediyordu. Konu elbette İstanbul ve görülecek yerlerdi. Ali onlara plan bile çıkarıyor, Gülru da sessizce dinliyordu.

“Gülru çalışırken ben sizi Galata Kulesi’ne de çıkartırım.” Nefesini zorlayan gülüşünü gizlerken dudaklarında çay

bardağı vardı Gülru'nun. Ali'den başka fark eden yoktu, hepsi Ali'nin ağzına bakıyordu. Sinan zaten Ali konuşsa da dinlesem diye bekleyenlerdendi ama Şahin Bey ve Öncü Hanım'ı da etkisi altına almıştı Ali.

“Baba, Ali çok iyi tavla oynuyormuş.”

Gülru sinsice gülümserken Ali dudaklarını sağa sola kıvrıp çay bardağını çevirdi. Şahin Bey, “Öyle mi? Ben de çok iyi oynarım,” dedi.

“Kimse onu yenemiyormuş baba, emin misin?” Kollarını masaya verip alenen gülümsedi. Ali hâlâ çay bardağına bakıyordu. “Beni de kimse yenemez, sen hariç,” diyen babasına. “Zaten beni yenemedi,” dedi Gülru.

Şahin Bey'in keyifli kahkahasıyla Ali de hafifçe gülümsedi. “O zaman en yakın zamanda benimle de oynayacaksın Ali.”

“Seve seve.”

Dün geceki yersiz öfkesinin geçtiğini gören Ali rahat bir nefes alırken bunun devamının geleceğinden emindi. “Bir akşam annem sizi yemeğe bekliyor.”

“Geliriz tabii,” diyen Şahin Bey'e eşî eşlik etti. “Gülru anlattı annenizi, çok merak ettik. Biz de tanışmak isteriz.”

O sırada telefonuyla haşır neşir olan Sinan gözleri kocaman açılıp, “Abla!” diye bağırdı. Masadakilerin yüreğini ağzına getirip ayağa fırladı Sinan. Hepsi dikkat kesilmişti. “Ne oldu?”

“Açıklanmış! Bilgisayar nerede?” Babaşî, annesi, Gülru ve Ali birkaç dakika içinde orta sehpaye açılmış bilgisayarın başında ekrana bakıyordu. Sinan klavyeyle dans edişîni bırakıp açılan ekrana baktı. “İzmir, Dokuz Eylül,” diyerek sevinçle ayağa kalkıp ablasına sarıldı. “Deniz olmadan yaşayamazdım. Oley bee!” Anne babasına, Ali'ye sarılıp soluğunu saldı. “Geleceğîn savcısına selam durun!”

Kahkaha atıp kardeşinin kolunu çimdikledi. “Kapıyı vürmadan gireceğîm, sayın savcım falan da demem.”

“Deme!” Tekrar ablasına sarıldı. Dönerek Ali’ye yumruk selamını uzattığında Ali de karşılık verdi. “Sınavı ben geçsem de senin bu işte payın büyük. Sağ ol abi.”

“Ne demek sayın savcım. Her zaman yanımdayım, başın sıkışırsa bir telefon yeter.”

Şahin Bey de oğlu gibi Ali’ye hayran olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Tavlada yener miydi bilinmezdi ama bu genç adam onun kalbini fethetmişti.

Üç günün ardından ilk nöbetini tutmuş, gelip bir güzel uyumuştur. Kendine gelmek için içtiği kahvesiyle balkona çıktığında gayriihtiyari aşağı baktı. Ali ile babası tavla oynuyordu. Gözleri kocaman açılıp dikkatle oynayan adamları izlemeye başladı. Seslenip bölmek de istemiyordu. Dün hastaneye gittikten sonra Ali, ailesini İstanbul turuna çıkarmıştı. Öncü Hanım birkaç şey anlatmıştı, eğlendikleri ortadaydı. Kahvesini bitirip topuz olan saçlarını açıp eliyle düzelitti. “Ben aşağı iniyorum Öncü abla.” Mutfakta olan kadının, “Tamam kızım,” sesiyle terliğini giydi.

“Şeytanınız bol olsun,” diyerek yaklaştı ama son el atılmıştı ve babası kaybetmişti. “Bu üçüncü el Gülru, beni yeniyor.”

“Ben senin öcünü alırım baba, sen canını sıkma.”

Tavlayı kapatan Ali öylece bıraktı. “Sana nasıl yenildiğimi çözmüş değilim ama derbiye varım.”

“Sen benimle ancak jübile yaparsın.”

Yaparım, ne olacak bakışlarıyla, “Bilinmez,” dedi. Yerinden kalkan Şahin Bey, “Bu acıyı kaldıramam. Namım yerle bir. Eve gidiyorum,” dedi.

“Görüşürüz abi,” diyen Ali’ye alt dudağını ısırarak bakıp babasından boşalan yere oturdu Gülru. “İnsan yalandan yenilir. Kızına ilanaşk edip tavlada yenmek de ne?”

“O dediğin filmlerde olur. Yalandan bir şey yapamam. Baban da bunu pekâlâ fark eder zaten.”

“Ne yapıyorsun sen Ali?”

“Seni tavlayamadım, şansımı babanda deniyorum.” Gülmseyerek başını salladı Gülru. “Ne güzel gülüyorsun.” Sesini kısarak yaklaştı. “Şu gülüşüne ömrümü vereceğim, istemiyorsun.”

“Başlamasan... Sokak ortasındayız.”

“Baş başa olsak ne değişecek?” Ali geri çekilip işaret parmağını salladı. “Ama bak diyorum sana! O dik başını kalbime sürte sürte alacağım seni. İşte o zaman Kuzguncuk uzun bir süre bizi konuşacak.”

Dudaklarını sağa sola kıvrıp umursamaz bir ifade takındı. “Sanki konuşmuyorlar da... Kim bilir neler diyorlardır arkamdan. Tabii sana bir şey olmaz, mahallenin abisi Ali, gönülçelen doktor hanım.”

“Nazan’la Ebru’ya sor, onlar sana anlatır. Bana gün aşırı özet geçiyorlar.”

“Ciddi misin?” Gözlerini açarak başını öne uzattı. “Ne diyorlarmış?”

“Buldu aslan gibi oğlumuzu, beğenmiyor, diyorlarmış.”

İnanmadı, rol yaparak gülmüseddi. “Beğeniyorum, neden öyle demişler ki?” Kalırsa konu uzayacak, sohbet yine olmazlara gelecekti, kalkıp üzerini düzelitti. “Eve geçeyim, babam uyanık adamdır.”

Tavlayı kucaklayıp Ali de kalktı, yine gidişini izledi. Her sessiz gidişi içinde büyüyordu. Bir tek kelime bekliyordu, belki de asla gelmeyecek.

Günler birbirini ardına takıp Sinan'ın gidişine getirmişti. Ali'nin kimselere vermeye kıyamadığı arabasına yüklendi valizler. Gülru buna gerek olmadığına Ali'yi ikna edememiş, en sonunda da arabasını teslim almıştı. Vosvos da ona kalmıştı, hiç şikâyetçi değildi Ali.

“Hız yapma!”

“Yapmam, merak etme, uzun yol deneyimim var. Arada babama veririm, benden daha iyidir. Kazasız belasız dört gün sonra geleceğim.” Hâlâ aşağı inen ailesi ortada yokken elindeki anahtarı Ali'ye uzattı. “Çiçeklerimi sular mısın? Her gün yarım çay bardağı, hava çok sıcak, ölmesinler.”

“Sularım.” Anahtarı alıp cebine attı Ali. Biri ona arabasını, diğeri evini teslim ediyordu ama hayatları hâlâ ayrıydı. Bunu düşünürken yüzü düşse de Gülru fark edemedi babası kapıda göründü. “Bir anahtar da Zümrüt'te, kalmaya gelecek. Son hafta çok yoğundu, tatil yapacakmış burada. Haberin olsun.”

Başını salladı Ali, Gülru gidiyordu. Dört gün olsa da gidiyordu, kesif bir sancı hissediyordu. Bu dört güne miydi acısı, geleceğe mi...

“Her şey için teşekkür ederiz Ali. Yolun düşerse ailenle birlikte Konya'ya bekliyorum.” Aralarında oluşan gerçek bir samimiyetle el sıkıştılar. Sinan sıkıca sarıldı, yeni bir hayata yelken açıyordu, aklı da yüreği de burada kalacaktı. “Senden çok şey öğrendim abi, ölene kadar abimsin. Seni görmeye her zaman geleceğim.”

“Gelmezsen bozuşuruz sayın savcım.” Gülüşerek tekrar sarıldılar. Gülru tebessüm ederek, “Görüşürüz,” diyebildi. Şoför koltuğuna otururken Öncü Hanım da Ali'ye teşekkür edip arkaya geçmişti. Sinan da annesinin yanına geçti. Şahin Bey, Ali'ye tekrar elini uzattı, Ali de keyifle sıktı. “Kızımın aranda ne varsa ben onaylıyorum.” Ali'nin gözleri açılırken Şahin Bey gülümse-di. “Kendine iyi bak genç adam. Bekliyorum Konya'ya.”

Ali bir şey diyemedi, Şahin Bey de bir şey demesini beklemeden arabaya bindi. Güneş gözlüğünü takan Gülru, kornaya

bir kez basarak aracı yerinden kaldırıp Ali'yi arkasında bıraktı.

Ali öyle sanıyordu çünkü Gülru onu yanında götürüyordu, solunda. Ali iç çekip gözlerini sıkıca yumup açtı. Bir bardak suyu artık görünmeyen aracın arkasından döktü. Hayatı boyunca saçmalık olarak gördüğü bu olayı şimdi inanarak yapıyor, günlerin çabucak geçmesini diliyordu.

“Bir çay getir Tekin,” diye bağırdı küçük tabureye otururken. Demek babası fark etmişti, sevinmeliydi belki de. Tekin çayını bırakıp işine dönerken boş sokağa bakıyordu. Arada açık pencerelerden kulağına çocuklarına sitem eden annelerin sesi geliyordu. Kızını büyütüp doktor yapmış, bir babanın kâğıt üzerinde bir mesleği olmamasına, tamirci olmasına rağmen onaylanmak iyi hissettirmişti. Ama Gülru gitmişti ve canı sıkılıyordu. Gülru yokken ne yapıyordu? Başını sağa sola sallayıp hatırlamaya çalıştı, başarılı olamadı. Üç ayda hayatına değil çatlaktan sızmak, freni patlak kamyon gibi çarpmıştı kadın. Oturduğu yerde anlıyordu ki artık gerçek bir kazazede, bir yaralı, bir yüreğe bağımlı yaşayacak birine dönüşmüştü.

Gülru pes edecek!

Ya etmezse?

Ya giderse?

Ölmüşüm ağlayanım kalbim!

Günü keyifsiz kapattı. Gülmedi, gerekmedikçe konuşmadı. Ekrem'in telefonunu açmadı. Tekin gidince kepenkleri indirip üst katın balkonuna baktı. Umutsuz bir şekilde elleri cebinde evin yolunu tuttu. İki saat önce aradığında yolu yarılacaklarını öğrenmişti. Şu saatlerde varmış olmalıydı. İzmir'de bir yakınlarında kalacaklarını biliyordu. Otel aramaya-
cak olmalarına sevindi içten içe.

Kapıyı açan annesinin yamndan ruh gibi geçti. Sessizce duş alıp aynı sessizlikle yemeğinin bir kısmını yedi. “Hayırdır oğlum?” diyen annesine başını sallayıp, “Hayır anne, bir şey yok,” dedi.

“Öyle diyorsan...” dese de kadın, korkmuştu oğlunun bu hâlimden. üzülməsi bir yanaydı. “Nazan’a gidelim mi? Gülru’yla oynarız biraz. Ebru da gelir.”

Gülru...

Gül...

Güzel yüzlü kadın...

“Gidelim.” Nimet Hanım kızını arayıp birazdan orada olacaklarını söyleyip üzerine uzun şalını doladı. “Araban nerede?”

“Arabamı Gülru’ya verdim, dört gün sonra gelecek. Yürüyelim.”

Kadın olduğu yerde doğrulup oğlunun neden bu hâlde olduğunu anladı. Ali’nin koluna girdi. “İyi etmişsin. Annesi babası çok nahif insanlar, çok beğendim.”

“Öyleler, evet ama Gülru anne demiyor, sen de fark ettin mi?”

“Ettim, abla olarak gördüyse. Maşallah, üvey demeye bin şahit gerek. Kızım da kızım, gözünün içine bakıyor.” Oğluna yandan baktı. “Gülru biraz inatçı galiba, kabullenmekte zorluk çekmiş olmalı.”

Ağzını arayan annesine sağlam bir malzemeyi içinden gelerek verdi. “Sandığından daha inatçı.”

Nazan’ın kapısına kadar havadan sudan konuştular. Nimet Hanım konuştu, Ali dinledi. Ebru çoktan gelmişti, Talha bacaklarına sarılınca kaldırıp kucakladı yeğenini. Üç aylık olan Gülru annesinin küçük bir kopyası gibiydi ve gülümsüyordu. Bebeği havaya kaldırıp indirirken neşesi yerine gelmişti. Bu kez de aklına, ‘Hiç baba olmayı düşündün mü?’ sözleri doldu. İlk kez gerçekten baba olmanın nasıl bir duygu olduğunu düşündü. Göğsünden kalkan mutluluğu tanımiyordu. Ailesiyle keyifle içtiği çayı, ettiği sohbetin bir ucu İzmir’e kayıyor, buna engel olamıyordu. Bu duyguyu Mine için hissetmiş olsaydı neler olacağını da düşündü. Başkasıyla evlenmesine müsaade

etmeyeceğinin bilincine vardı. Bu da demek oluyordu ki Gülru nereye giderse peşinden gidecek, pes ettirene kadar asla yılmayacaktı. İçinde bulunduğu kalabalıkta Gülru ve gelecekteki çocukları tablonun eksik, o son fırça darbesiydi.

İzmir'in neminden elini alnına götürüp önüne düşen saçlarını geriye itti. Küçük bukleleri topuzundan fırlıyor, onu delirtiyordu. "Yurtta kalmak istemiyor. Babam ev açabileceğimizi söylüyor, çocukları için yaşıyormuş, öyle diyor."

"Önce yurtta kalsa iyi olabilirdi ama istemiyorsa, zorlanmaz," dedi Ali. "Çocuklarım için yaşayacağım bir dünya istiyorum Gülru."

Telefonun ucunda kahkaha attı Gülru. "Güzel bir istek, senin için ne yapabilirim?"

"Gerçekten bunu soruyorsan benim bir yerde hata etmiş olmam gerekiyor." Kadının içli of çekişiyle, "Ev bulabildiniz mi?" dedi.

"Bir tane bulduk. Bir artı bir, bakımlı ve uygun. Eşya bakacağız şimdi. Yetiştirebildiğim kadar, döneceğim ben, babamlar bir süre daha burada. Sudan çıkmış balık gibi Sinan, buraya alışması zaman alacak. Durmadan ofluyor ve seni anlatıp duruyor."

"Alışır. Sayıyorum, iki gün sonra geliyorsun."

"Yolumu mu gözlüyorsun?" Gülüşü kulağına varırcasına genişlemişti, Ali'nin sıkıntılı soluğu yüreğinde çınladı.

"Özledim seni... Canım sıkılıyor, sen yokken ne yaptığımı düşünüyorum ama geçmişe ait bir iz yok. Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin yok değil mi?"

"Ali..." diyebildi usulca, derinlik barındıran çıkmaz sokaklar gibi. "Geleceğim, bekle beni."

“Sanırım sonsuza kadar sürecektir bu bekleyiş ama buradayım.”

Telefonu kapatıp alnına birkaç kez vurdu Gülrü. Giderek içinden çıkılmaz bir duruma batıyordu. Bir yanı pes edecek gibi olsa da bir yanı geçmişe sünger çekemiyordu. Düünden bu yana Ali’yi ardında bırakışını düşündükçe geleceği görüyor gibi oluyordu. Ali ki Kuzguncuk’ta bir asırlık yaşam sürüyordu. Kendisi ülkenin birçok yerine seve seve gidecek bir hayata mecburdu. Tüm bunları aşsalar bile aşamayacakları olaylar olacaktı. Ali bir nefes dileyecek dereceye gelecek, ilişkileri bahar dallarıyken son baharda yaprak döken ağaçlardan farksız olacaktı. Oluştugu kadından nefret etmeye başladıkça Albay’a olan nefreti katlanıyordu. Bir zalimin oyununa gelip tüm geleceğini ateşe attığını fark etmeye başlıyordu.

Ali’yi görmek istiyordu.

Her yerde.

Her gün.

Her an.

Telefonu indirip arabaya bindi. Gözlüğünü takmadan önce telefonun ekranını açtı. Mesaj bölümüne hiç çekinmeden yazdı. “Ben de seni özledim.” Telefonu yanma bırakıp, arabayı çalıştırdı.

Elindeki telefona bakıp gülümseyen Ali elinde bardakla balkonda dikiliyordu. İlk kez olan bu duruma bir karşılık vermemeyi uygun gördü. Cebine atıp çiçekleri sulamaya devam etti. Kapıyı kapatıp çıkacakken kitaplık dikkatini çekince önünde durdu. Baştan ayağa inceledi. Nail Kitabevi’nde birlikte oturdukları anda ona uzattığı kitapla, ...ve Aşk adlı kitap yan yana duruyordu. Sarı kapaklı kitabı çekip aldı. Onun hayran olduğu şair Bedirhan Gökçe olabilirdi ama asıl hayranlık, hayran olduğun kadının sevdiğini sevmekti. Oturup kitabı karıştırmaya başladı. Önüne düşen sayfadaki şiiri okuyup kitabı kapattı. Arka kapaktaki yazıları okuduğunda yerinden kalktı, kitaplıkta duran kalemlerden birini aldı,

masaya tekrar oturup o cümlelerin altını çizdi. Kendi notunu da yazıp, kitabı ve kalemi yerine bırakıp evden çıktı.

Ertesi gün elinde üç tane çiçek saksısıyla çıkageldi. Mavi menekşeyi, mor olanın yanına yerleştirdi. Aşk merdiveni çiçeğini ortaya kaydattı. Zeytin ağacı çiçeğini göz önüne bıraktı. Sularını verip gitti. İki gün kalmıştı, sadece iki gün.

Zümrüt gelip eve kurulmuştu. Dünden bu yana yataktan yemek ve tuvalet için çıkıyordu. Ali'nin arabesk şarkıları arasında bir uyuyup bir uyanıyordu. Yatmaktan sıkılmasa da kalkıp üzerini değiştirdi. Telefonuna düşen mesaj aşağıdan geliyordu. Dudağını büküp okudu mesajı. "Aşağıdayım, gelmez misin yemek yiyelim?"

Akşama Gülru gelecekti, kalkıp yemek yapmalıydı. Arkadaşını kendi evinde güzelce ağırlamalıydı ama Ekrem'le yemeğe giderse de Gülru bunu anlardı. "*Gülru gelecek, yemek yapmam lazım,*" yazıp yolladı.

"Ali onu dışarı çıkartacak, gel sen, gel."

Gülru'yu arayıp teyit etmek istedi. "Neredesin?"

"Bursa, çok mu özledin bebeğim?"

"Özledim de... Ekrem beni yemeğe çağırıyor. Seni karşılamasam olur mu? Gece gelirim, konuşuruz."

"Aşk olsun, beni neden karşılayasın, git sen. Yoruldum ben de, gelir, duş alır, uzanır, beklerim seni."

Kaşları havalanan Zümrüt, Ali'nin onu dışarı çıkaracağından habersizdi. "Tamam kanka, gece görüşürüz. Ne gece-si ya, Ekrem beni hocam diye yemeğe götürür getirir. Erken gelirim."

Gülru'nun kahkahasıyla yüzünü buruşturdu. "Keşke Ali'den biraz ders alsa. Dört gündür başımın etini yedi, gören de kocam zanneder. Sevgilim bile değil."

“Neden değil, o kısmı anlayamıyoruz zaten. Ben de sonunda evlenme teklifi edip kökten çözeceğim.”

“O kadar beğeniyor musun Ekrem’i?”

Omuz silkti Zümrüt. “Bu kadar temiz aile çocuğunu bir daha nereden bulacağım?”

“Ha sırf ondan diyorsun?”

“Kapat!” Telefonu arkadaşının suratına kapatıp Gülru’nun dolabına arşınladı. Elbise! Motorla gidecek değildi, mavi olmayan bir elbise çekip uzun uzun baktı. Siyah dar elbiseyi bir çırpıda üzerine geçirdi, saçlarını sıkıca atkuyruğu yapıp göz makyajıyla tamamlandı. “Otuz sekiz numara ayakkabı giyen arkadaşlar aşkına,” diyerek ayağına dolgu topuk bir ayakkabıyla evden çıktı. Kepenk indiren Ali’ye bakıp, “Merhaba,” dedi. Ekrem yaslandığı arabasından doğrulup ilk kez elbiseyle gördüğü Zümrüt’e ışıldayan gözlerle bakıyordu.

“Merhaba Zümrüt, nasılsın?”

“İyilik Ali. Ne o, bu ara arabesk dinliyorsun?” Gülümserken Ekrem’in yanına gelmişti. “Uyudum uyandım, Müslüm Baba dinledim.”

“Rahatsız etmedik ya?” Kilitleri takıp Zümrüt’e döndü. “Etmedin. Bu arada Gülru onu dışarı çıkaracağından habersiz gibi geldi bana, bir şey belli etmedim.”

“Evet haberi yok ama olacak. Ben gidiyorum, o beni bulur.” Elleri cebinde yürüyerek usul adımlarla uzaklaşan Ali’den aldığı bakışlarını yanında duran adama çevirdiğinde kendine bakan ışıklı yolu andıran gözlere gülümsedi. “Neden öyle bakıyorsun?”

“Çok güzel görünüyorsun, bakmayayım mı?” Aldığı ilk iltifatla çekinerek tebessüm etti. “Teşekkür ederim. Abartı olmamış ya? Gülru’nun dolabından giyindim.”

“Bence daha sık yapmalısın bunu ama motor kullanırken zor olabilir.” Arabanın kapısını açtı. “Hanımefendi, bu gece bana eşlik etmenizden onur duyacağım.”

'Özüne dön Ekrem.' İç sesine aldırmadan, bindi. *'Allah'ım duada bir yerde bir yanlışlık mı yaptım ben? Biraz maço olabilir. Bu çok şey... Şey... Salon adamı.'*

"Nasıl gidiyor?" diye soran adama, "Gitmiyoruz, sen yerinde sayıyorsun," demek istese de, "Yorucu! Geldim de biraz dinlendim. Kuzguncuk bana iyi geliyor. Mesafeyi göze alıp buraya taşınmam an meselesi," dedi.

"Taşınırsın belki, nasip."

'Kısmetim bana nasip diyor, ah Ekrem, ah...'

"Ya öyle... Nasip..." Havadan sudan sohbet bir de Zümrüt'ün iç sesiyle nezih bir mekânda yemek için oturdular. Konu konuyu açıp ailelere gediğinde biraz rahatladı Zümrüt. *Ailesinden bahseden erkeği sevin düşüncesiyle* açıldı.

"Benden büyük iki abim, küçük de bir kız kardeşim var, şu anda Ankara'da mühendislik okuyor. Abilerim evli, bir tanesi üsteğmen, diğeri inşaat mühendisi. İkisi de burada değil. Ailenin tek çocuğu rolündeyim."

Sevimli sevimli gülümseyen adama aynı şekilde karşılık verdi. "Kalabalık aile nasıl bir şey bilmiyorum, bir abim var, o da doktor. Annemle babam geç evlenmiş, beni kucaklarına aldıklarında annem otuz sekiz, babam kırk yaşındaymış. Hâliyle şu an annem altmış beş, babam altmış yedi yaşında. Antalya'da yaşıyorlar, bir gün gelirim diye bekliyorlar ama tatilden ziyade gideceğimi sanmıyorum, abim de başka şehirde çalışıyor."

"Nasıl bir çocuktun?" sorusunu Zümrüt'e yöneltirken gülümsüyor, aklından geçenleri Zümrüt görüyor gibi sırtmıştı. "Zor!"

Kadıköy'e girip Ali'nin attığı konuma yaklaştı. Eve git-
yle ilgili tüm hayalleri tuzla buz olan Gülru bundan
k de şikâyetçi değildi. Hiç durmadan geldiği için kasları
r nebze tutulmuştu, oturduğu yerde esnese de durum çok
iyordu. Ayağını toprağa basmak için can atıyordu.
tında arabayla hem gidişi hem gelişi kolay olmuştu. Hava-
hafiften kararması, artık alıştığı İstanbul sokaklarını bile
özlediğini hissediyordu. Güneşin ardında kalan kızılığı bile
şehrin kalbini çalması için yeterliydi. Bankın arkasına
slanmış, elleri cebinde duran adamı görünce gülümseyi-
genişledi. Fark edildiğindeyse arabayı durdurup arkasına
landı. Ali elleri cebinde ağır adımlarla yaklaştı. Açık pen-
cereden yorgun çehreyi süzüp kapıyı açtı. “Şehrime tekrar
oş geldin.”

Uzatılan eli yüzünde mutlu gülümsemesiyle tuttu. Kendi-
ni dışarı çeken adamla ayağını yere bastı. “Sen bana ilk geldi-
ğimde hoş geldin dememiştin.” İki ayağı da yere basınca yor-
gunlukla inledi.

Kadının yüzünü iki eli arasına alıp alnına dudaklarını bas-
tırdı. “Eşeklik etmişim, çok hoşuma gideceğini bilemedim.”

“Hatan büyük. Ve... Sanırım tutuldum.”

“Bana mı? Bunu bekliyordum.”

Gülümseyerek ellerini Ali'nin sırtına yerleştirdi. “Hiç dur-
madan geldim, kaslarım tutuldu.”

Sözleriyle olmasa da hareketleriyle karşılık veren kadını
göğsüne sarıp sıktı. Derin bir soluk almıştı, eli Gülru'nun sa-
çına uzanmıştı. Saçlarına buseler kondurup kadını azat etti.
“Ben sürüyorum, sen dinleniyorsun o zaman.”

“Buna asla hayır demeyeceğim.” Ali'nin kollarından, ko-
kusundan ve sıcaklığından kopmak istemediği tokat gibi kal-
bine çarptı, sonra düşüneceği bu duyguyu zihninde öteledi.
Biliyordu, amansız bir çekişmenin tam ortasındaydı. Bir ya-
nından kendi çekiyordu, bir yanından Ali. İp ya kopacak ya da
en güçlü çeken taraf kazanacaktı.

“Nereye gidiyoruz?” Saçlarını açıp havalandırdı, bacaklarını öne uzatarak esnetti. “Yemek yeriz diye düşündüm, neler yaptınız anlatırsın. Çok yorgun görünüyorsun, erken kalkarız. Nöbet ne zaman?”

“İzmir’den bu yana bir şey yemedim, canım kebab çekiyor. Kebapçı olsun var mı şöyle ocak başı bildiğin bir yer. İş kokmak istiyorum. Nöbetim yarından sonra, dinlenirim diye erken döndüm. Sinan bizi mahvetti Ali bilemezsin.”

“Ocak başı?” Kaşlarını kaldırmış, kısa bir an bakmıştı, yola döndü tekrar. “Kadınların bu tarz yerleri sevdiğini bilmiyordum.”

Yan dönerek başını arkalığa yasladı. “Bildiğin kadınlardan değilim, çözemedin mi Ali Asım Bey?”

Gülümseyerek başını sağa sola salladı, bilse ne değişirdi onu bile bilemedi. Kadınlar birer muammaydı ve her gün kendilerine âşık edecek bir farkları olurdu. “Tam istediğin gibi bir yer var.”

“Güzel... Ekrem’le Zümrüt çıktı mı?”

“Çıktılar, ben ayrılırken onlar da gidiyordu.”

“Baksana, arkadaşının nesi var? Arkadaşımı arkadaş olarak mı görüyor?”

“Sanmıyorum, neden öyle dedin?”

“Çünkü Ekrem arkadaşça takılıyor gibi bir izlenim veriyor Zümrüt’e. Konuya giremediler, Ekrem gibi birinden nasıl hoşlandığını anlamış değilim.”

Kaşları çatılarak Gülru’ya baktı. “O da ne demek?”

“Ekrem çok şey... Çok nazik, kibar ve anlayışlı biri, Zümrüt’ün erkek arkadaş kriterine zıt. O biraz maço sever, biraz sahiplenici tavırlar gibi. Tamam kabalık veya saygısızlık değil aradığı -bunu kimse aramaz- ama Ekrem kadar narin biri de değil. Bir polisin bu kadar nazik olması sana da ilginç gelmiyor mu?”

Kahkaha atmamak için alt dudağını ısırdı ama gülüşünü

Gölru'dan gizleyemedi. Ekrem'in kadınlar nazik ve kibar sever tezi çürüyordu hem de Zümürüt ile. "Neden gülüyorsun?"

"Gölmüyorum."

"Gölüyorsun, söyle!" Kendisi de bulaşıcı olan gülüşe katıldığında Ali kahkaha attı. Bu gülüşe alıştırdı, severdi, yanardı. "Ali!"

14. Bölüm

Eteklerini savurarak kapıyı çekip başını tamirhaneye uzattı, içeriden yabancı sesler gelmeyince yaklaştı. “Ali...”

“Telefonda yenge.” Tekin’in arabanın içinden gelen sesiyle, “Tamam,” deyip Vosvos’unun yanına geçti. Arabanın tavanını güzelce okşayıp sevdi. Bir camını azıcık açık bıraktı, sıcaktan aracın içi hamam gibiydi. Şoför koltuğuna geçip bir şeylerle ilgilenmeye başladı. Ali onu izliyor, dün geceki ocakbaşı maceralarını tekrar zihninde canlandırıyordu.

“Gönder ustam, çok acılı olsun, şalgamım bitti, o da acılı olsun. Of... Ali bunlar şahaneymiş. Duman gözüme girdi, gözlerimin dumana alerjisi olduğunu söylemedim, değil mi? Çok yedim ama ekmek kadayıfına hayır demem. Babam da diyordu zaten, ben kilo mu aldım?”

Çatalı bıçağı bırakıp eliyle yediği yemeği Ali sonsuz bir gülüşle izlemişti. Baktıkça hayat enerjisi veren kadınlardan Gülru, tabii itiraz etmediği zamanlarda. Kilo almıştı ama bunu diyecek yürek Ali’de bulunmuyordu. Bir kadına bunu demeyecek kadar zeki bir adamdı. Yakışan kilo, renk gelen beyaz

yanaklar daha albenili ve çekiciydi. Buna Gülru'yu inandırmazdı, ona sadece, "Aynısın gülüm," demişti.

Gülru onu fark edince çıkıp kapıyı kapattı. "Selam, iğne günü gelmiş, annene gidiyorum, sonra Nazan'a geçeceğim, beni çağır. Yeni dedikodular almayı düşünüyorum, Kuzguncuk'ta neler oluyormuş bakalım."

"Tamam." Ali gözlerini kırıştırdı, Gülru ona hesap veriyordu. Ne yapacağını nereye gideceğini söyleme gereği görmüştü. "Lütfen dedikoduları bana aktarma."

Omuz silkerek kaşlarını çatı Gülru. "Bilemiyorum, konuya göre gelip esip gürleyebilirim. Bu arada..." Bir adım yaklaştı. "Ben yokken Mine geldi mi buralara?"

Kıskançlık Gülru'da detaylarla yaşıyordu, Ali'nin en üzüldüğü noktaydı bu. "Görmedim, gelmiş olsa bile ne olur ki?"

"Hiç!" Çantasını sırtına takıp umursamaz bir tavırla gitmeye hazırdı. "Sadece aklıma geldi diye sordum, yokluğumu fırsata çevirmesi beni kızdırır."

Derin bir hüznün hissetti Ali, bu güvensizlik Gülru'nun kalbinden geliyordu. "Sence senin yokluğunu fırsata çevirebilir mi? Bu konunun öznesi ben olmuyor muyum?"

"Seninle ne ilgisi var, o bir şeytan. Sokağa çıkıp ben Ali'den hamileyim derse bile şaşırmam."

Kıskançlığın hammaddesiydi, 'Sana güveniyorum ama onlara güvenmiyorum.' Güvenilen 'sana' hislerinin altında yatan tam tersiydi ve bunun asıl sebebi insanın kendine güveninin olmamasıydı.

"Ama inanmazsın... Değil mi?" Sesi içine kaçmış, korktuğu hisler boğazına çıkıyordu.

Omuzlarını kaldırıp indiren Gülru adamın gözlerine baktı. "Aslına bakarsan konu Mine olunca sana inanmamak gibi bir düşüncem olmuyor. Bir şey var... Öyle safça, inanıyorum." İşaret parmağını Ali'ye kaldırdı. "Ama sadece Mine'ye karşı."

Bu da bir gelişme diyerek gülümsedi Ali. "Tamam."

“Görüşürüz.” Yanından geçip giden kadının ardından bakarken Gülru’nun bu güvensizlik duygusunu nasıl aşacaklarını düşünüyordu. Var mıydı öyle bir ihtimal? Yoksa sevdiği kadını bu şekilde mi kabul edecekti? Gülru’nun kaçtığı, kendine bir söz vermeyişi, kendini bildiğindendi ama o da değişiyordu. Geleceğin ne göstereceğini merak ediyor ve korkuyordu. Keskin kuralları olan kadının ardına bakmadan gideceğine yüzde yüz emindi.

Gülru çayından bir yudum alırken kulakları açılmış Nazan’ın iki dudağına bakıyordu. Kaşları bir çatılıyor, bir gevşiyordu. “Hamdi ne alaka?”

“Hamdi seni annemlerde görmüş, annesine koşarak, ‘Bu kızı bana al,’ demiş. Abime bunu demedik, annem duydu. Suphanallah çekip duruyor kadın.”

Ebru önündeki tabağı geri itti. “Bir kesim dedikodu severler abimle senin için birlikte diyor, diğer kesim yok değil, öyle görünüyor diyor.”

“Mahalle değil CIA! Hamdi’nin ‘Bana bu kızı al,’ demesi ne peki? Dükkânda satılık mıyım ben?” Öfkeyle saçını geriye itekledi. “Ne tuhaf şeyler, nutkum tutuldu.”

“Mine cephesi çok sessiz,” dedi Nazan. “Kabullendi mi ki?”

“Umarım, pek öyle biri değil ama nereye kadar ileri gidebilir ki?” dedi Gülru. “İstenmiyor, Ali ona hastanede çok fazla şey söyledi. Onurlu bir kadın o sözlerden sonra bir daha karışısına çıkmaz.”

“Hastaneye mi geldi?” Kardeşler aynı anda şaşkınlıkla sormuştu, başını salladı Gülru. “Geldiğine geleceğine pişman olması lazım ama bu Mine tabii.”

Nazan kıpırdayarak gülümsedi. “Abim bize bir şey anlatmıyor, siz nesiniz?”

“Çatladık Gülru, sen bari söyle,” dedi Ebru.

“O Ali, ben de Gülru, olan bir şey yok gibi de var gibi de.” Anlamayan kızların boş bakışlarıyla başı önüne düştü. “Sormayın, bir şey olursak haberiniz olur.”

Göz göze gelen kardeşler önlerine dönerek konuyu kapattı. Görüldüğünden daha karıştı demek ki... “Yakında oğlumun sünnet ettiriyorum, onur konuğumuz olur musun doktor hanım?”

“Olurum tabii ki.” Eğreti bir gülüşle detayları dinledi Ebru’dan. “Büyükçe bir düğün yapmak istiyoruz. Semazen ve Kur’an ağırlıklı olacak. Tüm Kuzguncuk, akrabalar gelecek. Çok güzel olacak...” diyordu Ebru.

Akşama kadar oturup binbir konudan bir diğerine geçmişlerdi. Sırt çantasının kulplarından tutmuş, usul adımlarla eve yürüyordu. Bir can sıkıntısı kalbini sıkıştırmıştı. Ruhu daralıyor, kendini oflarken buluyor ama sebebini çözemiyordu. Belirsizliğin ona neler yaptığının bilincinde değildi. Geleceğe umutla bakamıyor, karışık düşünceler anını bitiriyordu. Tüm bunların altından nasıl kalkacağı hakkında düşünmekten kaçtığını bile fark edemiyordu.

Çantasından gelen bildirim sesiyle durup baktı. Numarayı tanıımıyordu, mesajı açtığında beklediği en son kişi bile olmadığını gördü.

“Oraya geliyorum, bu kez gerçek bir konuşma olmasını istiyorum Gülru.” Sildiği numarayı dikkatli bakınca tanıdı. Kendini bulunmaz zanneden Albay’ın numarasıydı. Numaraya engel koyarak telefonu çantasına geri bıraktı. Ne Albay ne de yaptığı artık kafasını hiç kurcalamıyordu, tarihin en kirli sayfalarına gömülmüştü ve bunu borçlu olduğu adama bir söz bile veremediğini bilmek canını daha çok sıkıyordu. Yaşamlar bir şekilde unutuluyor, üstesinden geliniyor, kırık birer anı olarak kalabiliyordu ama hissettirdikleri, kişiliğine vurulan darbeler asla silinmiyordu.

Tamirhaneden çıkan arabayı görünce kenara çekilip

bekledi. Araç uzaklaşırken evine girmek için tamirhanenin önünden geçti. Ali görünmüyordu, görmek istiyordu ama canı sıkındı. Onu gören adamın arkasından seslenmesiyle durup döndü.

“Dedikodular ağır mı geldi, selamsız geçiyorsun?”

Yorgun bir gülüş oluştu yüzünde, birkaç adım atarak yaklaştı. “Hayır, kayda değer bir şey yok, her zamanki laflar. Mahallenin bir kısmı birlikte olduğumuzu, diğer kısmıysa olmadığımızı düşünüyormuş falan filan.”

Gözleri kısılan Ali kadının yüzünü dikkatle izliyordu. “Neyin var?”

“Yorulдум, yarma kadar uyumak istiyorum. Yarın görüşürüz, olur mu?”

Elini kadının alnına götürüp vücut sıcaklığını kontrol etti. “Hasta mısın diyeceğim de sen daha iyi bilirsin, ateşin yok.”

Alnındaki eli tutup sıktı. “Gerçekten iyiyim, görüşürüz.”

Sırf o dinlensin diye müziği açmadı, gürültü bile yapmadı Ali. Tüm gece aklında döndü durdu Gülru’nun solan yüzü. Nazan ile Ebru’ya bile sordu ama yeterli bir sebep elde edemedi. İçinde kaynayan kazanlarla namazdan sonra evden çıkıp tamirhaneyi açtı. Bilgisayarının başına geçip hesaplarını inceledi. Yıllardır süregelen birikimiyle iki şeyden birini yapacaktı, ilk seçeneğinin gerçeğe dönmesi için sürekli dua ediyordu. Evlenmek! Gülru çıkıp gelmeseydi ikinci seçenek aslında birinci olan olacaktı. Oto yıkama açmak fikri uzun zamandır hayalinde olan işti ama bütçesinin büyük bir kısmını kaderinin beyaz lalesine adamayı daha çok istiyordu. Güneş doğarken eve geçip kahvaltısını yaptı, geri döndüğünde Gülru’nun çıkış saati de gelmişti ki beyaz elbisesiyle kapıda capcanlı göründü. “Günaydın.”

“Günaydın, dinlendin mi?”

Bedeni evet, ruhu pek sayılmazdı ama gülümseyerek, “Evet,” dedi. “Boşluğa düştüm sanırım, uzun bir süre Sinan,

babamlar derken alışmıştım. Yaz geldi geçiyor, tatil falan da yapamadım. Gidip kendimi işe vereyim.” Uzanıp Ali’nin yanına masum bir buse bırakıp geri çekildi. “Yarın sabah geleceğim, sonra görüşürüz.” Ali’nin bir şey demesini beklemeden kaçır adımlarla yola çıktı. Arkasında bıraktığı adamın karışan aklından bihaber, kendi iç dünyasında çabalayıp duruyordu ve dediği gibi işe dalınca daha iyi hissedeceğine emindi.

Fakat ne yaparsa yapsın, bozuk ruhunu tüm gün ötelemekten ileri gidemedi. Bir ara Zümrüt ile konuştu, babasını aradı, Sinan’a küçük öğütler sıraladı, onlarca hastaya baktı, arkadaşlarıyla molalarda çay kahve içti ama içindeki sıkıntıdan kurtulamadı. Kalbinde kurulan hükümdarlık surları yıkmaya uğraşıyor, yıkıp bir ülke inşa etmek istiyordu ama Gülru bir savaşçı edasıyla tüm gücüyle direniyordu. Her direnişinde gücü azalıyor, nefesi tükeniyordu. Yeniden inatla çabalıyordu, nafile bir çaba olmadığına kendini öyle ikna etmişti ki her kalkışı bir öncekinden güçlü oluyordu. Bir taşın altında kalma düşüncesi kanını donduruyor, ürkütüyordu. Asıl bocaladığı duygunun savaşı kaybedecek mi kazanacak mı yoksa ilelebet hüsrana mı olacağıydı. Hayatta birini sevmekten, ona bağlanmaktan, her şeyini ortaya koymaktan daha önemli şeyler olduğunu acı bir şekilde öğrenmişti. Geçen bir ömrün aslında gözlerin kapalıyken, sağır duymazken bile karşındakine güvenmekle geçmesi gereken uzun bir yol olduğunu biliyordu. Kuşku öldürürdü ve aşkın cenazesi küçük bir şüpheyile usulca kalkmaya başlardı.

“Gülru hocam,” diyen ses döndü, asistanlardan biri ona sesleniyordu. “Efendim?” diyerek yaklaştı. “Hocam biri geldi, acil girişinde sizi soruyor.”

Mine olabileceğini düşündü, Ali de olabilirdi, Zümrüt çalışıyordu. Acile giderken içindeki öfkeyi kusacağı biri olması için dualar ediyordu ama gördüğü kişiyle öfkesi tavan yaptı. Sakin bir solukla elleri önlüğünün cebinde karşısında durdu. “Dışarı çıkalım,” dedi ve önden yürüyüp hastanenin ön cephesinde sessiz bir yere geçti.

“Neden geldin diye saçma bir soruyla başlamalıyım.”

Albay hiç de sakın görünmeyen çehresiyle yaklaşıncı Gülru bir adım geriledi. “Neden geldiğimi biliyorsun, bu soruyu geçiyoruz. Konuşmak istiyorum.”

Başını sallayarak karanlığa doğru bakıp adama döndü, alkol aldığını fark etti ama sarhoş değildi. “Konuşalım, hadi anlat, beni neden aldattın? O zaman sorma gereği duymamıştım, daha çok kendime soruyordum, bu adam beni neden aldattı diye. Sorunun bende olduğunu dahi düşündüm ama sonra sorunun sende olduğunu kavradım. Soru bir: beni neden aldattın?”

Albay sakın başlayan ama cümlelerin ağırlığını taşıyan konuşmayı kendine minnet bildi çünkü Gülru soru soruyordu ve cevaplar iyi olursa bir şansı olabilirdi. “İsteyerek olmadı, bir anlık bir gafletti. Ben öyle biri değilim Gülru, beni tanıyor sun.”

“Ben seni tanımıyorum, seni tanıdığımı düşünüyordum ama bunun acısını çok feci yaşadım. İstemeden yapmak gibi bir deyim ancak beş yaşındaki bir çocuğun uydurabileceği bir yalandır. Daha destekleyici yalanlar bulmalıydın, bulsan bile geri dönüşü olmayan bir yoldasın.”

“Bak! Bir hataydı. Onun beni etkisi altına nasıl aldığını bile anlamadım. Tuzağa düştüm, yanıldım ve seni kaybettim. Ne yapmam gerekiyorsa söyle, ben hazırım, seni seviyorum ve bırakmak istemiyorum.”

“Tuzağa düştün? Aslında biliyor musun iyi ki düştün o tuzağa yoksa senin seni seven bir kadını aldatacak kadar onursuz olduğunu evlendikten sonra da anlayabilirdim. Asıl yıkım benim için o, olurdu ama şimdi çok mutluyum. Sayende buraya geldim, burada tırnağı bile olamayacağın mükemmel bir adam tanıdım. Sen beni aldatmasaydın buraya gelmezdim, Ali’yi tanıyamazdım ve hayatıma senin gibi biriyle devam ederdim, sonum şu ankinden çok daha berbat olurdu.”

“Ah yapma! Bir tamirci parçasından bahsediyorsun. O

sana ne verebilir ki? Ben bir hata yaptım ve sen daha büyüğünü yapmak üzeresin. Benden ayrılışınla oluşan boşluğu onda doldurduğunu göremiyor musun?”

“Senin cerrah diploman Ali’nin elindeki yağ bile etmez. Onursuzsun kabul et! Senden bana boşluk falan kalmadı, senden bana tüm erkeklere güvensizlik duygusu kaldı ve Ali bunu yenebilmem için her şeyini ortaya serdi. Bana kalan sadece bu! Bir şeyi net anlamanı istiyorum, sen ve ben diye bir şey yok, olacağı varsa ben öleyim ve o günü görmemeyim. Geldiğin yere dön, beni bir daha ne ara ne sor. Eğer bir gün bana verdiğin zararın altından kalkarsam Ali ile evleneceğim, değil tamirci, pazarcı, temizlikçi her ne olursa olsun. Ben ve kalbim seni asla unutmayacağız çünkü sen, sana inanan bir kadının ruhunu çaldın, geleceğini şüpheye düşürdün. Bir gün bu hislerden kurtulursam seni azat ederim ama unutma ki bana yaşattıklarını yaşamadan ölmeyeceksin! Hoşça kal!”

“Lütfen Gülru...”

Yalvaran ses tonuna dönmedi, durmadı. “Başarılar sayın hocam, kendinize çok iyi bakın, ben öyle yapacağım.”

Hastaneye girip bir kahve almak için kafeteryaya geçti. Alıp bir masaya oturdu. Gecenin geç bir saati olmasına öyle sevinliyordu ki... Ne hasta vardı ne de onu rahatsız edecek gürültüler... Daha bir rahatladığını hissetti, bir yanının Ali’yi nasıl kabullendiğini Albay’a aktarıırken daha net anladı. Ruhundaki çürükleri, tazelerinden ayırması gerekiyordu yoksa önüne bakamayacak, Ali gibi birine zarar verecekti, dolayısıyla da kendine.

Kâğıt bardağının yanma bırakılan iki tane sandviçle başını kaldırdı. Ona gülümseyen bir çift kahverengi bakışla şaşırsa da gülümsedi. “Açsındır diye düşündüm?” Yanındaki sandalyeye oturdu Ali.

Streç filme sarılı ekmeğe uzandı. “Bugün bir şey yemediğimi nereden bildin?”

“Dünden beri keyifsiz olmandan...” diyerek dürüst bir

yanıt verdi Ali. Gülru'nun gözleri, kendi gözleriyle buluştu ve asıl dürüstlük bakışlarından okundu. "Sizi dinledim, özür dilirim ama bölmek istemedim."

Omuz silkerek bir ısırik aldı Gülru, lokmasını yutarken tavrı umursamazdı. "Görürsen bakarsın, duyarsan dinlersin, insani bir durum olmuş."

Ali duyduğu tüm sözlerle Gülru hakkında yanılmadığını bir kez daha anlarken bir cümle yüreğine taş gibi oturmuştu. İnsanların acımasız olduklarını bilecek yaşıydı ama bu, acıtmayacağı anlamına gelmiyordu. "Şimdi iyi misin?"

"Ona teşekkür etmeyi unuttum, gerçi sözlerim arasında geçti ama anlayacak zekâyâ sahip olduğunu sanmıyorum."

"Ne için teşekkür edecektin?" dedi Ali, gözleri hüsrarla kısıktı.

"Seni tanımamı sağladığı için ona teşekkür etmeliydim." Ekmeğini bırakıp Ali'nin elini üstten tuttu, adamın bakışları ince parmaklara kaydı. Sessizliğiyle bakışlarını kaldırdığında kadının dolan gözleriyle karşılaşmayı beklemiyordu.

"Bana yardım et! Sen de benden bıcarsan, ömrümü öylesine tamamlarım."

Gülru'nun el aman dilenen bakışları, sözleri yüreğinde başköşeye yer etti. Gülru'nun aradığı sözler, "Hayır, ben senden bıkmam"dan öteye sözlerdi. "Geçecek... Söz yeneceğiz," diyebildi Ali.

"Ne güzel demiş?" diyen Zümrüt arkadaşının yanına sokuldu. "Bu Ali iyi adam, göreceksin, hatta yaşayacaksın."

"Bilemiyorum. Göreceğiz."

"O hâlâ burada mı acaba... Ben öğrendim neden geldiğini." Neden dercesine bakan Gülru cevabı merak etmese de bekliyordu.

“Son sınıf asistanlarına burada büyük bir seminer varmış. Muhtemelen onun için geldi, gelmişken de Gülru’nun aklını çeleyim diye düşünmüş olmalı.”

“Şaşırmadım. Boş ver... Sizden ne haber?”

“Azıcık aşama kaydettik. Olacak gibi ama hâlâ istediğim adam mı diye düşünüyorum.” Ekrem’in narin tutumu Zümrüt’ün son nefesini veriyormuş gibi çarpınmasına neden oluyor, iki duygu arasında gidip geliyordu. Olacak, hayır olmayacak...

“Şey... Ben bir şey öğrendim ama söylemeli miyim bilemiyorum.”

Zümrüt doğrulup bir bacağını altına aldı. Gözleri çakmak çakmak açılmıştı. “Bana çocuğu var mı diyeceksin?”

“Daha neler, olsaydı Ekrem söylerdi. Şey dedi Ali, Ekrem, kadınların kibar erkeklerden hoşlandığına inanıyormuş, hani daha sessiz ve saygılı. Senin istemediğin türde olandan arkadaşım, aslında çok da anlayışlı, her konuştuğunu sorgusuz kabul eden biri değilmiş ama zaman içinde değişmiş.”

Elini eline çarparak, “Vay anasını, hangi çıpıl sokmuş bunu aklına? Erkek dediğin azıcık sert olmalı! Bir fikri olmalı, ben ne dersem anında kabul etmemeli, tamam, edebilir de ama ya ben hatalıysam? Acilen değişmesi gerekiyor bu durumun, nasıl çıkartacağım adamın içindeki büyük Ekrem’i?” Saatine baktı. “Gece olmuş, arasam gelir mi?”

“Bir şansını dene!” Zümrüt telefonunu kavrayıp Ekrem’in ismine dokundu. Birkaç çalışın ardından açılan telefona gülmüseddi. “Neredesin? Aynen, ben de Gülru’dayım, tamam, bekliyorum.” Telefonu bırakıp ayağa fırladı. Saçını taramak için Gülru’nun odasına koştu. “Beş dakikaya burada, gözüme bir kalem çekeyim.”

Yalnız kaldığını hisseden Gülru balkona çıkıp aşağıya bakacakken gözüne bir saksı battı. Eğilip ağaç dalına benzer çiçeği inceledi. “Zeytin dalı mı bu? Zümrüt...” diye bağırdı içeri

doğru. “Efendim,” diyen sese, “Bana zeytin çiçeği aldın mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Zümrüt. Sırayla göz gezdirdi çiçeklere, oysa her gün su veriyordu, nasıl fark edememişti. Günlerdir aklında kendinde değildi, öylesine bakıp geçiyordu. Mavi menekşeyi görünce gülümsedi. “Ali...” derken ortadaki çiçeği tanımlayamadı. Gülümseyerek aşağıya baktı, tamirhanenin ışığı hâlâ yanıyordu. Bu saatte kimse gelmezdi, Zümrüt gidince aşağı inmeyi düşündü. Birer tane de kahve yapardı. Mesaj atıp gitmemesini, kahve yapıp geleceğini söyledi. Zümrüt hazırlanıp odadan çıktığında o mutfığa giriyordu. Zümrüt çıkarken o da kahve tepsisini hazırlamıştı. Öncü Hamm’ın orijinal çikolatalarını da küçük bir kâseye koymuştu. Anahtarını ve telefonunu alıp indi. İçeri girdiğinde ortam sessizdi, seslendi ama yanıt alamayınca ofise göz attığında gördü Ali’yi. Secdeye kapanmış, doğrulan adama iç geçirerek bakıp arkasını dönerek masaya bıraktı tepsiyi. Birkaç dakika sonra Ali gülümseyerek yaklaştı.

“Hayır olsun.”

“Hayır canım, seni senden istemeye geldim.” Gülümsüyor, adamı da gülümsetiyordu. “Zümrüt, Ekrem ile çıkınca sana geldim, kahve yaptım, hadi gel, soğuyor.” Hemen dizinin dibine çekti sandalyeyi Ali. “Çikolatayı denemelisin, Öncü ablanın özel tarifidir bu. Ben çocukken de çok yapardı. Sevdiğimi bildiğinden yapıp buzluğa bırakmış.”

Dilinde patlayan tatla gözlerini yumdu Ali. “Enfes bir şey bu.” Bir parça daha attı ağzına, kahvesinden bir yudum alıp arkasına yaslandı. “Öncü Hanım mükemmel biri, özel değilse bir şey sormak istiyorum.” Gülru’nun sor diyen bakışlarıyla devam etti. “Ona neden anne demiyorsun, sana gerçekten annelik yaptığını düşünüyorum yoksa yanılıyor muyum?”

“Hayır, yanılmıyorsun. Bana gerçekten anne gibi baktı, sevdi. Hani şu her annesiz çocuğun hissettiği ‘okula annesiyle gelenlere özlemle bakmak durumunu’ ben hiç yaşamadım.

Öncü abla beni kendi kızı gibi her gün getirir götürürdü. Hiçbir özel günümü veya toplantılarımı atlamadı. Tertemiz bir çocuktum, hiçbir şeyim eksik değildi. Ama ona diyemedim, bunun bir açıklaması yok ki Ali.”

“Kabullenmedin mi Gülru? Bunu kendi kendine yaptığını düşünüyorum, içinde bir yerde çok inatçı bir kadın var. Bir şeyi kabullenmek istemiyorsan ona bir sebep bile aramıyor, hemen reddediyorsun.”

Dudak bükerek kahvesini yudumladı. “Düşünmedim. Ben demedim ama o hep bekledi. Bir şey insanın içinden gelmiyorsa gelmiyordur. Zorlanmayı sevmem.”

Tavırlarından da anladığı kadarıyla konuşmayı da sevmiyordu, işine gelmeyen bir durumda kendini zorlanmış hissediyordu. “Eline sağlık, kahve çok güzel olmuş.”

“Afiyet olsun.” Adamın gözlerinin içine gülümseyerek derin derin bakınca Ali başını salladı. “Neden öyle bakıyorsun?”

“Ne güzel namaz kılıyordun, özendim.”

Elini uzatıp Gülru’nun çenesini okşadı. “Belki bir gün birlikte kılıyoruz.”

“Belki...”

15. Bölüm

Elinde bir tabakla tamirhaneye girdi. O geniş açıdan, “Ali...” diye seslendiğinde Ali’nin kalbi el pençe duruyordu. Başını uzatıp, “Gülüm...” diye karşılık verdi. Üzerine peçete kapattığı tabağın beyaz örtüsünü kaldırıp ofise girdi. “Sana neler getirdim bak, çay henüz olmadı, anneni bekliyorum.”

Kuru patlıcan dolmasına âşık bir adamdı Ali ama bunu Gülru bilmiyordu. Dolma, sarma niyetine ne varsa Ali onları 7/24 yiyebilirdi. Tabakta kek, patates salatası ve sütlü bir tatlı vardı.

“Hayırdır?”

“Bilmem, annen aradı, bir arkadaşıyla çaya geleceğini söyledi. Ben de hemen bunları yaptım, dolmaya acı koymadım, bir de az tuz koydum, sever misin?”

Güzel kara gözler merakla bakarken iç çekti Ali, son zamanlarda bunu sürekli yapıyordu. Yanında da olsa ona ait olmayan bu kadına içi akıyor, özlüyordu. “Çok severim, en sevdiğim yemekler arasında.”

“Ya?” diyerek doğruldu, gülümsedi. “Umarım beğenirsin, annen kadar iyi yapamam ama...” Konuşması biterken koşar

adımlarla çıktı. “Gitmeliyim, birazdan gelirler. Çay yap yanına, afiyet olsun.”

Annesi neden geliyordu, bundan Ali'nin neden haberi yoktu ve arkadaşı kimdi? Dudak büküp çaya gerek görmeden dolmaları afiyetle yedi, baharatı yerindeydi ama tuzu biraz eksikti. “Her bir şeyi güzel Allah'ım... Ali kuluna acımadın...”

Yarım saat sonra annesini kapının önünden geçerken gördü, yanındaki kadını görünce tüm tüyleri havaya kalktı, gözleri dehşetle açılırken sertçe yutkundu. “Cemile teyze mi...” diye mırıldandı. Hamdi'nin annesi Cemile teyze.

“Anne!” dedi yüksek sesle. Annesi durup oğluna bakınca Cemile Hanım da gayriihtiyari durup bakındı.

“Hayırdır anne?” dedi ve Cemile Hanım'a döndü. “Nasıl-sın Cemile teyze?”

“İyilik sağlık Ali oğlum, sen nasılsın?”

“Çok şükür.” Annesine bakıyor, bakışlarında mantıklı bir açıklama bekliyordu. “Gülru'ya geldik anneciğim, Cemile teyzen gelip bir çayını içmek istedi, ben de yârenlik ediyorum.”

Öleyim ben anne... “Ya... İyi etmişsin anacığım.” Oğlunun gözlerinden geçen karartıyı gören Nimet Hanım yüzünü yana çevirdi, yapabileceği bir şey varsa bile yolları tıkalıydı. “Girelim mi Cemile?” Kadını kapının önüne getirip zile bastı, açılan kapıdan geçip gittiler. Ali elini yüzüne sertçe çarparak olduğu yerde kabaca bir ses çıkarıp hışımına tamirhanenin içine daldı. Saatler geçmek bilmedi, Gülru'ya tek bir mesaj dahi atmadı. Kıza ne diyecekti ki? *Annem bahtımızı parçalıyor, sen onlara uyma mı?* Gelen giden arabalar, müşteriler, kalkmayan konuklarıyla akşamın 16.30'u olduğunda açıldı kapı. Annesi tamirhanenin önüne gelmişti, Cemile Hanım izin isteyerek yanından ayrılıyordu. Ali koşar adım yaklaşıp sesini kısık tutarak konuştu.

“Anne, sen ne yapıyorsun?”

“Ne yapıyormuşum anneciğim, benimle gelir misin dedi, gelirim dedim.”

“Anne! Sen neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Anne sen Gülru’yu görücüye çıkardın, bunu nasıl yaparsın?”

Kadın türbanını düzelterip oğlunun sözlerini umursamadığını anlatırcasına bir tavır takındı. “Kusura bakma Ali ama benim bildiğim bir şey yok. Belli ki sizin de bildiğiniz bir şey yok.”

Gülru kapıdan hızla çıkıp sola dönmüştü ki anne oğulun bakışlarını üzerinde topladı. Nimet Hanım ikisine de birer bakış atarak uzaklaşmaya başladı. “Ali...” diyerek yaklaşan Gülru, “Bu kadın Hamdi’nin annesiymiş,” diyerek sözlerine devam etti.

“Biliyorum.” Ali yüzünü sıvazlarken Gülru kendini suçlu hissetti. “Ben bilmiyordum, kadın beni resmen görmeye, ağzımı aramaya gelmiş.” Bir cevap bekleyen kara gözlere bakıp başını salladı Ali. “Çok önemli değil, bir kızı bin kişi ister bir kişi alır diye boşuna demiyorlar. Ben hepsine göstereceğim. Bir daha değil böyle bir şey, adını başkasıyla anamayacaklar.”

Gözlerine kalın bir çizgi şeklinde çekti kalemi, allık fırçasını alıp yüzüne renk verdi. Kalın dalgalar hâlinde olan saçlarını eliyle iki tur kabarttı. Göz kapaklarına sürdüğü gri far kara gözlerine nasıl da yakışmıştı. Dudaklarına sürdüğü parlaticıyı çantasına attı. Boy aynasında bisiklet yaka, mavi, dar, dizinin altında biten elbisesinin sağına soluna bakındı. Siyah sivri topuklu ve uçlu ayakkabısını ayağına geçirdi. Siyah bir şalı çantasına bıraktı, bir tane de Zümrüt için ekledi. Zümrüt giydiği siyah elbisenin içinde göz alıcı görünüyordu. Koyu makyajı vazgeçilmeziydi. Saçlarını düzleştirmiş, su gibi duru bir şekilde arkasına atmıştı.

"Kanka kız, biz şahane olduk ya. Düğünden sonra gecelere bakalım mı?"

"Bana uyar, akalım."

"Ali ne diyecek buna?"

Omuz silken arkadaşına yandan bakış atıp ayakkabılarını giydi. "Onun sorunu, bana hesap soracak konumda değil."

"Zaten Ali'nin konumunu hâlâ çözemedik ki. Çok zorluyorsun gibi geliyor bana."

Gülümseyerek arkadaşına döndü. "Hiç merak etme, bugün ayyuka çıkarız." Zümrüt dudağının ucuyla gülüp doğruldu. "Gidelim o zaman, şov başlasın."

İki güzel kadın arabaya geçip düğünün olacağı salona doğru sürdüler. Ali ile Ekrem onları kapıda bekliyordu. Arabayı park edip salonun önüne gelince durup birbirilerine baktılar. Ekrem'in nutku tutulurken alt dudağını ısırmıştı. "Zümrüt, parlıyorsun."

Zümrüt hafice reverans yaparak gülümsedi. "Teşekkür ederim, sen de çok iyi görünüyorsun."

Ekrem kolunu uzattı. "Senin yanında kim olsa söner. Hanımefendi?"

"Ah... Çok nazıksınız Ekrem Bey, aileniz teşrif etti mi?" Ekrem'in koluna girmiş, yakışıklı yüzde cevap arıyordu. "Geldiler, validem sizi bekliyor."

Zümrüt elini kalbine bıraktı. "Ekrem, ben bir heyecan yaptım." Ekrem kahkaha atarak kızın elini tutup önden yürüdü. "Yemez seni," diyordu.

Ali derin bir soluk alıp güzeller güzeli Gülru'ya bakıyordu. Zalimdi kadınlar, güzellikleri zalimceydi, bakışları, duruşları, her şeyleri zalimdi. "Gülüm... Kalbime kastın mı var?"

Saçını arkasına atarak gülümsedi. "Mahallenin gözde bekârını kapmışım, daha azı kurtarmazdı." Ali'nin uzattığı eli tuttu. "Hazırım ama bu yaptığımı da inanamıyorum."

"Neden?"

“Bile bile lades değilse nedir Ali, kendimi adının yanına bırakıyorum ve bunun nereye gideceğini bile bilmiyoruz.” Adamın gözlerinden geçen hüznü gördüğünde hemen konuyu geçiştirdi. “O gelmedi, değil mi?”

“Geldi, ailesi davetliydi, o da bu fırsatı kaçırmak istemedi sanırım.”

“Hadi gidelim o zaman, beklemesin garibim.”

Başını sağa sola sallayan Ali, şen bir gülüşle salonun kapısından içeri girdiğinde Zümrüt ile Ekrem’in kendilerini beklediğini gördü. Önden Zümrüt’ün elinden tutan Ekrem girdi, on basamaktan oluşan merdivende göründüklerinde mahalle eşrafının gözüne çarptılar. Gören görmeyeni dürttü, aralarında fısıldaşmalar başladı.

Ali tüm salonu dize getirecek güzellikte olan Gülru’nun elini tutmuş, kimseye bakmadan merdivenleri inmeye başladı. Gülru yüzünde kocaman bir gülüşle etrafına bakıyordu. Kalabalık salondaki gözlerin tamamını üzerine toplamıştı. Artık bir gerçek vardı ve herkes biliyordu. Hamdi hüsrarla bir köşeden izliyor, annesinin tüm ümitleri yerlere saçılıyordu. Güzelliği uzun süre konuşulacaklardı. Gülru elinde Ali’nin eliyle salonun ortasından geçip Ebru’nun yanına kadar gelip durdu. Ebru ile Nazan’ın bile gözleri dehşetle aralanmış, nefeslerini tutmuşlardı.

“Abi...” diyebilmişlerdi kızlar bir ağızdan.

“Selam kızlar.” Gülru, Ebru’ya sarıldı. “Hayırlı olsun canım.”

“Sağ olasın da...” diyen Ebru’yu Nazan tamamladı. “Siz az önce Kuzguncuk’a ne dediniz?”

“Gülru, Ali’nin dedik, oldu mu Nazan?” dedi Ali.

“Mecbur kaldık, bana görücü gelince.”

“Kim geldi?” dedi Nazan kocaman açılmış gözleriyle başını öne uzatmıştı. “Hemen topuğuna sıkalım yenge!” Sözü’nün sonuna doğru sevinçle ayılan Nazan, kendini Gülru’nun kollarına bıraktı. Gülru kahkaha atarken geri çekilip ellerini

müstakbel yengesinin yüzüne bıraktı. “Çok sevindik. Gel seni annemin masasına götürüyüm, Zümrüt için de yer ayırmıştık.”

Elinden koparak giden kadının ona son bir bakış atarak gülümsemesiyle gülümseyen Ali’yi koca Kuzguncuk izliyordu. Yarından tezi yok duymayan da kalmazdı. İyi bir gelin adayının yapacağı şeyi yaparak gözlerinin içi gülen Nimet Hamm’m elini öperek yanına oturduğunda yüzünün yandığını hissetti. Derin ve tatlı bir utanç sarmıştı ruhunu ve bedenini. “Hoş geldin, pek güzel geldin kızım.”

“Teşekkür ederim Nimet anne.” Sesini kaybetmediğine şükrettiği sırada Zümrüt de yanına oturmuştu. “Merhaba Nimet Anne, nasılsın?”

“Hoş geldin kızım, çok şükür.” Kadına gülümseyip Gülru’ya sokuldu. “Kadın beni esir aldı Gülru, zor kaçtım. Sanırım bir gelin meraklısıyla karşı karşıyayım.” Dudaklarını birbirine bastırıp kahkahasını bastırdıktan sonra Zümrüt’ün kulağına eğildi. “Bu mahallede gelin meraklısı olmayan birini bulamazsın.” Zümrüt başını sallarken düşündü. “Doğru.”

Gülru omzunda bir el hissedince başını çevirip kaldırdı. Mine’nin kestane saçları, sinsice bakıp gülen gözleriyle karşılaşıncı omzundaki eli silkeleyip attı. Mine’nin bir eli de Nimet Hanım’ın üzerindeydi. Kadın usulca eli tutup sert bir şekilde itmişti.

“Nasıl da yakıştınız gelin kaynana. Mutlu musunuz? Beni Ali’den ayırdığınız için çok mutlu olduğunuza eminim.”

“Tövbe tövbe...” diyen Nimet Hanım yüzünü yana çevirmişti. Gülru gülümseyerek ayağa kalkıp Mine’nin karşısında durdu. “Çok mutluyum Mine, mutluluğumu paylaşmaya geldiğin için teşekkür ederim. Gidebilirsin.” Zümrüt aralarında durup masum bir görüntü verirken gülümsedi. “Kızım, bak sana doluyum. Düğün falan demem, seni salonun ortasında evire çevire parçalarım, elimden kimse alamaz. Bas git şimdi.”

Zümrüt’e bakmıyor hatta duymuyor gibiydi. Gözleri Gül-

ru'nun gözlerinin içine zehrini akıtıyordu. "Mutluluk bosa süren bir duygudur, keyfini çıkar." Arkasını dönerken Nimet Hanım'ın omzunu sıktı Mine. "Nimet Anne, sen de çıkar bu keyfi."

Kadın omzunu silkince elini çekti Mine. Gülümseyerek salonun çıkışına yürüdüğü sırada Ali bir ona bir Gülru'ya bakıyordu. Gülru bir şey yok işareti yapınca Ali yerinden ayrılmadı. Artık Kuzguncuk'un bire bin katacak dedikoduları vardı.

16. Bölüm

Üç Ay Sonra...

Masanın karşı tarafındaki Ekrem'e bakıyor, arada da buz gibi olan yemeğine dönüyordu. Fırtınalı geçen üç ay boyunca Ekrem'le ilk kez dışarı çıkıyorlardı. Ekrem'in oturtması gereken kendi ilişkisi, Gülru'nun çıkardığı inanılmaz sorunlar sonunda bıçağı kemiğe dayamıştı. Ali kendinde kusur arıyor ama bulamıyordu. Mine bile köşesine çekilmişti ama Gülru şahlanmıştı. Ali kimseyi suçlamıyordu. Gülru bunun olacağını ona söylemişti. *Ben seni üzeceğim* demişti. Ali bile bile yanıyordu, kahrını seve seve de çekiyordu ama bir çözüm arıyordu. Bu şekilde yine Gülru'nun dediği gibi birbirlerini tüketeceklerdi. Yaralı iki insan olmalarını istemiyordu Ali. Bir bütün ve mutlu olmakta niyeti.

"Ben bu işin içinden çıkamıyorum," dedi Ekrem. "Artık ne yapsam gözüne batıyor. Kadınları anlamak ne kadar da zor. Kahvesini uzatsam, 'Ben alamıyordum,' diyor. İstemiyor mu beni?"

"Uzatma sen de kahvesini, kendisi alsın."

Ekrem'in omuzları düştü. "Sorun kahve değil Ali, sorun benim, ben. İstemiyorsa istemiyorum diyebilir."

"Zümrüt istemediğini anında diyecek biri, istiyor. Oturmayan şeyler var."

"O her neyse bir an önce bulmak zorundayım. Ben bir kadını tersleyerek kalbini kıracak biri değilim, böyle oldukça da kırılan ben oluyorum. Erkek olmam bir kalbim olmadığı anlamına gelmiyor."

"Ona ne istediğini sor, mutlaka aklında oturmayan bir şeyler vardır. İstedikleri olmadığında hırçın bir denize dönüşen varlığa kadın denir. Maddi manevi fark etmeksizin, durum bu."

"Haklısın, açıkça konuşmamız gerekiyor. Sizde ne var ne yok?"

"Sizden daha beter, bir adım bile gidemiyoruz. Bana erkek arkadaşımıymışım gibi davranıyor, sevgilisi gibi değil ama eşini kıskanır gibi de hırçın." Başını iki yana salladı Ali. Sıkıntılı soluğunu arkasına yaslanırken bıraktı. "Biri bana baksa '*O sana neden baktı, bakma o tarafa, oraya oturma sen böyle otur*' tavrında. O kadar çok şey var ki hangisini anlatayım. Yanımdan geçen dişi sineği bile kıskanıyor. Ama asla ne sevdiğini itiraf ediyor ne de başka bir şey. Ona göre onu aldatmaya çok müsaidim hatta arkasını dönse, ben başkasına koşacağım. Öyle berbat bir güvensizlik ki ve öyle çelişkili ki sadece Mine'yi kıskanmıyor. Mine kalkıp 'Ben Ali'den hamileyim,' dese yalan diyecek Gülru ama başka kadınlara karşı öz güvensiz."

"Bu çok kötü, bunu aşmak için neye ihtiyacı var sorsan söyleyemem."

"Bir çaresi olduğunu sanmıyorum. Bazı şeyler yaşayarak öğrenilir, bana güvenmesi gerekiyor ama arkamı dönsem Gülru yanlış bir şey düşünecek diye ben kendimi paralıyorum. Deli gibi TUS'a çalışması, geleceğe dair en ufak bir sözü bile olmaması da sonumuzu ortaya seriyor. Gidecek! Bana hoşça kal diyecek. Kendini buna hazırlamış, bu sevmek mi?" Ek-

ren'in gözlerinin içine bakıyor, içten içe evet demesini bekliyordu. Ekrem sessizce önüne döndüğünde son umudu da kırıldı. "Ekrem... Aşk bana yakışmıyor mu? Sorun bende mi, ben mi beceremiyorum sevmeyi? Neden kim gelse bir yolunu bulup gidiyor?"

Ekrem cevap veremedi, çatalıyla soğumuş yemeğini tırtıkladı. "Gülru gidecek olsa ona el mi sallayacaksın? Mine'de öyle yaptın?"

"Mine beni sevmiyordu, beğenmiyordu, küçümsüyordu. Gülru beni küçümsemiyor, olduğum gibi kabul ediyor. Hiçbir şeyimi değiştirmeye kalkmıyor, gözlerime bakarken gülümsüyor. O ışıltılar kimseyle kıyaslanamaz. Ama her ikisinde de ortak bir gerçek var, gerçekten sevemiyorlar."

"Konuşmanız gerekiyor," dedi Ekrem. "TUS yaklaşıyor."

"Korkuyorum." Dirseklerini masaya verip elleriyle yüzünü sıvazladı. "O bir daha aldatılmayacak ama ben bir kez daha terk edilen olabilirim."

Gelen kış için yaptığı alışverişle evde yorgun düşmüştü. Etiketleri kesip üst üste yığıyordu. Mavi, geniş boğazlı kazaklarını tutup baktı. Yıkamadan üzerine geçirip boy aynasına koştı. Dizlerinin üzerinde biten kazaka bakmak için sağa sola dönüp gülümsedi. "Ali'ye göstermem gerekiyor," diyerek evden fırladı. Saçlarını tepesinde topuz yapmıştı. Kapıdan çıkıp sağına döndü. İçerisi boştu, "Ali?" sesleriyle ofisine yürüdü. Kapısı kapalı alanda bilgisayar başında çalışıyordu Ali. Ancak kapı açıldığında başını kaldırdı. Gülru'yu mavilerini kuşanmış hâliyle karşısında görünce gözlerine ulaşıncaya kadar gülümsedi. Gülru içeri geçip kapıyı kapattı. Sıcak alanda tam tur döndü.

"Yakışmış mı? Yeni aldım, sana göstereyim diye geldim."

Ayağa kalkıp karşısına geçti, eli çenesinde, kadını baştan ayağa süzdü. "Bilemedim ki..."

Kaşlarını çatı Gülru. "Nesini bilemedin, olmamış mı?"

Elini çenesinden uzaklaştırıp Gülru'ya gel işareti yaptı. "Yakından görmem lazım, dokunmam şart."

Gülümseyerek başını yana yatırdı Gülru. "İpliğin numarasını mı ölçeceksin?"

"Hayır, içindekinin sıcaklığına bakacağım." Kolunu uzatıp kızı bileğinden yakalayıp tek hamlede kendine yasladı. Kollarını Gülru'nun başı üzerinden geçirip sırtında birleştirdi. Alnına dudaklarını bastırıp kadının saçlarını kokladı. Sert çiçek kokusunu içine çekti. Onu nasıl gönderebilirdi? Kalmasını nasıl sağlardı? Gülru başka birine değil benzemek, hissettirdiği tüm duygularla kadın ırkına fark atarak yerleşmişti kalbine.

"Çok yakışmış."

Ali'nin sıcaklığı tüm hücrelerine yayılırken gülümseyerek başını kaldırdı. "Teşekkür ederim."

"Madem giyinmişsin, dışarı çıkalım mı?"

"Nereye?" derken elini adamın kirli sakallarına götürdü. Yaşanması güzel bir rüya gibiydi Ali, Gülru elinden geldiğince yaşamaya çalışıyordu.

Yanağında pamuksu dokunuşla gözleri parlayan Ali her an birinin gelme ihtimalini hatırlayarak geri çekildi. "Yemeğe, ocakbaşı olsun mu?"

Dudaklarını büzdü Gülru, bu tavrının Ali'de delice düşünceler uyandırdığından habersiz. "Yok, sade, sakın bir yer olsun."

"Tamam o zaman, sen çantayı al, ben de üzerimi değiştirip kepenkleri indireyim."

"Anlaştık," diyerek geldiği hızla ayrıldı Gülru.

On dakika sonra Gülru evden çıktığında Ali kilitleri takıyordu. Okuldan dönen Seda ile Eda'yı gördüler.

“Nereye çifte kumrular?” dedi Seda.

“Hava alalım dedik?” dedi Gülru. “Okul nasıldı?”

Seda usulca sokuldu Gülru’ya. “Zor ama güzel. Abla ya... Bir dedikodu var, duymak ister misin, Mine ile ilgili?”

Gülru gülümseyerek kollarını göğsünde bağlarken Ali’nin arabasına yaslandı. Ali de duymuştu Seda’yı ama ilgilenmedi.

“Söyle kuzum, kimin gazozuna ilaç katmış?”

“Sanırım bu kez gazozu içen olmuş.”

Ali kilitleri takıp doğruldu. Yanlarına geldiğinde Gülru’nun meraklı bakışlarını gördü. Kendisi de duymak istediğinden Seda’ya baktı.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Gülru.

Sır verir gibi eğildi Seda. “Galiba hamileymiş. Galiba söz gelişi, hamile olduğu kesin bilgi.”

Ali buz kesilirken Gülru’nun kirpikleri bile kıpırdamadı. “Bebeğin babası? Hayatında biri mi var?”

Seda omuz silkti. “Bilinmiyor, şimdilik bu kadarını biliyoruz.” Dilinin altındaki duyduklarını kendine sakladı Seda.

“E ne güzel, yakında evlenip gider buradan,” dedi Gülru. “Kurtulduk. Ne kadar âşıktı Ali’ye... Yalancı midesiz.”

Ali gülümseyerek kolunu Gülru’nun omzuna doladı. “Mine’ye bebeği ve bebeğinin babasıyla mutluluklar diliyoruz.”

Seda başını aşağı yukarı sallayıp zorla gülümsedi. “Hadi siz gidin, bugünlük bu kadar.”

Gülru kahkaha atarken Seda uzaklaşıyordu. Ali aracın kapısını açıp binmesini bekledi. Kendi tarafına geçip aracı sokaktan çıkarmak için gaza bastı.

Ali’nin yüreği ayakta geziyor, Gülru ona inanmayacak diye deli gibi korkuyordu. Sonuçta birçok inanmazlıklar, yanlış anlaşmalardan doğuyordu. Hepsi de şanslı olmuyordu. Gülru gibi kıskanç bir kadının kaldıracağı çok fazla bir şey yoktu. Çabuk kalırdı altında, ezilir, dağılmış ruhu inanmasını sağlayabilirdi.

"İnanılmaz... Evlenmeden çocuk yapması ve bunu herkese duyurması," dedi Gülru. "Ailesi bir şey demiyor mu acaba? Başına böyle bir şey gelse babamın yüzüne bakamazdım. Sonuçta yetişmiş olduğumuz bir kültür var."

"Ona karışamazlar. Sandığından daha tehlikeli, abileri ona uysa katil olur ama umarım olmazlar. Buraya geri dönmesi bile ilginç, sevmez bu mahalleyi."

"İlginç değil, senin için döndü."

"Her neyse, bizim sorunumuz değil diyerek kapatalım."

"Kapatalım."

Ali yandan Gülru'ya bakıyordu, Mine'yi zerre kadar kıskanmayan kadının diğer kadınları kıskanmasına anlam verebiliyordu. Anlam veremediği Gülru'nun kendisinin bunu fark etmemesiydi. Düşüncelerinden sıyrılmasını sağlayan telefon sesi oldu. Vitesin yanındaki telefona uzanırken annesinin aradığını görünce tek tuşla aracın içine bağlandı telefon.

"Efendim..." Anne bile diyemedi. Kadının ağlayan sesiyle Gülru da aracın hoparlörüne döndü.

"Ali eve gel!" diyordu ses. Sokaktan yeni çıkmıştı ki aracı arka sokağa kırdı Ali. "Ne oldu anne?" dedi telaşlı korkmuş sesiyle.

"Allah onu almıyor Ali..." Ses kesildi, düşme sesi duyulduğunda Ali acı bir fren sesiyle önce sokağı inletti, arabadan hızla çıkıp kapıya vurdu. Daha büyük bir korkuyla arabaya geçip evin anahtarını buldu. Hızlı ama kararlı hareketleriyle kapıyı açınca ikisi birden ayakkabılarıyla içeri girdiler. Nimet Hanım yerde boylu boyunca yatıyordu.

"Tansiyon aleti nerede?" dedi Gülru etrafına bakırken. Ali annesinin yanına diz çökmüştü. Bir yandan etrafına bakınıyor, bir yandan da ambulans çağıran Gülru, Ali'nin dediği yerden alıp kadının bileğine geçirdi makineyi.

"Hemen Tunç, hemen hemen!" diye bağırdı Gülru. Telefonu kapatıp yere fırlattı. "Annenin ilaçlarını getir Ali!"

Ali çekmecedan bir kutu getirip yere bırakırken her hareketi hoyrattı. Yüz çizgileri korkuyla kasılmıştı. Aklından binlerce şey geçiyor. keder her yanını sarıyordu. Gülru kutuları bızla karıştırıp dilaltını buldu. Cihazın sesiyle kadının kolunu kaldırıp baktığında gözlerine inanamadı. Dilaltını kadının diline yerleştirirken. "Bir kova su getir, soğuk, buz gibi olsun. Çabuk Ali." dedi.

Nimet Hanım'ın şişmeye başlayan dilinin altına zorla yerleştirirken dikkat etti. Kadının açık ağzını eliyle kapattı. "Hadi Ali. Getir!" diye bağırdı.

"Anne!" diyerek eve giren, kapıyı açık gören Ebru bu kez daha kısık sesle, "Anne," diyerek salona girdiğinde gözlerine inanamadı. Gülru elinde bir kova suyla ayakta dikiliyordu. Buz gibi suyu kadının tüm bedenine indirirken Ebru çığlık attı. Aynı anda ambulans sesi bir kez daha sokağı sardı. Ali'nin gözünden bir damla yaş indi. Annesi salonun ortasında ıslak bir şekilde kendinden habersiz yatıyordu. Sedyeye alınan Nimet Hanım çocuklarının yaşlı gözleri arasında evden çıkarılıp hastaneye giderken Gülru geri döndü. "Ben annenle gidiyorum."

Ali çaresizce başını salladı. "Hemen geliyorum." Gülru ambulansa binip kapıyı çekerken Ebru'yu arabaya bindiriyordu Ali. Evin kapısını çekip, kolu kanadı kırık bir şekilde gaza bastı.

Hastaneye geldiğinde kabanını çıkarmış, bir eli dudaklarında bir eli belinde doktoru dinleyen Gülru'yu gördü. Koşar adım yanlarına geldiklerinde Gülru ağlayan Ebru'yu kollarına çekti.

Kenan hoca, Ali'ye döndü. "Anneniz hazırlanıyor, ilk tetkikleri yaptık, bilinci yerinde görünüyor. Kalan testlerimizi yapınca net bir şey söyleyebiliriz. Tansiyonu yirmi yediymiş, Gülru öyle söyledi. Dilaltı vermesi iyi olmuş, soğuk su daha iyi olmuş, felç geçirmemişse bunu suya borçlu kalacağız. Yüksek tansiyonun organlara verebileceği tüm detaylara bakacağız. Sadece bekleyin."

Felç sözcüğü beyinde dönüyordu. Felç! Yüreğine ağır bir darbe almıştı Ali. “Sağ olun hocam,” diyebilirdi.

Kenan hoca yanlarından ayrılınca Ebru abisine döndü. “Abi...” Gözleri kanlanmıştı, yüzünün her yerinde keder vardı. “Annem beni aradı, bir şeyler söyledi. İçim rahat etmedi, gelip bakayım dedim.”

Ali kardeşine yaklaştı, ürkütücü görünüyordu. “Ne dedi?”

“Mine hamileymiş ve çocuğun senden olduğunu sağa sola yayıyormuş. Anneme inanma dediysem de dinlemedi. Ahlayıp vahladı.”

Omuzları aşağı indi, başını beyaz tavana kaldırıp soluk aldı. “Buradan ayrılmayın.”

“Ali, hayır,” dedi Gülru ama Ali onu duymadı. “Ali...” Üzerinde bir kazağıyla Ali’nin peşine düşerken dönüp, “Nazan’ı ara...” dedi Ebru’ya.

Hastaneden çıkınca daha şiddetli bağırdı. “Ali dur!”

Ali durup ona döndü. “Bana inanmadığını söyle!” Karanlığın ortasında sert ve soğuk havanın içlerine işlemesine aldırıyorlardı. Kalpleri cayır cayır yanıyordu.

Soluk alıp Ali’ye yaklaştı. “Tek bir kelimesine bile inanmadım. Gitme!”

“Buraya kadar Gülru, bunu kaldıramam.” Kadının bileğine yapıştı. “Sen de benimle geliyorsun. Bir daha kimse bunu konuşamayacak.”

Pes etti Gülru, neresinden bakarsa baksın Ali’nin hakkıydı kendini savunmak. “Hadi gidelim.”

Arabaya geçip sokağa giden yola saptı Ali. İkisi de konuşmuyordu. Tek bir sözcük bile etmeden Ali, Mine’nin evinin önünde durdu. Kornaya defalarca kez basınca pencerelerin perdeleri aralandı. Kendinden emin, yapacaklarından asla pişman olmayacak olan Ali kapıda durup zile durmamasıya basmaya başladı. Tüm sokak zaten haberi almıştı. Meraklı kullaklar pencere kanatlarını açtı.

Mine'nin evinin tüm ışıkları bir anda yandı. Üst kat penceresinden babası görüldü. Tek bir söz etmeden çekilip aşağı indi. İki abisi de evde olan Mine salon kapısında durmuştu. Yengesi yanına sokuldu. "Seni salak! Ali şimdi seni rezil rüsva edecek. Babanların haberi mi var? Kocam katil olursa seni öldürürüm."

Mine ona gözlerini devirip kapıya baktı. Az sonra babasından ömrü hayatında yemediği tokadı bile yiyebilirdi. Pişman mıydı? Hiç umurunda bile değildi. Alır valizini giderdi. O, özgür bir kadındı.

Babası Ahmet Bey ile iki oğlu kapıya çıktı. "Hayırdır Ali?" dedi Ahmet Bey.

"Hayır falan kalmadı Ahmet abi, annem hastanede can çekiyor. Hesabını sormaya geldim?"

"Geçmiş olsun da Ali, biz ne ettik?" dedi Mine'nin büyük abisi İbrahim.

"Kız kardeşinizi buraya çağırın, bana hesap verecek!"

"Sen ne diyorsun Ali? Mine ne alaka?" dedi küçük abisi Lokman.

"Mine!" diye bağırdı Ali. "Çık dışarı, bana hesap vereceksin!"

"Oğlum," dedi Ahmet Bey. "Rezil oluyoruz, ne yapıyorsun?"

"Ben rezil rüsva oldum Ahmet abi. Mine!" diye bağırdı tekrar. "Kızınız şerefimi iki paralık yapıp annemi hastanelik etti."

Dışarı çıkmaya hiç niyeti olmayan Mine'yi yengesi kolundan tutup kapıya fırlatınca iki abisinin arasında buldu kendisini. "Çık dışarı," demişti yengesi.

Mine ile aralarında kısa bir bakışma geçti. Ali nefret kusu-
yor, Mine daha fazlasını yaşıyordu. Arabanın önünde dikilen Gülru'nun tek kaşı havada hâlini görünce tüyleri diken diken oldu. Bir adım öne çıkarak, "Ne var?" dedi.

Ali etrafına bakınıp açık camlara bakındı, sesini yükselterek tane tane konuştu. "Hamileymişsin."

“Ne?” diye bağırdı abileri.

“Tüm Kuzguncuk’a çocuk Ali’nin diyormuşsun.” Sesi-
ni biraz daha yükseltti. Annesinin salondaki ıslak görüntüsü
gözlerinin önünden gelip geçti. “Sen benim bacımsın, hayırdır
Mine bacımı, bebeğine baba mı arıyorsun?”

Büyük abi, Mine’ye bir adım atmıştı ki küçük abisi önüne
geçti. “Yeteri kadar rezil oluyoruz,” diye fısıldadı.

Ahmet Bey elini kalbine götürdü. “Ne yaptın Mine...” di-
yordu.

“Sana son ihtarım, bir daha tek bir söz duyarsam, seni
Gülru’nun yanında yakınında görürsem ve anneme bir şey
olursa sana dava üzerine dava açar, sonunu getirene kadar
uğraşırım. Allah’tan korkmuyorsun bari annenle babandan
utan. Tamam mı bacım?”

Mine gözleriyle Ali ile Gülru’yu kurşuna dizerken arkasını
döndü Ali. Gülru yerine otururken Ali de geçip dümdüz de-
vam etti. Lastiklerinden dumanlar çıkıyordu. Daha iyi değildi,
yaptığından hoşnut da değildi ama onu buna Mine zorlamıştı.
Hızını düşürüp soluklandı. Ahmet abisine bir şey olursa çok
üzülürdü. Gülru’nun başını omzunda hissedince sakince gev-
şedi. Kolunu koluna dolamıştı Gülru. “Annene bir şey olma-
yacak.”

Elini kaldırıp Gülru’nun yüzüne dokundu, sakince ok-
şayıp başına bir buse kondurdu. “Allah’ın izniyle ve sayende
kahraman doktor.”

Gülecek gibi olduysa da topladı kendini. “Uf, üzerime ya-
pıştı. Ali...”

“Söyle gülüm...”

Söyleyecek sözü varsa da unutmuştu Gülru. “Bana gülüm
demeni seviyorum.”

17. Bölüm

Nimet Hanım gözlerini araladığında sabah olmuştu. Sakinleştiricilerin etkisiyle derin bir uykuya dalmıştı. Gülru elindeki test sonuçlarını okuyordu. Kalp sağlam, böbrekler sağlam, felç riski uyanmadan belli olmayacaktı. İçinde bir korku onu savurup duruyordu. Kendine bakan koyu kahve gözleri görünce raporları yatağa bıraktı.

“Nimet Anne... Nasılsın?” derken ışık kalemıyla kadının gözlerine bakmaya başladı. İçinden dua ediyordu. Ne olur konuş...

“Ali...” dedi kadın kupkuru sesiyle.

Gülru gevşeyerek gülümsedi. “Ali kapının önünde uyanmanı bekliyorlardı. Az sonra hocam gelip seni kontrol edecek, ondan sonra çocuklarını görebilirsin. Nasıl hissediyorsun?”

Kadın boş bir çuval gibiydi. İçi boşalmış, ruhu çekilmişti. “Bilmiyorum.”

“Tamam... Nimet Anne,” diyerek kadının yanına oturdu. “Nimet Anne kendini üzme, öyle bir şey yok. Bak ben inanıyorum. Biz Ali ile konuşmaya gittik, yalanmış. Ben Ali’ye inanıyorum, sen neden kendini yoruyorsun? Yorma kendini, içini

rahatlatmak için söylüyorum bunu, tansiyonunu çok zor düşürdük.” Kadının ağlamaklı gözlerine bakıp gülümsedi. “Ali senin oğlun, o yapmaz, yapmadı.”

Kadın nemli gözleriyle başını salladığında Gülru odadan çıktı. Yoğun bakım ünitesinden geçip bekleme alanına geçtiğinde üç kardeş, Ekrem ve Zümrüt ayağa kalktı.

“Anneniz uyandı. Konuşuyor, bilinci gayet yerinde. Kenan hocama çağrı gitti, birazdan gelir. O kontrol edince net bilgi alırız.”

Nazan evin küçüğü, annesine en çok bağlı olandı. Dün geceden bu yana durmadan ağlıyordu. Birden Gülru’nun kollarına atıldı. Sıkıca sarılıp ağlamaya devam etti. “Müjde getirdin, söyle, ne istersen onu yapacağım.”

Gülru kocaman gülümseyip kadını sıkıca sardı. “Annemin canının sağlığı...”

Eğer Ali hayatına dair bir cümle kurmak isteseydi tam olarak şunu derdi: Ali’nin muhteşem kadınları... Annesi, kız kardeşleri ve Gülru. Belki bir gün bir de kızı olurdu. Sakince yerine otururken Kenan hoca hızla gelip geçti. Gülru da arkasından geçip gözden kayboldular.

Testleri ve beden tepkilerini inceleyen Kenan hoca memnun bir gülümsemeyle Nimet Hanım’a baktı. “Gayet iyisiniz, bugün de burada kalıp yarın sabah çıkabilirsiniz. Ölümünden döndünüz. Bu şansı kendinize eziyet etmeden sakince yaşarak değerlendirin. Gülru erken davranmamış olsaydı bu kadar ucuz kurtulamazdınız, bence çok şanslı birisiniz Nimet Hanım.”

Nimet Hanım’ın gözleri güzeller güzeli müstakbel gelinine kayınca gülümsedi. “Oğlumun şansı desek daha doğru olur doktor oğlum.”

Gülru utandı, Kenan hoca bıyık altından gülümseyip başını salladı. “Ben yine geleceğim, siz dinlenin.”

“Gelirim ben Nimet Anne,” diyerek hocasını takip etti.

Sürgülü kapı açılınca tekrar ayaklanan kardeşlerin ortasında durdu. “Felç ihtimali ortadan kalktı. Anneniz gayet iyi ama bundan sonra daha çok dikkat etmesi gerekiyor. En ufak bir üzüntü yaşamayacak. Ölümünden veya en iyi ihtimalle felç olmaktan döndü. Kalp krizi de geçirebilirdi ama neyse ki hiçbiri olmadı. Gülru bize gelene kadar acil olan her şeyi yapmıştı. Büyük bir şans...” Hem meslektaşını hem de belli ki aileye girmeye hazırlanan Gülru’yu övmekten geri durmadı Kenan hoca. Gülru’ya dönerek, “Su çok iyiydi, aferin Gülru. Senden muhteşem bir cerrah olacak,” dedi ve gülümseyerek, “Geçmiş olsun.” diye ekleyip geldiği hızla uzaklaştı.

“Kahraman doktor yine yaptın yapacağını,” dedi Zümrüt. “Geçmiş olsun.”

“Şans eseri oldu aslında,” dedi Gülru. Yarım saat sonra olsa asla yetişemezdik. Allah bağışladı.” Utangaç bir tavırla çıkmamış saçını kulağının arkasına itekledi. Övülmekten hoşlanmıyordu ve her ne hikmetse sürekli aynı şey oluyordu. “Neyse... Normal odaya alacağız. O zaman görebilirsiniz.”

Ali’nin parlayan gözlerine bakıp başka yöne döndü. İç sesi inliyordu. *Bakmasana şöyle...*

Nimet Hanım eve çıkmalı iki gün olmuştu ama geleni gideni bitmiyordu. Salon dolup boşalıyor, yine de kimse o dedikodudan en ufak bir söz dahi etmiyordu. Akşamın karanlığı çöktüğünde Nimet Hanım uzattığı bacaklarını koltuktan indirdi. Gülru dün gece nöbetteydi, uyuyup kendine geldikten sonra kapılarını çalmıştı.

“Ebru, kapıya bak kızım.”

Mutfakta olan Ebru ile Nazan sesi duyunca önde olan Nazan fırlamıştı. Kapıda Gülru’yu görünce ardına kadar açıp gülümsedi. “Hoş geldin.”

Ayakkabılarını çıkarıp terliği giyen Gülru montunu da asıp salona geçti. “Nasılsın Nimet Anne?” Yaklaşıp yanına oturduğunda kadın elinin içine Gülru’nun elini alıp sıktı.

“Çok iyiyim. Kahraman gelinimi konuşuyoruz gelen gidenle.”

GELİN! Kalbinde bir yere batıyordu bu sözcük ama gülümsedi. “Engel olamıyoruz madem, konuşun bakalım.”

Mutfakta işleri biten kız kardeşler salona geçerken hazırlanıyorlardı. “Anne biz gidelim artık,” dedi Ebru. “Oğlumu baannesinden alacağım.”

“Ben de kızımı,” dedi Nazan. Şallarını dolayan kızlar bir iki dakika içinde evden ayrılırken, Ali girmişti eve. Kızlar kapıyı çekip çıkarken usulca salona geçti. Annesiyle Gülru’yu dip dibe konuşurken buldu.

“Hanımlar... Sohbetiniz bol olsun.” Annesinin yanına gelip dizlerinin üzerine çöktü. Gülru ona, o annesine bakıyordu. “Nasılsın anacığım?”

“Çok şükür oğlum.” Oğlunun elini okşayan kadından daha mutlusu olamazdı. “Aç mısın, Gülru ile bir şeyler yiyin. Bana her şey yasak, kızlar yedirip gitti.”

Aç olmayan Ali fırsatı değerlendirip, “Olur,” derken ayağa kalktı. “Duş alıp geleyim.” Geçerken de Gülru’ya kaçamak bir bakışla göz kırpmayı ihmal etmedi.

Ali odadan çıkınca Gülru’ya fısıldadı. “O gece ne olmuş öyle, kızlar anlattı.”

“Nimet Anne!” diyerek uyardı Gülru ama hiç üzgün gibi görünmüyor, aksine çok mutlu görünüyordu kadın.

“Tamam tamam... Hadi beni odama çıkar da yatayım artık.”

“Bu saatte mi?”

“Yatsı namazını kılar, biraz tesbih çekerim. Zaten pelte gihiyim. Siz yemeğinizi yiyip benim için de bir kahve için. Ev senin, bulursun yerlerini. Her ne olursa olsun, oğlumla olursun

ya da olmazsın, artık bu önemini kaybetti. Sen benim kızım-
sın. Bizim sana can borcumuz var. Benim evim senin evin."

"Sağ olasıñ." Kalkıp kadına elini uzattı. Merdivenleri usul-
ca çıkmaya başladılar. Ali'nin odasının yanında olan odaya gi-
rip kadını yatağına oturttu. "Seccadede kılmıyorsun, değil mi?
Bir süre oturarak kıalarsan iyi olur."

"Yok kızım, kibleye dönüp oturuyorum. Gececek elbet."

Kıyafetlerini yatağına bıraktı, tesbihini de yanı başına.
"Başka bir şey istersen seslen."

"Seslenirim kızım, hadi sen in. Mutfakta bir sürü yemek
var. Afiyet olsun."

Kapıyı çekip çıktığında kendini tuhaf hissetti. Kapana kısı-
lıyor gibiydi. İstiyordu ama istemiyordu da. İlginç bir karmaşa
onu içine çekerek olduğu yerde çakılı kalmasını sağladı. Ama
o gidecekti. Sınava ne kalmıştı ki? Sonra ne olacaktı? İstanbul
tutturması ne kadar olasıydı, nasıl bilebilirdi. Bu insanları,
Ali'yi arkasında bırakıp nasıl gidecekti? Yaşadığı duyguları se-
çebiliyor muydu? Orası bile belli değildi. İnsan insan olalı ne
istediğini nasıl bilmişti? Hayat seçimlerden mi ibaretti? Evet,
hayat seçimlerden ibaretti. Gülru ne istediğini seçemiyordu.

Ali'nin kapısı açıldığında göz göze geldiler. Ali onun kar-
makarışık bakışlarını anında tanımıştı. "Bir şey mi oldu? Bu
hâlin ne?"

Kımıldayıp gülümsedi. "Hiç, düşünüyordum." Ali'nin ya-
nından geçip merdivene yürüdü. Ali ona yetişip kolunu omzu-
na doladı. "Akşama ne pişirsem bakışı mıydı bu?"

Küçük bir kahkaha atıp başını Ali'nin omzuna yasladı.
"Keşke o kadar basit olsa. Sınavımı düşünüyordum."

Ali anlar gibi olduysa da derine batmamak için espriye
vurdu. "Kazanırsın ama hani İstanbul olsa fena olmazdı."

"Ali... İstanbul bir şehir değil, ülke. Kazandım diyelim,
kim bilir hangi ilçede ne kadar uzaklıkta olur."

"Oraya gideriz biz de, bu mu derdin?"

Biz! Gideriz! Geleceğe dair hiçbir şey konuşmamış olduk-
larımı hatırladı. Son basamağı birlikte aşıp mutfığa girdiler.
Ocak üzerindeki tencerelere yaklaştı Gülru. Konuşmayı ka-
pattı. "Mutfak becerin var mıydı?"

Konunun kapandığını anlayan Ali mutfak masası yanında
duran sandalyeye oturdu. "Tabağı alıp tezgâha bırakabiliyo-
rum, bir de güzel bulaşık yıkarım."

Başını sağa sola sallayıp düşündü Gülru. "Eh, bu da bir
şeydir."

"Bana, 'Hayır, ben de çalışıyorum, bu işleri paylaşmamız
gerekıyor,' demeyecek misin?"

Dolaptan tabak aldı Gülru. "Söylersem yapar mısın?"

"Denerim ama eve gelip yemek yapamam."

"Çok dürüstsün," dedi omzunun üzerinden bakıp. "Yo-
rulduğum yerde imdadıma yetişirsen uzlaşabilirsin. Sonuçta
gece nöbetlerim olacak, bensiz günlerin olacak. Geldiğimde
evi göçmüş gidiyorken görmek istemezdim."

"Dağınık değilim, düzen severim. Öyle bir şey yapacağımı
sanmıyorum. Sensizlik koyacak tabii, onun için bir şey diye-
miyorum."

Sıcak tencerelerden yemekleri servis tabağına aktarıyor-
du Gülru. "Bir sitem mi? Kiminle olacağını sen seçiyorsun.
Şikâyet etmeye hakkın olacağını düşünmüyorum."

"Şikâyet ederim demek değildi söylemek istediğim. Özle-
rim ama alışınız herhâlde, kiminle olacağımı biliyorum."

Ali'nin servisini önüne bırakıp kendisine hazırlamaya ko-
yuldu. "Özlemek bir yerden sonra hırçın bir duyguya dönüşü-
yor. Sen hiç birini özledin mi Ali? Böyle canın yana yana." Ta-
bağını masaya bırakıp adamın karşısına oturdu. "Çaresiz bir
duygudur, seni kıstırıp canını yakar. Çaresizce kabullenirsin
ama her duygunun getirip götürdükleri oluyor. Özlemek de
boşluk hissi bırakıyor, yeri doldurulamayan."

Annesinden bahsettiğini anladı Ali. "Hayır Gülru, senin

kadar yaşamadım. Evet Gülru, babamı özlüyorum.” Yemeği-
ne bakarak konuşuyordu. “Senin annenle yaşayamadıklarına
benim de babama yaşatamadıklarına yanyor içim. Benim
de pişmanlıklarım var. Çok acı veriyor.” Başını kaldırıp Gül-
ru’nun keder yüklü gözlerine baktı. “Okusam, avukat olsam,
babam bunu görebilir mi? Kendimi affettirebilir miyim?”

Başını iki yana salladı Gülru. “Üzgünüm. Kendini suç-
lama, avukat olsan baban mutlu olacaktı ama sen olmaya-
caktın.”

Ali susarak gülümsedi. “Tamam, kahveler benden. Hadi
ye. Mavi kazağının hakkını da veremedik. En yakın zamanda
yemeğe gidiyoruz.”

Gülru aydınlanmış gibi kıpırdadı. “Ali benim sana bir şey
söylemem gerekiyor.”

Çatalı havada kalan Ali, Gülru’ya baktı. Sertçe yutkundu.
“Söyle güzelim.”

“Hani bizi sevgili zanneden kız arkadaşlarımla buluşacak-
tık bir dönem.”

Omuzları inerken gözlerini devirdi. “Sen benim sevgilim
değil misin?”

“Tamam da o dönem için diyorum. Kızlar artık buluşmak
istiyor.”

“Ne zaman?”

“Sen ne zaman istersen, ona göre haber vereceğim.”

“Ben hep müsaaidim. Sen seç günü, bana haber ver. İster-
sen Asuman’ın kafesinde yer ayırtayım?” Anında pişman olur-
ken dilini ısırıldı. Kıskançlık krizine girmesini istemiyordu.

“Olur, ben sana haber veririm.”

Üç gün sonrası akşamüzeri Gülru güzelliğini perçinleyip saçlarını eliyle dalgalandırdı. Kara gözlerine gece makyajı yapmıştı. Siyah kalemle çevrelediği kara gözlerini yakından inceledi. Güzel olduğuna ikna olup kahverengi triko elbisesini çekti. “Dar oldu sanki...”

“Güzel oldu ama biraz dar, evet.” Zümrüt yatağa uzanmış, elma yiyordu. “Kilo aldın, yakıştı. Çok çirozdun.”

“Evet, bundan fazlası hiç güzel durmayacak. Dikkat etmem gerekiyor.” Aynaya bakmaya son verip Zümrüt’e döndü. “Sen ne yapacaksın?”

“Ekrem nöbette, bir ara yanına uğrarım diyorum ama bakalım.”

Anladığını ifade eden baş işaretini verirken çalan telefonuna uzandı. “Hazır mısın?” dedi Ali. “Hazırım, iniyorum.” Telefonu çantasına bırakıp siyah kaşe kabanını giydi. Siyah uzun çizmeleriyle aşırı şık bir kadına dönüşmüştü.

Kapı önü ışığında durup omzunu duvara yaslamış olan Ali, Gülru’nun gelişiyle kımıldamadı. Parfüm kokusu geçtiği yerde kalan kadını baştan ayağa süzdü. Aynı şeyi Gülru da yapıyordu. Siyah boğazlı kazağı üzerine yine siyah ceket, uygun kot pantolonu ve can yakan ayakkabı seçimine dudak büktü.

“Kıskanırım, neden bu kadar iyi giyindin?” derken Gülru da çektiği kapıya yaslandı. Başını eğerek Ali’ye baktı.

“Kıskanacak ne var ki? Gözüm senden başkasını görmüyor, görmeyecek.”

“Olsun, bunlar benim kıskanmama engel teşkil etmiyor.”

“Ya ben kıskanırsam?”

“Kıskanacak ne var canım? Gözümün erkek olarak gördüğü tek canlı sensin.”

“Sana bakan gözleri ne yapacağım?”

“Yanımda sen olunca kimse bana bakamaz.”

“O zaman benim yanımda da sen olacağına göre...”

“Hum... Evet, sahipli oluyorsun.” Kocaman gülümsedi

Gülru.

“Diyorum ki...” derken bir adım daha yaklaştı Ali. “Ne diyorsun?” dedi Gülru başını kaldırıp, üstten bakan adama gülümsedi.

“Hani kimse bakmasın diye uydurma bir yüzük mü tak-sak? Göstermelik.”

“Göstermelik? Benimle gönül mü eğleniriyorsun?”

Gülümseyerek başını aşağı eğip ayakucuna bakındı. “Gön-lüm seninle çok eğleniyor, kabul ediyoruz. Seni görünce çok hızlı atıyor, sertçe kaburgama çarpıyor. Seni görmeden yapamıyoruz. Bize ne olacak?”

Aşkınlı ilan eden adama karşı aynı şeyleri hissediyor olma-sı şaşılacak şey değildi ama kalbinde yine o amansız sızı baş gösterdi. Ali, seviyorum demeden seviyorum diyen biriydi. Her şeyinde, sözünde, duruşunda, bakışında ilan etse de bu sözleri bambaşkaydı. Gülüşü solarak söndü. Onun kadar güzel ve özel sözler dudaklarından çıkmıyordu.

“Yüzük kısmını sevdim.”

Başını sallayıp geri çekildi Ali. “Tamam, yarın hallederiz.”

Aralarında geçen havadan sudan konuşmalarla kafeye geldiklerinde kızların gelmediğini gördüler. Asuman onları rezerve edilmiş masaya aldı. “Misafirleriniz gelinceye kadar size eşlik etmemde sakınca var mı?”

“Elbette yok,” dedi Gülru.

“Kahve içer miyiz?” diye sordu Asuman.

“İçeriz,” dedi Ali.

Kahveleri önlerine iki dakika içinde bırakılmıştı. Asuman, Gülru’nun yanında oturuyordu. Ali’den dinlediği kadarıyla kıskançlık durumunu aşamıyorlardı. Asuman üzerinde en ufak bir ihtimal kalmasını istemiyordu. Ali onun çok uzun yıllardır arkadaşıydı, isterdi ki hayatındaki kadın da bunu öyle bilsin.

“Bu ara biraz dardayım,” dedi Asuman.

“Neden?” dedi Ali. “İşle mi ilgili?”

“Hayır,” dedi Asuman. “Çetin.” Gülru’ya döndü. “Eski eşim, barışmak için sürekli karşıma çıkıyor.”

“Evli miydin? Bilmiyordum?” dedi Gülru şaşkın bir sesle. “Kötü biri mi? Sana zarar vermez, değil mi?”

Başını sağa sola salladı ama kadının hüznü yüzünden belli oluyordu. “Öyle biri değil. Aklım karışıyor.”

“Konuşmamı ister misin?” dedi Ali.

“Seni bile ikna edecektir, bana gelip barış Asuman diyeceksin.”

Konuyu tam anlamıyla çözemiyordu Gülru ama sormak için yeterli geniş zamana ihtiyacı vardı. Ali’den de dinleyebilirdi. “Yardımcı olacağımız herhangi bir şey olursa söylemen yeterli.”

Asuman, Gülru’ya bakıp, “Teşekkür ederim,” dedi. “Boşanmamızı atlatamadı. Ben toparlandım ama o yapamadı.”

“Gerçekten toparlandın mı?” dedi Ali. “Bir senedir yalnızsın, içine kapanıksın ve hiç itiraz etme, onu sevdiğini biliyorum.”

Merakından çatlayacaktı. “Özel değilse neden boşandınız?”

“Ailesi beni kabullenemedi. Mütevazı bir aileye mensup, annesi, kardeşleri... Çok farklı. Bir iki derken bir şeyler sorun olmaya başladı. Tartışmalar zarar verdi, kırdı, geriye pek bir şey bırakmadı. En sonunda ortak bir kararla ayrılmaya karar verdik. Ailesi mutlu oldu ama sadece onlar mutlu oldu. Olan bize oldu senin anlayacağın. Tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyorum.”

Tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyorum.

Gülru içinde bir yerlerin yıkıldığını hissetti. “Ne hissettiğini bilmiyorum,” dedi Asuman’a. “Kendin için en doğru olana şans vermelisin.”

“Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Barışmak mı yoksa sonsuza kadar unutmak mı?”

Gölru ağzını açıyordu ki Ali ondan önce davrandı. “Asuman, seviyorsun, seviliyorsun. Sizden başka herkes mutlu ama siz değilsiniz. Ailesinden geçecek değil elbette ama bu kez biraz daha akıllı olabilir.”

“O da aynı şeyi söylüyor. Çok kararsızım Ali, bildiğin gibi değil. Mengeneye kısılmış gibiyim. Ayrılırken çok acı çektim, tam toparlandım diyordum, tekrar gelip iç dünyamı dağıttı. Hâlâ evimizde yaşıyormuş, biliyorsun. Birkaç valiz dışında hiçbir şey almadım evden, her şey canımı yakıyordu. Tek bir fotoğraf atmıştım çantama, tüm anılarımız o evde. Bunu söyleyince karşısında ağladım, ilk çaresiz duruşum oldu. Sevildiğini anladı ve bu kez daha sık gelip gitmeye başladı. Haftanın beş günü burada oluyor. Çalışanlar bile enişte diyor.”

Ali gülümsedi. “Güzel taktik.”

“Gülme Ali,” dedi Asuman ama kendisi de gülümsedi. Ali’nin omzunun üzerinden geleni görünce göz devirdi. “Geliyor.”

Ali arkasına dönerken Gölru geleni inceliyordu. Genç, yakışıklı bir adamın Ali’yi görünce büyüyen gülümsemesini izledi. Ali ayağa kalkıp eski bir dostu selamlar gibi elini sıkıp sarıldı. “Nasılsın Ali?”

“Çok iyi, sen de iyi görünüyorsun?”

“Daha iyiyim diyelim.”

Masaya döndü Ali. “Seni kız arkadaşım Gölru ile tanıştırayım.”

“Merhaba,” diyerek yerinde oturdu Gölru.

“Merhaba Gölru, nasılsın?”

“Teşekkür ederim.” Gölru adamın nazik oluşuna dikkat ediyordu ki beğendiğini ifade eden dudak büküşünü Asuman yakaladı.

“Neyse...” dedi Asuman, yerinden kalktı. “Bana müsaade, ilgilenmem gereken işler var.”

“Benim yok,” diyerek Ali’nin yanındaki sandalyeye oturdu. Gülru gülüşünü bastırdı. Ali ile göz göze gelmişti.

“Kalk Çetin, onların konukları olacak.”

“Onlar gelinceye kadar oturacağım, sen de bize eşlik etse ne,” dedi Çetin.

Dişlerini sıkan Asuman, “Siz keyfinize bakın, sonra görüşürüz,” diyerek gözden kayboldu.

Ali yerine otururken, “Ne istiyorsun kızdan?” diye sordu.

“Kızın kendisini istiyorum.” Dirseğini masaya verip Ali’ye döndü Çetin. “Çok pişmanım Ali, bana yardım etmek zorundasın.”

“Neden zorundaymışım?”

“Onu seviyorum ve geri istiyorum. Tam olarak bu yüzden ailemle konuştum. Ya susacaklar ya da ben de Asuman’ın yanında garson olarak işe başlayacağım. Nokta!”

Gülru’nun dudakları öne doğru uzadı. “Çok iddialı.”

Çetin, Gülru’ya döndü. “Seviyorum, alacağım. Kararım kesin, itiraz kabul etmiyorsam beni sevdiğini bildiğimden. Sevdik, evlendik, evet, yürütemedik. Bitti deyince bitmeyen bir şey varsa o da aşk. Yaşanmıyor öyle uzakta, onsuz. Zaten onsuzsan kimsesiz gibi oluyorsun. Ben kimsesizim. Ailemi, gerçek ailemi geri istiyorum.”

Onsuzsan kimsesizsin... “Bol şans,” dedi Gülru.

“Teşekkür ederim. Siz?” dedi Çetin.

“Biz?” dedi Ali. “Yengen, kendisi doktor, geçen yaz komşum olarak girdi hayatıma.”

“Romantik...” diyerek gülümsedi. “Ali, Asu’yla konuşacak mısın?”

“Sen gelmeden konuşuyorduk, az kalmış, biraz daha dayan.”

Ali'nin sözleriyle keyifle gülümsedi. "Ben gidip kalbimi bulayım, biraz daha yalvarayım." Kalkıp, "Görüşürüz," diyerek uzaklaşırken Gülru kıkırdadı. "Çok kararlı, başaracak bence."

"Umarım."

Kapıdan giren üç kişilik grubu görünce, "Geldiler," diyerek ayağa kalkınca Ali de kalkıp Gülru'nun tarafına geçti. Gülru'nun arkadaşları gülümseyerek yaklaştılar. Tek tek tanıştırdı Gülru, kızları. Arkadaşlarının bakışları uzun süre Ali'nin üzerinde kaldı, bundan rahatsız olmadı. Ali onu dikkatle izledi ama arkadaşlarından kıskanmadı. Gitgide garip bir durumun içine düşüyorlardı. Gülru tanıdığı kadınlardan değil, tanımadıklarından kıskanıyordu. İşi daha zordu, çok daha zor.

18. Bölüm

Tamirhanenin önünde lüks bir araba durdu. İçinden elli yaşlarında olan Kâmil Bey indi. Takım elbisesi içindeki adam hem dinç hem de oldukça genç görünüyordu. Öfkeden aracın kapısını çarparak kapattı. “Ali!” diye seslendi.

Adını işiten Ali başını içeriden uzattı. Babasının eski arkadaşını görünce gülümsedi. “Kâmil abi,” diyerek hızlı adımlar attı.

Adam elini uzattı Ali’ye. “Nasılsın evlat?”

“Hamdolsun abi, sen hayırdır?”

“Hayır mı şer mi bilsem, karşıya geçmem gerekiyor ama lastikler patlamış. Taksiyle geçeceğim artık. Sana bırakmaya geldim, az daha gitsem jantlar ölecekti.”

“Olur abi, akşama kalmaz. Öğlene bitmiş olur.”

“Benim işi uzar, geceye ancak dönerim ama eve söylerim, biri gelir, alır. Sana zahmet oğlum, ben kaçır.”

“Tamam abi.” El sıkışıp ayrıldılar, Kâmil Bey taksi durağına yürürken Ali arabayı içeri sokup çalışmaya başladı. Öğlen olmadan iki lastiği de değiştirmişti. Günün geri kalanında

diğer işleriyle ilgilendi, gelen giden müşterileriyle akşam etti. Hava karardığı anda aheste adımlarıyla genç bir kadın yaklaşıyordu tamirhaneye. Gülru'nun yanında geçti ama Gülru onu fark edemeyecek kadar yorgundu. Hastane bazı günler aşırı kalabalık olabiliyordu. Kadın yanından geçip giderken, o adımlarını daha da ağırlaştırıyordu ama kadının tamirhaneye girdiğini görünce gözleri açıldı, adımları hız kazandı. Birkaç adımda yaklaştı girişe. Sesleri duyamıyordu ama gördükleri kalbine ok gibi saplanmıştı.

“Ali abi,” diyerek sarılmıştı genç kız. Ali bu tarz şeylerden kaçsa da Funda'yı kırmamak için karşılık vermişti. “Nasılsın?” dedi kıza gülümseyerek.

“İyi abi, okulla staj arası sürünüyoruz. Babamın arabası buradaymış, onu almaya geldim.” Arka cebinden kart çıkarttı. “Buradan alır mısınız?”

Ali kartı alıp, “Hemen geliyorum,” diyerek ofisine girdi. Bir dakika sonra geri döndüğünde kartı uzattı.

“Kızlar nasıl?” diye sordu Funda. “Özledim, ne zaman oldu görmeyeli.”

“Hepsi iyiler.” Ali kıza bir abi gibi tebessüm ediyordu, yaklaşan fırtınadan bihaberdi.

“Selamımı ilet abi, iyi akşamlar.” Funda araca binip tamirhaneden çıkarttı. Gülru aracın içinde oturan kadının güzelliğine kısık gözlerle bakarken uzaklaştı araba. İçinde hissettiği öfke İstanbul'u yakmaya yeterdi. Ötesini berisini düşünmeden daldı içeri.

“Ali!” diye bağırdı.

Ali arkasına döndüğünde anlamsız bakışlar attı kadına. “Gülru...” dedi ne oluyor dercesine.

“Kimdi o kadın? Neden sarılıyordunuz?”

Kara gözlerinden alevler çıkan kadına bedeniyle döndü. Bu sözleri hak edecek ne yapmış olabilirdi? İçerlenmemek elinde değildi ve bu kez alttan almaya hiç niyeti yoktu.

“Kim olduğunun ne önemi var?”

“Ne demek ne önemi var? Ablan mı kardeşin mi? Kim diyorum, ne hakla sarılıyorsun ona?” Sesi gitgide yükseliyor, her desibeliyle Ali'nin bir kalp odacığını parçalıyordu.

“Bu ne şimdi? Yanımda gördüğün her kadının kavgasını mı yapacağız? Hem sen soru sormuyorsun, direkt beni zanlı ilan ediyorsun.”

“Zanlı olma o zaman! Gördüm sizi, sarılıp gülüşerek konuşuyordunuz? Müşterilerle mi kırıstırıyorsun?”

“Ağzını topla! Kaç yıllık bu mahallenin kızı o. Sevdiğim bir abimin kızı, arabasını almaya geldi ve gitti.”

“Benim bu tarz şeylere hassasiyetim olduğunu bilerek ona sarılıyorsun, kimse kim, bugün sarılırsın, yarın...”

Beyninden vurdu Gülru onu, kalbinden ve tüm ruhundan girdi kurşunlar. Bugün sarılır, yarın aldatır mıydı? Ali öyle biri-di çünkü. Ne yaparsa yapsın, Gülru'nun gözünde başka bir konuma oturamayacaktı. “Aldatır mıyım, onu demeye çalışıyorsun?”

“Nereden bileceğim yapmayacağını? Ben yokken, görmediğim yerlerde başka kadınlara mı sarılacaksın?”

“Senin gözündeki ben, evet, yapacağım. Aksini iddia etsem bile inanmayacaksın.” İşaret parmağını kadına doğrulttu. “Sen buna inanıyorsan benim başka sözüm yok! Sana onca zaman Ali kim diye anlatamadıysam, bundan sonra konuşmamın bir anlamı yok. Ya sen kendini topla bize sahip çık ya da ben seni sensiz yaşamaya alışırım. Böyle hiçbir yere gide-meyeceğiz. Ben...” dedi sesi kısıldı, Gülru'nun kocaman açılan gözlerindeki nemi gördü ama vazgeçmedi. “Ben artık dayanamıyorum bana güvenmemene, buna alışamıyorum. Senin iyileşmeni bekledikçe daha kötüye gidiyorsun.”

Gülru'nun dudakları aralandı. Ali ne zamandır yorgundu? Ne zaman bu kadar çaresiz hâle gelmişti? Her zaman anlayışlı, onu her hâlükârda dindiren, anlayan Ali ne zamandır bu du-

rumdaydı? Ne zamandır Gülru'ya katlamıyordu? Kalbi kırıldı en derinden ve en acısı daha önce hiç kırılmadığı bir yerden.

"Haklısın, sana daha önce de söylemiştim," dedi kendini toplarken. "Bize zarar vereceğimi söylemiştim, değil mi?"

Bu kez Ali kırıldı ama onu kırdığı için o söylemişti. Ali bilememişti bu kadar zor olacak, inkânsıza oynayacak. "Elimden geleni yapıyorum ama sen değişemiyorsun, ben daha ne yapacağım Gülru?"

"Hiçbir şey!" Öfkeli sesi alanda çınladı. "Buraya kadarmış, kusura bakma, sana zahmet verdim." Koşar adımlarla çıktı tahirhaneden.

İki adım atıp yakalamak istediye de üçüncü adımı havada kalmıştı. Bir yangın başlamıştı yüreğinde, söndürmesi gereken elin artık güneş kadar uzak olduğu.

Motorunu polis merkezinin önünde durdurdu. Kaskını çıkarıp motora taktı, saçlarını birkaç kez savurup havalandırdıktan sonra merkeze girdi. Polis memurları ona bir süredir *yenge* diyordu. *Hoş geldin yenge, selam yenge* karşılamalarıyla Ekrem'in odasına yürüyordu. Arkasından tatlı tatlı konuştuklarını biliyordu. Ekrem ona anlatıyordu. *Havalı yengemiz, asi yengemiz, doktor yengemiz, motorcu yengemiz* diye birçok sözlerde dolaşıyordu Zümrüt. Ekrem'in kapısını tıklatıp açtı. İçeride yalnız olan adama gülümsemedi. "Selam," diyerek girip kapıyı kapattı. Gülümsemeyecek kadar üzgündü.

"Hoş geldin canım," diyerek kalktı Ekrem. Hoş bir buse verdi kadına ama anlıyordu Zümrüt doluydu, patlayacaktı kendisine. Karşılıklı oturduklarında Zümrüt lafa girdi.

"Sana geldim, Ali'ye gidecek değildim. Gülru anlattı biraz, sen de ne biliyorsan söyler misin?"

"Söylerim." Kâmil abisini, onun kızını olduğu gibi anlattı

Ekrem. Sonrasında olanları Ali'nin anlattığı kadar biliyordu.

"Ali çok ağır konuşmuş. Gülru hiç bu kadar dağılmamıştı. O it bile bu kadarını yapamamıştı, sözler biraz ağır, evet."

"Ali'ye uygulanan durum da en az sözler kadar ağır Zümrüt."

"Anlamaya çalışıyorum Ekrem. Evet, zor olmalı ama bu değil ki Gülru'ya sen düzel ya da hayatımdan çık git demek."

"Bu kabacası, Ali Gülru'yu seviyor. Kızgınlık anında söylenmiş sözler, değeri yok."

"Bu nasıl sevgi demekten kendimi alamıyorum. İnsan sevdiğine yol verir mi? Kızgınlık anında yapılan şeylerin değeri daha fazladır."

"Amacının bu olmadığını çok iyi biliyorum. Kızgınlıkla ve aslında dolmuşlukla ilgili olmalı. Gülru bunu çok uzun zamandır yapıyor Zümrüt."

Arkadaşının zanlı koltuğuna oturuyor olmasıyla Zümrüt yeşil gözlerini kıstı. "Ne yapıyormuş Gülru?"

Kadının kızgın ses tonu ve kısılan bakışlarına aldırmadı Ekrem. "Güvenmiyor, yanlışlıkla bir yöne baksa Ali, Gülru kıskançlık kavgası çıkartıyor."

"Çünkü ağzı yandı, yoğurda üflemeyle bile korkuyor. Durumunun hassas olduğunu biliyoruz."

"Biliyoruz ama Gülru'nun bu değişmeyen tavrı Ali'yi yaralıyor. Âşık bile olsa her erkeğin bir dayanma noktası var. Olanlar da bunu ispatlıyor."

"Seviyor madem, buraya kadar diyeceğine başka bir yol bulmalıydı. Sen bana onu savunuyorsun Ekrem. Neresinden bakarsan bak, sözleri oktan farksız."

"Savunmuyorum Zümrüt, sana durumu izah ediyorum. Sevdiğin kadın tarafından müşterilerle kıştırdığının söylenmesi de az bir söz değil."

"Ortayı bulmak için geldim buraya ama sevgilimin, arkadaşına arka çıkacağını düşünmemiştim." Ayağa kalktı, Ekrem

de kendi öfkesiyle baş ediyordu. "Orta yol dediğin şey, Ali'yle ilgili değil. Ali seviyor ama Gülru seviyor mu? Ayrıca sevgilimle arkadaşımın kavgasını yaptığımı inanamıyorum."

"Konuş konuş," dedi Zümrüt. "İçinde vardı demek, ben de bileyim sen ne düşünüyorsun."

"Ne düşüneceğim kızım, ikisi de hatalı ama en çok Gülru."

Zümrüt, Ekrem'in gözlerine öfkeyle bakıp dişlerini sıktı. "Öyle mi? Biraz da sana gelelim o zaman Ekrem."

"Konu neden bana dönüyor?"

"Şu an ne olduğunu seçmeye çalıştığım için olabilir de ondan."

"Gel bakalım," dedi Ekrem küstah bir bakışla.

"Saçmasın Ekrem, benim ruhuma yakışmayacak kadar beyefendisin."

Ekrem duyduklarına gülecek gibi oldu ama vazgeçti. "Ne?" çıktı dudaklarından. Zümrüt dolanıp önüne geldi. "Gülru haklı, dolaylı yoldan hepiniz aynısınız. İstemiyorum senin gibi düz mantık birini. Suçlu arayacağına aklını kullanmayı dene." Başını adama yaklaştırdı. "Çok... Mıç mıçsın Ekrem. Vursam yere düşeceksin. Ben istemiyorum senin gibi salon erkeği, ya sen biraz özüne döner bize sahip çıkarsın ya da ben-den bu kadar."

Tam dönmüştü ki Ekrem kadını kolundan yakaladı. Zümrüt düşündü, tamam, özüne dönecek ama Ekrem yine yanılttı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Zümrüt gözlerini devirip kolunu çekip kurtardı. Kapıyı arkasından çarparak çekti. Memurların bakışları ona döndüğünde aldırmadı, saçlarını savurdu, botlarını yere vura vura geldiği yolu takip ederek çıkıp gitti.

Ekrem az önce terk edilmesini sindirmeye çalışıyordu ama mümkün görünmüyordu. Kalktığı yere çökerken omuzları indi, başı önüne düştü. Ne kadar daha yaşasa kadınları çözebilirdi, düşündü ve düşündü ama cevap yoktu.

Zümrüt anahtarını kullanarak girdi eve. “Gülru?” diye seslendiğinde salondaki koltuktan bir ses geldi. Ayakkabılarını çıkarıp salona geçti, deri montunu koltuğa bırakıp battaniye içinde elinde TUS kitabıyla oturan arkadaşının yanına sokuldu.

“Seni salya sümük ağlarken bulmayı bekliyordum.”

Burukça gülümsedi Gülru. “Sanırım belli bir yaştan sonra ağlamadan aşk acısı çekiliyormuş,” dedi sabah yataktan ağlayarak kalktığını yok sayarak. “Kazanmam gereken bir TUS var.”

“Yalan söyleme! İçinin kaynadığını biliyorum.”

“Geçer belki, kendimi oyalayacak bir şeyler arıyorum. Beş gün nöbetim yok.”

“Nasılız peki?”

Kitabı kalemi bıraktı, kollarını battaniyenin altına soktu. Yüreği kabarıyor, kırıklar canına batıyordu. Ali’nin sözleri kulaklarında çınliyordu. Gitmiyor, Ali’nin o anki hayali gözlerinin önünden silinmiyordu. “Kötüyüm,” dedi en nihayetinde. “Sözleri kulaklarımdan silinmiyor. Terk edilmişlik değil beni yaralayan, sözleri bıçaktan farksızdı. Haklı olması beni daha kötü hissettiriyor. Ali gibi birine neler yapmışım, hiç fark etmedim.”

“Kendini suçlamayı bırak! Ali bu kadar dolmamak için arada ağzım açmalıydı. Sürekli olarak birini idare etmek meziyet değildir. Ara sıra bunun kavgasını yapmış olsaydınız durum buraya gelmeyecekti.”

“O, iyi biri. Ona benimle tartışmadığı için kızamam. Ömrüm boyunca yaşasam da onun gibi temiz ahlaklı birini bulamayacağımı biliyorum. Sanırım aşk defterini kapatmalıyım.”

“Ali seni terk etmedi, ayrılmış değilsiniz. Konuşarak bir yolunun bulunacağını Ali de sen de biliyorsunuz. Bunu söylemek istemezdim ama biraz haklı, evet, senin sözlerin de az değil. Bu rest karşılıklı.”

Başını sağa sola salladı Gülru. “Biliyorum. Ben değişmeyeceğim, onu da biliyorum. İlişkimiz hep böyle çekişmeli olacak. Kaç gün daha dayanacağını sanıyorsun?”

“Gülru...” dedi Zümrüt, ona dönerek. “Senin bir uzmandan destek alman gerekiyor. Güvensizlik için Ali’yi gözden çıkaramazsın.”

“Ali ile biz birbirimizin gözünden çıktık ama uzmana gidebilirim. Bu duyguyla sonsuza kadar yaşamak istemiyorum ama yine de bunun ne kadar işe yarayacağını bilemeyiz.”

“Senin için bir uzman buldum, kabul ettiğin için söylüyorum. Randevun da hazır, yarın öğlen.”

“Bak şuna...” derken gülümsedi. “Uzman yüreğime de çare olacak mı?”

“Kim bilir, belki olur. Genç ve yakışıklı.” Zümrüt kahkaha attı. “Biraz da Ali kıskansın seni.”

“Ben kapattım diyorum sen ne diyorsun.”

“Aşk defterini kapat, Ali defteri kapanmaz, laf seninki.”

“Bir şeyi kabul etmeni istiyorum, Ekrem’le bir ilişkin var, onun için bunu yapmalısın. Biz Ali ile bitirdik. Konu acı da bir şekilde kapanacak. Ortak eğlenceler istemiyorum, üçümüz olur ama Ali buna dâhil değil.”

Zümrüt yerine sinerek başını battaniyenin içine soktu. “Ben Ekrem’in yanından geliyorum, sanırım ayrıldık.”

Boğuk gelen sesi işittiğinde yerinde doğruldu, Zümrüt’ün başındaki örtüyü çekti. “Ne demek ayrıldık, neden?”

“İkiniz için bir şey yapabilir miyiz diye konuşmaya gittim ama o bana arkadaşını savundu. Ben de fırsat bu fırsat yumuşaksın Ekrem, senin gibisini istemiyorum diyerek noktaladım.”

“Bizim yüzümüzden!” diye çılgık attı Gülru. “Bunu yapmamalıydın!”

Zümrüt de doğruldu, hırçın bakışlarını arkadaşına çevirdi. “Sizinle olan tek ilgisi taraflı olmasıydı. Gerisini yeri gelmişken çarpayım dedim. Ya sen kendini toplar özüne dönersin dedim ya da beni unut. Bu ne canım! Ben ondan istedim mi ‘Tamam Zümrüt, olur Zümrüt, sen öyle diyorsan Zümrüt,’ istedim mi? Erkek dediğinin azıcık sözü geçecek. Her kadın bu tarz erkekten hoşlanacak diye bir kural mı var?”

“Sen blöf yaptın.” Gözlerini kocaman açarak konuşuyordu. “Ya yemezse, gitti gül gibi enişte.”

“Gül istemiyorum, gül, kaktüs seviyorum ben. Giderse de gider, ne yapabilirim. Benim için çaba göstermeyecek adam zaten kalmasın. Ali bile elini taşın altında ezerken, Ekrem basiti oynuyordu. Her şeye tamam demekle hoş olmuyor benim gönlüm. İnsan biraz şikâyet falan eder. Yumuşak, ne olacak!” Sırtını yeniden koltuğa bıraktı. “Yakışıklıydı işte, boyu boyumaydı. Okuruz bir Yasin, ruhuna El-Fatiha der geçeriz. Aştan ölen yok daha, bana da bir şey olmaz.”

“Kız!” dedi Zümrüt’ü dürterken. “Konuşma bol kepçeden, o senin ilk aşkın. Yanıyor yüreğin, yalan söyleme bana!”

“Sevgi tek başına yeterli olmuyor. Bazı şeylerin yerine oturması gerekiyor, siz buna en iyi örneksiniz. Canımın bugün yanması, yarın evlenip çocuk sahibi olduğumda yanmasından daha iyidir.”

Bir şey demek için dudakları aralandıysa da kapattı Gülru. Yerine geri çöküp örtüyü üzerine çekti. Başım Zümrüt’e yasladı. “Haklısın...”

Alt katta gündüzü geceye zor bağlayan Ali, yüzüne taktığı asık ifadeyi ne fark ediyor ne de yaşadığını duyumsuyor-

du. Robotik hareketlerle dolduruyordu günü, motor yağı, motor arızası derken işe giriyor ama aklından bir saniye bile çıkmayan bir çift kara gözün kederiyle dolduruyordu saatleri. Günlük dört beş saat olan uykusu iki üçe inmiş, ya-
tağında dönüp durmaktan başka elinden gelen bir şey ol-
muyordu.

Gülru'ya hak veriyordu, söylemişti ona. *İyi gelmem sana* demişti ama gönlün ferman dinlediği hangi yüzyılda görül-
müştü ki yirmi birinci yüzyılda görülecekti. Annesi ondaki ga-
ripliği anlamış, sormuştu. Kuru bir *Gülru ile tartıştıktan* öteye
bir cevap alamamıştı Nimet Hanım. Büyük olarak aralarına
girmeyecek, gelirse şayet sırasını bekleyecekti.

Hâlâ o sözleri nasıl dile getirdiğini düşünüyordu. Öfkeden
gözünün bu kadar döndüğünü anımsamıyordu. Kalbi kırılan
biriye kalp kıran olmuştu. Kırılmış olduğunu unutmuştu
bile, kalbindeki aşk nefesinden bile kuvvetliydi. Gitmişti ve Ali
nefesini boşuna alıp veriyordu.

Günler birçok insan için hızlı geçiyordu ama Ali için sani-
yeler saat olmuştu. Bunun tek kurtuluşunun Gülru'yla konu-
şmak olduğunu biliyordu. Ona ne diyeceğini, uzun bir yolda
sevgilisi hâline gelen kadını bir daha nasıl fethedeceğini kesti-
remiyordu. Yaradan'ın dile kemik vermemesini düşünüyordu.
Neden insanın her uzvunun kemiği varken dilin yoktu? Kırı-
lan kemik, kaynardı, çıkan yerine otururdu ama dilden çıka-
nın telafisi mümkün değildi. Belki birlikte belki ayrı bir ok gibi
ikisi arasında yaşayacaktı o sözler.

Ofisinden çıkmak üzereyken Ekrem girdi içeri. Yüzünden
düşenin yerlere saçıldığı arkadaşına baktı. "Ne oldu sana?"

"Nargile nerede?"

"Ne oldu oğlum?"

"Zümrüt beni terk etti. İkinizden konuşuyorduk, konu
birden bize döndü."

Ali başını sağa sola salladı. "Sen bir geri zekâlısın Ekrem."

Ekrem, Ali'nin suratına bakarken gözlerini yumdu. "Sanırım haklısın."

"Git gönlünü al, umarım altından kalkamayacağın sözler etmedin."

"Ben etmedim, o etti. Bana 'mıç mıcsın Ekrem, vursam yere düşeceksin. Ben istemiyorum senin gibi salon erkeği, ya sen biraz özüne döner bize sahip çıkarsın ya da benden bu kadar,' dedi. Arkadaşım, biz bu kadınlara ne yapsak yarana-mıyoruz. Hangi evrenden indiklerini bilim insanları bile bula-mıyor. Biz nasıl çözeceğiz?"

"Mıç mıç," dedi Ali. Günlerdir ilk kez yüzünde bir gülüm-seme belirdi. İçinde tutamadı, kahkaha attı.

"Ben ona göstereceğim mıç mıçı, gül sen." Dişlerini sıkıp başını hınçla salladı. Motoru kapı önünde olan kadın elbette üst kattaydı. Dönerek hızlı adımlarla dışarı çıktı. Aracını açıp içinden polis ışığını çıkarttı. Bir düğmeye basarak polis sire-nini açtı.

"Lan manyak, ne yapıyorsun?" derken Ali etrafına bakı-nıyordu. Sokağı saran siren sesi, mahalleyi pencerelere taşıdı. Elbette Gülru ile Zümrüt de hışımla çıkmıştı balkona.

"Hayırdır Ekrem abi?" dedi Seda, karşı evin pencerelerine tünemişti kızlar.

"Hayır gülüm, bir garip gönül meselesi. Girin kız içeri."

Kızlar Gülru'nun balkonuna bakıp kıkırdadılar. İçeri gir-mek gibi bir hata etmeyeceklerdi. "Yürü be abi!" dedi Gözde. "Aşktan dönenin sireni patlasın."

"Allah seni kahretmesin Ekrem," diyordu Ali.

"Kes şu tantanayı!" dedi Zümrüt. "Defol git."

Gülru yan gözle Ali'sine bakıyor, çakışır gözleri diye he-men kaçırıyordu. Ali başını kaldırmıyordu ki. Ah gönül, deli gönül, ne yârdan ne serden geçerci.

"Bana bak, bana! Devletin polisiyle doğru konuş, alırım içeri, görürsün."

"Hoşt, sen devletin doktoruyla konuştuğunu unutma! Atarın neşteri, soluğu estetikçide alırsın."

"Sus!" dedi Ekrem. "Ne yapsak boş kızım size. Yaranamıyoruz, ne istediğiniz belli değil."

"Ekrem abi! Ekrem abi! Ekrem abi..." Sokağın erkek öğrencileri tarafından bir grup slogan eşliğinde yaklaşıyordu.

"Zümrüt abla! Zümrüt abla! Yürü ablam, arkadayız," diye erkeklere karşı slogan attı kızlar.

Aşağı eğildi Zümrüt. "Kadın olan biziz Ekrem komiser, yetiyorsa yüreğin, düşeceksin bu yola. Yok yetiniyorsa güle güle."

"Bir yürek bizde var zaten," dedi Ali, canına tak etmişti. "Sizinki camdan, dokunsak dağılıyor. Kadınları güçlü bilirdik."

Gülru'nun ağzı aralandı. "Aa... Ne diyor bu?" diye fısıldadı Zümrüt'e. Dudakları aniden hırsıyla kapandı, öfkeyle geri açıldı. "Dokunmasını bilemediyseniz kırılır Ali Bey," diye bağırdı aşağıya.

"Ablam!" diye gürledi Seda. "Konuş be!"

"Ali abi, Ali abi," dedi erkekler. "Cevap ver!"

Ali de hırsın küpüne düşmüştü. Başını kaldırıp yukarı baktı. "Biz o camı parlattık ama elinizden taş düşmedi ki arkasını göresiniz."

"Aa... Yüzsüz," diye mırıldandı Gülru.

"Yeter!" diye bağırdı Zümrüt. "Çek arabam Ekrem."

"Hiçbir yere gitmiyorum kızım, sen bende tutuklusun, tamam mı? Oyala kendini! Girin içeri."

Zümrüt doğrulurken ağzı açıktı. "Şuna bak içindeki aslan dışarı çıkmak üzere." Sözlerini sadece Gülru duyuyordu. Zümrüt'ü kolundan tutup içeri soktu.

Kızlar çektikleri videoları Kuzguncuk İhbar Hattı adı altındaki dedikodu gruplarına atarken birbirleriyle yarışlıyordu. Şu dakikadan itibaren tüm Kuzguncuk olanları konuşacaktı.

Ali, Ekrem'e döndü. "Birimiz batırmıştı, birimiz de sıvadı. Seni tebrik ederim Eko."

"Bu kadınlar bundan anlıyor, bundan sonra böyle. Kapat lan şurayı, gidiyoruz, eğleneceğiz."

"Yavaş! Zümrüt yok karşında."

Ekrem gülümseyerek saçını karıştırdı. "Pardon kanka."

Üst katta kızlar birbirine bakarken aniden kahkaha attılar. Koltuğa devrilip uzun süre güldüler. Gözlerinden gelen yaşları silip sakince oturdular. "Ben sana diyeyim," dedi Zümrüt. "Bunlar bizden anlamıyor. Biz kaçacağız, onlar kovalayacak. Sanırım biz kolay lokma olduk bu ikisine."

"Kendi adına konuş, Ekrem yola geldi. İyi geldi gülmek, açıldım sanki. Kalk hadi, kızların yanına gidelim, havamız değişir."

"Gidelim." Telefonlarını alıp kabanlarını giydiler. Dış kapıya çıktıklarında Ali kepengi indiriyordu. Kızlar onlara bakmazken iki ciğerci kedisi gözlerini alamıyordu.

"Oo... Zümrüt Hanım nereye böyle?"

"Sana ne Ekrem, hesap mı vereceğim?"

"Ya sabır!" dedi arabaya yaslanmış olan Ekrem. Ali de kepengi indirip kilidi taktı, Ekrem'in arkasına geçerek seremoninin bitmesini beklerken Gülru'yu süzüyordu. Yine tepesinde alelade topuzu duruyordu. İçi gidiyordu da bir adım atamıyordu.

"Vereceksin kızım, bana vereceksin." Ekrem parmağını kendine bastırmıştı.

"Yok deve! Git Ekrem, gözüm görmesin." Gülru kolundan çekip uzaklaştırırken Zümrüt, "Çıkma karşıma," diye bağırdı.

"Sen beni daha çok göreceksin, yaz bunu bir yere. İyilik bilmez nankör kadın!"

Zümrüt ileri adım atacak olduysa da Gülru daha kuvvetle asıldı arkadaşına. "Yürü Zümrüt."

“Bırak Gülru, ağzını burnunu kırayım şunun.”

Ekrem kahkaha attı. “Gel yavrum, gel, ağzım burnum sana feda olsun.”

Zile bastı Gülru, kapı açılana kadar Zümrüt’ü bırakmadı. Zümrüt’ün içten içe kıkırdamasıyla kendi gülüşünü tuttu.

“Ablalarım gelmiş, idollerim gelmiş.” Seda onları içeri alınca kızların tamamına bakan Gülru ile Zümrüt kahkahalarını serbest bıraktı.

19. Bölüm

Gülru ertesi gün uzman psikolog Altuğ Cansever yazan levhanın önünde dikiliyordu. İçeri bir adım atmakla dönüp gitmek arasındaki o ince çizgideydi. Elini zile uzatıyor, geri çekiyordu. Kimse için değil, kendisi için buradaydı. Bir soluk alıp bastı zile. Otomatikle anında açıldı kapı, iterek içeri girdi. O esnada doktor içeriden danışanıyla çıkmıştı. Ona ufak sesiyle bir şeyler söylemeye devam ediyordu. Danışan çıkarken Gülru'ya döndü doktor. Sekretere gerek bile kalmamıştı. Bankonun arkasındaki genç kadın ikisine bakıyordu.

“Gülru Aksu?” dedi doktor.

“Evet, benim,” dedi nahif bir tebessümle.

“Zümrüt'ün arkadaşı, sizi bekliyordum. İçeri buyurun.”

“Teşekkür ederim.” İçeri geçip karşılıklı koltuklara oturdular. Zümrüt'ün dediği kadar vardı, adam aşırı yakışıklıydı. Çekici bir gülümseye sahipti.

“Zümrüt benim çocukluk arkadaşım, arkadaşı için randevu alırken biraz bahsetti. Sizden dinleyelim bir de.”

-Benim de üniversiteden beri en iyi dostum." Ellerini birleştirdi Gülru. ilk kez psikoloğa geliyordu, hiç tanımadığı birine acılarını anlatmaktan çekiniyordu. Altuğ onun gerginliğini görüyor ve anlıyordu.

"Lütfen sakın ol, rahatla, bir arkadaşınla sohbet ettiğini düşün."

"İlk kez yardım alıyorum, gerginim, teşekkür ederim."

"Umarım ilk ve son doktorunuz olurum, elimden geleni yapacağım."

Gülru derin bir soluk aldı. "Aldatıldım, altı aylık bir ilişkim vardı. Meslektaşımınla uygunsuz vaziyette yakaladım. Ondan sonrası her şey birbirine girdi. Aydın'dan İstanbul'a yerleştirmeye atandım."

"Duygular peşinizi bırakmadı tabii, mekân değiştirmek ruha iyi gelse de duygular sabit kalabiliyor. Kişiye göre değişiyor elbette, sizi zorlamış olmalı."

"Aslında beni zorlamadı. Taşındığım yerde biriyle tanıştım, o da aldatılmış biriydi ama benden kolay atlattı. Uzun bir süre direndim ama kalp bizden izin alan bir organ değil."

"Sorunumuz eski erkek arkadaşınızdan yenisine tekabül ediyor sanırım."

"Evet, güven sorunu yaşıyorum. Çok fazla, çok çok fazla. Onu da üzüyorum, kendimi de."

Altuğ notlarını alırken, arkadaş konuşmasından uzmana geçti ama bunu Gülru fark etmedi. "Anne babanız... Ailenizden bahseder misin? Nasıl bir aile hayatınız var?"

"Annem beni dünyaya getirirken vefat etti; üvey annem, babam ve bir erkek kardeşim var."

Altuğ notlarına dur durak bilmeden devam ederken Gülru'ya bakıyordu arada, gülümsüyor, ona güven veriyordu. "Üvey annenizle olan aile hayatınız?"

"Çok iyiydi. Beni kendi kızı gibi büyüttü, kardeşimi de çok seviyorum."

“Babanızı üvey annenizden hiç kıskandığınız oldu mu?”

Gülru doktora bakarken donup kaldı. Altuğ da onun gözlerine bakıyordu. Bir çocuk, annesini babasından kıskanılabilirdi ama yine de bu tatlı bir durum olurdu. Birkaç dakika sonra unutturdu. Yıllar sonra evlerine giren Öncü Hanım'ın babasına hizmet etmesini, onunla gülüp eğlenmesini, konuşmasını, Sinan'ın doğduğu anları hızla geçirdi gözlerinin önünden. Kalbinin üzerinde ağır bir taş hissetti. Dudakları aralandı, karışan iç dünyasıyla geri kapattı.

“Gülru Hanım?”

Adını duyunca irkildi. “Şey... Ben...” diye geveledi.

“Lütfen bana açık olun, size yardım etmek için buradayız.”

Çocuk akıyla evlerine sonradan gelen kadını içten içe kıskandığını şu an anlıyordu. Odasına çekilip ders çalışmaya kendini daha küçük yaşlarda adadığını düşündü. Babasıyla Öncü Hanım her akşam özenle yedikleri yemek sonrasında çaylarını derin bir muhabbet içinde içerler, televizyon karşısında eğlenirlerdi. “Şu an anlıyorum...” Konuşmakta zorlanıyordu. “Sanırım kıskanıyordum. Babam Öncü ablayla hep çok mutluydu.”

“Ona abla diyorsunuz?”

“Evet, hiç anne demedim.”

“Kaç yaşında evinize geldi Öncü Hanım?”

“Beş ya da altı, şu an hatırlamıyorum.” Alnına elini koydu, sıcacıktı. Ruhunda bir daralma baş gösteriyordu.

“Size kendi kızı gibi bakan birine neden anne demediniz, çok küçükmüşsünüz? Çocuklar ortama uyum sağlamakta çok acelecidir.”

“Ben... Bilmiyorum. Bana abla olarak tanıştırıldı, abla kaldı. Anne dememi hâlâ bekliyor.”

“Sanırım sizi çok seviyor?”

“Çok. Konya'dan gelirken valizler dolusu hediye getirir.

Öğrenciyken babamdan çok arardı. Çikolatası çok özel ve güzeldir.”

“Siz de onu seviyorsunuz.”

“Seviyorum ama neden kıskandım onu?”

“Sorunumuz eski veya yeni erkek arkadaşınız değil, sizin güven sorununuz babanızla başlamış.”

Gülru’nun gözleri doldu, içinden kana kana ağlamak geçiyordu. Koltuğa pelte gibi çökerken tüm bunların ne zaman olduğunu düşünüyordu. Babasına âşık bir kız çocuğunun temelindeki güvensizlik nasıl babasından başlardı?

“Üzülmeyin, bu sizin veya babanızın suçu değil. Annesiz kalan kedi yavrusu bile yumuşak, hırka, yün gibi şeyleri parçalamaya meyilli oluyor. Siz acınızı babanıza yükleyip onu her şeyiniz yapmışsınız. Eve gelen başka biri de sizde gizli bir travma oluşturmuş. Anne diyememenizin altında öfke yatıyor. Affetmeye babanızdan başlayacağız.”

Arabasını evin önünde durduğunda başını direksiyona yasladı. Aklının toparlanması gerekirken dümdüz bir dağınıklığın içinde bulmuştu kendini. Dalgınca seyrederken öndeki arabaya çarpmıştı. Ön farlarının parçalanmış olmasıyla kurtulduğuna dua ediyordu. Çarptığı kadın bile hâline acımış, sorun etmemişti. Zaten pahalı bir araca çarpmış, en fazla iki çizik atmıştı Gülru. Olan sarı Vosvos’una olmuştu.

Onun arabasının sesini duyan kalbi, Ali’yi kapı önüne çıkarttığı anda aracın içinde başı direksiyonda, ön farları patlak, yamuk tamponu görünce aklı başından uçarak uzaklaştı. Hızlı adımlarla aracın yanına gelip Gülru’nun Kapısını açtı.

“Gülru!” dedi hızlı ve endişe içeren sesiyle. Gülru kıpırdamıyordu. Ali kadının omzuna dokunduğunda Gülru başını kaldırıp ıslak gözlerle baktı Ali’ye.

“Kaza yapmışsın. iyi misin? Neden ağlıyorsun?”

Gülru boş gözlerle bakıyordu, her şey önemini yitirmiş gibi. Başka bir dünyadan düşmüş gibi. Tanımıyor gibi de tanıyor gibi de. “Bir şeyim yok,” diye mırıldandı. Hâlsiz bedenini çıkarırken Ali elini tutuyordu. Çıkınca elini çekip kapısını kapattı, kilitleyip arkasına bile bakmadan sessizce evine girdi. Uzun süre dolu durmuş, havası alınmış balon gibi ezilmiş hissediyordu Gülru.

Ali arkasından çaresizce bakakalmış, dur bile diyememişti. Cebinden telefonunu çıkarıp Zümrüt’ü aradı.

“Efendim Ali?” dedi Zümrüt.

“Zümrüt, Gülru şimdi eve geldi ama hâli çok garip. Kaza da yapmış, tampon farlar dağılmış.”

“Ne?” diye bağırdı Zümrüt. “Tamam, geliyorum ben, yarın saate oradayım.”

Ali telefonu kapatırken üst kata bakıyordu. Burnundan sesli bir nefes saldı, böyle olmamalıydı. Böyle asla olmamalıydı. Kendine yeni küfürler savururken arabayı kontrol etmeye başladı. Hangisine yanacağım bilemiyordu ama şu an olan her neyse sevdiği kadının yanında olmalıydı. Sorun kendisiyse kafasını duvara vurmaya hazırdı. Haber alıncaya kadar gitmeyecekti eve, mutlaka bir yolunu bulacak ve en sonunda da Gülru’yu ikna edecekti.

Zümrüt kapından geçerken Gülru diye cırlıyordu. “Neredesin?” Salona baktı ama boştu, yatak odası da boştu. Banyoya koştu, kapısına el attığında kilitli olmadığını anladı. İçeri dalarken hiçbir şey düşünmüyordu. Suyu açık kabini çekti. Gülru suyun altında kıyafetleriyle oturuyordu. “Gülru!” diye bağırdı. Suyu kapatıp oturan kadını kollarından tutup kaldırdı. Ağlamaktan kızarmış gözlerine baktı. “Ne oldu sana?”

“Kimsenin suçu yokmuş Zümrüt,” dedi hıçkırarak. Zümrüt kaşları çatık bakıyor, anlamaya çalışıyordu.

“Babammış bana bunları yapan!”

“Bebğim...” diyerek ıslak kadını kollarının arasına çekti. “Geçecek.” Gülru alabildiğine ağlıyordu. Bir dostun omzundan daha kıymetli kaç tane şey olabilirdi ki? Zümrüt üzerini değiştirmesine yardım etti, saçlarını kuruladı, taradı. Isınması için battaniyeye sardı dostunu. Hasta olacağına adı kadar emindi Zümrüt çünkü su buz gibiydi. Gülru gözlerini kapatırken salona geçip Ali’nin numarasına bastı.

“Ali, biraz yukarı gelir misin?”

“Geliyorum.” Kapanan telefonla kapıya parmak uçlarında yürüdü Zümrüt. Kapıyı sessizce açıp, Ali’yi içeri aldı. “Benim eczaneye gitmem gerekiyor, sen bir süre burada kal.”

“Ben giderim, ne lazım?”

“Serum, ilaç falan alacağım, daha kolay hallederim. Yeni uyudu, uyanmaz bir süre.”

Kabul etti Ali, salona geçip sakince oturmaya başladı. Oturduğu yerden kalkıp onun yanına gitmek istese de bunu yapmadı. Uyanabilir, onu burada görürse saçma bir tartışmanın içine düşebilirlerdi.

Zümrüt motoruna yaklaşırken Ekrem çıktı tamirhaneden. “Nereye gidiyorsun?”

“Eczaneye gidiyorum, nöbetçi kim biliyor musun? Saat yediyi geçti.”

“Bırak motoru, gel, ben götürürüm.”

Kaskını yerine takıp Ekrem’in aracına bindi. İkisi de konuşmadı, tartışmak için de başka mevzular için de doğru zaman değildi. Eczaneden tüm ihtiyaçlarını alıp döndü. “Nesi var?” dedi Ekrem.

“Bugün uzman psikoloğa görünmüştü. Oradaki konuşmaları sindirmesi için zamana ihtiyacı olacak.”

“Psikoloğa gitmenin iyi geldiğini sanıyordum.”

“Duyduklarımı kaldırmadı diyelim, düzelecek.”

Eve kadar konuşmadılar, Zümrüt, “İyi geceler,” diyerek ayrıldı Ekrem’in yanından. Usulca eve girip salona geçtiğinde Ali’yi bıraktığı yerde buldu. Ayağa kalkan Ali, “Bu gece aşağıda kalırım, bir şey olursa seslenirsin,” dedi.

“Gerek yok Ali, evine git. Zaten arka sokakta oturuyorsun. Ararım bir şey olursa ama olmaz. Serum takacağım, sabaha daha iyi olacak.”

“Ama ne oldu Zümrüt?” Anlamak, anlayıp biraz olsun rahat etmek için beklentiyle bakıyordu. Böyle zor anlarda Ali’nin yüz çizgileri belirginleşiyor, ruhunu ele veriyordu.

Zümrüt onun çaresiz bakışıyla elindekileri koltuğa bırakıp döndü. “Gülru psikoloğa gitmeye başladı bugün.”

“Neden?” dedi yine çaresizce. Ali buna zerre kadar anlam verememişti.

“Nedenini yaşıyorsunuz Ali, Gülru’nun geçmeyen, dinmeyen güvensizliği için ona arkadaşımın randevu aldım. Bugün ilk seansına başladı. Durumu bizim göremediğimiz bir yönden...” Ne diyeceğini toplayamadı Zümrüt. “Duyduklarını kaldıramadı Ali. Belki bir gün sana kendisi anlatır.”

Kendini suçladı aniden, içinde kendisinin olduğu bir sorunla Ali içi içini yer dururdu artık. “Ben mi bir şey yaptım? Anlamamış olabilirim, söyle lütfen.”

“Hayır Ali. Seninle en ufak bir ilgisi bile yok. Rahat ol.”

Kabullenip başını salladı. “Ben aşağıdayım, sabah uğrarım.”

Zümrüt onu geçirip malzemelerini hazırladı. Gülru’nun odasına girip ışığı yaktı. Gülru kendinden habersiz uyuyordu. Hazırladığı sakinleştirici ve ağrı kesici iğnelerini komodinin üzerine yaydı.

“Uyan prenses, iğneci teyzen geldi.”

Gülru gözlerini araladı, başında elinde serumla bekleyen arkadaşına baktı. “Neden?”

“Hasta olmaman için erken önlem diyelim.”

Gülru kolunu uzattı. Konuşacak dermanı hile yoktu. Damar yolunun açılışını izledi, serumu perdeye astı Zümrüt. “Birazdan zimba gibi olacaksın, çok hafif sakinleştirici de yaptım. Sabaha kadar derin uyursun.”

“Sabah yerimden kalkamazsam hesabını sorarım ama. Hem sen bunları nereden buldun, evde yoktu?”

“Ali burada, yanında kaldı, ben de bir koşu eski sevgilimle eczaneye gittim geldim.”

“Ali mi?”

“Beni o aradı, koşarak geldim. İyi ki nöbetim yoktu ama olsa da birini bulur, gelirdim.”

“Ona bir şey söyledin mi?”

“Sadece psikoloğa gittiğini söyledim, başka bir şey söylemedim ama sorunun kendisi olduğunu sandı. İkna etmeye çalıştım ama başarılı oldum mu, bilemiyorum. Eve gitmeyecekmiş, bu gece aşağıda. Sabah uğrayacakmış, sen de kalkarsın, hafif yaptım.” Yatağın ucuna oturdu. “Bana baştan anlatmak ister misin?”

Gülru tüm konuşmayı ve daha fazlasını içi ezilerek anlattığında Zümrüt dahi şaşkındı. Onun bile aklından böylesi bir şey geçmemiştir. “İnanılmaz!” Biraz düşündü. “Albay’a karşı da çok güvenli değildin, anımsıyorum anlattıklarını.”

“Sanırım. Kadın olmanın arkasına saklanmışım gibi hissediyorum. Kıskanırım seni her gözden, altında yatanın çok başka bir şey olacağını bilemezdim. Aslında...” Yatak örtüsüne bakıyordu. “Altuğ Bey bana saklanma dürtümün çok zirvede olduğunu söyledi. Öncü abla bize geldiğinde çocuk aklımla hissettiğim duyguları zihnimin arkasına attım sanırım. Onları kıskanırken bunu kendimden bile sakladım.”

“Bir ucundan tuttuk, hepsi geçecek ve sen daha sağlıklı olacaksın.”

“Suçlu olmasam da bir sürü hata yaptım, acı sözler ettim ve işittim. Düzelmeyecek şeyler var Zümrüt.”

Zümrüt gülümsedi, yorum yapmak istemiyordu. Gülrü inatçıydı ve şu an inatla ona karşı çıkmaması gereken bir yerdeydi. “Yorma kendini, zaman ne getirecek göreceğiz.”

20. Bölüm

Ali geceyi zor sabah etmiş, tüm gece tamirhanenin içinde dönüp durmuştu. Aklı üst katta kalmış ama elinden bir şey gelmemiştir. Ekrem gece yarısı ayrıldı yanından, konuşmanın anlamını kaybettiği anda Ekrem ayaklanmıştı. Ezan sesiyle sabah namazına camiye gitmişti. Soğuk havada şadırvana geçip buz gibi suyla aldığı abdestin ardından durmuştu İlahi'nin huzuruna. Namazını kıldıktan sonra camiden ayrılmadı. Tekrar durdu Allah'ın huzuruna, bu kez bir haceti vardı Yaradan'dan. Dört rekâtlı hacet namazını kılmak için eğildi secdeye. En sonunda elleri havaya açıldı, Gülru'yu istiyordu ama en hayırlı şekilde. Onunla olmak istiyordu ama en mutlu biçimde. Körü körüne dua edilmeyeceğini bilecek yaşıyordu. "Onu benim kaderime yaz Allah'ım ama bizi tatlı bir muhabbetle kuşat." Yüreğinden kalkan, İlahi'ye uzanan bir huzurla yakarıyordu. "Beni sevdiklerimle sınama, beni sedayla sınama Rabb'im." Gülru ne zor imtihandı... Kazanması gerekiyordu.

Kalbinde derin bir ferahlıkla ayrıldı camiden. Evine giden yolda elleri cebinde usul adımlarla yürüdü, düşündü, düşündü ve düşündü. Hiçbir zaman bir zorba olmamıştı, gelene

buyur, gidene eyvallah demişti. Sevmişse tutunmuş, sevilmişse tutmuştu ama burada bir arsızlık yapacaktı. Bunu da seviliyor olduğu düşüncesiyle hayata geçirecekti. Evin kapısı o çalmadan açıldı. Pencere kenarında tespih çeken annesi görmüştü oğlunu, hemen açıp içeri aldı.

“Hayırlı sabahlar oğlum.”

“Hayırlı sabahlar anacığım.”

Odasına çıkacağını anlayan annesi, “Gülru nasıl?” diye sorduğunda durup annesine döndü. “Dün gecedan sonra görmedim, duş alıp gideceğim. Haber veririm sana.”

“Tamam oğlum. Sana kahvaltı hazırlıyorum, hazırlan, gel sen.” Başını sallayıp merdivenlere yöneldi. Nimet Hanım oğlunun arkasından hüznle baktı. Oğlunun kadınlardan yana şansının artık dönmesi için dua ediyordu. Oğluna kahvaltı hazırlamaya girişti, yarım saat sonra Ali keyifsizce yediği birkaç lokmanın ardından anne duasıyla evden ayrıldı. Arabası tamirhanenin önündeydi, yine elleri cebinde yürüyordu. Hava yeni aydınlanıyordu, usul adımlarla ulaştı. Üst kata bakındı ama perdeler kapalıydı. Kilitleri açıp kepengi kaldırdı. Bir iki saat kadar sağı solu toplayarak oyalandı. Bir bardak çay alıp kapının önüne çıkıp, her zamanki iskemleye oturdu. Bir yudum almıştı ki ellerinde mamalarla Kedi Baba lakaplı Rasim Bey’i gördü.

“Gel baba, bir bardak çayımı iç.” Hemen ayaklandı, içeriden bir tabure daha getirdi. “İçeyim oğlum, çok kalamam ama kediler bekler.”

Bir bardak çayla çıkageldi Ali, tahta sehpayı bırakıp yerine oturdu. “Nasılsın baba?”

“Bu günümüze hamdolsun Ali, sen nasılsın?”

“Çok şükür baba.” Çayından bir yudum aldığı anda Rasim Bey onun yüzünden okuyordu kederi. Yaşlılık veya tecrübe... Yaşı bir çizgiyi geçmiş insanlar, insan yüzündeki her çizgiyi okuyabilirdi. “Hayırdır Ali, kederlisin?”

Babası yaşındaki adama burukça gülümsedi. Babası olsa onunla nasıl konuşurdu, oracıkta geçti aklından. Babasıyla Gülrü'yu konuşabilir miydi? Aralarında bu tarz bir mevzu hiç yaşanmamıştı. Babasını yüreğinin en derinlerinde özlediğini hissetti. Yaşıyor olsa bir yolunu bulur, konuşurlardı belki. Karşısındaki adama açılmaktan zarar görmediği gibi tecrübelerinden de yararlanabilirdi. "Gönül meselesi baba, geldi mi geçmeyen türden."

Yaşlı adamın beyaz bıyıkları iki yana kaydı. Genç bir adamı bu hâle ancak gönül meselesi getirirdi, düşünmeliydi. "Kederin neden evlat?"

Elindeki bardağa ve altlığa bakıyor, ne demesi gerektiğini düşünüyordu. Keder mi aşktan yoksa aşk kederden mi doğardı? Aşkın hamurunda aslında ne vardı? Neden bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki? "Annem der ki tabağı tabağa vursan ses çıkar, iki insanı birbirine çarparsan kıyamet kopar. Kolay mı gönül birleştirmek? Önce kırılacak, sonra kırıklarla yaşamayı öğreneceksin. Bizimki de öylesine bir mesele," dedi Ali, Rasim Bey'e döndü gülümseyerek. "Sen hiç sevdin mi baba?"

Yaşlı adamın önce gözleri parladı ve aniden gülen gözlerine keder oturdu. Çayına baktı, onun da dudağının bir ucu kavislenmişti acı acı. "Sevdim tabii... Hem de ne büyük aşkla."

Ali'nin kaşları havalanmıştı, eşinin vefat ettiğini biliyordu elbette. Eşine olan sevdasını dinlemek arzusuyla dolup taşı. "Aşk nedir baba?"

"Bu sorunu en sonunda cevaplayacağım," dedi çayına bakarak. "Ben seksen senedir bu sokaklardayım Ali, şu gördüğün evlerin en eskisi iki yüz yıllık. Ne sevdalar geldi geçti Kuzguncuk'tan. Kimi kavuştu, kimi kavuşamadı. Ben de o kavuşamayanlardanım."

Ali'nin gözleri açıldı, eşi değildi ve soru sormamak için dudaklarını sımsıkı yumdu.

Rasim Bey'in gözleri evlere doğru kalktı. Sıradan bakındı

durdu rengârenk yapılara. Gözlerinin daldığı yer belki çok uzaklarda belki de hemen dibindeydi. “Paşa kızı, hanımıdı, asil havasıyla herkesi peşine istemeden takardı. O yürürken ona bakan döner, bir daha bakardı. Ela gözlerini kaplayan siyah kirpikleri vardı. Tenini bozkır kıskanırdı, saçlarını geriye atsa havası değişirdi, havayı değiştirirdi. Kömür karasıydı saçları, beline bir salsa dokunmak isterdik. Bir bakışı Ali... Bir bakışı yüreğimizi yakıp geçerdi. Öyle güzel, öyle can yakardı ki bakarken, bir daha baksa derdik. Yüreğimizi bir kez daha yaksa, baksa razıyız geri-sine. Bakardı da... Öyle şuh bir edası vardı. Bize bakarken kendi de eğlenirdi. Yaş yirmi, yirmi bir. Öyle toyuz, öyle aşka yakın.”

Bir süre susarak evlere bakındı Rasim Bey. Ali ona tek bir söz edemiyordu, anın büyüğü bozulacak diye korkuyordu. Ali kendini masalın içinde hissediyordu. Eski ama acı bir masal. Masalların mutlu sonla bitmediği yabancı bir diyarda.

“Aşk nedir demiştin, değil mi?” dedi buruk gülüşüyle döndü Ali’ye. “Aşk insanın ihtilalidir Ali. Öyle birden çöker tepene, alır seni emri altına. Elini, kolunu, gönlünü bağlar. Gece gündüz işkence eder, her yerin kan revan içinde kalır ama ölemezsin. Aşk bir savaştır galibi olmayan, mağlubu yâr olan.”

Rasim Bey’e bakarken başını yere eğdi, devrimi tamamlanmış yüreğinin tek ihtilaliydi Gülru. O ülkeden ne çıkışı ne kaçışı olmayacaktı. Yeni bir ülke inşa edecekti. Rasim Bey’in ayaklanıyor olmasıyla başını kaldırdı, yaşlı adam doğrulunca ona döndü. “Baba, ya senin hikâyen?”

Yaşlı adam yüzündeki çizgilere geçmiş yükler gibi gülüm-sedi. “Başkasına yâr oldu, ona mutluluklar bana acısı kaldı. Çok ağır bir yük Ali. İnsan tüm yüklerini bir yerde indiriyor da yüreğindeki ne iniyor ne bitiyor.” Ali başını yere eğince Rasim Bey, “Kal sağlıcakla oğlum,” dedikten sonra yavaş adımlarla uzaklaştı. Ali kalktığı yere oturdu. Üst katta neler olduğunu düşünürken yüreği sızlıyordu.

“Ali,” dedi Zümrüt balkondan, yerinden kalkarak başını kaldırdı. “Bir şey mi oldu?” dedi telaşla.

“Yok yok, ekmek alıp gelir misin diyecektim, kalmamış evde.”

Sakince nefeslenip başını salladı, elleri cebinde fırına kadar yürüdü. İki ekmekle zile bastı, açılan kapıdan üst kata çıktı. Açık kapıda durup, “Zümrüt,” diye seslendi.

“İçeri gel Ali, kahvaltı edelim.” Zümrüt’ün sesi mutfaktan geliyordu. Girmekle girmemek arasında bocaladıktan sonra eve adımını attı. Mutfak kapısından ekmeği uzattığı Zümrüt gülümseyerek uzanıp aldı. “Salonda,” diyen Zümrüt göz kırparak işine geri döndü. Salona dönerek içeri girdiğinde Gülru başını pencere tarafına çevirmiş, başını koltuğa yaslamış, oturuyordu. Ağır aksak adımlarla önüne geçip hemen kadının ayakucuna oturdu. Gülru ona bakmıyordu, gözleri pencereydi. Solgun yüzünü izledi, çöken gözaltlarını fark etti.

“Nasılsın?”

Bakışlarını Ali’ye çevirdi, hâlâ içinde nem vardı. Nemli bir hüzün belki ama vardı kocaman bir keder. “Yorgun.”

“Ne oldu Gülru?”

“Hiç, birden kendimi tükenmiş hissettim. Biraz fazla abartmış olabilirim, telaşlandırdım, kusura bakma.”

Kalbi kırıldı Ali’nin, Gülru bilmiyor muydu ne kadar kıymetli olduğunu? Bir tartışma bir aşktan ne götürebilirdi? Gülru’yu Ali’den ne koparabilirdi? “Benim yüzümden mi?”

“Kimseyle ilgisi yok, bu benim meselem. Sorma bir şey, konuşmak istemiyorum.”

Başını salladı Ali, bir yabancından farksızdı Gülru. İçindeki adama, “Yılma Ali, o zorsa sen daha zorsun,” diyordu. Ayağa kalktı, kadının koltuğa yatık başına eğildi. Saçlarını öptü, Gülru’nun gözlerinden akan damlaları görmezden geldi. “Ben gideyim, sonra konuşuruz.” Gülru sesini çıkartmayınca geldiği sessizlikle evden çıktı. Çıkarken de konsolun üzerindeki Vosvos’un anahtarını alıp cebine attı.

Üç günün sonunda değişen tek bir şey bile yoktu. Bir günü evde geçiren Gülru ertesi gün hastaneye geri dönmüştü. Sabah çıkarken de tamir olmuş arabasının üzerindeki anahtarı iç çekerek almıştı. Sabah erken çıkıyor, sonraki sabah dönüyordu. Sessizdi, gülümsemiyor, etrafını fark etmiyordu. Ali onu hiç bu kadar dalgın görmemişti. Ona bir adım atsa ikinci adım havada kalıyordu. Gülru bir adım bile yaklaşmıyor, aksine kaçıyordu. Ali'nin sabır taşı çatlamaya ramaktaydı. Bu sabırsızlık onda öfkelenmeye yol açarken çırağı Tekin nasibini alıyordu. Hiç olmadığı adam rolüne bürünüyordu Ali, içinden çıkmak istiyor ama Gülru müsaade etmiyordu.

Boğazlı kazağının onu boğduğunu hissederek çekti Ali. Tamirhaneyi kapatacaktı ama Gülru'yu bekliyordu. Zümrüt'ten öğrenmişti nöbeti olmadığını ama saatlerdir ortada yoktu. Arabası da kapıda değildi. Elleri cebinde tamirhanenin önünde dolanıp duruyordu. On dakika sonra sarı Vosvos kapı önünde durdu.

Gülru ona aracın içinden bakıyordu, Ali dışından. Çantasını toparlayıp çıkarken başına geleceği az çok tahmin ediyordu Gülru. Ali bir adım yaklaştı, iki adım da Gülru.

“Merhaba,” dedi Gülru. “Beni mi bekliyordun?”

“Seni bekliyordum, konuşmamız gerekiyor.”

Sert rüzgâr aralarından geçerken kadının saçlarını savurdu. “Konuşacak ne kaldı Ali? Her şeyi konuşup bitirmedik mi?”

“Tam olarak bunları konuşacağız Gülru.”

“Konuşmak istemiyorum, farklı yollardan da olsa yol ayrımına girdik. Beni aldattığını sandım, seni suçladım. Sen de bana gereken sözleri söyledin.”

“Gülru!” dedi Ali, sesi sert ve uyarıcı bir tondaydı. “Lütfen!”

Ali'nin aracının arkasına bir araba durduğunda bununla ikisi de ilgilenmedi. Ama şoför her kimse inerek onlara yaklaşıncaya ikisi de dönmek zorunda kalmıştı.

“Merhaba Gülru,” dedi adam.

Gülru'nun gözleri şokla açıldı, kaşları aniden çatıldı. Ali de tanımıştı onu, yüzünü yana çevirerek dişlerini sıktı.

“Albay, burada ne işin var?”

“Seninle konuşmaya geldim.”

“Evi nasıl buldun?”

“Yapma! İsteddiğimiz birini bulmak bizim için çok kolay.” Albay bakışlarını Ali'ye çevirdi. “Müsaitsen konuşabilir miyiz?”

“Hayır!” dedi Ali. “Müsait değil. Geldiğin yoldan geri dön.”

Gülru ona uyararak bir adım geri çıktı. “Git buradan Albay.”

Albay bir adım daha yaklaşırken Ali araya girdi. Beş santim yukarıdan baktı Albay'a. “Git dedi.”

“Buraya konuşmak için geldim, konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum.” Albay da Ali kadar öfkeliydi.

Tartışma çıkacağını anlayan Gülru aralarına girmek istedi, Ali'nin kolunu tuttu ama Ali çelik kadar sert duruyordu. “Ali sakın ol.”

Albay bakışlarını Gülru'ya çevirdi. “Bana tercih ettiğin adama bak Gülru, tamirci parçası bir zorba.”

Tamirci parçası zorba... Cümle Ali'nin zihninde dönerken kayışı koptu. Albay'ın yakasını tuttu, adama attığı kafa darbesiyle acı hırlamasıyla geriye düştü Albay.

“Ali!” diye bağırdı Gülru ama çok geçti. Ali Albay'ın üzerine çullanırken aklında aşağılanmış olduğu acı cümle vardı, bir de adi bir adamdan gelmişti bu sözler. Ali'nin elinden onu kimse alamazdı artık. Vurdu, yüzüne, çenesine, gözüne, ağzına.

Saniyeler içinde Gülru'nun sesi yankılandı sokakta. Kız öğrenciler, onların sesine erkekler ve komşular koşarak gelmeye başladılar. O arada biri Ekrem'i arıyordu, kim olduğunu Gülru göremiyordu. Ağlamak istemese de gözlerinden döken yaşlar yüreğini yakıyordu genç kadının.

“Abi,” dedi Ömer. Havadaki kanlı yumruğunu tutmuştu Ömer. Ali kendini kaybetmişti, tamirci parçası değildi o. İnsandı, istediği hayatı yaşıyordu. Bir okuldan mezun olmadığı için aşağılanamazdı. Dürüst bir insan olmak için yaşıyordu, kimseye zarar vermeyen, kötülükle savaşıyor biriydi. Bir kadına, bir doktora âşık olduğu için ezilemezdi. Kimse onu bu şekilde hakir göremezdi. Bunu yapanın da Gülru'ya kalıcı hasar vermiş aşağılık biri olması da cabasıydı. Karanlığa karışmış bakışlarla bakıyordu Ömer'e. Ömer'i gördüğü falan yoktu.

Bakışlarını Albay'a çevirdiğinde adamın ellerinin arasından gençler tarafından çekildiğini fark etti. “Aç, aç!” diye bağılıyordu Ekrem.

Ali kendi şokuyla ayağa kalktığında Gülru'yla göz geldi. Kara gözleri ıslak, acı içinde bakıyordu Gülru. Kendine gelir gibi gevşeyerek gözlerini yumdu. Gülru duymuyordu, kimse duymuyordu.

“Özür dilerim Gülru... Ağlama...”

Yüzü gözü şişmiş ama kanı temizlenmiş Albay, Ekrem'in karşısında oturuyordu. Ali odanın bir ucundaydı, Gülru da Albay'ın karşısında. Ekrem koltuğunda geriye yaslandığında kapı ardına kadar gürültüyle açıldı. Siyah derilerini kuşanmış, yeşil gözlerinden kin fışkıran Zümrüt içeri girip babasının karpısı gibi çarparak kapattı kapıyı. Çerçeve yerinde sallanmıştı. Ekrem gözlerini devirirken Gülru ayağa fırladı.

“Seni pislik!” diyerek Albay’a yürüyordu ki Gülru arkadaşına set oldu. “Allah aşkına dur Zümrüt.”

Albay, Zümrüt’e döndüğünde kadının yüzü güneş görmüş gibi parlamıştı. “Beter ol,” diye bağırdı Zümrüt.

“Zümrüt!” dedi Ekrem, konumunu kullandığı sert sesiyle. “Dışarıda bekle!”

Ekrem’e de dişlerini sıkıp başını salladı Zümrüt. “Albay Bey, çıkışta elime düşeceksin.”

“Zümrüt, atarım içeri bak!” dedi Ekrem.

“At, bir damla kanım akamaz.” Tekrar kapıyı çarparak çıktığında Gülru yerine oturdu.

“Şikâyetçiyim,” dedi Albay.

“Ben de ondan şikâyetçiyim,” dedi Gülru. “Ali beni korudu, Albay taciz ediyordu beni.”

“Ben mi? Konuşmaya gelmiştim,” dedi Albay.

“Sana git dedim, konuşmak istemediğimi belirttim. Ali’ye hakaret ettin ve onu üzerine çektin. O sözleri kime söyleyen sana bunu yapardı.”

“Ne dedi?” diye soran Ekrem’e bakış attı Gülru. “Hak etmediği sözler söyledi.”

Ali üçüne de göz atıp dişlerini sıktı. Ne kalktı ne konuştu.

“Kim bu?” dedi Ekrem.

Albay susarken Gülru ona tükürür gibi baktı. “Eski tanıdığım, hani beni aldatan var ya, o.”

“Aylar önceydi o Gülru, hatamı anladım, ikinci kez seninle konuşmaya geldim ama gördüğüm muameleye bak.”

“Senin yaptığını unutmak için geçirdiğim o aylardan bahsediyorsun, evet, daha beterini hak ediyorsun. Bil diye söylüyorum, bir kadını aldattığında bu zaman aşımıyla kaybolmaz. Ölünceye kadar hatırlayacağım. Ne sanıyorsun Albay, aylar geçti diye unutup sana döneceğimi mi? Eğer bunu düşünüyorsan açık ara aptalsın!”

Albay öfkeyle doğruldu. “Konuşmak istedim sadece! Zaten başımıza ne geldiyse senin bu inadin yüzünden geldi.”

“Benim inadım yüzünden mi aldattın beni?” derken gözleri kocaman açılmıştı Gülru’nun.

“Evet, senin katı kurallarından yorulmuştum. Suçlususensin!”

Ali yerinden ışık hızıyla kalktığı anda Ekrem’in sesiyle durdu. “Otur Ali! Burası yeri değil!”

“Allah sana layığını versin Albay. Seni tanıdığım güne lanet olsun.” Ekrem’e döndü. “O şikâyetçiye ben de şikâyetçiyim.”

“Olur,” dedi Ekrem. “Hemen hazırlatıyorum dilekçeleri, içeride birkaç gün ikisine de iyi gelir.”

Albay’ın gözleri açıldı. “Hayır! Yeter!” Gülru’ya döndü. “Hata bende, sanki senden başka kadın yok da ben de kalkmış buraya gelmişim. İkiniz birbirinizi bulmuşsunuz, gelmem bir daha, sana verdiğim değeri kabul edecek çok fazla kadın var.”

Ekrem burnundan nefes alırken Ali’ye bakıyordu. Yanlış bir hareketi Ali’yi tekrar kabından çıkaracaktı. “Kısa kes!” dedi Albay’a.

“Bunu anlaman için yüzünün dağılmasına gerek yoktu, ömrünün sonuna kadar beni bir daha hatırlama. Senin için özellikle uzaklaştırma kararı alacağım. Sen kimsin ki lafına güveneceğim. Boşsun Albay! Diploman seni meslek sahibi yaptı ama adam değilsin, sen insan bile değilsin. Beni vurduğun yerden vurul. Defol git!”

“Hanımefendiyi duydun, kalk git,” dedi Ekrem.

Albay dağılmış suratıyla üçüne de bakış atıp ayağa kalktı. “Aptalsın Gülru, senin gibi bir kadın her erkek tarafından aldatılır.”

“Yeter!” Bağırarak fırladı Ali. Albay kapı tarafına geri geri gittiğinde Gülru, Ali’nin gövdesine kendi bedenini siper etti. “Ali hayır!”

Ali'nin odağı Albay'dı. "Sen herkesi kendin gibi şerefsiz mi zannediyorsun? Kendi açığını utanmadan Gülru'da kapatmaya çalışıyorsun. Bunu da hiç utanmadan adamlığına sığdırıyorsun."

"Ali, tamam!" dedi Ekrem. Albay'ın yanına gelip omzundan itekledi. "Cerrah olmuşsun ama bir kadınla nasıl konuşulur öğrenememişsin doktor. Kaybol yoksa hakaret ve azmetirmeden içeri atarım."

Kapıyı açtı Ekrem, atmaca gibi bekleyen Zümrüt'ü görünce önüne geçti. "Doğru dur." Zümrüt, Albay'ın suratına iğrenerek bakıyordu. "Karakolda olduğumuza dua et, seni en keskin neşterimle deşerdim yoksa."

Albay sıkılmış oflamasıyla uzaklaştı. Hiçbir zaman bir kadının ruhuna dokunamayacaktı Albay. Bir kadına âşık olamayacak, ömrü boyunca kalp kıracak ve ah alacaktı. Bunu düşünmeyecek kadar bencildi ama ömrünün sonunda hatalarla dolu geçmişini acıyla anacak, yalnız ölecekti.

Gülru ellerini Ali'nin bedeninden usulca ayırdı. "Ellerine bakalım mı?"

Ali ellerini kaldırıp çevirdi. "Bakma, izi kalsın ve ben bu geceyi hep hatırlayayım."

"Saçmalama Ali, bitti işte, bir daha gelmeyecek."

"Saçma olan ne biliyor musun?" derken uzaklaştı Ali. "Benim ben! Ben ne olduğuma bakmadan geleceği parlak bir doktorun hayatına deli gibi girdim."

Gülru'nun gözleri hüznle aralandı. Yüreğine bir taş oturdu, kalkar mıydı bilinmez. "Ali ne diyorsun sen? O öyle dedi diye kendini neden eziyorsun?"

"Gerçek bu, biri gelir, suratına tokat gibi çarpar. Yüzün değil, yüreğin kanar. Bugün de yarın da etrafında olan herkes bunu düşünecek. Bugün o, yarın başka birinden duyacağız." Kadının gözlerine öylesine yıkılmış bakıyordu ki kahırdan ölecek gibi hissediyordu. "Yaşadığımız her şey bir yana ama ben

sana layık değilim.” Taş kesilmiş Gülru’nun dolan gözlerine son kez bakıp esercesine yanından geçip gitti. Ali, Gülru’nun kalp odacıklarındaki kapıları kıra döke gidiyordu. Gülru kızgın, üzgün ve Ali adına dağılmıştı. Ali’nin kalbindeki kırgınlığı kendi ruhunda hissediyordu. Eğer birini gerçekten seviyorsan onun acısını hissederdin, derinden ve yakıcı hâliyle hem de. Ali yanından kırgın bir kalple ayrılırken, Gülru ilk kez ona olan sevgisinin dehşet verici büyüklüğünü yüreğinde hissediyordu. Bu kez gözyaşları Ali’nin kalbi için akıyordu... Paramparçaydı.

21. Bölüm

İki gündür evden her çıktığında kepenkleri kapalı buluyordu. Akşam geliyorsa yine kapalı, nöbetten dönüyorsa yine kapı duvardı her yer. Ya hiç açmıyor ya da gitmesini bekliyor, Gülru gelmeden de hemen kapatıyordu. İnsanın yüreğinde bir okla gezmesi -hem de böyle darmaduman eden türden- asla alışmayacağı bir acıdan ibaretti. Gülru artık neye üzüleceğini bilemiyor, hüznü duyular içinde geçiriyordu günleri. On beş gün sonra gireceği sınava hazırlanması gerekirken sınav aklının ucuna bile gelmiyordu. Yatıyor Ali, kalkıyor Ali. Düşüncelerimi sıraya koydum dediği anda beklemediği bu durum aklını başından almıştı. Ali ile konuşup düşüncelerinin yanlış olduğunu anlatmak istiyordu. Ama bu demek değildi ki açık uçurum kapanacak. Bilsin istiyordu Ali, Gülru onu pek çok insandan daha üstün görüyor.

Kepenklere bakarken telefonunu çıkarıp Ali'yi aradı. Uzun çalışmalar yerini kapanış sesine bıraktı. Arabasına hırsla bindi. Sokağın sonuna bakan arabayı yola soktu. Köşeyi döndü, gözü kimseyi görececek gibi değildi. Frene basamasa bir kadını ezecek olmasıyla ani bir şok dalgasının içine düştü. Çarpmamıştı,

başını kaldırıp bakınca anladı kim olduğunu. Kendisini aracın önüne atmıştı Mine, bile bile yapmıştı bunu ama Gülru zeki hareket etmişti. Hırsının Mine'ye denk gelmesine içerlendi. Kapısını hızla açıp indi.

“Kendini öldürmek istiyorsan yanlış yerdesin, E-5'e çık!”

“Beni öldürecektin!” diyen Mine'nin gözleri kocaman açılmış, eli kalbindeydi.

“Yalan söyleme, sana dokunmadım bile, kendini arabamın önüne attın. Sen ne laftan anlamaz kadınsın, bıktım senden. Nereden bir açık bulsam da orayı karıştırsam diye bekliyorsun. Bırak artık Mine!”

Gözlerini sinsice kısıyan Mine bir anda bağırmaya başladı. “Anne! Baba, abi!”

Başını arkaya atarak derin nefes aldı Gülru. “Allah'ım vizyonuma zeval verme.” Sözleri biter bitmez Mine'nin saçlarına asıldı. “Beni bu duruma düşürdüğüne pişman etmezsem seni, bana da Gülru demesinler.” Mine ellerini saçına götürürken çığlık attı. “Bırak beni!” dedi ama Gülru saçlarını öyle kuvvetle çekiyordu ki bir hafta derileri sızlayacaktı Mine'nin.

Birkaç ev ötede çığlığı duyan Ali kucağındaki yeğeni Gülru'yu annesine uzattı. “Ne oluyor?” dedi istemsizce.

“Allah'ım... Biri çığlık attı,” dedi Nimet Hanım oğlunun peşinden kapıya çıkarken. Ebru ile Nazan da koşar adım düştüler peşlerine. Ayağı yalın kapıdan bakan Ali, akşamın çöken karanlığında açık farları, sarı Vosvos'u hemen tanıdı. “Gülru...” diye mırıldandıktan sonra ayağına bir terlik bile geçirmeden koşmaya başladığında evlerin pencereleri ve kapıları açılıyordu.

Gülru, Mine'yi kaputun üzerine yatırmıştı. Eliyle kadının sırtına bastırıyordu, saçları hâlâ elindeydi. Mine çırpınadursun, Gülru oldukça rahattı. Mine'nin anne babası kapıdan yeni çıkıyordu.

“Bırak kızımı,” diye bağırıyordu annesi.

Etrafına insan dolarken Mine'yi hışımla kaldırıp annesinin ayaklarının ucuna fırlattı. "Al kızını! Siz ne biçim anne babasınız, bu nasıl yetiştirme? Benim de anam babam var, ben böyle adilik görmedim hanım teyze."

Mine hırsla kalkıp Gülru'ya atılacakken komşular önüne geçti. "Sen geldin, bozdun huzurumuzu, burada adi olan tek kişi sensin doktor!" dedi Mine.

"Ben mi aldattım Ali'yi, ben mi gidip başkasıyla evlendim? Ben mi boşanıp geldim de Ali beni al dedim? Ben geldiğimde tüm bunlar olup bitmişti, yoktum ben Mine! Sen bir adama yapılacak en büyük pisliği yapıp gittin, sonra seni affetmesini bekledin! Bir hata yaptın ama onun arkasında bile duramadın. Rezil oldukça oldun, hâlâ da rezil oluyorsun." Bağırırken Mine'nin gözleri kocaman olmuştu. Ayrıntıları bilmeyenlerin kulakları bayram ediyordu.

Gülru bir adım atıp işaret parmağını kaldırdı. Hiç bu kadar öfkelenmediği olmamıştı. Sinirden elleri titriyor, nefesi dar geliyordu. "Senin tren kaçtı Mine! Senin devrin kapandı. Karşıma çıkıp durma, bununla başlar, seni yok edene kadar uğraşırım." Ellerini havaya açtı aniden. "Yeter! Bıktım senden, sen ne onursuz ne gurursuz bir kadınsın. Aynaya nasıl bakıyorsun Mine? Senin kalbin yok! Bencilsin! Ali'ye yaklaşacak olursan bitiririm seni. Ali benim ve benim kalacak! Bunu aklına sok!"

Ebru ve Nazan nefeslerini tutmuş, taş kesilmiş abilerine bakışlarını kaldırdılar. Ali duyduklarıyla donakalırken, "Abi, alsana kızı oradan," dedi Ebru. Kardeşinin sesini duyunca silkelendi. Boş bir çuval misali ortaya girdi. Mine'ye bakmadan Gülru'nun önünden geçti. "Kızlarla eve geç, arabayı ben getiririm."

Hâlâ burnundan soluyan Gülru hırıltılı bir solukla Mine'ye bakarken dönerek yardı kalabalığı, Ebru tuttu kolunu yoksa o kafayla kızları bulamazdı. Gülru'yu bu kadar öfkeli görmeyen kızlar tek bir kelime bile etmeden eve kadar yürüdüler, onlar eve girerken araba kapı önüne gelmişti.

Gölru'yu içeri çekti Nîmet Hanım. “Kızım... Ne oldu?”

Salona girip oturdu Gölru. “Delirdim Nîmet Anne! Oğlunla Mine bir olup beni delirttiler. Ben bunları yapacak kadın mıydım? Beni ne hâle getirdi o pislik.”

Nîmet Hanım bile şaşırarak hemen Gölru'nun yanına oturdu. “Tamam kızım, sakın ol.”

“Nasıl olayım, bıktım bu kadından. Asıl suçlu kim biliyor musun? Senin oğlun, hayır, ne buldun onda da gittin sevdin? Evlat olsa sevilmez.”

Koridorda duran Ali'nin kaşları çatıldı, Nazan abisine bakarken dudaklarını sıktı. Gölmeğ istiyordu, zamanında hepsi aynı şeyi söylemişti ama işte... Yaşanacaksa yaşanacak.

“Ah kızım... Ben çok dedim zamanında, dualarım tuttu da çabuk bitti. Eşek benim oğlum.” Nîmet Hanım da gölmeğ istiyordu ama Gölru'nun öfkesi korkutucuydu.

“Ne bitti Nîmet Anne, ne? Bitmiyor kadın, sürekli hayatımızda!” dedi Gölru elleri iki yana hırsıyla açılmıştı.

“Allah seni gönderdi kızım, o bir şekilde çıkacak hayatımızdan. Sen sakın ol.”

Ebru'nun getirdiğı suyu içerken biraz durulmuştu. Siniri geçtikçe kendine geliyor, yaptıkları utanmasına neden olurcasına dili lal oluyordu. “Beni ne hâle getirdiler.” Saçlarını arkaya atıp soluklandı.

“Gölzel oldu, güzel,” dedi Ebru. “Aldığı derslere birini daha ekledi Mine.”

“Hiç kendini suçlama,” dedi Nazan. “O fazlasını bile hak etti.”

Masa üzerindeki telefona sürekli bildirim geliyordu, dıt dıt dıt. Gölru'nun bakışları masaya kaydı. “Kuzguncuk İhbar Hattı mı o?”

“Yok canım,” diyerek ayağa fırladı Nazan.

“Al işte, şimdi koca semt kahraman doktorun çöküşünü konuşacak. Ver şu telefonu Nazan.”

“Hayır!” dedi Nazan.

“Sana yengen olarak emrediyorum, ver şunu!”

“Ver Nazan,” dedi Nimet Hanım. “O bu evin tek gelini, sözünü çiğneyemezsiniz.”

Duvarın arkasındaki Ali de dâhil kızların gözleri şaşkınlıkla aralandı. Annesi tarafını seçmişti, emir büyük yerdendi. Nazan telefonu açıp Gülru’ya uzattı. Gülru hırsıyla çekip aldı telefonu. Gruba girip en üstten okumaya başladı.

Seda: Kuzguncuk bundan sonra Gülru’dan önce ve sonra diye ikiye ayrılır ahali.

Gözde: Beni böyle sev seveceksen! Şöyle sevilmek istiyorum.

Kumru: Kadın yargı dağıtmış, Kuzguncuk’un gururu Doktor Gülru. Dağılın hanımlar.

Fatma: Mine bunu hak etmişti, oh olsun. Ali’yi aldattığını bilmiyorduk. Bizim için Mine bitmiştir. Annesinin hürmetine selam veririz artık.

Bu kişiyi tanı mıyordu Gülru.

Zekiye: Bilmezdim böyle kötü biri olsun. Doktor iyi yaptı ama nasıl arabaya yapıştırdı, görmeniz lazımdı.

Şaziye: Ay ben de gördüm kız. Doktorun eli de ağırmış, şak diye yapıştırdı.

Seda: Uyumuyor musunuz siz, perde mi kolluyorsunuz kız?

Zehra: Ali bu mahallenin göz bebeği. Mine’den beklemezdim, üzmüş oğlumuzu.

Hacer: Ali gibi birine de Gülru Doktor gibi biri yakıştırdı.

Saadet: Helal olsun kıza, nasıl çıktı benim dedi.

Selime: Sadece benim mi dedi abla? Benim ve benim kalacak dedi.

Seda: Çok şükür bu gece de aşka doyduk ablalarım.

Boğazını temizleyerek ekranı kararttı. Aşağı doğru uzuyordu mesajlar ama bu kadarı kafiydi ona. Telefonu yanına bıraktı. Bakışlarını kadınlar üzerinde gezdirip arkasına sakince yaslandı. “Önemli bir şey yokmuş,” deyiverdi.

Duvar dibinde durmaktan sıkılan Ali salona girdi. “Bize bir müsaade edin,” dedi ailesine.

Gülru haliya bakarken oda boşaldı. Ali kapıyı kapatıp kadının başında ayakta durdu. “Ne yapıyorsun Gülru?”

Gözlerini kısan Gülru ayağa fırladı. “Buraya geliyordum, kendini arabamın önüne attı. Ne yapsaydım? Hem sen bana değil, ben sana hesap soracağım. Sen neredesin?”

“Burada,” dedi Ali sakince.

“Bana laf cambazlığı yapma Ali. Ne sorduğumu biliyorsun. Telefonumu da açmadın, suçlu muyum şimdi olanlar yüzünden? Hepsi senin yüzünden oldu.”

“Ben ne yaptım?” derken Ali’nin de sesi bir tık yükseldi.

“Saçma sapan sözlere kulak asıp gittin. Senin, hayır, bizim bunları aşmış olmamız gerekiyordu hem de en başından. Onun sözüyle kendini yargıladın.”

“Doğruları söyledi, bilmek veya üzerine fikir yürütmek gerçekleri kapatmıyormuş. Güzel bildim yerimi.”

“Sen kendine bunu neden yapıyorsun? Bir lafa bak, bir de söyleyene! O kim ki onun sözlerinin gerçekliğini tartışıyoruz biz Ali?”

Albay belki kimse değildi ama Ali’nin içine oturmuştu bir kez. İki gündür uyumuyor, gülmüyor, ruhsuzca dolaşıyordu. Tüm bu gerçeklerin en gerçeği olan Gülru’yu kaybettiği hatta hiç sahip olmadığı ve olamayacağı gerçeğiyle yanıp kavrulmuştu. Sevgisi ve geri kalan her şey diye ikiye ayrılmıştı. Toplanamıyordu Ali hem çok seviyor hem de canı yanıyordu. Vazgeçecek değildi, vardı bir bildiği ama Gülru’nun bu tavrı hem hoşuna gitmiş hem de dahasında ne var merak etmişti. İnsan âşıkken doğru dürüst içine bile kapanamıyordu. Her şey âşığın iki dudağına bakıyordu.

“Gerçek bu Gülru, aramızdaki tatlı duygulara kapıldık. Gerçeği, doğrusunu göremedik. Sen bir doktorsun, ben tamirci parçası.”

“Ali, yapma...” derken bir adım yaklaştı Gülru. Sesinde keder vardı, gözlerinde hüznün. “Söyleme bunu kendine.”

Ali'nin içi tekrar yandı, bu sözler travması olacaktı. Gururu inciniyor ama uçurumu yaşıyordu. “Ben kendimi hiç böyle görmemiştim, hiç görmeyecektim.” Sesi yükselirken bir adım geriye çıktı. “Ben onun suratını dağıttım Gülru ama o benim gelmişimi geçmişimi. İnandığım değerlerimi sorgulattı. Ben insan olmak için yaşadım. Hayatım boyunca kimseye kötülük yapmadım, insanlığı bir kâğıt parçasında aramadım. Bunlar değerlerim. Hayatıma girmemesi gereken Mine var ya, o da bana bunu yaptı ama canım o geceki kadar yanmadı. Bana değerlerimi sorgulatan ne Albay ne Mine, sensin!”

“Ben sana böyle bir şeyi ima bile etmedim. Bunu hiç engel olarak görmedim. Bunu biliyorsun!”

Ağladı ağlayacak duruşuna bakakaldı Ali. “Anlamıyorsun Gülru. Sen... Tüm değerlerimi sıfırlayansın. Sen hepsinden daha değerlisin. Aradaki uçurum sana olan sevgimin büyüklüğünden, onlar kimdi ki onların sözüne bakacağım ama ucunda sen varsın.”

Gözlerini bir saniye kapatarak saçını geriye taradı Gülru. Onu düşünüyordu, kendini aşağılarken Gülru'ya verdiği değerin altında kalıyordu. “Beni benim için mi bırakacaksın?”

Onu bırakmak! Bir kadın tarafından sevilince bunu nasıl bırakıyordu erkek? Kalbini çıkarıp masaya mı yoksa yere mi fırlatılıyordu? Gülru giderse biterdi, yaşamak için amacını kaybederdi ve bu ihtimal hep aralarında olacaktı. Ali bunun nasıl aşılabileceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey körkütük âşık olduğuydu. Hiçbir engel kalbindeki aşkı zedelemiyordu.

“Konuşsana!” derken iki eliyle itti adamı. İleriye doğru bir adım yalpaladı Ali. “Beni bırakacaktın da neden karşıma çıkıp durdun, aklımı karıştırdın? Evet, belki ben de pes ettim ama

nedenlerim vardı ama sen bana neden yazık ettin? Yüreğinin yetmediği yola girip beni de içine çektin. En başta bilmiyor muydun kim olduğumu?” Tekrar itti ama bu kez daha kuvvetliydi. “Ne yapayım şimdi? Arkamı dönüp gideyim, tarihte acı bir anı olarak mı kalalım? Bunu mu istiyorsun?”

“Benim mi yüreğim yetmiyor? Sen bende yürek mi bıraktın? Her yanıma paramparça! Sen pes etsen de ben etmemiştim.”

“Şimdi ettin! Ne fark eder? Burada durmuş, sana kendimi anlatıyorum ama kapı duvar. Geber Ali. Müstahak sana.” Elini uzattı. “Anahtarımı ver!”

Ali’nin ruhu tutuştu, kadın gidiyordu hem de alev hâlinde. Buradan bu şekilde çıkarsa bir daha eski Gülru’yu bulamayacağını düşündü. Kalbini söküyorlardı. İnsan kalbi sökülürken buna müsaade edebilir miydi? Dur demez miydi? Gülru’nun elini tutup sertçe kendi kalbinin üzerine yasladı. Beklemediği hareketle itaat eden Gülru’nun şaşkın bakışları elinin durduğu yerden Ali’nin gözlerine tırmandı.

“Anahtarın burada, sök, al hadi. Yapabilir misin?”

“Anahtarım orada olsaydı benim kapımı açardı.”

“Açamadık mı? Giremedim mi ben o kapıdan?”

Elinin altında hızlı hızlı atan kalbe âşıktı, kendisi için atıyordu. Her şeye rağmen bunun bilincindeydi. Aralarındaki çekim ikisini de etkisi altına alırken konuştukları onca şeyi bir anda unuttular. Bunu unutturan duygunun adıydı aşk.

Eline baktı Gülru ya konuşacak ya da son restiyle dönüşü olmayan kumarını oynayacaktı. Onca zaman Ali vermişti ona her şeyi, sıranın kendisinde olduğunu biliyordu. “Ali...” dedi bakışlarını kaldırırken, onun kara kahve gözlerine bakarken. Ali büyük beklentiyle, aşkla bakıyordu, bir sözle ya ölecek ya nefes alacaktı. “Hani ilk geldiğim günün akşamında bana evin anahtarını vermiştin ya, sen o zaman açtın o kapıyı. Kapının ardından iten bendim.” Elini Ali’nin boşluğundan yararlanıp hızla çekti. “Ama işte yüreksiz çıktın.”

Arkasını dönerken Ali onu bileğinden yakalayıp kendisine çevirdi. Seri ve hızlıydı. Gözlerinde öfke bile vardı. "Sen o gün öyle saçlarımı savura savura tamirhanenin önünde otururken başıma geleceği biliyordum. O gün bıraktım ben yüreğimi ortaya. Bana yüreksiz diyemezsin!"

"Yaptığın ortada, ne diyeceğim başka?" Ali'nin başı kendisine gitgide yaklaşırken konuşmakta zorlandı ama cümlesini tamamladı. O yaklaştıkça kalp atışında bir sorun oluşuyordu.

Kadının bileğini bıraktı, iki eli birden saçlarına uzandı. Kuzguni siyahlara usulca dokundu, önüne düşenleri geriye attı Ali. Kalbi sertçe kaburgalarına çarparken Gülru onu izliyordu.

"Ali beni çok seviyor de! Deli gibi seviyor, ölecek gibi hissediyor de! Saçlarıma bakarken bir ömür geçirebilir de! Dokunurken kalbi ya çok hızlı atıyor ya da duruyor de! Ali benim için yaşıyor, gözü başka bir kadını ne görüyor ne hissediyor de! Dünyadaki tüm kadınların cenaze namazını kılmış, Ali benim için çıldırıyor de. Ali benim için ölür de!"

Kalbi durmuş olabilirdi, nefes alıyor muydu? Göz kapakları donmuştu, kırpamıyordu. Gülru hareket edemiyordu. Dünya hızlı dönüyordu ya da başı. Hangi bulutun üstündeydi şimdi? Bir şey söylemesi gerekiyordu, zihnini kolaçan edip gözlerini kıstı. "Ama Ali benden vazgeçiyor."

"Aramızdaki uçurumdan düşecek olsam seni de yanımda götürürüm ama senden vazgeçmem!"

Gülru'nun oksijen alanı sıfırlandı. Tenini kapatan tenle başı poyraza kapılmış, rüzgârgülü gibi hızla dönerken her şey uçup gitti. Kollarını Ali'ye dolarken belindeki eller daha sıkı sardı onu.

Aşkın kolay olduğunu kimse söylememişti. Âşık olanlar kolay olacağını sanarak kendilerini kandırmıştı. Aşk çiçekleri her şeye rağmen onları koparmayanları mutlu ederdi. Sonsuza kadar da bu böyle kalacaktı.

22. Bölüm

Bir saat sonra Kadıköy’de Asuman’ın kafesindeydiler. Kabanını çıkarıp koltuğa bıraktı Gülru, usulca yerine kurulurken Ali de çaprazına oturdu. “Asuman yok sanırım?” dedi etrafına bakınarak.

Ali de başını çevirip bakındı, Asuman’ın eski eşi Çetin’i gördü. “Çetin burada, o da kesin buradadır. Ne yapmış o?” derken Gülru da o yöne bakmıştı. “Aa... Dediğini yapmış, garson olmuş.”

Ali eliyle Çetin’i çağırdı. “Şimdi öğreniriz.”

Beyaz gömleği, gri yeleğiyle gülümseyerek, “Hoş geldiniz,” dedi.

“Ne yapıyorsun?” dedi Ali.

“Çalışıyorum, Asuman burada çalışmamı şart koştı. Bir ay dayanırsam evlenmeyi kabul edecek.”

“Ah... Sana kök söktürüyor demeyeceksin ya?” dedi Gülru.

Çetin hıh dercesine bir bakış attı. “Sabah 06.00’da geliyorum, camlar, kapılar yerler ne varsa siliyorum. Gelen sebze meyve ne varsa mutfağa indiriyorum. Günde bir kez de bula-

şıklara el attığım oluyor. Tuvaletleri de temizliyorum. Kalan zamanda da servise katılıyorum. Bunlar beni yıldırabilir mi sence?”

Gülru ile Ali'nin dudakları açık kalmıştı. Bu nasıl aşktı, bu nasıl bir çaba? Şaşkın çifte bakıp sırttı Çetin. “Ne alırsınız?”

“Ben ilgilenirim, sen işine dön,” diyen Asuman yanlarında belirdi. “Hoş geldiniz kumrular.”

“Hoş bulduk,” dedi Gülru.

Çetin, Asuman'a döndü. “Tabii efendim. Müsaadenizle.” Arkasını dönerek uzaklaşırken Asuman sandalyeye oturdu. “Nasıl buldunuz?” derken kahkaha atmamak çabalıyordu.

“Çok acımasız,” dedi Ali. “Seni yeterince sevdiğini böyle mi anlayacaksın?”

Asuman'ın gülüşü soldu. “Aşk olsun Ali, erkek aklından neler geçtiğini tahmin ediyorum ama alınmıyorum.”

“Çetin fazlaca gönüllü görünüyor,” dedi Gülru. “Evet Ali, ne var bunda? Bu da bir çaba sonuçta.”

“Kadınlar...” dedi gözlerini devirirken. “Yazık, beyaz yakalı adamı ne hâle getirmişsin.”

Asuman omuz silkti. “Kendisi kaşındı, göreceğiz ne kadar dayanacak.”

“Sabrı bol olsun,” dedi Gülru şen bir gülüşle. “Bence çok seviyor ama sen bilirsin.”

Asuman doğruldu, o da merak ediyordu nereye kadar dayanacak. “Ne göndereyim size?”

“Açız,” dedi Ali.

“Hamburger yeriz, güzel yapıyorsunuz,” dedi Gülru.

“Hemen geliyor,” diyerek uzaklaştı Asuman.

“Gör bak, eller neler yapıyor, sen ancak kaç,” dedi Gülru. “Ben gelmesem geleceğim bile yoktu.”

Sandalyesini Gülru'ya kaydırıldı. “Düşünüyordum, kaçtı-ğımdan değil.”

Alınmış bakışıyla yandan baktı Gülru. “Ne düşünüyordun?”

“Bu işin tek bir kurtuluşu var Gülru.” Kararlı bakışlarına daldı Gülru, sözlerini gözlerinden okuyordu. “Hayır Ali.”

“Evet Gülru. Bunu senin için değil, ikimiz için yapacağım. Okulu bitirip o diplomayı tamirhaneye asacağım.”

“Benim böyle bir beklentim yok, hiç olmadı. Mutlu olmadığın bir şeyi yapmak zorunda değilsin. Bir kâğıt parçası bize bir şey kazandırmaz. Aksine zaman kaybettirir, seni okula mı göndereceğim? Örgün eğitime hem de. Gencecik kızların arasına, yakışıklı sevgilimi atarsam aklımı yerim.”

“Bana ne gencecik kızlardan, ilgilenmiyorum. İlgilenen olursa da yüzüğümü gösteririm. Sahipliyim derim, bir güle vuruldum, dikenini size, yaprakları bana diye anlatırım. Çoğunun abisi olacağıma eminim ayrıca.”

Ona bakarken terapistinin sözlerini düşündü. *Yaşayacağın duygu karmaşasından ancak konuşarak kurtulabilirsin, aklında kurmaya başlarsan kendi açtığın çukura mutlaka düşersin. Olmayan bir olayı aklında var etmek, gerçekte olmuş gibi davranmak onu bir süre sonra senin için ayna kadar gerçek hâle getirir. Aslında olmayan herhangi bir olaya varmışçasına ettiğin şüphe seni yok eder. Dur, düşün, dinle ve devam et.*

“Gülru,” dedi daldığını gördü Ali. “İyi misin?”

Gözlerini adama kaldırdı. Ali yapmazdı... Bunu diyebilir olmak bile içini rahatlattı. “İyiyim, eminim öyle yaparsın ama kıskançlık damarlarımda gezerken bunu yenmem hiç kolay olmayacak. Gel sen vazgeç. Hem bu saçma, senin işin var. İşlerin var. Onlar ne olacak?”

“Buluruz bir kolayını, kararım kesin. Beni desteklemeni isterim, bunun yeni tartışmalara yol açması istediğim en son şey bile olamaz. Karar benim, destek senin.”

“Bunu gerçekten istiyor musun? Zor gelmeyecek mi bu yaştan sonra? Hani bana bu yaşında tıp oku deseler okumazdım. Her şeyin bir zamanı var, yorulursun.”

“Paslanmış olabilirim ama yapacağıma inancım var. Başarılı bir öğrenciydim, çok zor olacağını düşünmüyorum. Bu engelin ortadan kalkmasını istiyorum.”

“Bu bir engel değil Ali, sen kendini mecbur hissediyorsun. Yapmayacağın bir mesleği okumanın anlamı ne?”

Ali göğsünü şişiren soluğuyla başını salladı. “Bu benim her zaman karşıma çıkacak olan gerçek. Tamirci olmakla avukat ama çalışmıyor arasında çok fark var. İleride... Çocuklarımız olduğunda daha da büyüyecek. İnsanlar acımasız, en az bir kere akıllarından geçecek, kendim için yapmıyorum. Öyle olsa daha önce yapardım. Aile çok kıymetlidir, şimdi veya ileride önümüze çıkacak olayları kökünden kurtacak.”

“Toplumun bizi mecbur bıraktığı bu duruma uymaman gerekiyor Ali. Okula başlaman demek bize dayatılana biat etmen demek. Bir doktor serbest çalışan biriyle birlikte olamaz mı? Bir kendini bilmezin sözlerine içerlendiğini biliyorum, bir daha düşün. Ben bunu yapmanı istemiyorum ama düşündükten sonra kararın kesin olursa desteklerim.”

Düşünecek bir şeyi kalmamıştı ama sesini çıkarmadı Ali. Kararı kesindi ve uygulayacaktı. Evet, Gülru tüm sözlerinde haklıydı ama toplum kendini değiştirmedikçe insanın değişmesi beklenemezdi. Ali de o değişmeyenlerden sadece biriydi. Toplum her zaman kendine uymayanı dışlardı, Ali bunu kaldıracabilirdi ama ailesini bunun içine atmayacaktı. Bir gün birinin aynı şeyleri söylemesine izin vermeyecekti.

Yemekleri masaya serilirken sessiz kaldılar, garson yanlarından ayrılınca Gülru başını Ali’ye çevirdi. “On beş gün sonra sınavım var.”

Ali’nin kalbine bıçak soksa daha az canı yanardı ama belli etmedi. “Hayırlısı olsun.” *Umarım İstanbul olur* bile diyemedi.

“Âmin... Ama uzak bir yer çıkacak diye korkuyorum ki çıkar yani. O zaman ne yapacağız?”

Ali gülümseyerek elini tuttu. “Ben okulu bitirim, sen de branşını alırsın. Sabredeceğiz. Elden başka ne gelir? Sıkma canını.”

Sözler her ne kadar mantıklı görünse de Gülru gitmek istemiyordu. Gitmek de istiyordu ama gidişin mesleğine olmasını istiyordu. Branşını almak, yoluna öyle devam etmek istiyordu. Ali’yi peşinden götüremezdi, bu kafa yorgunluğu ve çalışmayla İstanbul tutturamayacağını biliyordu. Sonra düşünüp üzölmek için aklının kapısını çekti.

“Son on beş gün izin alıp nefes almadan ders çalışmalıyım.”

“Bence uygun, yaparsın sen.”

“Yaparım tabii ya,” derken sırtıttı. “Mine’yi ne güzel hakladım ama.” Kahkaha attı. “Bence kapının dışına çıkamayacak, gerçi onda yüz çok, çıkar o.”

“Hı hı,” dedi Ali, dudağını ısıırıyordu gülmemek için. “Kuzguncuk’un önünde bana el koydun.”

“Oh, canıma değsin,” diyerek ısırdı hamburgerini. “Herkes yerini bilsin.”

“Bilsin tabii canım, Ali senin ve senin kalacak.”

Yemekten sonra kahveleri geldiğinde Ali artık sabrının sonuna gelmişti. Sormazsa Gülru anlatmayacaktı. “Geçen... Arabanı çarptığında ne oldu?”

Fincanının kulpuyla oynamaya başladı Gülru. Bakışları da kahvenin köpüğündeydi. “Farkında olmadığım, yüz yıl yaşasam aklıma gelmeyecek sözler işittim.”

“Zümrüt bahsetti, psikoloğa gitmişsin, ne demiş olabilir ki?”

“Erkeklere olan güvensizliğimin hayatıma girenlerle alakalı olmadığını söyledi.” Ali’nin gözlerindeki merakı izliyordu.

“Anlamadım, çocukken mi bir şey olmuş?”

“Evet.”

“Kim? Hatırlıyor musun? Bir şey mi yapmıştı sana?”

“Çok iyi tanıyorum, aslında seviyordu beni. Hâlâ seviyor, onun da bu durumdan haberi yok. Olmayacak da.”

“Bilmece gibi konuşmasan mı?” Kollarını masaya verip Gülru’ya yaklaştı. “Kim?”

Dudakları aralandı, kapandı. Birkaç saniye öylece durdu. Hayatını Ali ile geçirecekse ki buna emindi, konuşması gerekiyordu. İçinde çıkan fırtına en çok Ali’ye zarar veriyordu. Süreçte ve sonrasında en büyük destek verecek kişiydi Ali. “Babam.”

“Ne?” dedi hızla kaşlarını çatarken. “Baban ne alaka?”

Gülru ona uzmanın sözlerini aktırırken Ali’nin şaşkın bakışlarını merhamet sardı. Sadece Gülru değil, bunu kimse akıl edemezdi. Şahin Bey mükemmel bir babaydı, kızına bile isteye zarar vermezdi. Duysa kahrolurdu. Anne babalar istemeden de olsa evlatlarına zarar verebiliyordu. Çocuk zihninin belirli bir ufku yoktu, sadece alıyordu; bazen almaması gerekenleri de kaydediyordu. Üzerine de çocuk kalbi tuz biber ekiyordu.

“Düşündükçe anımsıyorum.” Kederli sesiyle kafenin kapısına bakıyordu. “Hiç sorun çıkarmadım onlara, kabullendim ama kendimi içeride bir yere hapsettiğimi fark etmedim. Öncü ablaya da o yüzden hiç anne demedim, yani sanırım ondan. Hak etmediği bir kin besledim içimde oysa hiçbir suçu yoktu. Kızı olan biriyle evlenmek suç değildi. Babamla arama girdiğini düşünmüş olmalıyım, babamın da onu bana tercih ettiğini. Sadece evliydiler, mutlu olmalarından daha doğal ne olabilirdi ki. Babamı kıskanarak başladım güvensizliğe, durmadan devam ettim. Onlar keyifli vakit geçirirken ben dışlandığımı hissettim belki de. Öyle durumlarda odama çekiliyordum, ders çalışıyorum diye kimse dokunmuyordu. Sinan doğduğunda babam ne kadar mutluydu. Kardeşim olmuştu, Sinan’ı hiç kıskanmadım. Aksine çok şirindi, gülümsüyordu. Boş vakitlerimi Sinan’la oynayarak geçiriyordum, o da bana düşküncü. Gülücükler saçıp beni de güldürüyordu. Uzman, o evin içinde sevgi duygularımı Sinan’da tamamladığımı söylüyor. Garip, babam

da bir erkek Sinan da ama ben birine düşkünken diğerinden hep kaçmışım. Sinan bana olan sevgisini benim istediğim gibi gösteriyordu belki de. Hatırlıyorum da okul için evden ayrılırken ruhum kuş gibiydi. O dönem biraz ferahladığımı hatırlıyorum. Babamı çok seviyorum, ikisi de bana çok iyi baktı. Üvey anne elinde büyümedim ama çocuk aklım bunu kabullenmemiş.” Gülümseyerek Ali’ye baktığında kahve gözlerdeki şefkati gördü. “Biraz kindarım sanırım.”

Ali başını sağa sola sallayıp Gülru’yu alın kenarından öptü. Gülru ihtiyacı olan tek şey buymuş gibi gözlerini kapatıp soluğunu saldı. Ali alnını kadının şakağına yasladı. “Kindar falan değilsin, sadece küçük bir kız çocuğuydun. Sonra mavi bir kuş olup, kalbime kondun.”

Sınav gelmiş geçmiş, sonuçlar açıklanmıştı. Artık bir seçim yapması gerekiyordu. Gülru bilgisayarının başında omuzları düşmüş, ne yapacağını düşünüyordu. Aldığı puanla İstanbul’da kalamazdı. Ali tek kelime etmese de gitmesini istemediğini biliyordu. Karşısında durmamak adına konuşmuyordu. Kalktı, evin içini turladı. Gezindi, gezindi. Gözüne takılan bazı işleri yaptı. Çiçeklere su verdi, koltukların yastıklarını düzeltti. İş bitti ama Gülru’nun iç dünyasındaki karmaşa bitmedi. Düşünceleriyle giysi dolabını döktü, baştan sona silip düzenle katladı. Makyaj masasını toplayıp tozunu aldı. Yetmedi. Banyoya geçti. Çamaşır suyuyla her yeri dezenfekte etti. Mis gibi yaptıktan sonra oradan da çıktı. “Süpüreyim evi, evet,” diyerek kıyı köşe süpürmeye başladı. Salona geri döndüğünde koltukların dolapların altını, zemini güzelce süpürüp mis kokulu deterjanlarla sildi. Bunlar da kesmedi onu. Mutfığa geçip orayı da düzenleyip sildi. Tabak ve bardakların yerini değiştirdi. Artık evde temizlenecek ve düzenlenecek bir şey kalmadığında salona girdi. Yorgunlukla koltuğa çöktüğün-

de kitaplık garane takıldı. Hızla doğruldu. Karşısına geçip bakınılı. Düzenliydi ama düzelmesi gerekiyordu işte. Kitapları renklerine göre ayırmaya karar verdi.

Beyazlar... Kırmızılar... Yeşil kapaklar... Maviler... Yaptıkça yakıştığını düşünmeye başladı. Sarı renkli kitapları yan yana dizmeye başladığında eline gelen kitapla yalon geçmiye uzaadı. Nail Kitabevi'nden kitabı aldığı günü anımsadı. İbrahim Sadri'nin ...ve Aşk adlı kitabı alıp sandalye çekti. Ali'nin aldığı kitap az önce elinden geçmişti ama bakmamıştı. Birkaç sayfayı gelipguzel çevirdi, bir mısra okudu.

Aşk zayıfıyın yana olmaktadır.
Aşk, zayıf olmaktadır...
Ve umut sonsuzdur...
Ve aşk sonsuzdur...
Aşk umudun sevdası yüzüdür...
Aşk hiç unutmamaktır...
Aşk ıncıla unutmamaktır, isyanla unutmamaktır, direnişle unutmamaktır.
Unutmanın soyfu kavgasıdır aşk.

Yüreği sıcak olurlen gevrekke okudu, karıştırarak kitabı kapatıp ters bir şekilde masaya bıraktı. Tüm bu yorgunluk boşunaydı, nereye kadar kaçacaktı. Elini alına burulup okuyula otladı. *Bir çare Allah'ım bir çare...* İçinden dua ediyordu. Bir sonraki seneva da girebilirdi ama bu belirsizlikten başka bir şey olmazdı. Aynı şeyleri baştan yaşaması demekti bu. Buna istemiyordu.

Gözlerini açıp kitaba bakındı. Görmeyi beklediği bir şey olduğundan değildi bu bakış, önünde o vardı. Kitabın arka kapajında tükenmez kalemle yazılmış yazı çekti dikkatini. Eline alıp bakışlarını kestı. Kapaktaki cümle, AŞK OLMASA ŞİİR, AŞK OLMASA ÖYKÜ, AŞK OLMASA MASAL, AŞK OLMASA RÖMAN İNE İŞE YARAR KI? çekindeydi.

Yazara ait cümlemin ellinde el yazısıyla yazan yazıya geçti.

SEN OLMASAN NEFES, SEN OLMASAN GÜNEŞ, SEN OLMASAN DENİZ, SEN OLMASAN AKASYA SOKAĞI, SEN OLMASAN ALİ NE İŞE YARAR Kİ?

“Ali...” diye mırıldandı sesinden aşkın en güzel tonu akıyordu. Yumuşacık ve sevgi dolu. “Bu ne zaman olmuş...” Kendine sorduğu sorunun cevabı Ali’deydi. Ama sormak yerine elinde kitapla bilgisayar başına oturdu. Derin bir soluk alıp tuşlara dokundu. Birazcık şansı varsa, kader ona bir kez daha gülümserse yaptığından asla pişman olmayacaktı. Son tuşa basıp kapattı bilgisayarı. Ayağa fırlayıp kabanını giydi, çantasını alıp çıktı.

Ali kalbi ağzında geziyordu, Gülru sınava girmiş, puanlamalar açıklanmıştı. İstanbul’a yetecek puan yoktu ortada. Gülru’nun birkaç tuşa basıp alan seçmesi an meselesiydi. Branş seçimleri istediği gibi tutuyordu ama araya yollar ve yıllar girecekti. Bu sevdanın bir çıkış noktası yoktu ama mesafelere düşeceği aşikârdı. Bir âşığı daha başka ne korkutabilirdi? Özlemek korkunçtu, görememek ve en kötüsü özlemeye alışmak. Ali alışmak istemiyordu.

“Ali!” dedi Gülru cıvılcıvılcı sesiyle. Neşesine gülümseyerek başını kapıya uzattı. Gülru ofise girip çantasını masaya bıraktı. “Hadi gidiyoruz.”

“Nereye?” Ali onu süzüyor, neşesine sebep arıyordu, kendi kalbi kan ağlıyordu oysa.

“Ne bileyim, karşıya geçelim mi? İşin mi vardı?”

“Yok, olur, gideriz de ne bu neşe? Bilmediğim bir şey mi var?” Ayağa kalkarken kadının bulaşıcı gülüşü ona geçmişti.

“Ağlamak için bir nedenimiz yok çok şükür. Sıkıldım, kendimi dışarı attım.”

Saatine baktı Ali, öğlen üzeri ikydi. Havada soğuktu ama

sevdiceğinin gezmesi gelmişse buna itiraz edemezdi. “Tamam, üzerimi değiştirip geliyorum o zaman.”

Gülru masadan çantasını aldı. “Bekliyorum.” Kapıdan çıkarken Ali’ye göz kırpmıştı, hem de güzel gülüşüyle. Ali anlam veremese de dudaklarını bükerek gülümsedi. Üzerini değiştirip dışarı çıktığında Gülru telefonda konuşuyordu. Ali’yi görünce kapattı. Ali kepenkleri indirip kilidi takarken Gülru arabaya geçti. Ali de yerini alınca karşıya geçmeleri için gaza basıldı. Bir saat sonra Kumkapı civarından başladılar yürümeye. Gülru geçtiği yerleri ilk kez görürken Ali sadece onu izliyordu.

“Ne kadar eski...” diye mırıldandı Gülru.

“Çok. Bizans döneminde buranın adı Kondoskali idi. İstanbul fethedildikten sonra Kumkapı adını almış. Fatih Sultan Mehmet fetihten sonra iskân politikası uygulamış, buraya birçok ilçeden göç gelmiş. Burada yaşayanların dinî ağırlığı Ermeni ve Hristiyan ama tabii Türkler de var.”

“Burası Türkiye, elbette olacaklar, hepimize yetecek kadar büyük bir şehir İstanbul.” Koluyla itekledi Ali’yi. “Tarihiniz ne kadar iyi Ali Bey.”

“Okuyorum, araştırıyorum Gülru Hanım.”

“Aferin sana.” Önünden geçtikleri eski bir yapıya baktı, boştu. Kırk tabelasında otel yazıyordu. Eski bir oteldi. “Ali, kim bilir kaç senelik?”

Ali dikkatle inceledi. “İki yüzden fazladır.”

“Of...” dedi Gülru. Ali’nin kolundan çıkıp kahverengi duvara iki elini yasladı. Soğuk ve eski duvarı okşamaya başladı. İçi eriyordu. “Kim bilir kimler misafir oldu bu otele? İçinde ne kederler ne sevinçler yaşandı? Kim bilir kim kime kavuşmak için yol alırken durup burada dinlendi?”

Omzunu duvara verdi Ali. “Kim bilir... Belki birileri başka birilerinden kaçarken kaldı burada, belki kalbi kırk biri evini terk edip buraya geldi.”

“Kaç hüznün, kaç gülüş, kaç gözyaşı yüklendi bu duvarlar...” Gülru ellerini çekip başını kaldırdı. “Galiba âşık oldum.”

Ali kolundan tutup çekiştirdi. “Senin âşık olacağın tek bir şey var, o da benim.”

“Sen şey değilsin.” Ali’nin koluna girdi tekrardan. “Şey ne?”

“Şey işte... O şey dediğinde çok kapsamlı kelime oluyor. Bak etrafına; o şey, bu şey, şu şey, sonra oluyor her şey.” Başını indirip Gülru’nun gülen kara gözlerine baktı. “Anladın mı gülüm?”

“Çok iyi anladım ustam.” Kahkaha atarak sokuldu adama, Ali kolunu onun omzuna sardı. “Buradan başlıyoruz, Balat’a kadar ineriz, orada yemek yeriz ama sonra bu yolu tekrar yürüyeceğiz, araba burada.”

“Olur, yürürüz.”

Ali ona geçtikleri yerlerin tarihî bilgilerini aktarıırken Balat’a gelmişlerdi. Yokuşlar ve yokuşlar... Arada oluşan düz sokaklara hayran kalıyordu Gülru. Birer bardak nar suyu almışlardı. Pipetten meyve suyunu içine çekerken bakışları etrafındaydı. Ali onun bu çocuksu hâline tekrar tekrar âşık oluyordu. Rengârenk sokaklar, otantik küçük kafelere bakıp kalıyordu Gülru. Önlerinden geçtikleri İncir Ağacı Kahvesi yazan yerde durdu Gülru, Ali’yi de durdurdu.

“İzzet Yıldızhan...” dedi Gülru. “En sevdiğim aktörlerden, nasıl yakışıklı.” Bakışlarını gezdirirken duvarda asılı yazıyı gördü.

“Alıp sevemeyen mi? Sevip alamayan mı?” Sesli okudu Gülru. “Hangisi sence?”

Gülru yazıya odaklanmışken bir çift arkasından geçerek yanlarında duran küçük masaya kurulmuşlardı. Kadının bakışları Gülru’nun üzerindeydi. Mavi kabanı ne kadar da güzeldi. “Tuna baksana kabanın rengi ne kadar hoş.” Tuna başını çevirmedi. “Yanında biri var Miray, bakamam.”

“Sormam gerekiyor, nereden aldı acaba,” dedi Miray.

Onlardan habersiz Ali kirli sakallarında elini gezdirirken yazıyı okudu. “Sevmeden evleniyorsan, sevmek zorunda olduğunu düşünmüyorum. Saygı duyabilir ama âşık olmak gibi bir zorunluluğu yok. Ama sevip de alamıyorsan onu unutamazsın. Yara olur, yâr olmaz. O yüzden hiçbirini. Sevdim ve alacağımı. Aldım, seveceğim.”

Gülen gözleri adamın aşkla parlayan gözlerine kilitlendi. “Şurada bir fotoğrafımız olmasın mı?”

“Olsun güzelim, ayıp olur, bir de çay içelim, hadi otur.” Ali iki çay söylerken Gülru duvara dokunuyordu.

“Şunu görmemişim,” dedi Gülru. “Mutluluğu sende bulan senindir. Buna ne diyorsun?”

“Ben gerçekten mutlu etmişsem onu, bende bulur, derim. O zaman da o benim olur.”

“İçinden felsefeci çıktı.” Çaylar masaya bırakıldığında etrafı izleyerek aralarında konuşuyorlardı. Duvardaki yazılar devam ediyordu. Başını uzatıp bakıyordu Gülru. Yan masadaki kadınla göz göze geldi. Bal rengi saçlara sahip olan kadının gözleri de değişikti. Daha önce görmediği açık kahve tonundaydı. Kadın ona gülümseyince o da istemsizce gülümsedi.

“Merhaba,” dedi kadın, karşı masadan.

Gülru gülmekle şaşkınlık arasında, “Merhaba,” dedi. Ali dönecek gibi oldu ama duraksadı. Gülru’ya dönerek gözleriyle ne olduğunu sordu. Gülru bir şey ifade edemedi kadının kalkıp yanlarına geldiğinde Ali başını kaldırdı.

“Kusura bakmazsanız bir şey soracaktım,” dedi Miray.

Tunahan başını sağa sola sallayıp gülüyordu. “Miray...” dedi.

“Dur bir dakika Tuna,” dedikten sonra Gülru’ya baktı. “Kabanı çok beğendim de nereden aldığınızı soracaktım.”

“Aa... Tabii.” Çantasım açtı Gülru, telefonunu çıkardı.

“Oturmaz mısınız? Tam hatırlamıyorum ama bir iki dakikaya bulurum.”

“Tunahan, gelsene canım.”

Tunahan ağır çekimde kalkıp masaya geldiğinde Ali kalkıp elini uzattı. “Merhaba.”

“Merhaba,” dedi Tunahan. “Kusura bakmayın, böldük.”

“Rica ederiz, oturun lütfen. Ali.”

“Memnun oldum Ali, Tunahan.” Birer tabure çekip dörtlü bir masa oluşturdular. Miray kabana giden yolda heyecanlıydı. “Bu maviyi çok beğendim, eminim ne garip insanlar diyorsunuzdur.”

Gülru telefondan başını kaldırdı. “Maviden başka giymem, o yüzden bunu asla söylemem. Adım Gülru bu arada.”

“Miray ben, gezmek için mi geldiniz Balat’a?”

“Evet,” dedi Ali. “Karşı tarafta oturuyoruz.”

“Biz buralıyız, eşimle pikap almaya çıkmıştık.”

“Evlisiniz, ne güzel,” dedi Gülru, sipariş geçmişini kontrol ederken.

“Bir ay oldu, yeni evliyiz,” dedi Tunahan.

“Darısı başımıza,” dedi Ali.

“Yüzük yok,” dedi Miray tebessümle. “Yola yeni giriyorsunuz anlaşılan.”

“Öyle de denebilir,” dedi Ali.

“Buldum,” dedi Gülru. “Linki e-posta atabilirim.”

“Olur,” dedi Miray sevinçle. Gülru’ya e-postasını yazıp telefonunu uzattı, saniyeler içinde gelmişti e-posta. Gelen mesajı baktı Miray. “doktorgulruaksu42. Doktor musunuz?”

“Atanarak Kuzguncuk’a geldim. Pratisyen hekimim, yeni girdim TUS’a.” Ali’ye baktı gülümseyerek. “Ali’yi bulmak için gelmişim.”

“Tuna,” derken yerinde kıpırdandı Miray. Tunahan da gülümsüyordu. “Anladım Miray,” dedi.

“Neyi?” dedi Ali.

“Siz kesin komşusunuzdur,” dedi Tunahan.

“Evet,” dedi Gülru. “Yani dolaylı yoldan, alt katta Ali’nin tamirhanesi var, aynı zamanda da ev sahibim.”

“Nereden bildiniz?” dedi Ali.

“Miray da atanarak geldi, karşı komşumdu, dolaylı yoldan da meslektaşım. İkimiz de edebiyat öğretmeniyiz.”

“Tolstoy ne kadar da haklıymış,” dedi Ali.

“Hangi konuda?” dedi Tunahan.

“Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar. Ya biri bir yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Miray. “Edebiyata ilginiz var sanırım?”

“Sadece iyi bir okurum.”

Kabanın rengiyle başlayan sohbet başını alıp giderken çiftler ortak yanlarını keşfe çıkmıştı. Sözler arasında tamirci olduğu geçtiğinde yadırganmadığını hisseden Ali, tanışacağı insanların bu çift kadar anlayışlı olmayacağını düşünüyordu ve kararı kesindi. Bu histen kurtulacaktı, dünya değildi acımasız, içinde barındırdığı insanlardı. Tekrar buluşmak için ayrılırlarken Miray onların fotoğrafını çekmişti. Günün anısı olarak da hepsi bir karede buluşmuştu.

23. Bölüm

Gülru sırtından iteklediği arkadaşını evin dışına çıkarp kapıyı çekti. Parmağına taktığı anahtar şingirdayıp duruyordu. Zümrüt oflayıp dönüyor, Gülru onu tekrar döndürüp itiyordu. “Ben evleneceğim de sen bekâr mı kalacaksın kızım?” dedi Gülru.

“Evlenme mi teklif etti?” derken döndü Zümrüt, gözleri kocaman açılmıştı.

Saçını geriye atan Gülru durup bakışlarını gökyüzüne bir tur kaldırıp çevirdi. “Bir gün alırım herhâlde, almazsam da ben ederim. Ne olacak?” Zümrüt’ün burun kıvrmasına göz devirip kıza çimdik attı. Cıyaklayan Zümrüt on santim kadar geriye sıçradı. “Ya neden yaptın?”

“Ekrem’e evlenme teklifi ediyorsun.”

“Çüş! Mumlu yemek de hazırlayayım mı?”

“Onu biz yaparız!”

“Ne?” dedi Zümrüt, Gülru onu çevirip tekrar itekledi. “Lan nereye?” diyordu Zümrüt, Gülru cevap vermedi. Tamirhanenin küçük kapısından kızı içeri attı, kendi de girip kapattı.

Ekrem elleri cebinde gülümseyerek arıza için gelmiş arabaya yaslanmıştı.

Ekrem'i gören Zümrüt geri dönüp çıkacakken Gülru önüne geçip geri döndürdü. "Ekrem büyümüş Zümrüt, valla bak."

Ali'nin kahkahası tamirhaneyi doldurduğunda Zümrüt sesi aradı ama bulamadı. "Bizi madara ettin Ekrem."

"Ben nereden bileyim sen maço seviyorsun," dedi Ekrem.

"Aç aç," dedi Gülru. Ekrem kımıldayıp doğrulurken kollarını iki yana açtı. Gülru Zümrüt'ü Ekrem'in kollarına iterken Ali arkasından yaklaşıp sevgilisini bileğinden tutup çekti. Küçük kapıdan çıkıp çektiler, Ali kilidi iki tur çevirip Gülru'ya baktı. Gece yarısı kimse duymasın diye birbirlerine bakıp kahkahalarını bastırdılar.

"Kesici aletleri kaldırsak mıydı Ali?"

"Bir şey olmaz, yaralarsa diker. Doktor sonuçta, açtığı yarıyı kapatır."

"E... Biz ne yapacağız?"

"Arabaya geçelim, üşüme."

"Eve çıkalım."

"Olmaz, bekâr bir kadının evine giremem."

"Aa! Şuna bak, sanki adam yiyorum."

"Ben belki kadın yiyorum, nereden biliyorsun?" Ali, Gülru'nun açık ağzına bakarken öpücüğünü çalarak kızın elini tuttuğu gibi arabaya çekiştirdi.

Onlar atışmaya başlarken içeride durumlar karışmaya başlayacaktı. Kendini Ekrem'in kollarında bulan Zümrüt gözlerini kırpıştırıp sırtıttı. "Ne yapıyorsun Ekrem?"

"İyidir vahşi sever sevgilim, sen ne yapıyorsun?"

Ekrem'in kollarından hızla çıkan Zümrüt kömür karası saçlarını geriye savurdu. "Ne sevgilisi be! Ayrıldık biz!"

"Yok ya, ne zaman oldu? Benim neden haberim yok?" Kollarını bağlayan Ekrem tekrar arabaya yaslandı. "Hesabı

sorulacak şeyler var tabii... Bana yumuşak dedin Zümrüt!"

"Değil misin? Her şeye miç miç cevaplar veriyorsun. Ben mi olacağım evin erkeği, biraz erkek ol!"

Ekrem başını yana yatırırken dudaklarını büktü. "Bak sen... E...? Sonra?"

"Alay mı ediyorsun? Her şeye evet diyen adam mı olur? Her şey için bir de benden izin al istersen Ekrem diyebiliriz"

"Olur, isterim."

"Gidiyorum ben, senin saçmalıklarını dinleyecek değilim."

"Kapı orada, hadi git." Ekrem başını kaldırırken yüzünde piç bir sırıtma vardı. Zümrüt işkillendi ama kapının kolunu çevirdiğinde kilitlenmiş olduğunu anladı. "Bir de dost olacaksın Gülru. Saçlarını yolacağım!" Kapıya tekme atıp Ekrem'e doğru yürüdü.

"Ne istiyorsun sen?"

"Seni!"

"Ben sana fırsat verdim ama sen değerlendirmedin. Ne diyeyim şimdi ben sana? Sana gerekli sözleri söylediğimi düşünüyorum."

"Sen söyledin ama ben gerekli cevapları vermedim. Hem ne o öyle, oldu gel, olmadı git. Sevmek bu kadar basit mi? Bence sen beni sevmiyorsun Zümrüt. Kullandın mı, doğruyu söyle?"

Zümrüt gülümsemeye başladı, ardından da geniş bir kahkaha attı. "Kullanmak istedim, neden durduk yere yalan söyleyeyim ki. Namuslu çıktın." Gülüşü solarken Ekrem'e dişlerini sıktı. "Ya Ekrem, sen beni öpmeye bile yeltenmedin. Ne yapayım ben seni."

"Yemin ederim, çok değişik canlılarsınız." Doğrulup Zümrüt'ün karşısında durdu. "Yaklaşsak, çıkarı mı var? Dokunsak, bu beni kullanacak. Elini tutsak, sadece elimi tuttu. Tutmasak, arkadaşız. Baksak, sadece bakıyor, icraat yok. Babaanne-min çok güzel bir sözü vardı, söylersem çok ayıp olur, ağzı da bozuk oluruz. Ne yapsak kabahat."

Umursamaz bir tavırla tamirhanenin içini inceliyordu Zümrüt. Ekrem de onun umursamaz tavırlarına gözleri kısık bakıyordu. “Beni beni... Küçük Ekrem’ini sevmiyorsun?”

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerini kapatırken derin bir nefes aldı. Açarken Ekrem’e döndü. “Ne alakası var Ekrem?”

“Yok yok. Kesin sevmiyorsun ama Gülru bana senin ilk aşkın olduğumu söylemişti, demek abarttı.”

“Boşboğaz,” diye mırıldanırken bakışları Ekrem’e döndü. “Başka ne dedi?”

Ekrem bakışlarını Zümrüt’ün saçlarında, yüzünde gezdirmeye başladı. “Ben temiz aile çocuğuyum, bir daha benim gibisini nereden bulacakmışsın. Garanti belgesi olan koca aday gibiyim, değil mi?”

“Yemin ederim öylesin.”

Ekrem kahkaha atınca Zümrüt de gülümsedi. Sanki konuşacak çok fazla şey varmış da aslında yokmuş gibiydi. İkisi de bir an konunun çok boş olduğunu anladı. Kaç aşk yaşanmadan bu boşluklarla kaybolup gidiyordu kim bilir... Çözülmesi kolay sorunlar, gözünde ve gönlünde büyüttüğün kadardı. Kimse mükemmel değildi. Kusursuz asla değildi. Her çiftin birbirinde sevmediği an az üç şey vardı ve bunlarla mutlu bir ömür sürebiliyorlardı. Buna saygı deniyordu, kabullenmek...

Ekrem, Zümrüt’ün başını iki eliyle kavrayıp gülümseyerek kendine çekti. Zümrüt ellerini adamın bileklerine yerleştirdi. Ekrem sevdiği kadının alnına dudaklarını bastırdı. Gözlerinin içine bakıp gülümsedi. Zümrüt’ün yeşil gözleri parlıyordu. “Zümrüt hocam?”

“Efendim komiserim?”

“Ben sizi seviyorum.”

“Seni her hâlinle seviyorum Ekrem. Yemin ederim.”

Ekrem usulca yaklaşırken bakışları kadının dudaklarındaydı. “İmza atman lazım.”

“Nereye?” dedi aklı başından az sonra olacakları düşünürken dağılan Zümrüt.

“Teslim almak için, garanti belgesine.”

“Olur.”

“O zaman ben de sana büyük Ekrem’i göstereyim.”

“Ölüyorum galiba...”

İl Sağlık Müdürlüğü önünde durdu Gülru. Başını kaldırıp binaya baktı. Yüreği kuş gibi kanat çırpıyordu. Günlerdir aralarında bir kez bile adı geçmeyen atanma konusuna nokta konacaktı bugün ve Ali’nin bundan haberi yoktu. Gözlerini kapatıp mırıldandı. “Allah’ım, en güzel ve en hayırlı kapıyı benim için arala, al beni içeri.”

Yüreğinden damlayan sözlere, “Âmin,” dedikten sonra adımladı binayı. İçeri girip diğer meslektaşları gibi oturup beklemeye koyuldu. Yarım saat boyunca bir dizi sürekli hareket etti. Kura başlarken dua etmeye devam ediyordu. Açıklanan her isim, ismin her sahibi rahat nefes alırken o ter damlaları döküyordu. Dakikalar sonra adını duydu. Önündeki koltuğun sırt kısmını tutup sıktı. Gözleri görevlilerdeydi.

“Gülru Aksu, Üsküdar ilçesi, Kuzguncuk mahallesi...”

Gerisi uğultu gibi geldi kulağına, gözyaşları ardı ardına döküldü. Hiç mutluluktan ağlamadığını düşündü. Bir dilek dilemişti, yürekten. Ali ne kadar Allah’ın ona bir lütfuydu, duası katlanıp bereketlenmişti. İlahi’den istediği şans onu bulmuştu, Yaradan’ı gücendirmemek için yaşayacaktı. İmkânsız denilen bir şey gerçek olmuş, adını tek seferde duymuştu. Gözyaşlarını sildi, gülümsedi. Etrafındaki insanlar ona anlam veremese de o anlamını bulmuştu. Yeri ve yurdu artık Kuzguncuk’tu, şehre bir yabancı olarak gelmişti ama artık asla gitmeyecekti.

Binadan çıkıp arabasına geçip gaza bastı. Kuzguncuk'a giden yol her zaman bu kadar uzun muydu, bitmiyordu. Arabayı kapı önüne yamuk park etti. Kapıyı açarken, "Ali..." diye bağırdı. "Ali!"

Ali can havliyle elindeki yağı silerek kapı önüne çıkarken gözlerinde korku vardı. Bir şey oldu sandı; bir tehlike, kötü bir şey. "Gülru!" dedi yaklaşarak. "Ne oldu?" Kadının bedenine bakıyor, yara bere, iz, herhangi bir şey arıyordu.

"Çok güzel bir şey oldu Ali." Sokağın ortasına yürüdü. "Kuzguncuk!" diye bağırdı. Gülümsüyor, sesinden neşe akıyordu. Kötü bir durum olmadığını anladı Ali ama iyi olan şeyin ne olduğunu çözemedi, ona öylece bakıyordu.

"Ben geldim Kuzguncuk!" dedi Gülru. Açılan pencerelere el salladı. Kızların evde olanları pencerelere dökülmüştü. Erkeklerden de camlardan sarkanlar vardı.

"Abla ne oldu?" dedi Eda.

"Hayırdır abla?" dedi Seda.

"Hayır hayır," dedi Gülru. "Atandım!"

Ali'nin yüreğine paslı bir hançer saplandı. Ona bakarken oluşan gülüşü solup yerle yeksan oldu. Bakışlarına keder oturdu, dudaklarının ucuna bir hoşça kal...

"Aa..." dedi Seda. "Nereye?"

Gülru, Ali'ye döndü. Önce sakince omuzlarını indirdi. Gülüşünü azalttı. Durdu ve adamın kederle kaplı gözlerine baktı. "Ali..."

"Gülüm..." dedi çatallanmış sesiyle.

"Atandım. Önce kalbine..." Ali ölecekti ya gelmeyen sözün acısından ya da aşkından. Gülru ellerini iki yana açtı, kocaman gülümsedi. "Sonra... Kuzguncuk Aile Hekimliği'ne atandım Ali. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Ne?" dedi Seda. "Yaa, aşka bak," dedi Eda. "İdolümsün kadın!" diye bağırdı Seda. Var gücüyle çaldı ıslığını.

Ali cümleyi yüreğinde hissetti. Gözlerinden keder, dudaklarından hoşça kal silindi. Elindeki bez yere düştü, gülüşü güneş gibi parladı. Gülru ona koşarken o da iki adım attığında buluştular. Kendini açılan kollara bıraktı Gülru. "Ali... Kura vardı bugün," derken onu saran kollardan kayarak yere bastı. Işıltılı kara bakışlarını Ali'ye hediye ediyordu. "Sana söylemedim, aile hekimi olmak için başvurmuştum."

Ali sevinçten ne yapacağını bilemez hâlde yağlı elleriyle Gülru'nun yüzünü avuçladı. "Benim için branşından, hayallerinden vazgeçtin."

"Vazgeçmedim. Yeni hayaller kurdum, içinde sen olan... Bizim için, söz verdim Yaradan'a, asla pişman olmayacağım. Bana yol gösteren sendin. ...ve Aşk kitabımın arkasına yazdığın notu gördüm. O zaman anladım ne yapmam gerektiğini, burada kalmalıydım." Ellerini Ali'nin ellerinin üzerine yasladı. "Başka bir şehirde olacağım insan, burada olduğum kadar mutlu olamayacaktı. Seven sevdiğinin yanına yakışır, seni seviyorum, çok seviyorum Ali. Hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum. Seni nasıl bırakırım..."

Ali, eğilip Gülru'nun alnından öptü. Gözlerinin için bakarken söyleyecek söz bulamıyordu. Kalbi tutulmuştu, dili sözcükleri unutmuştu. Bir cümle hariç, aklına başka bir söz gelmiyordu.

"Seven sevdiğinin yanında yaşlansın. Evlen benimle..."

"Olur," dedi gözlerinin içine kadar gülümserken. "Evlenirim, evlenelim." Kollarını Ali'ye doladı, başını da göğsüne yasladı. Ali'nin eli saçlarında geziyordu. Sokaktaki ısıklar biraz gökyüzüne biraz gönüllere ulaşıyordu.

Final...

Aylar sonra...

Ali etrafına bakınırken evin bahçesinde hummalı bir koşturma vardı. Ekrem'in babası Kemal Bey, annesi Ayşe Hanım, enişteleri, kardeşleri ve annesi tek katlı, kiremit çatılı evin verandasında oturmuş, Şahin Bey ve Öncü Hanım'la sohbet ediyorlardı. Ali de az önce aralarındaydı. "Bir dolaşayım," diyerek kalkmıştı. Organizasyon şirketi, bir avlunun içinde olan üç evin ortasına nişan arka planı kuruyordu. Gülru da Zümrüt ile onları yönlendiriyordu. Konya'nın bahar sıcaklığını tepesinde hissediyordu Ali. Konya'ya damat olarak gelmek de vardı kaderde. Akşam kız isteme ve nişan töreni olacaktı. Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişlerdi. İki ay sonra da düğün vardı. Yaz bitmeden dünyaevine gireceklerdi.

Zümrüt ile Ekrem bir ay sonra evleniyordu. Onların yüzüğü aylar önce takılmıştı. Beklemenin bir anlamı yok diyerek on beş günde aileleri bir araya getirip yüzükleri takmışlardı. Zümrüt Kuzguncuk'a gelin geliyordu. Sonunda taşınıyordu.

“Huzur diye diye koca buldum Gülru,” diyor, kahkaha atıyordu Zümrüt.

Kız isteyecek bir babası yoktu, amcası da yoktu. Kıymet bilen dayıları da yoktu. Ekrem’in babası Kemal amcasının kolundan tutup getirmişti Ali. Kemal Bey de onur duymuştu.

Sağa sola yönelen, yürüdükçe bir şeyler anlatan Gülru’yu izliyordu. Aylar içinde inanılmaz yol katetmişti. Eski kadın gitmiş, yerine kendine her konuda güvenen bir Gülru gelmişti. Terapilerin arası açılmıştı ama bitmemişti. Gözleri daha farklı bakıyor, ışıltısı etrafını ışıklandırıyordu. Gülüşü bile değişmişti. Konuşurken açık aramıyor, kıskanmak aklının ucundan geçmiyordu. O sana neden baktı, sen de ona baktın... Binlerce saçma sorudan eser kalmamıştı. Mine’nin mahalleyi terk etmesi ikisine de rahat bir soluk aldırılmıştı. Artık görmüyorlardı. Mine sokaktaki işini tamamlamış, ait olduğu, elit dediği hayata karışmıştı. Gülru onun hep elit ülkesinde kalmasını ara sıra söylenerek dile getiriyordu.

“Sana farklı geliyordur,” dedi Ekrem, elleri cebinde yaklaşırken. Ali ona bakıp Gülru’yu izlemeye geri döndü. “Ne?” dedi.

“Buraların ağaçsız olması, doğudan alışkınım ben.”

“Eh, biraz farklı ama güzel yer. Tarım cenneti sonuçta...”

“Öyle... Ya Ali, telefonunu bir verir misin? Benimki çekmiyor, merkezi bir aramam lazım.”

Arka cebinden çıkarttığı telefonu Ekrem’e uzatırken gözleri sevdiği kadının üzerindeydi. Ekrem kenara çekilirken Ali fark edemedi iki kolundan birer genç adam girdi. Ali bir sağına bir soluna baktı. “Ne oluyor?” O sırada Ekrem cebinden kartlarının olduğu küçük cüzdanını da çekip aldı. “Dost kazığı dersin Ali,” derken kahkaha attı. Arabanın anahtarını da cebinden çekip aldı.

İki yanında duran genç adamların sayısı beşe çıktı. Sinan da aralarındaydı. Kalan dördü Gülru’nun amca dayı tarafından en az yirmi beş yaş üzeri kuzenleriydi. “Bizde âdettir

enişte.” dedi Murat, kötü bir kahkaha attı. Ali başına bir şey geleceğini anladı ama ne olduğunu çözemedi. Gülümserken dudaklarını kapattı, gülümserken beş genç adam kollarından bacaklarından kaldırırken, balkondan ses geldi. “Sinan!” diyordu Şahin Bey.

“Sen karışma baba! Konya’dan kız alıyorsa bunu yaşayacak.”

Gülru o zaman arkasını döndü, Zümrüt ile yana yana duruyorlardı. Bir adım atarken, “Ali!” diye bağırdı ama Ali o anda su dolu hatılın içine bırakıldı. Suyun sesiyle Gülru yerinden ok gibi fırladı. Balkondakiler kalkıp parmaklıklara yöneldi. Yüzlerinde keyifli bir gülüş vardı. Talha, “Anne, dayım suya düştü,” diye bağınıyordu.

“Ah Sinan, ah...” diyordu Şahin Bey balkondan inerken.

Gülru adımlarına son verdiğinde küçük havuzun içindeydi. Her yanı sıırıslıklam olmuş, havuz bedenine küçük gelse de kuru yerini bırakmamıştı Ali’nin. “Ali...” dedi iç çekerek. Ali kahkaha atmamak için direnirken Gülru’nun telaşlı yüzüne bakıyordu. “Bunu da yaz günlüğüne,” dedi Ali. “Ne hâle düştüm seni alacağım diye.”

“Sizi geberteceğim!” derken kuzenlerinin üzerine yürüdü Gülru.

“Ya abla, ne yaptık?” dedi dayısının oğlu Kerem. “Âdet bu!”

“Başlarım âdetinize. Baba!” diye bağırdı.

Şahin Bey, Kerem’in ensesinden tuttu. “Ayıp değil mi Kerem? İstanbullu damat o!”

“Ne yapalım yani?” dedi Sinan. “Hem dua etsin, akşam takımına kıyıp atmadık. Erkenden çıkaralım aradan dedik.”

Gülru kardeşinin ayağına ayağıyla basıp çiğnedi. “Seni hain!”

“Ah, abla ya.” Sinan ayağını tutarken yüzünü buruşturdu. “Ne kadar koca köylü oldun sen!”

“Kes!” Havuzdan çıkmaya uğraşan Ali’ye elini uzattı Gülru. “Senin evlenme sıran gelir nasılsa,” dedi Gülru. “Tüm görümcelik haklarımı kullanacağım.”

Ali ayağa kalkınca ceplerinden bile su aktı. Zümrüt kahkaha atarken Ekrem kolunu nişanlısına doladı. “Dost kazığı denmez buna, dost havuzu da diyebiliriz,” dedi Ekrem. Zümrüt daha şiddetli güldü.

“Geçmiş olsun anneciğim,” dedi Nimet Hanım balkondan. Ali başını salladı. Bir hâline bir de Gülru’ya baktı, dayanamayıp kahkaha attı. “Allah’ım...” diyordu.

Gülru daha çok hırsla gelince kuzenlerine ve kardeşine hırsla bakıp üzerlerine yürüdüğünde hepsi çil yavrusu gibi dağılmaya başladı. “Başka âdet yok, bak valla canınıza okurum. Baba şunlara bir şey söyle. Nişanlımı ne hâle getirdiler.”

“Başka da mı var?” dedi Ali.

“Yok Ali’m, yok, vallahi yok. Döverim seni Sinan!” dedi Gülru.

Şahin Bey tek kaşı havada kızına bakıyordu. Dudağı *vay be* dercesine bükülmüştü. “Tamam kızım, sakın ol.”

“Ben üzerimi değiştireyim.”

Ali adım attıkça su akıyordu. Ekrem’le Zümrüt kahkaha atarken Gülru onlara ters bir bakış attı. “Kesin siz de be! Gidin çocukları alıp gelin!”

“Yürü gidelim nişanlım,” dedi Ekrem.

“Gidelim nişanlım, gelin çok gergin, ayak altında durmayalım.”

Gülru onlara bir böceğe bakar gibi bakıp Ali’nin ardından yürüdü. Ali eve geçerken bir de ailesinin mobingine uğrayıp kahkaha konusu olmuştu.

Kırk beyaz taşlarla süslü elbisesinin içinde prensesler gibi süzüldü Gülru. Eteği zemini süpürürken kurulu platforma adım attı. Saçlarını ensesinde topuz yapacaklardı ama ilk dakikada Ali'nin sözlü saldırısına uğradılar. Neymiş, saçları uzun ve gürmüş, neden toplanyormuş, Neymiş, açık olsunmuş, Neymiş, birazını toplasmlarmış, Annesinin bile ağzı açık kahrken Gülru yerine usulca oturup, "Açın," demişti. Zümrüt, diğer kızlar ve artı olarak kuzenleri bir olup makyajını ve saçını bir saatte bitirmişlerdi. Önce kalem gibi dümdüz yapıp, ara ara geniş bukleler atmışlardı. Yarisını bağlayıp kalan saç sırtına dökülmüştü. Yakışmak kelimesi şöyle dursun, kraliçeler güzelliğini kıskanır, aynalara lanet okurdu. Gülru sabah güneşinde açmış bir gül kadar güzeldi. Öz annesinin kardeşleri yani teyzeleri ona baktıkça ağlıyor, rahmetli annesine olan benzerliğinin kaderiyle benzememesini diliyorlardı. Annesinin babası, öz dedesi ona bakmaya doyamazken gözlerini kuruluyordu. Anneannesi de iç geçirip duruyordu. Ali tüm ailenin gözünde bir kızı değil, çok değerli, en değerli parçalarını alıyordu.

Şahin Bey bile bir an rahmetli eşini görür gibi olmuştu. Derinlerde bir yerde daima duran Zahide Hanım'a kızını ona verdiği için minnet besliyordu. Kim bilir annesi bir melekti ve kızını bir köşeden izliyordu.

Yöreye has bamya çorbası, et ve bulgur pilavı gelen giden misafirlere ikram edilmişti. Konya'da bir düğünde olmazsa olmazdı bamya çorbası, et ve pilav. Ali ve ailesi gerçek bir kültürün içine düşmüşlerdi. Ömürleri İstanbul'da geçmiş aile, başka bir âdet görmemişti ki...

Elindeki süslü tepside, şaşalı fincanı Ali'nin önündeki sehpaye bıraktı. Ali ona, o Ali'ye kısa bir bakış atıp gülümsedi. Takımı üzerine tam oturmuş, saçları özenle taranmış, tıraşını olmuş, damat gibi damattı. Kuzenleri Ali'yi görünce pencerelere tüneyip bu kadar yakışıklı bir tamirciden onlara da bulmasını istemişlerdi. Ali, Gülru'nun ailesine kıdemli damat konumuyla düşmüştü. O artık Konya'nın eniştesiydi.

“Güzelliğiniz tuzu bastıracak.”

“Şekerin çıkmasın da...” dedi yerine otururken. Ali ne dediğini tüm gözler ona bakarken kahveden bir yudum aldığında anlamıştı. Şerbet neydi ki o tatlının yanında... tek seferde içip ağzındaki tadı silmek için suya uzandı. Bahçeyi sarmış olan ailenin tüm gözleri ikilinin üzerindeydi. Işıklandırmadan ve kendilerinin bulunduğu parlak alanda net görünüyorlardı.

Ali cebinden bir tane beyaz lale çıkardı. Herkes gül beklerken beyaz laleyi Zümrüt, Ekrem ve Gülru anlamıştı. Onun beyaz lale sevdiğini çok kişi bilmiyordu ki... Seda durur mu?

“Ali abim be! Sen başkasın,” dedi, gençler kıkırdarken Gülru manidar gülümsüyordu. Ali laleyi tepsiye bırakmadı. “Yaklaş,” diye fısıldadığında Gülru başını uzattı, anlamıştı. Ali laleyi kadının kulağına sıkıştırdı. Geri çekilirken Gülru gülümseyerek kulağında duran laleye dokunmuştu. “Teşekkür ederim.”

“Ben teşekkür ederim.”

Bir yerlerden Allah’ın emri peygamberin kavli sesi geliyordu ama ikisi de orada değilmiş gibi birbirlerinin bakışlarında kaybolmuşlardı. “Verdim gitti,” dedi Şahin Bey. Bahçeyi saran melodiyle başlar etrafa döndü.

Seni yazdım kalbime... Müzik sesiyle ayağa kalktılar. Birkaç saniye sonra havai fişekler gökyüzünü aydınlattı. Tüm Konya duysundu; Ali, Gülru’yu aldı... Ali elini uzatınca Gülru tutup sokuldu. Bitinceye kadar izlediler. “Bundan haberin var mıydı?”

“Yok. Çetenin işidir.”

“Seviyorum hem de hepsini...” Başını Ali’nin omzuna yasladı. En sonuncusu kalp şeklinde gökyüzünü aydınlattığında ikisinin de bakışları neşeyle açıldı. Son ışıklar sönünce oldukları yerden dev bir yazı görüldü.

“Ali ile Gülru evleniyor...”

“Aa!” dedi Gülru.

“Deliler. Lazerle yapmışlar!” Etraflarına bakarken Ekrem, Ömer ve Pamir’i yanlarında buldular.

“Siz mi yaptınız?” dedi Gülru.

“Ömer’in fikriydi,” dedi Ekrem.

Gülru kollarını açtı. “Gel buraya çocuk.” Ömer ablasına sarılır gibi sarılıp geriye çekildi. “Çok mutlu olun, darısı başımıza...” derken Eda’ya bakıyordu.

Bir anda ortalık yüzük merasimine geçti. Sözde takalın dediği yüzüğün gerçeğini Gülru’nun parmağında gören Ali derin bir nefes alırken bir eli Gülru’nun elindeydi. Fotoğraf çekimine geçtiklerinde kenarda bir garip gibi bekleyen Öncü Hanım üvey gibi görmediği kızına bakarken tüm kalbiyle gülümsüyordu.

“Anne!” dedi biri, ses tanıdıktı ama kendine demezdi sesin sahibi. Ortamı bir an sessizlik kapladı. Öncü Hanım sessizleşen ortama baktı, arkasına yanma derken bakışları Gülru’da kaldı. Dudakları kıvıldadı ama konuşamadı. Şahin Bey’in ağzı açık kaldı, Sinan’ın gözleri kocaman oldu.

“Gelsene anne, fotoğrafta çıkmayacak mısın?” dedi Gülru. Yirmi küsür sene sonra Gülru’dan *anne* kelimesini duymanın şaşkınlığı ve inanılmaz mutluluğunu yaşayan kadın kendini bir adım atarken buldu.

Gülru’nun teyzeleri, anneannesi ve dedesinin içine batmıştı bu kelime ama Öncü Hanım’ın da hak ettiğini biliyorlardı. Şahin Bey hatırı sayılır gülüşüyle karısının elini tuttu. Sinan da ablasının yanına geçti.

“Bana anne dedi Şahin,” diyordu kadın, ağlıyordu. Gülru da onu duymuştu. Öncü Hanım’a döndü. “Sen de benim annemsin, annem olsa senin gibi severdi. Sen annemin gönderdiği bir melektin. Bu zamana kadar diyemediğim için kırılma bana, her şeyin bir zamanı varmış.”

Öncü Hanım gözlerini kurularken, Gülru ona sarıldı. Annesi de ona sıkıca sarıldı. Tatlı bir hüznün dalgası aralarından

esip geçerken Ali ve ailesi de onları izliyordu. Fotoğraf için yana yana durduklarında parmaklarıyla Gülru'nun belini sıktı. Başını çeviren Gülru'ya eğildi.

"Seni seviyorum."

Bir Yıl Sonra...

Hukuk fakültesi ikinci sınıfı tamamlayan Ali hakkıyla üçüncü sınıfa geçmişti. Yeni dönemde staja başlayacaktı. Tamirci çırağı Tekin ile aynı okula gidiyorlardı. Tekin ikinci sınıftaydı. Ustasını orada da bırakmayan Tekin hukuk okumayı seçmişti. Yine boş zamanlarında soluğu tamirhanede alıyordu. Kendileri dışında artık biri daha çalışıyordu. Usta bir tamirci daha almıştı Ali. Günün çoğunu okulda geçiriyordu, kalanında tamirhanenin işlerini kontrol ediyor, Doğan'dan kalan işleri bitiriyordu. Doğan da genç, dinamik ve işinde başarılıydı. İçten içe de Seda'ya vurgundu ama diyemiyordu. Seda da bunu görüyordu, ikinci bir Akasya Sokağı vakası söz konusuydu. Doğan bir adım atmadığı için Seda köşesinde öylece bekliyordu.

Ali oto kiralamadaki hisselerini alıp ortaklıktan ayrılmıştı. Yüklü miktarda taze parasını bir köşeye bırakıp kendi birikimleriyle düğünlerini yapmıştı. Gülru'nun ikinci el eşyalarının hepsi gelin ve damat çeyiziyle yer değiştirmişti. Kuzguncuk sınırlarını aşan düğünleri kalabalık ve keyifle sürüp bitmişti. Ali'nin gözü karşıdaki, annesinden kalan evdeydi. Kız kardeşlerinin hakkını vermiş, imzalarını almıştı. Kızlar almak istemese de ana hakkı diyerek gerekeni Ali yapmıştı. Hâlâ babalarından kalan ev üç kardeşindi ve hep öyle kalacaktı. İki dayısını annesi yola getirmişti, onun da imzası tamamdı. Teyzesi hak istememiş, hisselerini yeğenlerine hediye etmişti. Ev artık tamamıyla Ali ile Gülru'ya aitti. Taşın-

mak için acele etmiyorlardı. Evleri şimdilik onlara yetiyordu.

Hukuk fakültesi bitinceye kadar herhangi bir işe yeni bir imza atamayacaktı Ali. Yetişemezse batması işten bile olmazdı. Gülru izne çıkmıştı, sekiz aylık hamileydi ve bir kızları olacaktı. Her şey bu kadar güzelken aralarında çetin bir korku kol geziyordu. Gülru annesinin başına gelenin kendi başına da geleceğinin korkusuyla sürekli sancı içindeydi. Karısının yalnız kalmaması için doğuma kadar annesinde kalmaya karar vermişlerdi. Gülru gündüz evine uğruyor, vakit geçiriyor, akşam da Ali ile yürüyüş yaparak annelerine geçiyorlardı. Bazı geceler Ali onu salonda ağlarken buluyordu. Ne derse desin Gülru dinlemiyor, kızının annesiz kalmasından korktuğunu söylüyor ve ekliyordu, "Al bak, evlenirsen kâbusun olur gelirim, huzur vermem!" diyordu. Ali gülse mi ağlasa mı bilemediği anda sıkışıp kalıyordu. Gülru'nun korkusu ona da geçmişti. Artık en az onun kadar korkuyordu. Bir dakika bile yalnız kalmaması için gündüz sürekli eve girip çıkıyordu. Gülru evin içinde bile cebinde telefonla geziyordu. Karısının ölüm korkusundan bazı şeyleri rahatça yaşamıyorlardı. Mesela Gülru'nun artık basketbol topu gibi görünen karnı ona yakışırken onların tek derdi doğumdan sonra yaşamaktı. Terapistine tekrar başladı ama durumda bir değişiklik olmadı. Ali bir an önce doğumun gerçekleşmesi ve karısının tüm korkularının geçmesini, bir daha da gelmemesini istiyordu. İkinci bir çocuk söz konusu bile değildi.

Gülru kapısını çekip, "Ali..." diye seslendi. Üzerinde yazlık bir elbise vardı, ayağında rahat bir spor ayakkabı. Saçlarını ev topuzu yapıp çıkmıştı. Ali aheste adımlarla kapıya çıktı. Şuradan her, "Ali," diye seslendiğinde ilk günlere gidiyor, kalbi çarpıyordu. Bir kadının hiç geçmeyecek aşkına tutulmuştu Ali. "Efendim gülüm?"

Çantasını boynuna asan Gülru kocasına alıcı bir gözle bakıp önünde durdu. "Anneme geçiyorum, annen sarma yaptı, Zümrüt de gelecek."

“Bekle geleceğim.” Geri dönüp içeri girdi, ellerini yıkayıp geri döndü. “Gelme sen,” demezdi, diyemezdi. Ali gelip elinden tuttu. Annesine giden yolu birlikte aşmaya başladılar. “Canım hamburger istiyor ama Asuman’ın oradan.”

“Akşam gidelim.”

“Olur.” Asuman ile Çetin hepsinden önce tekrar evlenmişlerdi. Bu kez aynı hatalara düşmeyen ikili çoktan bebeklerini kucaklarına almışlardı. Çetin’in ailesi Asuman’ı kabul etmemişti. Çetin de tarafını karısından yana kullanmıştı. Bayramdan bayrama görüşüyorlardı. Oğlunu yanında isteyen kayınvalide gelinine, “Kızım,” diyecekti. Bu kader de akıllı olan çiftlerin hakkıydı, aşkı olan değil.

Kapıyı aralayan Nimet Hanım gelinini içeri alırken oğlunun bir dizi söylemine maruz kalıyordu. “Tamam Ali, aranız Ali. Merak etme Ali.”

Kapının önünde konuşurlarken Ekrem’in arabası önlerinde durdu. Zümrüt kapıyı açarken Ekrem inerek onun tarafına dolandı. Kapıyı sonuna kadar açıp sekiz aylık hamile olan karısının elini tuttu.

“Sarma çok mu Nimet Anne?”

Nimet Hanım kocaman gülümsedi. “Çok kızım, çok, gel sen.”

Ekrem başını sağa sola salladı. “Dün geceden bu yana sarma sayıklıyor Nimet Anne. Doyur benim hanımı.”

Gülru kocaman kahkaha atarken, Ali başını önüne eğip gülümsedi. “Torunlar sarma seviyor oğlum,” dedi Nimet Hanım.

Zümrüt’ün yeşil gözleri sağlıklı parlıyordu ve arkadaşı kadar ona da yakışmıştı annelik. Kocaları da güzeldi, bebekleri nirvana doğacaktı. Ekrem karısının yanağından makas aldı. “Ara beni, gelir alırım. Yürüme bak.”

“Aranım.”

“Yürü Ali, biz de sarma aşermeden gidelim.” Ali kahkaha atarak Ekrem’in arabasına binip sokaktan ayrıldılar.

Nazan’la Ebru da gelince tamam olmuşlardı. Artık iki yaşında olan küçük Gülru iki yandan bağlı saçlarıyla bebeklerini salonun ortasına dizmiş, oyun oynuyordu. Talha artık anao-kulundaydı. Hamilelere hizmet eden görümceler kendi tabak-larını alıp oturdular.

Nimet Hanım odaya göz gezdirip iç çekti. “Rabb’ime şükürler olsun, ne güzel bir tablo. Torunlar da bir an önce gelsin, neşemiz daim olsun.”

Gülru belinde bir sancı hissetti. Bir miktar doğrulurken onu fark ettiler ama bu sancılar daima gelip gidiyordu. Doktoru da kendi de bunun stresten kaynaklı olduğunu biliyordu. “İyi misin?” dedi Ebru.

“İyiyim herhâlde, arada bir yokluyor,” dedi nafile söylemlerdi. Bu kez kasığına giren sancıyla bedenindeki değişimi hissetti. “Ay anne, dua saatinde misin?” dedi Gülru. Kucağındaki tabağı Nazan alırken hepsi ayaklanmıştı. “Bir an önce ne anne?”

“Kızım vakit dolsun anlamında dedim, ay Gülru geliyor mu?” dedi Nimet Hanım.

“Kız hayır, bekle!” dedi Zümrüt. “Daha bir ayım var.”

“Olur, nasıl tutayım içimde?” Gözleri kocaman oldu aniden, Zümrüt anladı ne olduğunu. “Yapma be!” dedi eli telefona gitti. “Çantalar! Suyu geldi.”

“Ne?”

“Ne?”

“Ne?”

Üç tane ne ile Gülru başını geriye attı. “Ali’yi çağırın, ambulans gelsin.”

“Ali koş gel, seninki doğuruyor,” dedi Zümrüt. Hiç yerinden kalkmadan Gülru’ya bakıyordu. Ebru, Nazan ve Nimet Hanım’ın eli ayağına dolanırken o rahattı. En yüksek ihtimalle

doğuma bir saatle beş saat arasında bir zaman dilimi vardı. Kapatıp Ekrem'i aradı.

"Hatun hayırdır?" diyen Ekrem'e, "Ekrem koş, doğuruyoruz," dedi.

"Ne!" diye bağırdı Ekrem, arkadan merkezin telsiz sesleri geliyordu. Ekrem kapıları açtı kapaya koşuyordu. "Karım doğuruyor, aç yolu, aç aç!"

Zümrüt yüzünü buruşturarak telefonu yerine bırakırken, Gülru ona ters bir bakış attı. "Ben doğuruyorum Zümrüt."

"Aşkım sanırım stresten galiba ben de doğuruyorum."

"Aman ya Rabb'i!" Nimet Hanım ve kızları şok içinde donup kalırken iki arkadaş birbirine bakıp sancıyla koltukta kıvrandılar.

"Anne!" Kapı yumruklanırken Ekrem'in arabası kapının önünde sert bir fren yapınca lastiğin sesi odaya doldu.

"Sen ne..." dedi Ali.

"Seninki de mi doğuruyor?" dedi Ekrem. İki arkadaş birbirine bakarken kapı aralandı.

"Gülru!" diyerek salona giren Ali'yi Ekrem takip etti. "Zümrüt, ne oldu?"

"Ne olacak, o doğuruyor diye sancım başladı."

"Ben miyim şimdi suçlu?" dedi Gülru gözyaşları arasında. "Bana bak Gülru," diyen Ali'ye döndü Gülru. "Ali ölmeme izin verme."

Ali kederle bir soluk alırken gözleri kapandı. "Ölmeyeceksin! Hadi!"

"Abi ambulans çağırdık, gelir birazdan," dedi Nazan.

"Salak salak konuşma kızım, kalk!" dedi Zümrüt. "Doğuralım şunları, yeter vallahi, şiştim Gülru. Otuz sene önce tıp diye bir şey yoktu, köy yerinde hiç yoktu. Sen doktorsun, kendine gel. Daha kızlarımızı süt kardeşi yapacağız. Yürü!"

Gülru gözleri yaşlı onu dinlerken Zümrüt'ün çığlığıyla or-

talık birbirine girdi. Ambulans sokağı sesiyle ezip geçerken Kuzguncuk pencerelere dökülmüştü. Neyse ki evde doğurmadan hastaneyi bulmuşlardı.

Kimse ölmemişti, iki kadın, iki yakın arkadaş, aynı gün iki kız bebek getirmişti dünyaya. Gülru'nun doğumu Zümrüt'ten iki saat önce gerçekleşmişti. Zümrüt ölmemişti ama ölesiye yorgun düşmüştü. Eşleri bir doğuran beyler kapıda dokuz doğurmuş, kim kime sakın ol diyecek karışmıştı ki Gülru ile Ali'nin kızları önceliği devralmıştı. Konya'ya salınan haberle Şahin Bey, Öncü Hanım ve Sinan kapılara kilit vurup İstanbul yoluna düşmüşlerdi. Zümrüt'ün anne babası da Antalya'dan yola çıkmıştı. Bir ay vardı oysa, herkes ona göre kendini ayarlamıştı ama bebeklerin dünyada alacak nefesleri erkene çekilmişti.

Sekiz aylık bebekler bir kilo kadar küçük olsa da tüm organları gelişimini tamamlamıştı. Sadece fazla miniklerdi. Sesleri şimdiden etraflarını sarmıştı. İki arkadaş birbirini henüz görememişti. Ertesi güne kadar beklemek zorunda kalmışlardı. Gece olduğunda evlerine dağılan aileler ve yanlarında kalan eşler... Ali koltuğa oturup karısının elini tuttu. "Bitti mi Gülru?"

Gülru kıkırdadı. "Sen bitmişsin gibi duruyor kocam."

Ali arkasına yaslanırken soluğunu saldı. "Bir daha çocuk istemiyorum."

"Aa! Sana ne be, ben doğurdum."

"Sen bir, ben dokuz doğurdum Gülru. Neyse kapatalım." Kalkıp bebek arabasını yatağa yaklaştırdı. Minicikti, kundak şeklinde sarmıştı Nimet Hanım. Battaniyesi içinde mışıl mışıl uyuyordu kızları. İkisi de bakarken sessiz bir kahkaha attılar. "Ne kadar küçük," dedi Ali.

"Biraz daha beklese toplanırdı ama aceleci kızımız," dedi Gülru.

"Neden kırmızı?"

"Muhtemelen beyaz tenli olacak, birkaç aya top gibi bir bebek olur."

"Adını ne koyacağız?"

"Bin tane isim düşündük ama biri bile olmadı. Bilmiyorum ki..." Parmağının tersini kızının pembe yanağına sürttü Gülru. Ali onları izlerken bir daha doğduğunu hissetti. "Annemin adını koymak istemiyorum," dedi Gülru. Bakışlarını kocasına kaldırdı, gözlerinin içi bile gülüyordu. Hangi şehirde hangi mesleğe değişilirdi Ali? "Alin olsun."

Ali'nin kaşları birleşti, kızına bakıp, "Alin," diye seslendi. "Yakıştı sanki."

"Bence yakıştı. İsmi Alin Yaman... Gülru Yaman ile Ali Yaman'ın kızları Alin Yaman."

Ali eğilip karısının alnına dudaklarını bastırdı. "Olsun, Ali'nin güzel kadınları..."

Gülru kucığında bebeğiyle çıkış işlemlerinin ardından çıkmaya hazırlanan Zümrüt'ün odasına girdi. Tekerlekli sandalyesini sürükleyen Ali, karısını yatağın yanına kadar getirdi. Gülru bebeği Ali'ye verdi, Ali de Ekrem'e. Zümrüt de kendi kızını Gülru'ya. Ekrem Alin'i Zümrüt'e severek uzattı.

"Allah'ım, bu da minicik," dedi Gülru.

"Gerçekten Gülru..." dedi Zümrüt. "Geçmiş oldu."

"Geçmiş oldu arkadaşım. Adını ne koydunuz?" Gölümseyerek bakışırken kucaklarında birbirlerine ait bebekleri tutmaları değişik bir duyguydu.

"Ayza..." dedi Zümrüt.

“Ayza... Çok güzel.”

“Siz?” dedi Ekrem.

“Alin, koydu annesi,” dedi Ali.

“Alin...” dedi Zümrüt. “Çok güzel.”

“Tıp fakültesine başladığımız ilk günü hatırlıyor musun?” dedi Gülru.

Zümrüt başını salladı. “Nasıl unutturum, sen bir sırada bana bakıyordun, ben başka bir sıradan.”

“Kalkıp yanıma gelmiştin.”

“Ucun var mı diye sormuştum,” dedi Zümrüt küçük bir gülüşle.

Eşleri onları izlerken yana yana gelip durdu. “Biz hiç başlamayalım,” dedi Ali. “Bizimki beşikten de.”

“Kadere bak...” dedi Ekrem.

Hanımlar kocalarından aldıkları bakışları yine kendilerine çevirdiler. “Tıp fakültesinde ne ucuydu kızım?” dedi Gülru. “O gün sormamıştım.”

“Bir bahane lazımdı, o an aklıma uç gelmişti,” dedi Zümrüt.

“Kız kardeşlerimiz yok diye konuşup birbirimizin kardeşi olmaya söz vermiştik,” dedi Gülru.

“Aynı gün doğum yapacağız dememiştim ama oyuna geldik.”

“İyi ki yanıma gelip uç istedin Zümrüt.”

“İyi ki İstanbul’a geldin Gülru, bir geliş hepimize çok şey kattın.”

“Seni seviyorum kardeşim,” dedi Gülru. “Süt kardeş işini halledelim.”

“Beyler dışarı...” dedi Zümrüt.

Yıllar Sonra...

Yeşil Vosvos tamirhanenin önünde durdu. İçinden çıkan kadın saçlarını geriye atarken gözlüğünü tepesine kaldırdı. Havayı içine çekerken gözlerini kapatmıştı. Hiç değişmemişti, hiç. Kocaman gülümserken eteğini düzeltti. Bluzuna ve ceke-tine çekidüzen verdi. O artık atanmış bir doktordu. Kuzguncuk Devlet Hastanesi'nde asistan hekimdi.

Tamirhaneye adım attığında karşısında beklediği adamı bulmanın mutluluğuyla gülümsedi. Adam onu görünce elindeki anahtarları yere düşürdü. Bakışmaları saniyeler boyunca devam etti. Kadın öne doğru bir adım attı. "Bir merhaba yok mu?"

Adamın dudakları kımıldadı, bakışları bulutlandı. Kadının şık giyimi, yıllar içinde değişip güzelleşen fiziğiyle başı önüne düştü. "Hoş geldin!" Yere eğilip dökülenleri toplamak istediğinde kadın da onunla eğildi. Aynı anahtara el uzattılar, kadın elinin üzerinde adamın elini hissedince başını kaldırdı. Adam da ona bakıyordu, yıllarca konuşulmayan ama bariz bilinen bir gerçek vardı. Adam kadını seviyordu, kadın adamı çok seviyordu. Kuzguncuk'tan ayrılırken kadın ona, "Bana diyecek hiçbir şeyin yok mu?" dediğinde adam, "Başarılar, gittiğin yerde mutlu ol," demişti. Kadın da ona, "Sen de mutlu ol," demişti.

Olsa geri dönmezdi herhâlde... Peki o mutlu olmuş muydu?
"Seda!"

Gülru'nun sesiyle ikisi de doğruldu. Seda kalkıp arkasını dönerken kollarını iki yana açtı. "Abla..."

Sarılp kahkaha atarken Doğan arkasını dönerek uzaklaştığında Gülru onu görmüştü. "Canım... Ne kadar güzelleşmişsin. Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Abla sen hâlâ hayallerimin kadınısın, senin kadar olamam."

“Deli kız.” dedi Gülru.

“E, benim anahtarım nerede? Bir an önce işe koyulmam lazım.”

“Halledeceğiz ama biliyorsun, bugün özel bir gün.”

“Biliyorum,” dedi Seda.

“Vosvos’a bayıldım.”

“Abla âşığım arabama.”

“Dur,” dedi Gülru, içeri doğru seslendi. “Doğan!”

Doğan koşar adım geldi. “Efendim yenge?”

“Üst katın anahtarını getirir misin?”

“Tamam,” dedi dönüp uzaklaştı, bir dakika sürmeden geri döndü. Gülru’ya uzattı, Gülru, “Seda’ya ver, artık burada yaşayacak,” dediğinde adamın kaşları havalandı. Seda elini açıp uzattı. “Alayım.”

Doğan anahtarı Seda’nın avucuna bıraktığında Gülru bu sahneyi yeniden yaşadı. “Abla ben geliyorum, sen git,” dediğinde Gülru gülümseyerek ayrıldığında Seda, Doğan’a döndü.

“Bakışmaya son verip bir çay içsek diyorum Doğan.”

Doğan ayakucuna bakarken başını salladı. “İçemeyiz.”

“İçeriz. İçeceğiz. Ben artık buradayım, bir yere gitmeyi de düşünmüyorum. Bana gittiğim yerde mutlu olmamı söylemiştin. Olamadım. Sen oldun mu?”

Doğan yutkunurken Seda onu izledi, gözleri dolarken yutkundu ikisi de. “Bizden olmaz Seda. Biz onlar kadar şanslı değiliz.”

“Sana mutlu oldun mu diye sordum? Biri var mı diye soruyorum, olmadığını biliyorum. Eda ile Ömer geçen zamanda bana çokça anlattılar.”

“Kimse yok. Hiç olmadı. Mutlu da olmadım.” Kadının gözlerine baktı, bir umut dalgası kapladı yüreğini, Seda ona çok güzel bakıyordu.

“Senin bu yaptığın bana reva mı Doğan? İnsan sevdiğine eziyet eder mi? Sevmiyorsan söyle, başka bir ev tutarım.”

“Yok,” dedi telaşla. “Eziyet etmiyorum Seda. Neden öyle söylüyorsun?”

“Ediyorsun Doğan, ne yapayım, sen söyle? Seni severken başka kollarda mı dolaşayım?”

“Sen dok...”

“Allah aşkına başlama!”

“Samanlığın seyran olduğu hikâyeler yalan Seda. Sana bunu anlatmaya çalıştım.”

“Sen samanlığa girme zahmetinde bile bulunmadın, seyran olma kısmına geçemedik.”

“Üzülürüz.”

“Sensiz de üzülüyorum. Sen de bensiz mutlu değilsin. Ne yapacağız Doğan?” Doğan sessiz kalırken Seda derin bir nefes aldı. “Senin sevgin yetersiz, benim sevgimi kaldıramıyorsun.” Dönüp gidecekken içine ateş parçası düşen Doğan, Seda’nın bileğini tuttu. Seda durdu ama dönmedi.

“Vallahi billahi seviyorum. Hiç bitmedi, gitmedi. Unutmadım.”

Seda gülümseyerek dönerken gözleri nemle parlıyordu. “Şunu söylemek için yıllarımızı yedin Doğan.” Omuz silkti. “Zaten seni almak için döndüm, mecbur seveceksin.”

Doğan şaşkınlıkla farklı bir mutluluk arasında gülümsedi. “Yarın çay içelim mi?”

“Akşam. Partiden sonra. Konuşacağız ve kapatacağız.”

“Tamam.”

Seda bileğini adamın parmaklarından kurtarıp adamın yağ bulaşmış yanağına dudaklarını bastırıp geri çekildi ve hızla karşı eve yürüdü.

Doğan’ın ardından çektiği sesli soluğu duyamadı. Bakışındaki gökkuşağını da...

Tamirhanenin içi eş dost aileleriyle dolmuştu. Ekrem'in ayarladığı sandalyeler ve masalar yerleştirilmişti. Örtüler serilmiş, üzerine çeşit çeşit yiyecekler konmuştu. Nimet Hanım başköşede evlatlarına bakan gururlu bir anneydi. Kucagında da torunu Alin oturuyordu. Annesiyle babasının karışımı esmer güzeli bir kızdı. "Bırak babaanne," diyerek ayaklarını yere bastı Alin. "Babamı bekleyeceğim."

"Hadi git bakalım," diyerek çocuğu serbest bıraktı. Üç yaşındaki Alin, beş yaşındaki Gülru ile el ele kapının önüne çıktığında Gülru kızını izliyordu. İki ev ileride Ömer bekliyordu.

Miray ile Tunahan ve küçük oğulları Mahir Efe de aralarına katılmıştı. Yıllar içinde birçok kez görüşüp sıkı dost olmuşlardı. Ebru ve oğlu Talha, Nazan, Selim, Turan, Zümrüt, Ekrem ve kızları Ayza... Seda... Doğan... Yarım saat önce gelen Sinan... Tekin... Asuman, Çetin ve oğulları Mehmet... ve yeni anne adayı Eda... Hepsi Ali'nin gelişini bekliyordu. Kimse bilmiyordu ama Ali önce babasına uğramıştı. Bunu sadece Gülru düşünüyordu.

Ömer koşarak içeri girdiğinde ışıkları kapattılar. Arabası tamirhanenin önünde durduğunda Ali, ışıkları kapalı alanın kapısının neden açık olduğunu düşünüyordu. İnip aracını kilitledi, koltuğunun altında çerçeve içinde duran şeyi sıkıca tutuyordu. Ali bir adım attığında, "Doğan," dedi ama ışıklar yanınca dev bir çığlık koptu. Dostlarına ve ailesine bakarken gözleri hızla açılırken gülüşü büyüdü.

"Siz..." dedi Ali.

Gülru öne çıkıp kocasının yanına ulaştı. "Biz sana diploma partisi hazırladık."

Ali koltuğunun altındaki diplomayı karısına uzattı. "Üzerinde benim adım yazıyor ama senin sayılır."

“Ali...” Avukat Ali Asım Yaman... yazıyı okuyup Ali'ye sarıldı. “Başardın!”

“Asalım,” dedi Ali. “Seda!”

“Ali abi, nasılsın?”

“Sen... Bekleliyordum.”

“Buraya atandım. Üst katına talibim.”

“Bak sen...” dedi Zümrüt. Doğan'a bakarken onun da Seda'ya baktığını görünce, “Yine mi ya...” dediğinde kıkırtılar oluştu.

“Ne oldu anne?” dedi Ayza. Gözlerini annesinden almıştı. Yeşil taneler ışıltı ışıltıydı.

“Yok bir şey kızım, tarih tekerrür ediyor.”

Çocuk anlamadı ama gülümsedi.

Ali tüm dostlarına sıkıca sarılıp hepsini arkasına aldı. Doğan bir çivi bir çekiç üç vuruşta halletti.

Ali uzanıp çerçeveyi tamirhanenin ortasına asması için kızını kucakladı. Alin iki denemeden sonra babasının yardımıyla diplomayı çiviye taktı. Ellerini birbirine vurup kollarını babasının boynuna doladı. “Baba sen ne oldun?” Çocuk akli bir şey anlıyordu ama ne bilmiyordu.

Ali başını kaldırıp diplomaya baktı. “Hiçbir şey babacığım. Baban tamirci oldu.”

“Babam tamirci,” diyen Alin babasına öpücük verdi. Ali de kızını öperek indirdi. “Astık bitti. Nerede kalmıştık?”

Gülru kocasının kolunun altına girdi. “Kocam diye demiyorum, boşuna okudu.”

“Delisin Ali,” dedi Zümrüt.

“İnattı bu, hiç değişmedi,” dedi Ekrem.

“Oğlum da oğlum,” dedi Nimet Hanım.

“Aşk büyüktü, kâğıtsal şeyler bunlar. Takılmayalım,” dedi Seda.

“Ben bitirmeyeceğim,” dedi Asuman. “Sana helal olsun.”

“Gerçekten büyük cesaret,” dedi Tunahan.

“Kocama katılıyorum,” dedi Miray.

“Abim isterse yapar,” dedi Nazan.

“Hiç, benim de abim,” dedi Ebru.

“Üstam seneye de ben gidiyorum, ne yapayım, buraya geri mi döneyim?” dedi Tekin.

“Susun, staj senemdeyim,” dedi Sinan.

“Herkes neyi nasıl seviyorsa ve istiyorsa öyle yapsın. Doğan’la oto yıkama açmaya karar verdik, yeni ortağım olur kendisi.”

Doğan’a dönen gözlerle genç adam başını yere eğdi. Hepsı tekrardan Ali’ye döndü. Ali anlatmaya başladı. “Cadde üzerinde dev bir alan satın aldık. Bir aya kadar işletmeye başlıyoruz. Bu diploma burada kalacak, ben de işime bakacağım.”

Masayı hazırlayan Gülru on beş dakikadır kızıyla Ali’yi bekliyordu. Çağırarak çıkmayacaklardı oradan. Ayağına terliklerini geçirip evden çıktı, karşısındaki tamirhaneye girdi. “Nerede bunlar?” diyerek dolanıyordu.

“Ali!”

Tamir için gelen bir aracın altında tekerlekli sürgüyü izlerken gözleri kocaman oldu. “Gülüm?”

“Alin!” dedi Gülru. Kızı aracın altından elinde anahtarla çıkmıştı ve her yeri yağ içindeydi. Beyaz teninde siyah lekeler parlıyordu. “Anne, babam bana araba tamiri öğretti.”

Ali kahkaha atarken Gülru’nun omuzları indi. “Kızım bu hâlin ne?”

Alin doğrulup anahtarı bıraktı. Ellerini yüzüne sürdü. “Ne olmuş?” dedi.

Ellerindeki lekeleri de yüzüne sürünce tüm yüzü siyaha

bulanınca Ali daha yüksek kahkaha attı. “Babasının kızı, değil mi?”

“Evet, banyosunu da babası yaptıracak,” dedi Gülru. “Çıkın artık.”

“Biraz daha...” dedi Alin.

“Annenin sözünü dinle Alin, eve gidiyoruz.”

Alin annesinin elini tutarken, Ali de kepenkleri indiriyordu. Anne kız onu izledi, işi bitince eve birlikte girdiler. Ali kapıyı kapatırken tamirhanesine ve üst katın açık ışıklarına baktı. Mazi gözünün önünden gelip geçerken çok şanslı bir adam olduğunu bir kez daha anladı. Keyifle gülümserken, “Ali...” dedi Gülru.

Ali... Ali... Ali...

Yıllardır adını en sevdiği sestten duyuyordu. Bilmezdi Gülru'ya kadar bir kadının bir adamı böylesine esir alacağını... Sevmek ve sevilmek böyle bir şeydi. Ali bunu severek ve sevilerek öğrenmişti...

“Geliyorum gülüm...”

San

